

Giới thiệu Love Bites

Truyện Love Bites, là một gã độc thân ba trăm tuổi, ngoài ra, là một người luôn luôn cô độc. Anh ta chỉ có thể chuyển đổi duy nhất một sinh thể con người trong đời mình.

Quyền năng tối thượng chỉ dành riêng để tạo ra một người bạn đời. Nếu anh ta chuyển đổi nhầm người thì nhưng anh còn có lựa chọn nào khác đây. Anh phải cứu lấy cô, dù anh không biết cô rõ lắm, nhưng cô nhân viên tư pháp xinh đẹp này đã cứu mạng anh.

Để cứu sống cô, anh sẽ khiến cô trở nên bất tử, hẳn cũng không chắc những cái đó là gì, nhưng nó làm hẳn nghĩ đến bầu ngực.

Bạn đang đọc truyện *Love Bites* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Pudge nhìn xuyên qua ống ngắm của khẩu súng trường. Không giống như bất kì khẩu súng trường nào. Một khẩu Tac Ops Tango 51 là loại tốt nhất dùng cho việc bắn tỉa, công việc đòi hỏi độ chính xác cao. Nó nặng khoảng 10,8 pounds (khoảng 4.9kg), dài 44.3 inches (khoảng 1.1m) và có độ chính xác bảo đảm là 0.25 MOA (*ở đây chỉ góc ngắm mục tiêu có độ chính xác cao đến hoàn hảo). Thân súng được kết hợp chặt chẽ với báng súng như một cái đuôi hải ly – Hắn dừng lại nhìn chăm chăm vào vũ khí khi trong đầu cố gắng nhớ đến những chi tiết miêu tả nó, hẳn không chắc đuôi hải ly là cái gì. Một cách gọi nghe có vẻ gần như gọi cảm. Một báng súng đuôi hải ly. Đuôi hải ly. Hải ly,đuôi. Toàn bộ sự miêu tả về thứ vũ khí này đều gọi cảm. Chẳng hạn như, nó được cho là làm “hai lòng bàn tay nở ra”. Hắn cũng không chắc những cái đó là gì, nhưng nó làm hẳn nghĩ đến bầu ngực. Tất nhiên, hầu hết mọi thứ đều làm hẳn nghĩ đến bầu ngực.

Đúng, hẳn đang cảm “đuôi hải ly” và “hai lòng bàn tay úp nở ra”. Tuyệt vời.

Tiếng kèn đột ngột của ô tô làm hẳn giật mình và suýt làm rơi khẩu súng. Ghi chặt nó một cách bảo vệ trong ngực, Pudge liếc nhìn xuống dưới con đường tối bên dưới, hẳn đã chọn nơi cao nhất của tòa nhà này bởi vì nó cho phép sự quan sát bao quát bãi đậu xe phía bên kia đường. Hắn đã quên mất rằng tại đây không hề có sự che chắn và trên sân thượng này thì đang lạnh như mùa đông ở Alaska. Nếu Etienne không nhanh xuất hiện, Pudge sẽ chết công vì đội hẳn ta. Hắn cau có với tình trạng đó. Dù sao đi nữa, bao lâu thì tên gốc đó sẽ ở đây? Bây giờ đã quá nửa đêm rồi. Điều này đã được-

“Chết tiệt!”. Cây tắm xĩa răng hẳn đang nhai trượt khỏi môi hẳn khi người đàn ông trong câu hỏi đi ra khỏi tòa nhà, bắt đầu đi vào bãi đậu xe. Etienne Argeneau. Hắn ta chỉ có một mình.

Pudge cứng người trong chốc lát, sau đó bò vào vị trí. Hắn nhìn xuyên qua ống ngắm, nhắm vào người đàn ông, rồi hẳn lưỡng lự. Hắn bất ngờ nhận ra rằng hơi thở của hẳn trở nên nhanh hơn. Hắn thở gấp vì phải chạy một quãng khá xa, và mặc dù trời lạnh nhưng hẳn đổ mồ hôi rất nhiều. Norman Pudge Renberger đang chuẩn bị giết người đàn ông này. Không chỉ là một người đàn ông bình thường. Etienne Argeneau. Kẻ thù của hẳn.

“Thằng con hoang.” Pudge lầm bầm. Với một cái cười nhẹ nhếch nhếch, hẳn chiếu thẳng tia laser của khẩu súng vào ngực của mục tiêu. Không có âm thanh nào khi hẳn kéo cò. Hắn đã trang bị cho khẩu Tango 51 một bộ phận giảm thanh Tac Ops 30, làm giảm âm thanh xuống hết mức, vì vậy chỉ có tiếng pff (píp) của không khí. Nếu không phải cái cách khẩu súng giật mạnh trong tay hẳn, hẳn đã có thể không tin được là nó đã khai hỏa.

Vội vã tập trung sự chú ý vào Etienne một lần nữa, Pudge nhìn qua ống ngắm. Người đàn ông đó đang ngừng mọi cử động, nhìn xuống ngực anh ta. Hắn có bắn trúng hay không? Lúc này Pudge sợ mình bỏ sót mọi thứ, nhưng sau đó hẳn chú ý thấy máu.

Etienne Argeneau ngẩng đầu lên. Đôi mắt bạc của hẳn đã phát hiện và rõ ràng là tập trung hướng ánh mắt về nơi mà Pudge đang núp trên sân thượng, ánh đèn mờ dần giữa họ và người đàn ông ngã sấp mặt xuống vỉa hè.

“Tuyệt”, Pudge thở ra một hơi dài, một nụ cười yếu ớt nở trên môi hẳn. Hắn tháo từng bộ phận của khẩu súng ra một cách vụng về, phớt lờ sự run rẩy bất ngờ của các cơ bắp hẳn khi tháo rời từng bộ phận bỏ vào trong hộp của chúng. Khẩu Tango 51 gọi cảm của hẳn với hai lòng bàn tay úp vào nhau và đuôi hải ly đã lấy đi của hẳn gần năm ngàn đô la, nhưng nó rất đáng từng xu lẻ.

“Ây, Rach. Tôi định đi lấy một cốc cafe. Cô có muốn uống gì không?”

Rachel Garrett thẳng lưng và lấy mu bàn tay đang đeo găng tay chùi trán cô. Cô đang bị vật lộn lên xuống giữa nóng và lạnh từ khi cô đến làm việc hai tiếng trước. Lúc này, cô đang ở giai đoạn nóng. Mồ hôi đang tụ dọc sống lưng và da đầu cô. Rõ ràng là cô đang bị ốm vì một thứ gì đó ghê tởm.

Cô nhìn lướt lên đồng hồ trên tường. Gần một giờ. Hai tiếng đã qua, còn sáu tiếng nữa. Cô thốt lên tiếng rên rỉ. Hơn sáu tiếng nữa. Đây là cách mà bệnh cúm đang phát triển, thật nghi ngờ là cô có thể chịu đựng nổi nữa.

“Hey! Cô cảm thấy ổn chứ, Rach? Cô trông cứ như sắp chết.”

Rachel nhắm mắt khi trợ lý của cô di chuyển đến bên cạnh và sờ vào trán cô. Sắp chết? Người đàn ông này quá thẳng thắn.

“Lạnh. Uớt”. Anh ta cau mày và hỏi, “Cảm và sốt hả?”

“Tôi ổn”. Rachel đẩy tay anh ta ra với sự ngượng ngùng khó chịu, sau đó thò tay vào túi lấy một vài đồng lẻ “Được rồi, Tony. Anh có thể lấy cho tôi nước trái cây hay thứ gì đó cũng được”

“Oh, được. Cô nghĩ mình ổn hả?”

Rachel im lặng với những từ chán ngắt của anh ta, bất thành linh nhận ra mình đã đẩy áo blu sang một bên và nhét tay vào túi quần mà không tháo găng tay cao su dính máu ra trước. Thú vị thật.

“Có thể cô nên-”

“Tôi ổn”, cô nói một lần nữa. “Tôi sẽ ổn thôi. Cứ đi đi”

Tony do dự sau đó nhún vai. “Ok. Nhưng cô có thể muốn ngồi xuống hay tương tự vậy cho đến khi tôi trở lại”

Rachel lơ lửng đề nghị đó và quay lại xác chết của cô khi Tony đi khỏi. Anh ta là một người đàn ông tốt. Có thể có một chút quái gở. Chẳng hạn như, anh ta khẳng khái cứ nói giọng giống như Goodfella (*ông trùm) từ Bronx, khi mà anh ta được sinh ra, được nuôi lớn, và thậm chí chưa bao giờ rời khỏi Toronto. Anh ta cũng không phải người Ý. Thậm chí Tony cũng không phải tên thật của anh ta. Tên của anh ta trong khai sinh là Teodozjusz Schweinberger (*Cái họ này có vẻ như là họ của người Áo hay Đức gì đó. Có vẻ như anh chàng này muốn trở thành người Ý trong khi nguyên quán là Đức hoặc Áo).

Rachel hoàn toàn tán thành với sự thay đổi tên, nhưng cô không hiểu tại sao anh ta lại muốn nói giọng như vậy.

“Có người đến!”

Rachel liếc nhìn cánh cửa đang mở để đi đến phòng chính của nhà xác. Đặt dao mổ xuống, cô tháo găng tay cao su từ bên tay phải ra và đi ra ngoài để gặp những người đàn ông đang đẩy băng ca vào bên trong. Dale và Fred. Hai người đàn ông đẹp trai. Cặp đôi EMTs (*Emergency medical technician: nhân viên cứu hộ.) mà cô hiếm khi thấy. Họ thường đưa những khách hàng còn sống đến bệnh viện. Tất nhiên, một số đã chết sau khi đến, nhưng điều đó thường sau khi cả hai ở đây và rời khỏi. Những bệnh nhân này đã chết trong quá trình chuyển chở.

“Chào,Rachel. Cô trông có vẻ... tốt nhỉ?”

Cô đi ngay ra cửa để gặp họ, lịch sự phớt lờ sự ngăn ngại của Dale. Tony đã tạo ra nhiều lời thách thức về việc cô trông như thế nào. “Chúng ta có cái gì ở đây?”

Dale kẹp vào tấm bìa kẹp của cô với nhiều loại giấy khác nhau. “Vết thương do súng. Chúng tôi đã nghĩ là tim vẫn còn đập trước khi chuyển từ hiện trường nhưng có thể chúng tôi đã sai. Nói chính xác, anh ta đã chết trên đường. Bác sĩ Westin tuyên bố anh ta đã chết khi chúng tôi vừa đến và yêu cầu chúng tôi mang anh ta đi. Họ sẽ muốn một bản xét nghiệm tử thi, lấy đạn ra và vân vân”

“Ừm”. Rachel để xấp giấy trở lại nơi của nó, sau đó đi về cuối phòng để lấy một trong những cái băng ca đặc biệt không rỉ sét được dùng cho những ca mổ xác. Cô đẩy lùi nó ra xa hai EMTs. “Anh có thể chuyển anh ta lên đây trong khi tôi ký tên không?”

“Chắc rồi”

“Cảm ơn” Để họ ở đó, cô đi về phía cái bàn ở cuối góc để tìm viết. Cô ký vào những giấy tờ cần thiết, sau đó quay trở lại khi EMTs hoàn thành việc di chuyển thi thể. Tấm khăn phủ lên thi thể trong suốt hành trình xuyên qua bệnh viện đã biến mất. Rachel ngừng lại và nhìn chăm chăm ngạc nhiên.

Người bổ sung mới nhất của nhà xác là một người đàn ông đẹp trai, không hơn 30 tuổi, với mái tóc vàng sẫm. Rachel đánh giá gương mặt như được chạm khắc của anh ta, ước rằng cô sẽ nhìn thấy anh trong khi anh còn sống và cô biết sẽ biết được anh trông như thế nào với đôi mắt mở. Cô hiếm khi nghĩ về công việc của mình, khi người đã chết từng có một cuộc sống, đã từng có hơi thở. Công việc của cô sẽ trở nên khó khăn nếu cô quan tâm đến những thi thể mà cô làm việc là những bà mẹ, những người anh, người em, chị, em gái, những ông bà... Nhưng người đàn ông này cô không thể làm ngơ. Cô tưởng tượng nụ cười và tiếng cười của anh, và trong tưởng tượng của cô anh có đôi mắt màu bạc yêu thích mà cô chưa bao giờ thấy.

“Rachel?”

Cô chớp mắt trong sự bối rối và nhìn lên Dale. Thật ra là cô đang ngồi và hơi giật mình một chút. Hai người đàn ông có vẻ như muốn đẩy cái ghế lăn lại và ấn cô vào trong đó. Cả hai EMTs đang lảng vảng bên cô, sự lo lắng hiện trên mặt họ.

“Tôi nghĩ, cô gần như ngất đi”, Dale nói. “Cô chao đảo và mặt tái nhợt. Cô cảm thấy như thế nào?”

“Huh?”. Cô trao một cái cười ngượng ngùng và phát tay “Tôi ổn. Thật đấy. Tôi nghĩ tôi bị ốm với một thứ gì đó. Lạnh sau đó sốt”.Cô nhún vai.

Dale đặt mu bàn tay lên trán cô và chau mày “Có thể cô nên về nhà. Cô đang bốc cháy”

Rachel cảm nhận được gương mặt mình và đã lo sợ rằng lời anh ta đúng. Nó thoáng qua trong đầu cô với hy vọng rằng tốc độ và sức mạnh của cơn cúm ảnh hưởng đến cô không như một điềm báo trước của một thứ tệ hại. Và nếu nó sẽ phát triển tệ hơn nữa, cô hy vọng nó sẽ hết một cách nhanh

chống như là khi nó bắt đầu. Cô ghét bị bệnh.

“Rachel!”

“Hả?” Cô liếc thấy vẻ quan tâm trên khuôn mặt hai EMTs và cố sức ngồi thẳng lại. “Oh, vâng. Xin lỗi. Được rồi, tôi sẽ cố gắng về nhà sớm hơn khi Tony trở lại. Trong khi đó, tôi ký nhận cho thi thể và mọi thứ”. Cô lấy những tờ cần thiết và trả lại phần còn lại.

Dale nhận lấy băng kẹp, sau đó trao đổi cái nhìn không chắc chắn lăm lăm với Fred. Dễ dàng nhận thấy là cả hai đều miễn cưỡng để cô ở lại một mình.

“Tôi ơn mà, thật đấy” cô cam đoan với họ “Tony chỉ mới vừa ra ngoài để mua vài thứ đồ uống thôi. Anh ta sẽ trở lại ngay ấy mà. Hai anh đi đi”.

“Okay” Dale vẫn còn nghe có vẻ dè dặt “Vì chúng tôi, cô hãy giữ yên cái móng của mình trên ghế cho đến khi anh ta quay lại nhé? Nếu cô ngất và va đầu ...”

Rachel gật đầu “Chắc rồi. Hai người đi đi. Tôi sẽ nghỉ ngơi cho đến khi Tony quay trở lại”.

Dale trông như thể anh không tin tưởng gì cô, nhưng anh chẳng còn lựa chọn nào khác. Anh theo Fred ra cửa “Okay. Vậy thì chúng tôi đi đây”.

“Gặp cô sau” Fred thêm vào.

Rachel dõi theo khi họ ra về, sau đó ngồi yên trong chốc lát như đã hứa. Chẳng bao lâu sau cô trở nên mất kiên nhẫn. Cô không quen ngồi thụ động một chỗ. Anh mắt cô trượt về phía cơ thể đang nằm bất động trên băng ca. Nạn nhân bị bắn. Thật hiếm khi. Điều đó có nghĩa là có một tên bắn tia đang chạy vòng vòng Toronto. Cũng có nghĩa là người đàn ông này trở thành ưu tiên hàng đầu của cô. Cảnh sát sẽ muốn lấy viên đạn cho việc giám định pháp y, cũng có nghĩa là cô sẽ không về nhà sau khi Tony quay lại. Ít nhất, không phải cho tới khi cô lấy được viên đạn ra. Việc khám nghiệm tử thi chính thức sẽ không xong cho tới tận sáng, nhưng lấy viên đạn là công việc của cô. Nhân viên điều tra đứng đầu vào ban đêm, đó chính là trách nhiệm của cô.

Duỗi thẳng vai, cô đứng dậy và đi tới cái bàn. Nhìn xuống vị khách hàng mới nhất, cô nói “Anh chọn đúng một đêm quý quai để ăn đạn đấy, bạn của tôi”.

Ánh nhìn của cô lướt qua gương mặt anh ta. Anh ta thật sự là kẻ điên trai. Thật đáng tiếc vì anh ta chết rồi – nhưng luôn luôn là điều đáng tiếc khi con người ta chết. Đặt suy nghĩ đó qua một bên, Rachel túm lấy khay thiết bị và cuộn nó lên. Cô nhìn lại cơ thể đang kia thêm một lần nữa trước khi bắt tay vào việc.

Nhân viên EMT đã cởi áo anh ta ra, sau đó lại đặt nó trở lại ngang ngực. Anh ta vẫn ăn mặc đầy đủ và ở trong tình trạng khá sắc nét – nếu không muốn nói là khá đắt tiền – bộ đồ được thiết kế chuẩn. “Tuyệt đấy anh bạn. Rõ ràng là người biết thưởng thức và giàu có,” cô bình luận, ngưỡng mộ nhìn vào đường cắt chỉnh chu của bộ vest và cơ thể bên dưới “Thật không may, bộ đồ của anh phải ra đi thôi”.

Lấy cái kéo lớn từ băng thiết bị, cô nhanh chóng và thuần thục cắt áo khoác và áo trong của bộ vest. Khi đồng đồ rơi ra, Rachel dừng lại để xem xét cái gì vừa lộ ra. Thông thường, cô sẽ đơn giản là tiếp tục cởi bỏ quần và quần lót của tử thi, nhưng cơn sốt đã ảnh hưởng đến sức mạnh của cô. Đôi tay cô như thể làm bằng cao su, các ngón tay cô khép khiễng và lỏng lẻo. Cô quyết định thay đổi quy trình sẽ không tổn hại gì. Cô sẽ bắt đầu thu âm lại những phát hiện của cô bên trên cơ thể trước khi cô tiếp tục nỗ lực cởi bỏ phần đồng đồ bên dưới. Với một chút may mắn, có lẽ Tony sẽ quay trở lại và giúp cô.

Đặt cây kéo qua một bên, cô vói qua cái đèn chụp đang đung đưa trên đầu và kéo cái microphone qua ngực anh ta. Sau đó cô bật cái microphone lên.

“Đối tượng bị... Ồ bị bắn!”

Rachel gạt nhẹ tắt micro. Nhanh chóng với lấy tờ biên bản mà Dale và Fred để ở phía sau, cô quét qua bản thông tin để tìm kiếm cái tên. Cô cau mày. Vô danh. Anh ta là John Doe. Ăn mặc bảnh bao, nhưng không có thông tin nào để nhận diện. Điều đó khiến cô băn khoăn liệu đó có phải là lý do đáng sau của việc bị bắn. Có lẽ anh ta bị bắn và bị cướp ví. Ánh nhìn cô trở lại người đàn ông. Thật tệ hại khi anh ta chết chỉ vì vài đồng đô lẻ. Thật là một thế giới điên loạn.

Đề tờ biên bản xuống, Rachel gạt nhẹ bật micro trở lại “Bác sĩ Garrett kiểm tra người nạn nhân John Doe. John Doe là người da trắng, đàn ông, cao xấp xỉ khoảng 6.4 foot (*tương đương 1m95).” Cô đoán chừng, để việc đo chính xác lại sau “Anh ta là người khoẻ mạnh”.

Cô tắt máy mirco lần nữa và dành thời gian quan sát kỹ hơn. “Rất khoẻ mạnh” là một cách nói khiêm tốn. John Doe giống như vận động viên. Anh ta có phần bụng phẳng, lồng ngực rộng, cánh tay lực lưỡng đi cùng với gương mặt đẹp trai. Chọn một cánh tay sau đó là tay kia, Rachel nâng mỗi cánh tay lên để kiểm tra bên dưới trước khi bước đi với một cái cau mày. Anh ta không có cả một dấu ấn để nhận diện. Không sẹo hay bớt. Chẳng có gì được xem như là dấu hiệu nhận biết trên người gã này. Ngoài vết thương do đạn bắn qua tim, người này hoàn toàn hoàn mỹ. Thậm chí những ngón tay anh ta cũng tuyệt hảo.

“Quái lạ” Rachel tự thì thầm. Thường thì ít nhất cũng phải có vài vết sẹo – vết sẹo do mổ viêm ruột thừa, một vết sẹo nhỏ trên cánh tay từ vết thương quá khứ, hoặc cái gì đó. Nhưng gã này hoàn toàn không xây xước. Đôi bàn tay và những ngón tay thậm chí còn không có cả một vết chai sần. Giàu sụ đấy nhì? Cô tự hỏi và nhìn xuống mặt anh ta lần nữa. Nét đẹp trai cổ điển. Mặc dù không hề rậm rắng. Giới thượng lưu thường xuyên rậm rắng từ những chỗ tắm nắng mà họ hay ghé qua hay từ những tiệm thẩm mỹ tạo làn da rậm rắng.

Cho rằng cô đã phí thời gian vào những giả định đấy, Rachel lắc lắc đầu và lại bật mirco lên, “Đối tượng không có đặc điểm nhận diện hay những vết sẹo trên phần thân ở trên ngoại trừ vết thương do đạn bắn. Theo phán đoán đầu tiên, nguyên nhân của cái chết dường như là bị chảy hết máu gây ra bởi vết

thương nói trên”.

Cô để microphone xuống để lấy cái kẹp gấp viên đạn ra. Máy ghi âm vẫn để ở chế độ âm thanh kích hoạt, vì thế dù sao thì nó cũng sẽ ghi thu mỗi tiếng nói của cô. Tí nữa cô sẽ sử dụng cuộn băng đó để viết lại báo cáo, bỏ qua những bình luận thì thảo mà nó vô tình bắt được không liên quan đến vụ án.

Rachel đo đạc và miêu tả kích thước của vết thương đạn bắn, cũng như vị trí của nó trên cơ thể, sau đó cẩn thận nói lòng cái kẹp vào lỗ, di chuyển chậm rãi và cẩn thận để chắc rằng cô theo đúng đường đi của viên đạn và không đụng vào các mô không bị tổn hại. Lát sau, cô đã lần ra và chạm được tới đầu đạn và kéo nó ra một cách cẩn thận.

Thì thầm đắc thắng “Ah ha!” cô thắng người với viên đạn kẹp trong miệng của cái kẹp. Quay bước về phía cái khay, Rachel bực tức dừng lại khi cô nhận ra chẳng còn hộp rỗng nào cho nó nữa. Điều này bình thường là không cần thiết nên cô đã không nghĩ tới chuyện lấy một cái. Lầm bầm dưới hơi thở về sự thiếu cẩn trọng suy tính từ trước, cô di chuyển từ cái băng qua hàng tủ và ngăn kéo tìm kiếm.

Trong khi tìm kiếm, Rachel cân nhắc xem Tony có thể để ở đâu. Chuyến đi tìm kiếm đồ uống trong năm phút của anh ta đã trở thành một sự vắng mặt khá dài. Cô nghi ngờ rằng chắc có cô y tá nhỏ nhọ làm việc ở tầng năm đã chèo kéo anh ta lại. Tony đang khá sâu đậm với cô nàng và biết lịch trình của cô ta giống như biết rõ từng chỉ tay của mình vậy. Anh ta thường sắp xếp giờ nghỉ của mình theo giờ của cô ta. Nếu cô ta đang ở căng tin khi anh ta tới đó, Rachel có thể đoán chắc rằng anh ta sẽ lấy hết giờ nghỉ luôn. (*Nguyên tác là cafeteria, nhưng AT dịch là căng tin)

Đó không phải điều cô bận tâm. Nếu cô về nhà sau khi đã lấy viên đạn ra, anh ta sẽ chẳng còn ai cùng khuấy khoả cho tới hết đêm.

Tìm thấy được thứ cần tìm. Rachel gói viên đạn lại, sau đó mang nó tới bàn làm việc của cô để dính lên một thẻ nhận dạng. Nó sẽ chẳng có ích gì cho việc làm chứng nếu đặt sai chỗ hoặc nằm lung tung mà không dán nhãn. Dĩ nhiên, cô không thể tìm được những cái nhãn ngay lập tức mà phải mất vài phút mò mẫm. Sau đó cô nhầm lẫn ba cái trước khi lấy được cái đúng. Tất cả điều đó là dấu hiệu tốt cho thấy rằng Rachel đã khôn ngoan khi không tham dự dạ hội đêm nay và rằng đi về nhà là ý kiến hay ho. Cô là người theo chủ nghĩa hoàn hảo, và cái sự nhầm lẫn tí ti đó là cả một nỗi khó chịu thậm chí còn là sự xấu hổ.

Bực tức với chính mình và với tình trạng suy kiệt bản thân, Rachel vuốt cái nhãn lên cái hộp đựng mẫu vật, sau đó dừng lại khi cô bắt gặp sự chuyển động nơi khoé mắt. Cô quay lại, hy vọng Tony đã quay trở lại, như căn phòng trống không. Chỉ có mỗi cô và John Doe trên băng ca. Con sót choáng đầu đã bắt đầu chơi khăm cô.

Rachel lúc lắc đầu và đứng dậy. Một hồi cảnh báo bắn xuyên qua cô khi cô nhận thấy chân mình đang run lên chút ít. Con sót của cô như pháo thăng thiên. Giống như thể lò sưởi được gạt nhẹ bật lên, mang cô đi từ trạng thái lạnh lẽo và ẩm ướt qua tình trạng thiêu đốt trong nhíp tim.

Một tiếng sột soạt thu hút sự chú ý của cô về phía cái băng ca. Có phải chỗ tay phải nơi mà lần cuối cô nhìn thấy? Rachel có thể thề rằng cô đã đặt tay anh ta úp xuống sau khi kiểm tra nó để xem xét các vết sẹo, vậy mà giờ nó đang ngửa lên, các ngón tay giãn ra.

Ánh nhìn của cô di chuyển từ cánh tay lên khuôn mặt, và Rachel cau mày khi thấy biểu hiện của nó. Người đàn ông đã chết có cái nhìn trống rỗng, gần như là choáng váng, cái nhìn đã đông lại cùng cái chết. Nhưng giờ, anh ta khoác lên vẻ mặt đau đớn. Phải anh ta không vậy? Có lẽ cô đang tưởng tượng nhiều thứ. Cô phải tưởng tượng ra mọi thứ. Người đàn ông đã chết. Anh ta không thể cử động cánh tay hay thay đổi biểu cảm được.

“Mày đã có một ca trực đêm quá dài thôi” Rachel thì thầm với bản thân. Chậm chậm cô quay lại băng ca. Cô vẫn phải lấy hết phần còn lại quần áo của tử thi và kiểm tra phần thân bên dưới.

Dĩ nhiên, cô sẽ cần sự giúp đỡ của Tony quay người này lại để kiểm tra phía sau lưng. Phần dưới phía trước thân có thể chờ cho đến khi Tony quay trở lại, nhưng Rachel quyết định không chờ nữa. Cô càng thoát ra khỏi chỗ này và về nhà sớm chừng nào tốt chừng ấy. Thật khôn ngoan khi có nhiều việc đã được hoàn thành, ngay khi có thể như bây giờ, trước khi trợ lý của cô trở lại. Điều đó có nghĩa là cắt bỏ luôn cái quần của nạn nhân bị bắn. Cuối cùng, Rachel với lấy được cái kéo – sau đó nhận ra cô vẫn chưa kiểm tra vết thương trên đầu.

Thật nghi ngờ khi anh ta bị bắn vào đầu. Ít nhất, cô không nhìn thấy bất kỳ bằng chứng nào. Fred và Dale cũng sẽ đề cập đến nó. Và mặc cho lời xác nhận đáng suy nghĩ là họ nắm được một nhíp tim nhưng lại để mất nó, thì người đàn ông này sẽ chết ngay lập tức khi viên đạn bắn thẳng vào tim. Nhưng cô vẫn phải kiểm tra.

Đặt cây kéo về chỗ cũ, Rachel di chuyển đứng lên đầu băng ca và kiểm tra đầu nạn nhân. Người đàn ông có mái tóc vàng đáng yêu, một bộ tóc khoẻ khoắn nhất mà cô từng thấy. Rachel ước gì mớ tóc đó của cô khoẻ được bằng một nửa như vậy. Tìm kiếm không được gì cả, thậm chí là vết xước nhỏ nhất, cô nhẹ nhàng đặt đầu anh ta xuống và quay về một bên của băng ca.

Lấy được cây kéo, Rachel mở và đóng nó khi mắt cô nhìn vào thắt lưng nơi quần của người đàn ông, nhưng cô không ngay lập tức bắt tay vào cắt. Kỳ cục như vậy đủ rồi, cô cũng khá do dự khi làm vậy. Cô không cảm thấy xấu hổ về việc cắt phăng cái quần của một gã nào đó kể từ hồi còn học trường y, và không có biết sao giờ cô lại vậy.

Ánh nhìn của cô trượt lên ngực anh ta lần nữa. Jeez, anh ta thật sự là có tầm vóc. Đôi chân có lẽ đầy cơ bắp, Rachel cho là vậy, và cô chán nản thừa nhận rằng trong cô tò mò đang tăng lên đôi chút. Đây có thể là lý do cho sự do dự của cô, cô tự nhủ. Cô không thường cảm thấy bất cứ điều gì giống vậy trong khi kiểm tra đối tượng, và cô cảm thấy xấu hổ. Ôi trời, con sót này thực sự đang chơi trò tàn phá suy nghĩ của cô.

Thậm chí xám xịt và chết ngắc, John Doe vẫn là người đàn ông hấp dẫn. Phải công nhận rằng anh ta không hoàn toàn xuất hiện theo kiểu xám xịt và chết ngắc như những khách hàng bình thường khác. Trông anh ta đơn giản như thể là đang đánh một giấc ngủ trưa.

Đôi mắt cô lại đi ngược trở lại gương mặt. Cô nhận thấy anh ta thật sự hấp dẫn, điều này đáng báo động đấy. Bị hấp dẫn bởi một người chết rồi dường

như là hơi biến thái một chút. Nhưng Rachel cam đoan với bản thân rằng đó chỉ là sự phản ánh của đời sống xã hội khô khan mà cô đang có. Giờ làm việc khiến việc hẹn hò trở nên khó khăn. Trong khi hầu hết mọi người đều đang đi chơi và vui vẻ với nhau thì cô lại đang làm việc. Đúng vậy, ca trực đêm đã thọc gậy bánh xe vào đời sống yêu đương của cô.

Mà nói thật ra thì đời sống yêu đương của cô cũng chưa bao giờ có được chút thú vị gì. Rachel đã cao lớn phổng phao khi còn ở thời kỳ tiền-teen và giữ vững chiều cao so với đám con nít đồng lứa suốt thời kỳ trung học. Điều đó khiến cô nhút nhát và tự kỷ, và làm cô trở thành cây đinh hương vàng. Nhận công việc trực ca đêm ở nhà xác chỉ làm tăng thêm những khó khăn của cô. Nhưng nó cũng là một lý do thuận tiện khi có người hỏi han về cuộc sống yêu đương không tồn tại của cô. Cô có thể dễ dàng đổ lỗi do công việc.

Mọi thứ đang trở nên xấu đi, tuy nhiên, khi cô bắt đầu nhận thấy bản thân bị thu bởi các xác chết. Đó có lẽ là điều tốt khi cô cố gắng thoát khỏi ca trực đêm này. Cứ một mình suốt thời gian thế này thì chẳng thể nào lành mạnh được.

Buộc rời mắt khỏi gương mặt quá ư đẹp đẽ của xác chết, Rachel để ánh nhìn của mình trượt về phía các dụng cụ nghề nghiệp và lại một lần nữa ngạc nhiên khi cô chọn làm việc trong lĩnh vực này. Cô luôn ghét bất cứ cái gì có dính dáng tới bác sĩ và đi khám bác sĩ. Kim tiêm là một con ác mộng và cô là người dễ bị thương và yếu đuối nhất trên hành tinh khi mà đụng đến con dao. Vì thế, dĩ nhiên, cô có một công việc ở nhà xác bệnh viện nơi mà kim tiêm và nỗi đau là bạn đồng hành thường xuyên. Rachel cho rằng đó là một dạng nổi dậy của tiềm thức, một sự từ chối cho phép nỗi sợ hãi bao bọc lấy cô.

Mặc kệ bản thân, Rachel nhìn vào ngực của John Doe, dừng lại đột ngột ngay trên vết thương đạn bắn. Vết thương đang trở nên nhỏ hơn sao? Cô yên lặng nhìn chăm chăm vào nó, sau đó chớp mắt khi lồng ngực nhấp nhô lên xuống.

“Ảo giác đánh lừa” Rachel thì thầm, buộc mình nhìn đi chỗ khác. Cô đã gấp viên đạn ra khỏi tim của gã. Anh ta chần chẫn chết rồi. Người chết thì không thở. Xác định phải vượt qua nó nhanh chóng để cô có thể làm đồng anh ta và đừng tưởng tượng mọi thứ, cô quay lại với cái quần và trượt một đường kéo bên dưới thớ vải.

“Rất tiếc về chuyện này. Tôi ghét phải làm hỏng một cái quần tốt như vậy, nhưng...” Cô nhún vai và bắt đầu cắt qua.

“Nhưng sao?”

Rachel đông cứng người, hất đầu về phía gương mặt người đàn ông. Đôi mắt anh ta – mờ to và tập trung vào cô – khiến cô hét lên kinh hoàng và nhảy lùi ra sau. Gần như là té lộn nhào xuống đất trên đôi chân run lẩy bẩy, cô há hốc miệng kinh dị. Cái xác nhìn lại cô.

Cô nhắm tịt mắt và rồi mở nó ra, nhưng gã kia vẫn đang nằm đó nhìn chăm chăm vào cô. “Không tốt rồi” cô nói.

“Cái gì không tốt?” anh ta hỏi với một sự thích thú.

Giọng anh ta nghe yếu. Nhưng mà này! Đối với một gã đã ngủm tòi rồi thì thậm chí giọng nói yếu ớt cũng đủ làm một cú lừa ngoạn mục. Rachel lắc đầu kinh ngạc.

“Cái gì không tốt?” cái xác hỏi lại lần nữa, lần này nghe có vẻ mạnh hơn một tí.

“Tôi đang bị ảo giác” Rachel giải thích một cách lịch sự, sau đó chú ý tới đôi mắt của kẻ lạ mặt. Cô dừng lại chăm chú nhìn vào chúng. Rachel chưa bao giờ nhìn thấy một đôi mắt đẹp tuyệt như vậy. Giống như những tường tượng ban đầu, chúng có màu xanh bạc kỳ lạ. Cô chưa bao giờ nhìn thấy một đôi mắt thăm thẳm như vậy trước đây. Thực tế, nếu được hỏi, cô sẽ nói rằng chúng không thể nào là đồ nhân tạo được.

Rachel giãn ra, và nỗi sợ hãi lần căng thẳng trượt ra khỏi người cô. Cô chưa bao giờ thấy một đôi mắt bạc trước đây. Chúng không tồn tại. Trước đó, cô đã tưởng tượng mắt anh ta màu bạc và rõ ràng cô đang tưởng tượng chúng mờ to và có màu như vậy. Chẳng nghi ngờ gì nữa đó chỉ là trong tâm trí cô, cô đang bị ảo giác, và tất cả đều là do nhiệt độ cơ thể cô như pháo thăng thiên. Jeez, chắc hẳn nó phải đạt đến độ nguy hiểm rồi.

Cái xác ngồi dậy, thu hút lại sự chú ý của Rachel vào anh ta. Cô phải tự nhắc mình. “Đó là ảo giác. Là do con sốt”

Mắt John Doe nheo về phía cô “Cò bị sốt à? Hèn chi”

“Hèn chi cái gì?” Rachel hỏi, sau đó nhăn mặt khi nhận ra cô đang nói chuyện với ảo giác của mình. Điều này có lẽ cũng không tệ hơn việc nói chuyện với người chết, cô biện bạch, và cô đã làm điều đó suốt. Bên cạnh đó, cái xác cũng có giọng nói thật sự dễ thương, một cái gì đó của sự ảm áp và sự mềm mại của whiskey. Cô sẽ không phiền nếu có một ly whisky. Trà, chanh, mật ong, và whisky. Phải rồi, một ly rượu mạnh sẽ điều chỉnh cô đúng đắn lại và bóp chết những ảo giác này ngay từ trong trứng nước. Hoặc đơn giản là khiến cô không cần bận tâm đến chúng nữa. Cách nào cũng được.

“Tại sao cô không qua bên đây với tôi?”

Rachel liếc lại cái xác. Anh ta không khiến điều này có lý một chút, nhưng ai là người nói rằng ảo giác là phải như vậy chứ? Cô cố gắng giải thích với anh ta “Tại sao tôi đến với anh? Anh không có thật. Thậm chí anh còn không ngồi dậy nữa kìa”.

“Tôi không thật sao?”

“Không. Tôi chỉ nghĩ ra anh. Trong thực tế, anh vẫn đang nằm thẳng cẳng chết ngắc trên đó. Tôi chỉ tưởng tượng ra anh ngồi dậy và nói chuyện thôi”.

“Hmmm” đột nhiên anh ta cười toe toét. Đó là nụ cười toe toét dễ thương “Làm sao cô biết?”.

“Bởi vì người chết không ngồi dậy và nói chuyện” Cô kiên nhẫn giải thích “Làm ơn nằm xuống đi. Đầu tôi bắt đầu xoay vòng vòng rồi”

“Nhưng nếu lỡ tôi chưa chết thì sao?”

Đúng một phút bối rối, nhưng ngay sau đó Rachel nhắc nhở mình rằng cô đang bị sốt và anh ta thật sự không có ngồi dậy gì hết. Cô quyết định phải chứng tỏ quan điểm bằng cách bước về phía trước và vung mạnh tay, hy vọng là tay cô trượt qua làn không khí mỏng. Thay vào đó, nó đâm sầm vào một cái cứng. Cái xác gào lên vì đau đớn lẫn kinh ngạc, nhưng Rachel khó mà chú ý được - cô quá bận rộn vào việc la hét và nhảy giật lùi ra sau lần nữa. Tay cô đau nhói, nhưng cô quá bận rộn la hét đến nỗi không thèm để ý luôn. Gã chết rồi đang ngồi đó.

Căn phòng bắt đầu xoay vòng vòng vài phút trước khi đột nhiên dừng hẳn. Nó bắt đầu tối đen. “Chết tiệt. Minh sắp xỉu” Rachel kinh hoàng nhận ra. Cô nói với cái xác gần như với thái độ có lỗi “Tôi chưa bao giờ xỉu hết. Thật đó”.

Etienne nhìn theo cái đầu đỏ cao nhòng té rầm xuống sàn nhà, sau đó cẩn thận trượt khỏi cái bàn kim loại lạnh lẽo và nhìn xung quanh. Anh đang ở trong nhà xác. Sự nhận biết này khiến anh nhắm mắt. Đây không phải là nơi mà anh muốn trải qua, trong suốt 300 năm sống trên đời này.

Rùng mình một cái anh quỳ xuống kiểm tra cô gái. Ngay giây phút anh cúi xuống chạm vào trán cô, ngay lập tức căn phòng bắt đầu xoay tròn. Đó chính là kết quả của tình trạng suy yếu. Anh đã mất quá nhiều máu – đầu tiên là vết thương trên ngực, sau đó là chữa lành nó. Anh sẽ phải bù đắp số máu đó sớm thôi, nhưng không phải bằng người phụ nữ này. Cô ta rõ ràng là đang bị bệnh, điều đó có nghĩa là máu của cô cũng không tốt lắm. Anh sẽ phải đi tìm một nguồn cung cấp khác, và phải nhanh. Nhưng vào thời điểm này anh phải lờ đi nhu cầu cũng như sự suy yếu tốt nhất mà anh có thể làm. Còn nhiều việc anh cần phải làm.

Etienne gạt tóc ra khỏi gương mặt cô gái và nhận thấy vẻ xanh xao của cô. Đầu cô đập xuống sàn kèm theo một âm thanh sống động. Anh không ngạc nhiên khi thấy một vết sưng và chỗ bị trầy. Cô sẽ bị đau đầu kinh khủng khi tỉnh lại nhưng mặc khác cô sẽ ổn thôi. Yên tâm khi xác định cô tương đối còn nguyên vẹn, anh tập trung nỗ lực để chắc rằng cô sẽ không nhớ đến chuyến viếng thăm của anh – trong tiềm thức, cùng với sự biến mất của anh trong nhà xác, có thể đẩy lên một đồng các câu hỏi mà anh không muốn. Etienne tìm kiếm trí não cô bằng trí não anh, nhưng nhận ý nghĩ cô thật khó nắm bắt và kỳ quặc. Đường như anh không tài nào vào được tâm trí cô.

Anh cau mày với sự quay ngoắt của những sự kiện. Hầu hết các trí não đều như quyển sách mở đối với anh. Anh chưa bao giờ gặp rắc rối này trước đây. Ngoại trừ với Pudge, anh thừa nhận nó với một chút hối hận. Anh chưa bao giờ có thể vượt qua được nỗi đau và hoang mang trong đầu chàng trai đó để chạm được tới những ý nghĩ của cậu ta và loại bỏ những hiểu biết của cậu ta về tình trạng gia thế đặc biệt của gia đình Etienne. Nếu Etienne có thể làm được thì mọi thứ sẽ không bao giờ bị đẩy tới tình trạng này.

Anh đổ lỗi cho chính mình. Etienne xem xét sự bất lực của mình phù hợp với nỗi đau và sự mất mát trong tâm trí của Pudge như là một nỗi thất bại cá nhân. Pudge đã phải chịu đựng rất nhiều trong suốt sáu tháng qua hay đại loại vậy: sự mất mát của Rebecca, người phụ nữ anh ta yêu đã đính hôn và chuẩn bị cưới. Etienne biết cô ấy. Cô ấy có một năng lực xử lý đạt trình độ cao và ngọt ngào như ánh nắng mặt trời ngày hè. Cô ấy là điều gì đó thật đặc biệt. Cái chết của cô trong tai nạn xe hơi thật sự bi thảm. Đối với Pudge, nó đã làm rung chuyển cả thế giới của anh ta. Cái chết bất đắc sau đó của mẹ anh ta đã hoàn toàn đẩy anh ta vào tận cùng của nỗi đau.

Etienne đơn giản không đủ mạnh để chịu đựng cùng với chàng trai này. Anh đã cố thử một lần, sự mất mát cào xé trong những suy nghĩ của Pudge khiến Etienne xúc động theo những cách mà anh thậm chí sẽ không thừa nhận. Anh không biết có bao nhiêu người có thể chịu đựng được tình trạng trái tim bị giằng xé theo kiểu của Pudge mà không bị mất trí. Etienne rất hiếm khi chạm vào những cảm xúc kiểu như vậy và đã bỏ qua cả nỗi buồn lẫn nỗi thất vọng khủng khiếp. Pudge đã trải qua 24 giờ cơ bản hằng ngày. Etienne hoàn toàn hiểu được bằng cách nào người đàn ông kia nắm bắt được kiến thức mà anh ta đã thu thập về năng lực siêu nhiên của Etienne và sử dụng nó để cho anh ta một mục đích trong cuộc sống. Nó đã cho chàng trai đó một điều gì đó giống như là một tấm lá chắn giữa bản thân anh ta và sự mất mát mà anh ta đang phải chịu đựng.

Etienne có kinh nghiệm về nỗi đau đớn và lòng trắc ẩn dành cho người đồng hành, anh đã từ chối cố gắng phân loại những ý nghĩ của anh ta và cố gắng loại trừ những ký ức quá nguy hiểm. Nhưng điều đó đặt anh vào vòng tấn công mở rộng của anh chàng kia, mà cái đó thì lại không phải là kịch bản lý tưởng nhất – vụ ám sát mới nhất tối nay đã chứng minh điều đó. Đó là thời gian để thử áp dụng một chiến thuật khác. Vấn đề chính là, Etienne không biết cần phải làm cái gì. Loại bỏ rắc rối dường như là dễ nhất, nhưng giải pháp như vậy luôn luôn là phương sách cuối cùng. Bên cạnh đó, Etienne không thể chấp nhận nỗi ý tưởng giết một ai đó đang phải chịu đựng một nỗi đau khổ kinh hoàng. Khá giống như thể bạn đá một con chó trong khi nó đã ngã quỵ.

Quảng bỏ những suy nghĩ khó chịu, Etienne lặng ngắm đầu đỏ lần nữa, tự hỏi tại sao dường như anh không thể thâm nhập vào đầu óc cô. Nỗi mất mát và đau khổ và bấp bênh trên bờ vực của sự điên rồ không phải là cái mà anh đang cảm nhận được từ người phụ nữ này. Chỉ có duy nhất một cảm giác mà anh cảm thấy chính là một ý thức vô hạn của sự cô đơn, một cái gì đó mà Etienne thường xuyên cảm thấy về bản thân mình.

Anh tự nhủ giờ đây sự khó khăn này là do anh quá yếu ớt. Vậy thì, cơn sốt của cô gái kết hợp với cú đập vào đầu sẽ thuyết phục rằng cô ta chỉ bị ảo giác. Người phụ nữ này đã thừa nhận với anh rằng đó là ảo giác ngay khi vẫn còn tỉnh táo, nên có lẽ vậy là đủ.

Những ngón tay Etienne vấy máu khi anh đặt đầu cô trở lại trên sàn. Sau một phút do dự, anh nâng những ngón tay lên mũi, ngửi mùi hương ngọt ngào sau đó tỉnh cơn liềm một cái. Anh cau mày. Người phụ nữ tội nghiệp này cần thêm vitamin hoặc một cái gì đó, cô ta đang ở biên giới của sự thiếu máu. Hay có lẽ đó chỉ là kết quả của căn bệnh của cô.

Mặc cho bản thân, ánh nhìn của anh đi tới cổ cô. Anh quá đói. Etienne chiến đấu với sự cám dỗ cắn cô một cái. Anh cần máu, nhưng nó sẽ không giúp anh được gì khi ăn máu từ một người đang bệnh. Và rõ ràng người phụ nữ này thì bệnh thật. Làn da cô giống như có lửa bên dưới bàn tay lạnh lẽo của anh, và gương mặt cô phủ đầy máu. Cái mùi của nó khiến anh trở nên hoang dã và cơ thể anh co cứng lại với cơn đói. Cơ thể anh không quan tâm cô ta có bệnh hay không và sẽ làm điều mà nó cho là tốt, nó ngửi được mùi máu và muốn một ít.

Ép bản năng cơ bản nhất của mình rút lui, anh duỗi thẳng người, yếu ớt chụp lấy cạnh của cái bàn mà anh đang nằm để giữ thăng bằng khi căn phòng lại

đung đưa lần nữa. Anh đang chờ cho đôi chân lấy lại sức mạnh khi mà cái cửa đóng đưa phía sau anh đột nhiên mở ra. Etienne quay đầu lại một cách chậm chạp. Một người đàn ông bước vào và đứng như tượng bên trong căn phòng

“Ai—?” cái nhìn của anh ta chuyển từ Etienne tới người phụ nữ ngã trên sàn, sau đó quay lại cái ngực trần đầy máu của Etienne “Oh, trời ơi!”

Hơn cả sự thích thú của Etienne, anh ta nhìn xung quanh một cách rò dại, sau đó nắm lấy ly cà phê anh ta đang cầm như thể chất lỏng nóng bỏng đó là vũ khí “Anh đã làm gì Rach hả? Anh đang làm cái gì ở đây?”

“Rach?” Etienne nhìn xuống người phụ nữ dưới sàn. Rach. Không nghi ngờ gì đó là tên rút gọn của Rachel. Một cái tên đẹp cho một người đẹp. Một quý cô xinh đẹp bị bệnh, đó là những gì anh có thể nói. Người phụ nữ này nên nằm trên giường ở nhà. Anh nhìn người mới vào “Anh cũng bị bệnh hả?”

“Bệnh hả?” Anh chàng kia thẳng lưng lên một chút, hoang mang lộ rõ trên gương mặt. Rõ ràng đó là điều cuối cùng anh ta mong đợi được hỏi “Không”.

Etienne gật đầu “Tốt. Vậy tới đây.”

“Tôi—“ miệng của anh ta bị đóng băng khi định nói lời từ chối, sau đó cánh tay hạ xuống và anh ta bước về phía trước như thể bị bỏ bùa. Dĩ nhiên là vậy rồi. Vẫn đang cầm ly nước cam trên một tay và ly cà phê anh ta mang trên tay kia, anh chàng tiếp tục bước về phía trước cho tới khi anh ta đứng đối diện trực tiếp với Etienne.

“Tôi cần một ít máu của anh. Tôi cần rất nhiều máu nhưng sẽ lấy một ít từ anh thôi.” Etienne giải thích. Không phải là vấn đề gì hay anh hy vọng được cho phép; anh chàng kia vẫn đứng im lìm, ánh nhìn mờ màng.

Etienne do dự. Anh đã không cần ai suốt một thời gian dài. Thật sự là trong rất nhiều năm. Làm như vậy sẽ không được người của anh tán thành vì giờ đây họ đã có ngân hàng máu. Tuy nhiên, đây là trường hợp khẩn cấp. Anh đã mất rất nhiều máu, và nó khiến anh trở nên hoàn toàn yếu ớt. Anh cần phải ăn để hồi phục bản thân lại đủ để lê lét về nhà.

Anh ném một cái nhìn có lỗi về phía nạn nhân, sau đó sử dụng tay đặt lên phía sau cổ người đàn ông để nghiêng đầu anh ta xuống, dễ dàng lộ ra cổ họng. Anh chàng kia cứng người lại và phát ra một âm thanh nhỏ nhỏ như phản đối khi răng của Etienne cắm phập vào da anh ta, nhưng anh ta liền giãn ra cùng với tiếng rên rỉ khi Etienne bắt đầu ăn. Dòng máu ấm áp và phong phú, bổ dưỡng. Nó cũng ngon hơn nhiều so với mấy bịch máu lạnh mà anh đã quen thuộc. Nó nhắc Etienne về những ngày đã qua, và anh đã tham hơn một chút so với điều mà anh dự định. Chỉ cho đến khi các “nhà tài trợ” trở nên sút kém thấy rõ thì anh mới buộc bản thân dừng lại. Dù anh bạn kia vào chiếc xe lăn kế bên cô gái nằm trên sàn, anh kiểm tra anh ta để chắc rằng anh không để lại tổn hại lâu dài nào. Anh đã không làm thế.

Yên lòng khi nhận thấy nhịp tim của anh bạn kia đã ổn định và mạnh khoẻ, Etienne mất thời gian để lau sạch trí nhớ của anh ta, sau đó đuổi thẳng người, đập vào mặt anh là hộp chứa mẫu vật trên bàn giấy. Ngay lập tức anh nhận ra đối tượng bên trong: một viên đạn. Tay anh sờ lên ngực lộ đấng xoa vết thương vẫn đang tự chữa lành, sau đó anh với tới hộp đựng và kiểm tra cái nhẫn.

Đây là viên đạn đã làm tim anh ngừng đập. Chính là nhờ việc gấp nó ra của cô gái này đã cho phép cơ thể anh hồi phục. Nếu không anh vẫn còn nằm trên cái bàn. Nó là bằng chứng của việc anh tồn tại cho nên không thể để nó lại.

Bỏ vào túi viên đạn, Etienne rà soát nhanh chóng căn phòng. Tìm thấy tờ biên bản để lại phía sau của nhân viên EMT, nhận ra rằng anh sẽ phải đi tìm họ, xoa trí nhớ về vụ tai nạn trong trí não họ, và lấy luôn mấy biên bản của họ. Anh cho rằng sẽ có những báo cáo của cảnh sát và nhiều điều khác mà anh sẽ phải “chăm sóc” tới. Đó có thể là một dự án lớn hơn điều mà anh thích, và một ai đó mà anh sẽ cần giúp đỡ. Suy nghĩ này khiến Etienne nhăn mặt. Anh phải xin phép Bastien, nghĩa là cả gia đình sẽ biết, nhưng cũng chẳng giúp được gì. Sự cố này buộc phải bị xoá bỏ khỏi ký ức cộng đồng.

Sự cam chịu tràn ngập trong anh, Etienne thu lại những mảnh vụn của cái áo bị xé rách và cái áo vest, và rà soát nhanh chóng căn phòng lần nữa để chắc rằng chẳng còn gì để lại sau khi anh rời đi. Sau đó anh mượn đỡ một cái áo khoác của phòng thí nghiệm đang treo trên một cái chốt cửa. Anh mặc nó vào, tìm cái túi rác cho viên đạn và đồng đồ xà bần của anh, sau đó nhanh chóng rời khỏi nhà xác.

Bastien sẽ được gọi tới để giúp lau dọn. Etienne chỉ hy vọng ông anh trai sẽ không nói gì với mẹ. Marguerite sẽ rất giận dữ nếu bà biết được tin tức này. Bà đã nếm nỗi đau khổ của Pudge qua Etienne dù ngăn ngừ sau nỗ lực đọc những người khác của anh, và là một phụ nữ mẫn cảm, bà đã đồng ý với Etienne rằng Pudge không nên bị giết. Nhưng bà không có giải pháp thay thế, vì thế nên bà khó chịu với Etienne vì đã không nghĩ ra được ý tưởng nào hữu dụng hơn.

Etienne nhăn mặt khi anh nhanh chóng bước ra khỏi tầng hầm của bệnh viện. Anh ghét sự thất bại dưới bất kỳ hình thức nào.

Bạn đang đọc truyện *Love Bites* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

“Vờ kịch vừa rồi thật là buồn quá,” Etienne bình luận lúc anh dẫn đường ra khỏi nhà hát đông đúc.

“Mọi người bảo rằng đó là một vở hài kịch,” mẹ anh, Marguerite, biện giải. “Người ta quảng cáo nó là một vở hài kịch.”

“Ồ, nó dễ mất cơ hội quý báu đó ít nhất là cả đám.” Anh vỗ vai Bastien. “Đầu vậy, anh trai, chúc mừng sinh nhật anh.”

“Cảm ơn.”

Bastien có vẻ thiếu nhiệt tình nhưng Etienne không trách anh. Sau bốn trăm năm, việc tổ chức sinh nhật có lẽ cũng kém phần hào hứng hơn. Ôi trời, chỉ sau ba trăm năm, Etienne có thể hài lòng để những ngày sinh nhật của mình trôi qua không cần để ý tới, tuy nhiên anh biết rằng anh sẽ không may mắn hơn Bastien trong việc tránh những kỷ niệm như thế này. Mẹ của họ vẫn khẳng định tổ chức những bữa tiệc sinh nhật mỗi năm, cho dù có dồn lại bao nhiêu đi chăng nữa. Marguerite Argeneau yêu những đứa con của mình. Bà rất hạnh phúc vì đã sinh ra chúng và luôn cho rằng cần phải kỷ niệm những ngày đó. Etienne nghĩ rằng mình nên vui với những mối bận tâm của bà. Thật tuyệt vời khi có một gia đình.

“Ồ, trời mưa rồi các con ạ,” Marguerite nói khi họ hòa vào đám đông dưới mái hiên của tòa nhà. Những người đi xem hát rõ ràng không sẵn lòng đương đầu với trận mưa như trút nước.

“Hmm,” Etienne liếc ra ngoài trời mưa. Ánh nhìn chăm chăm của anh lướt qua những chiếc ô tô đang chậm chậm chạy qua với vẻ thờ ơ thì bỗng nhiên dừng lại đột ngột ở một chiếc xe đậu dọc đường. Việc nhận ra chiếc xe ấy đã giáng vào anh một đòn sấm sét. Nó giống như chiếc xe mà Pudge đã đâm vào anh. Việc đó xảy ra một vài tuần trước khi anh bị bắn, nhưng Etienne đã vượt qua được một cách dễ dàng. Cơ thể của anh đã hồi phục nhanh chóng phần xương chân bị gãy và phần sọ bị rạn mà anh đã phải chịu đựng. May mắn thay, không có ai chứng kiến vụ tấn công hay là sự lành lại tức thời của cơ thể Etienne.

Khi anh nhìn, động cơ chiếc xe của Pudge khởi động, đèn lái xe bật sáng và chiếc xe hòa vào dòng xe cộ đang đi lại trên đường. Etienne vừa mới cảm thấy thoải mái trở lại thì mẹ anh hỏi, “Là hấn ta phải không?”. Anh đột nhiên lại cảm thấy căng thẳng.

Mẹ anh đã biết mọi việc. Bà đã rất phiền muộn kể từ vụ bắn. Sau khi bị tra hỏi nhiều lần về việc anh định sẽ làm gì với kẻ tấn công, Etienne đã buộc phải thừa nhận rằng anh không biết. Anh đã cố gắng để đảm bảo một lần nữa với mẹ bằng cách hứa sẽ cẩn thận hơn và tất cả việc này chỉ là một trò tiêu khiển, nhưng mẹ anh hoàn toàn không để tâm đến lời bình luận của anh. Và bây giờ, Pudge ở đây và làm cho cuộc sống của anh trở nên phức tạp hơn.

“Không. Con chắc rằng đó không phải là hấn,” anh cam đoan với mẹ, rồi cố gắng lãng qua chuyện khác. “Hai người đợi ở đây để con đi lấy xe.”

Anh rời đi trước khi họ có thể bàn luận về chuyện này. Nhà hát không có người phục vụ việc đỗ xe của khách nhưng Etienne đã may mắn tìm được một chỗ trống để đỗ. Anh giờ rất biết ơn vì điều đó, bằng cách băng đi trong mưa thoát khỏi đây vì anh chỉ có cơ may này thôi.

Anh gạt đầu với những người có mặt khi ngang qua trạm điện thoại công cộng rồi lao vào xe hơi, nhấn nút ở trên móc chìa khóa để mở cửa. Sau đó anh nhấn nút thứ hai để khởi động xe, một thứ đồ phụ tùng nhỏ tiện lợi mà anh đã lắp đặt vừa đúng vào tuần lễ để chuẩn bị cho mùa đông đang tới. Những mùa đông ở Canada có thể sẽ rất rét buốt và sẽ chẳng có gì là bắn thiêu hơn khi phải ngồi vào trong một chiếc xe phủ đầy băng.

Etienne chỉ còn cách vài bước khi anh xuất phát đến chiếc xe hơi đêm nay. Anh đang tiến lại gần tay nắm cửa khi chiếc xe rồ máy và chính điều đó đã cứu anh. Một khi anh đã ngồi trong chiếc xe thì vụ nổ có lẽ đã kết liễu anh nhanh chóng. Và thực sự nó đã như thế, Etienne đã bị chèn bởi sức ép của vụ nổ, một luồng hơi nóng đỏ đã nhấc bổng anh lên và ném ra xa vài foot (1 foot = 0,3048m). Etienne ngửi thấy mùi da thịt cháy, sự đau đớn lan khắp cơ thể anh, sau đó Etienne không biết và cảm thấy gì nữa.

“Hey, cô đã quay lại rồi!”

Rachel liếc nhìn đồng giấy tờ bị chậm trễ và mỉm cười chào Fred và Dale, những người vừa đẩy vào chiếc giường đầy được phủ kín. Đây là ngày đầu tiên cô quay trở lại công việc kể từ ngày cô bị ốm đến nỗi đã ngắt đi lúc đang làm việc. Sau đó cô đã thức dậy vài lần và thấy Tony đang quỳ trông nom cô, yếu ớt, xanh xao và cho rằng anh ta bị lây cảm cúm từ cô bởi vì anh ta cũng cảm thấy rất khó chịu.

Rachel không nhớ nhiều về việc mình bị ngắt. Cô chỉ có ký ức mơ hồ giống như một giấc mơ rằng Dale và Fred mang một ai đó vào phòng, nhưng không thể nhớ nổi thêm một điều gì và ở trong phòng cũng không hề có thêm một thi thể mới nào khi cô tỉnh lại. Rõ ràng tất cả đó chỉ là một phần của những ảo giác do trận sốt sinh ra, Rachel quyết định nơi tốt nhất cho cô bây giờ là giường ngủ và cô gọi người tới thay thế. Cô đã hỏi liệu Tony có muốn một người thay thế luôn hay không nhưng anh đã cảm thấy tốt hơn sau một chốc và khẳng định rằng anh sẽ không sao.

Rachel đã bị ốm như một con cún trong một tuần. Và cô cũng gặp phải những giấc mơ lạ lùng nhất, choán hết giấc mơ là một thi hài rất đẹp trai có mắt màu bạc đang ngồi trên chiếc giường đầy và nói chuyện với cô. Nhưng những điều này cũng kết thúc khi cô cảm thấy khá hơn và đây là lần đầu tiên kể từ khi Rachel tiếp nhận ca đêm trong nhà xác bệnh viện mà cô cảm thấy vui sướng khi quay trở lại công việc.

Ồ, gần như là vui sướng. Cô là con người của buổi sáng và thật sự rất ghét những ca làm việc đêm. Cô thích ánh sáng ban ngày. Làm việc suốt cả đêm và sau đó ngủ suốt cả ngày làm cô khó chịu và ủ rũ, và cô dường như cũng không thể ngủ vào buổi tối. Chỉ sau khi tan ca làm việc khi Rachel lễ tâm thân kiệt sức về nhà, lúc đó cô mới có thể ngủ và đó là những giấc ngủ bị đứt quãng, quay qua quay lại, tỉnh dậy rồi lại rơi vào giấc ngủ.

“Tôi nghe nói rằng cô đã bị ốm rất nặng. Đây đúng là không phải một lời chào mừng cô quay trở lại. Xin lỗi,” Dale nói khi Rachel túm lấy cạnh bàn và đẩy nó lại cạnh cái cang.

“Đây là gì thế?” cô hỏi một cách tò mò.

“Crispy Critter.” Fred giật mạnh tấm vải trùm và lộ ra một thi hài đã bị than hóa của một nạn nhân bị cháy.

“Cháy nhà sao?” Rachel hỏi với cái cau mày.

“Một vụ nổ xe hơi. Anh ta bị chèn trong vụ nổ,” Dale trả lời.

“Đúng thế.” Fred nhìn chăm chăm vào xác chết, sau đó lắc đầu. “Một điều lạ lùng là, chúng tôi nghĩ rằng tim vẫn còn đập. Chúng tôi đưa anh ta vào xe cấp cứu thì tim lại không đập nữa. Sau đó, đi được nửa đường đến đây, lại có một nhịp đập khác, sau đó lại không có nữa. Chàng trai này không thể quyết định được là đã chết hay chưa, tôi đoán vậy. Bác sỹ đã tuyên bố là anh ta đã chết khi chúng tôi tới đây.”

Rachel liếc nhìn cái xác chết một cách tò mò, sau đó cầm tấm bìa kẹp hồ sơ mà Dale đưa.

“Tony đâu rồi?”, người nhân viên cấp cứu hỏi khi nhìn cô ký lên những giấy tờ cần thiết.

“Anh ta nghỉ rồi, bị ốm”

Fred cười khúc khích “Anh ta nhiễm cúm từ cô phải không?”

“Không phải từ tôi mà là từ cô bạn y tá của anh ta.” Rachel nhìn họ nâng thi hài lên cái bàn thép, sau đó cô quay lại với tấm bìa kẹp hồ sơ.

“Vậy là, tôi nghe nói rằng chúng tôi sẽ không nhìn thấy gương mặt tươi cười của cô ở đây vào ca đêm nữa,” Dale nói. “Chúc mừng cô.”

“Chúc mừng ư?” Rachel ngậy ra nhìn anh.

“Về việc nhận được công việc trợ lý điều tra những vụ chết bất thường. Tony đã nói với chúng tôi lần trước khi chúng tôi ở đây.”

Quai hàm của Rachel rớt xuống. “Cái gì cơ?”

Fred và Dale trao nhau những ánh nhìn, và cuối cùng là Fred nói, “Ừm... Tony nói rằng Bob đang định nói với cô ngay khi cô quay trở lại làm việc. Bob đã nói với cô rồi phải không?”

Rachel vẫn chỉ nhìn chăm chăm. Bob chính là Robert Clayton, nhân viên điều tra. Ông ấy làm việc ca ngày nhưng thường ghé vào để hướng dẫn và nhận những bản báo cáo vào lúc bắt đầu ca đêm. Ông ấy không làm việc ấy tối nay. “Jenny nói với tôi rằng hôm nay ông ấy cũng đã bị ốm. Tôi đoán rằng đến lượt ông ấy bị cúm,” cô nói.

“Ôi trời, chúng tôi đã phá hỏng sự bất ngờ mất rồi.”

Rachel tiếp tục nhìn chăm chăm, nhưng cô nhận thấy mình đang cười toe toét. Cô đã nhận được công việc trợ lý điều tra rồi. Cô sẽ sớm thoát khỏi những ca làm việc ban đêm. Cuối cùng cô cũng đã có nó rồi! “Các chàng trai!” Rachel bắt đầu kích động, sau đó ngập ngừng hỏi, “Đây không phải một trò đùa phải không? Các anh không đùa cợt tôi phải không?”

Cả hai người đều lắc đầu nhưng lại trông có vẻ có lỗi. “Không. Cô được nhận công việc đó. Nhưng nhớ phải tỏ vẻ ngạc nhiên khi Bob nói với cô đấy. Tôi không muốn làm Tony gặp rắc rối.”

Dale lau bầu khi cô lao vào ngực anh. Ôm lấy anh, cô siết chặt anh hết mức có thể và cười hạnh phúc. “Tôi được nhận công việc đó rồi! Cảm ơn, cảm ơn các anh đã báo cho tôi. Chúa ơi! Đây thực sự là một tin tốt lành. Không còn những ca đêm nữa. Không còn phải cố gắng để ngủ trong khi những người bạn hàng xóm đang xén cỏ. Không còn cảnh không thể đi chơi với những người bạn vì tôi phải làm việc nữa. Thật là tuyệt vời!”

“Tôi cảm thấy cô đang rất hạnh phúc phải không nào?” Fred cười tươi khi Rachel buông Dale và quay lại ôm anh.

“Ồ, anh chẳng bao giờ biết được đâu,” Rachel nói một cách sung sướng. “Tôi cực kỳ, cực kỳ ghét ca làm đêm”

“Ồ, chúng tôi sẽ rất nhớ khuôn mặt tươi cười của cô,” Dale nói. “Nhưng chúng tôi rất vui vì cô hạnh phúc.”

“Chỉ cần cô nhớ tỏ vẻ ngạc nhiên khi Bob báo tin cho cô,” Fred nói, vỗ nhẹ vào vai cô. Anh liếc nhìn Dale. “Chúng ta nên quay lại làm việc thôi.”

Rachel đứng lên, mỉm cười khi họ rời đi, sau đó cô quay người lại giường đầy và quan sát vị khách của mình. Cô phải tháo hết đồ dùng cá nhân của anh ra nếu như còn có một thứ gì còn nguyên vẹn, sau đó cởi quần áo của anh ta, buộc thẽ vào và chuyển anh ta tới một trong những ngăn chứa lạnh. Cô không thể tự mình làm việc đó, cô cần sự giúp đỡ để có thể chuyển được cái xác đi.

Liếc nhìn đồng hồ trên tay, cô biết rằng bây giờ đã gần nửa đêm. Beth, người làm công việc bán thời gian nhằm thay thế tạm công việc khi ai đó bị ốm, sẽ đến ngay thôi. Người phụ nữ này mới đây đã đảm nhận hàng giờ công việc. Thông thường Beth cũng là người làm việc đáng tin cậy nhất, đến từ sớm và sẵn sàng làm việc muộn, nhưng hôm nay xe hơi của cô ấy có chút vấn đề và đã gọi điện đề báo Rachel rằng cô ấy sẽ đến muộn. Cô ấy đang đợi bạn mình đón và đưa cô ấy đi làm.

Cô ấy sẽ tới đây trong nửa tiếng nữa. Khi cô ấy đã ở đây rồi sẽ có thể giúp Rachel cởi quần áo của thi hài, nhưng trong lúc này, tự Rachel phải tháo hết đồ đạc của anh ra và đánh dấu anh ta. Cô liếc nhìn xuống anh chàng bất hạnh sau đó nín lặng. Dường như anh ta không ở trong hình dạng tột tệ như lúc anh ta vừa xuất hiện. Thực sự là anh ta có vẻ khá hơn. Khi mới nhìn thấy anh ta lúc đầu, anh ta có vẻ đã bị hóa than hoàn toàn, chỉ còn rất ít da thịt còn sót lại. Vậy mà bây giờ, rất nhiều những màu than đã biến mất. Thật vậy, Rachel nhận thấy phần da cháy đã bị bong ra, và giờ chúng nằm trên mặt bàn kim loại. Nhoài người ra, cô chạm nhẹ vào làn da mặt của anh, mê hoặc nhìn những phần da thịt bị hóa đen vỡ vụn ra, lộ ra một làn da khỏe mạnh ở bên

dưới. Cô chưa từng bao giờ trông thấy thứ gì như vậy. Anh ta lột những phần da chết như là một con rắn lột da.

Rachel đứng thẳng người và nhìn chăm chăm, nhịp tim cô đập nhanh thêm. Chuyện này xảy ra như thế nào? Hoặc là cô nghĩ cuối cùng chuyện gì đang xảy ra? Có lẽ đó không phải là phần thịt bị hóa than đang phui đi; có lẽ có thứ gì đó đã bị thổi vào người anh ta bởi sức ép của vụ nổ. Có lẽ anh ta thực sự đã không bị thiêu cháy trầm trọng một tí nào, anh ta trông có vẻ như anh ta vốn có. Rachel biết điều đó thật là ngu ngốc; Dale và Fred là những nhân viên cấp cứu xuất sắc. Còn nữa, cô nhận thấy bản thân mình tìm kiếm mạch đập ở cổ tay anh ta. Khi có nhiều hơn những phần da than hóa vờ vụn dưới ngón tay cô, cô sợ rằng việc xem mạch sẽ gây trở ngại, và thay vào đó cô cúi xuống để áp tai mình vào ngực anh ta. Lúc đầu cô cảm thấy thật là ngớ ngẩn khi tìm kiếm sự sống ở một người đàn ông đã chết nhưng sau đó một tiếng đập vang lên. Rachel đứng thẳng người đầy sững sốt, sau đó cô lại hạ thấp tai mình xuống. Theo sau chỉ có sự im lặng vô cùng trong một lúc lâu, và rồi lại có một tiếng đập khác.

Cánh cửa chọt sập mạnh sau lưng cô. “Tránh xa khỏi hắn ta! Hắn ta là một ma cà rồng!”

Rachel thẳng người lên, xoay lại và há hốc mồm kinh ngạc trước người đàn ông đứng ở ô cửa đang mở. Ông ta trông có vẻ mất trí. Đó không chỉ bởi bộ quần áo quân đội ông ta mặc trong chiếc áo khoác rộng thùng thình mà ông ta đang phanh ra, mà còn bởi việc ông ta có một cây súng trường lủng lẳng trong đai da bắt qua vai và đu đưa dưới một cánh tay, hay là một cây rìu giữ trong cánh tay kia. Tất cả những điều đó cộng với ánh mắt hoang dại và sự biểu lộ của ông ta, la hét về người trốn thoát khỏi cửa hầm.

Rachel nhìn ông ta một cách thận trọng và giơ cánh tay lên. “Bây giờ, nhìn này, anh bạn,” cô bắt đầu bằng giọng vừa phải. Quá xa để cô có thể chạm tới. Người đàn ông vươn ra phía trước và đẩy cô sang một bên.

“Cô không nghe thấy tôi nói sao? Ra khỏi đây, thưa cô, ra khỏi đây! Hắn ta là ma cà rồng. Một con quỷ. Loài quái thú của đêm. Quân vô lại. Loại động vật hút máu chết tiệt. Tôi phải trừ khử hắn ta.”

Rachel túm lấy cái giường đẩy để tránh bị trượt chân, mắt cô mở to khi người đàn ông nói cái rìu ra, giờ nó lên qua vai bằng cả hai tay. Cô không thể tin được chuyện này. Tên điên này thực sự có ý định chặt đầu cái xác, nếu anh ta thực sự là một cái xác, cô tự nhắc mình. Cô đã nghe thấy nhịp tim. Cô hướng ánh nhìn chăm chăm vào người đàn ông nằm trên bàn và thấy rằng thậm chí còn có nhiều phần thịt hóa than đã bong ra ở trên bàn. Rachel có thể nhận ra đường nét của anh ta rõ ràng hơn và dường như anh rất quen thuộc đối với cô.

Không dừng lại để cân nhắc hành động của mình, Rachel đã lao mình ra giữa họ và hét lên “Không!” khi người đàn ông điên dại kia vung rìu xuống. Cô ngay lập tức nhận ra sai lầm của mình. Thực sự sẽ rất khôn ngoan hơn nếu cô kéo người đàn ông mất thăng bằng hay vài thứ gì tương tự. Cánh tay vung ra chỉ chậm lại và hơi thở của Rachel rời khỏi cô trong cơn choáng váng “Unh” khi chiếc rìu giáng xuống. Sự việc xảy ra quá nhanh, cô hầu như không cảm thấy tí đau đớn nào.

Kẻ tấn công cô hét lên bằng giọng ghê rợn sững sốt và kéo chiếc rìu ra nhưng tất cả đã quá muộn. Rachel biết điều đó khi cô ngã nhào xuống chiếc bàn, đó là một đòn chết người. Cô sẽ mất máu cho đến chết rất nhanh thôi.

“Tôi xin lỗi. Tôi không có ý...” Người đàn ông lắc đầu sợ hãi, sau đó hướng người về phía trước.

Bất chấp hoàn cảnh của mình, Rachel theo bản năng vẫn chùn bước trước cánh tay đang đưa tới của ông ta. Sự hối hận và đau buồn che phủ khắp gương mặt ông ta.

“Hãy để tôi giúp cô. Tôi muốn giúp cô. Tôi thực sự không bao giờ cố ý hại cô. Tại sao cô không tránh sang một bên? Chính là hắn ta, tôi...”

Giọng nói của người đàn ông tắt đột ngột khi một tiếng rít quen thuộc đập vào tai Rachel. Cô nhận ra âm thanh của cánh cửa dẫn tới đại sảnh đang mở và đoán qua tiếng thở hỗn hển vọng đến — không nói đến biểu lộ của kẻ tấn công — rằng cô đã đúng. Tiếng rít vọng lại lần nữa và theo sau đó là tiếng gõ nhẹ của những bước chân vội vã ở đại sảnh.

“Tôi xin lỗi,” kẻ tấn công nói khi hắn quay bộ mặt thống khổ lại với cô. “Tôi thực sự. Tôi không bao giờ cố ý làm hại cô. Trợ giúp đang đến, tôi phải đi đây. Hãy đợi ở đây,” Anh ta nói khi quay người bước đi. “Cho dù có có làm gì, xin cô đừng chết. Tôi không thể sống được với điều đó.”

Rachel nhìn chăm chăm theo hắn, muốn hét lên nhưng cô lại không có đủ sức. Tiếng rên rỉ từ sau lưng làm cho cô theo bản năng cố gắng quay người lại. Cô xoay xở được, nhưng đó cũng là nơi mà cô kiệt sức. Cô thấy mình đổ sụp xuống vào gương mặt của nạn nhân vụ nổ.

Máu, ngọt ngào và ấm áp. Etienne thở dài khi anh nuốt vào. Sự quần quai chèn ép cơ thể anh thật dễ chịu. Anh cần thứ chất lỏng bổ dưỡng chảy nhỏ giọt vào miệng và thậm chí cảm giác tội lỗi của anh trước người phụ nữ đã chịu một đòn ý nghĩa với anh cũng không làm anh dừng được niềm thích thú. Anh thực sự cần máu của cô và cảm thấy rất khoan khoái.

“Etienne!”

Anh nhận ra giọng của mẹ nhưng lại không thể nhìn thấy nó được phát ra từ đâu. Sau đó cơ thể ấm áp trong anh đột nhiên trở dậy và anh cố sức mở mắt để nhìn mẹ anh đang cúi xuống gần.

“Con không sao chứ, con trai?” Mặt bà đầy vẻ lo lắng khi chạm vào má của anh. “Đưa cho mẹ một trong những túi máu kia, Bastien,” bà ra lệnh. Bà quay người lại với Etienne. “Bastien cứ khẳng khẳng dừng lại tại văn phòng trên đường đi để lấy thêm một ít. Cảm ơn Chúa rằng nó đã làm thế.” Bà chọc thủng túi máu với một móng tay dài, sau đó dốc nó xuống mồm anh. Bà làm thế với ba túi máu nữa trước khi anh cảm thấy đủ khỏe để có thể ngồi dậy.

Nhấn mặt trước cánh da thịt bị cháy của anh bong ra và lột da trên người anh, Etienne vung chân ra khỏi bàn và tự mình nỗ lực ngồi dậy. Anh đã không hề mất tí máu nào trong vụ nổ nhưng cơ thể anh đã sử dụng rất nhiều để hồi phục da thịt. Thêm một vài túi máu nữa và anh sẽ ổn thôi. Anh nhận lấy túi

máu tiếp theo mà mẹ anh đưa cho và hút nó. Khi bà mở túi cuối cùng cho anh, Etienne phát hiện ra người phụ nữ mà Bastien đang quý bên cạnh.

“Cô ấy sẽ không sao chứ?”

Anh trai anh cau mày và lắc đầu. “Cô ấy đang chết dần.”

“Cô ấy không thể chết được.” Etienne phốt lò túi máu mà mẹ anh đưa và ép mình rời khỏi bàn.

“Ngồi xuống đi. Con vẫn còn chưa đủ sức,” Marguerite nói, giọng bà nghiêm khắc.

“Con không sao.” Etienne quý xuống bên cạnh cô gái, phốt lò lời cầu nài của mẹ, “Chắc chắn là con không sao rồi. Và ‘Pokey không phải là mối đe dọa thực, tất cả chỉ là đùa vui.’ Mọi thứ đều vui vẻ và là những trò chơi cho đến khi có ai đó nhận một riu vào ngực.”

“Pudge, không phải Pokey,” Etienne chữa lại, nhào người ra để kiểm tra mạch đập của cô gái đã chết. Anh đã nhận ra cô từ chuyến đi trước tới nhà xác. Cô thật đẹp và trông cũng nhợt nhạt như cô ấy đã từng trong cuộc thăm viếng trước của anh — nhưng lần đó vẻ xanh xao tái nhợt của cô là do trận ốm. Còn lần này cô phải chịu là do mất máu. Etienne hiểu rõ rằng một phần máu của cô đã trôi xuống họng của anh. Người phụ nữ này đã cứu sống anh. Anh đã rất yếu nhưng anh nhìn thấy cô lao vào giữa anh và chiếc riu mà Pudge đã vung tay.

“Anh đã cố để cầm máu, nhưng anh e rằng đã quá trễ mất rồi,” Bastien nói một cách chậm rãi. “Không thứ gì có thể cứu cô ấy nữa.”

“Một thứ có thể đấy,” Etienne phản đối. Anh cố gắng xắn ống tay áo. Quần áo giòn rời ra trên những ngón tay của anh, bởi thế anh chỉ xé toạc chúng ra.

“Con nghĩ là con đang làm gì? Con không thể biến đổi cô ấy được,” mẹ anh nói.

“Cô ấy đã cứu sống con,” Etienne nhắc lại.

“Chúng ta đã có luật lệ về những điều này rồi. Con không thể biến đổi con người dù muốn hay không, và con không thể làm điều đó mà chưa được sự cho phép.”

“Con được phép chuyển đổi một người bạn đời.”

“Bạn đời!” mẹ anh dường như kích động hơn là lo ngại. Bastien trông rất lo lắng.

“Em thậm chí còn không biết người phụ nữ này, Etienne ạ,” anh trai anh chỉ ra. “Điều gì nếu như em không thích cô ta?”

“Thế thì em sẽ không có bạn đời.”

“Em sẽ từ bỏ người bạn đời của mình vì người phụ nữ này?” Bastien hỏi.

Etienne ngáp ngừng sau đó chỉ đơn giản gật đầu. “Nếu không có cô ấy, em cũng không có cuộc sống.” Anh cúi đầu xuống và tự cắn cổ tay mình. Dòng chất lỏng màu đỏ sùi bọt ở trên bề mặt cổ tay và một thoáng sau, anh rút những chiếc răng ra và ấn thịt da đang chảy máu vào miệng cô gái đã chết.

“Giờ tất cả những gì chúng ta có thể làm là đợi.” Marguerite thẳng người dậy và quay qua con trai. “Bây giờ chúng ta phải chăm sóc cho con.”

“Con không sao,” Etienne lầm bầm. Ánh nhìn chăm chăm của anh dán chặt vào người phụ nữ ở trên giường. Họ đã đưa cô từ bệnh viện về và đưa cô tới nhà của anh. Mẹ anh và Bastien đã cởi đồ cho cô, buộc cô vào giường và gắn ống truyền máu vào tay cô để cung cấp máu mà cô cần để thích ứng với sự biến đổi. Etienne không biết nên mong chờ điều gì. Anh chưa bao giờ chứng kiến một sự biến đổi. Anh không quá chắc rằng nó sẽ diễn ra thuận lợi. Người phụ nữ vẫn cứ nằm im không động đậy sau khi anh đã đổ máu của chính mình vào cổ họng cô, nhưng khi ở trong xe hơi đi về nhà anh, cô bắt đầu rên rỉ và quấy mình. Etienne vẫn không chắc rằng liệu anh có chậm trễ quá không, nhưng anh vẫn mong chờ vào chút hi vọng nhỏ bé.

“Con trông không ổn lắm. Con vẫn đang tróc những da cháy và trông con thật nhợt nhạt. Con cần phải nghỉ ngơi và thêm máu nữa.”

“Con có thể có máu ở đây rồi.”

“Con cần phải nằm xuống,” mẹ anh khẳng định. “Con đang lắc lư kìa.”

“Con sẽ trông nom nó,” Bastien báo và cầm cánh tay Etienne.

Etienne định tranh luận nhưng anh thực sự không có đủ sức, thế nên anh để anh trai mình dẫn đi mà không kháng cự gì.

“Phòng nào đây?” Bastien hỏi, dừng lại ở ngoài đại sảnh. “Em đã trang bị đồ đạc xong cho phòng còn dư chưa?”

“Chưa.” Etienne nhún nhó. “Nhưng quan tài của em ở trong phòng làm việc.”

“Trời ơi là trời! Em vẫn còn cái đó sao?” Bastien rùng mình ghê tởm. “Anh đã tổng khứ của anh đi ngay khi chúng không còn cần thiết nữa. Anh không biết sao em còn chịu đựng nó chứ?”

“Nó giúp em suy nghĩ,” Etienne nói. “Em nảy ra được những ý kiến hay ho nhất là ở trong đó đấy.”

“Hmmm.” Bastien dẫn anh đi dọc đại sảnh, xuống cầu thang và tới phía sau của ngôi nhà. Cầu thang xuống dưới tầng hầm nằm ở góc sau của gian bếp. Anh trai anh giục anh đi xuống, nắm lấy tay anh khi Etienne càng lắc lư mạnh hơn. Rất nhanh sau đó Etienne được đưa tới quan tài nằm trong góc phòng làm việc.

“Anh sẽ quay lại ngay,” Bastien nói.

Etienne lăm băm một câu đáp trả mệt mỏi và nhắm mắt lại. Anh thực sự kiệt sức và đau nhức. Anh cần nhiều máu hơn và biết rằng Bastien đang mang về cho anh thêm một ít.

Bất chấp sự đau đớn ngày càng tăng của cơ thể anh đang tự tấn công chính nó để tìm thêm nhiều máu hơn, Etienne chìm vào giấc ngủ. Anh thức giấc vài lần và cảm thấy những cú thọc vào cánh tay mình. Mở mắt, anh nhận thấy Bastienne đang cúi xuống anh, gắn ống truyền máu vào ven dưới khuỷu tay anh.

“Với anh em trông giống Lissiana lắm à?” Etienne cau kinh hỏi.

Anh cố gắng đẩy cánh tay ra nhưng Bastien lại khỏe hơn.

“Không, em không trông giống Lissiana. Mặt của nó không bị bong ra như thế,” anh trai anh lạnh nhạt đáp lời. “Đáng ra anh nên mang vào cho em mười cô trinh nữ khêu gọi, nhưng anh lại không thể tìm được cô nào. Trinh nữ bây giờ ngày càng ít, em biết mà.”

Etienne nở một nụ cười mệt mỏi và thư giãn.

“Nghiêm trọng hơn là,” Bastien nói khi anh lăm, “em cần nhiều máu hơn, cần nghỉ ngơi nhiều hơn. Anh sẽ thay túi máu khi em ngủ. Em sẽ trở lại bình thường vào sáng mai thôi.”

Etienne gật đầu. “Anh có nghĩ rằng cô gái sẽ sống không?”

Bastien im lặng một lúc, sau đó thở dài. “Chúng ta phải đợi xem sao. Anh sẽ đánh thức em nếu ... có chuyện gì xảy ra,” anh nói nốt.

Etienne nhắm mắt buồn bã. “Nếu cô ấy chết, anh định nói thế phải không. Và nếu cô ấy chết thật, thì tất cả đều là lỗi của em. Đáng lý ra em phải làm điều gì đó với Pudge.”

“Em không thể tự trách mình như thế được, Etienne ạ. Thật không dễ dàng gì để biết cách đối phó với một gã như thế. Chính anh cũng chưa nghĩ ra được ý kiến nào, và anh cũng đã suy nghĩ vấn đề này kể từ vụ bị bắn. Dầu thế chúng ta chắc chắn phải giải quyết với hắn ta.” Anh thắng người dậy và cau mày. “Anh sẽ gọi Lucern và xem xem liệu anh ấy có ý kiến nào không. Chúng ta sẽ bàn chuyện này sau, khi em cảm thấy khá hơn. Còn bây giờ em cần phải nghỉ ngơi đi.”

Etienne thức dậy vào buổi sáng. Anh đã trở lại với chính mình và cảm thấy hồi phục một trăm phần trăm. Vẫn còn nằm trong bóng tối, anh có thể cảm nhận được sự có mặt của mẹ và anh trai anh trong ngôi nhà của mình. Anh cũng có thể cảm nhận được sự có mặt của cô gái. Cô ấy vẫn còn sống.

Ra khỏi chiếc quan tài, Etienne tháo ống truyền máu ra khỏi cánh tay, gom giá đặt ống truyền và mang chúng lên lầu. Anh giấu nó vào trong tủ bếp nơi mà anh cất giữ cho những trường hợp khẩn cấp hay những cuộc viếng thăm của em gái, sau đó anh tiếp tục đi qua ngôi nhà yên tĩnh trong bóng tối và lên tầng trên.

Anh thấy mẹ và anh trai ngồi trên giường của anh, đang trông nom cô gái.

Cô đang quần quai và rên rỉ trên giường. Mái tóc cô ẩm ướt xõa xuống khuôn mặt xanh xao xúc động của mình. Etienne cau mày. “Có chuyện gì với cô ấy thế?” anh lo lắng hỏi.

“Cô ấy đang biến đổi,” mẹ anh nhỏ nhẹ trả lời.

Thái độ bình tĩnh của Marguerite làm dịu anh phần nào; sau đó Etienne chú ý vào túi máu trống không được chất ở bàn bên cạnh. Có cả một tá. Khi anh chú ý điều này, mẹ anh vẫn đang đứng và bắt đầu tháo một túi rỗng khác ra khỏi giá truyền máu. Như thể là họ đã làm như thế vài lần rồi, mà rõ ràng là như thế, Bastien vẫn đứng và đi tới chiếc tủ lạnh nhỏ mà Etienne đã đặt ở góc phòng. Anh quay trở lại với túi máu tươi trên tay.

“Sao cô ấy lại cần nhiều thế?” Etienne hỏi.

“Có rất nhiều thương tổn con trai ạ. Cô ấy mất rất nhiều máu từ vết thương, và còn có cả 30 năm sống của cô ấy cần phải thay thế.”

Etienne bót căng thẳng một chút. “Chuyện này diễn ra trong bao lâu ạ?”

Marguerite nhún vai. “Nó còn tùy.”

“Tùy vào điều gì?”

“Vào những thương tổn nào cần hồi phục.”

Etienne cau có. “Cô ấy trông cũng khỏe mạnh rồi, có lẽ chỉ là một chút thiếu máu, nhưng __”

“Có thể cô ấy có chuyện gì trong hệ thống của mình con trai ạ,” Marguerite dịu dàng nói. “Ung thư, bệnh bạch cầu, hay bất cứ điều gì. Con không thể đoán chỉ từ vẻ bên ngoài được.”

Được trấn an, Etienne ngồi xuống một góc giường.

“Em trông có vẻ khá hơn rồi,” Bastien bình luận. “Em cảm thấy thế nào?”

“Ồn ạ.” Etienne nhìn chăm chú xuống tay mình. Mọi vết tích của làn da cháy đen đã biến mất; làn da tươi tắn, hồng hào, khỏe mạnh phủ trên cánh tay và bàn tay anh. Anh biết những phần còn lại của cơ thể anh cũng thế. Mặc dù thế anh dọn sạch quan tài ngay bởi vì anh đã để lại hầu hết thứ da bị tróc ở trong đó. “Anh đã liên lạc được với Lucem chưa?”

Bastien gật đầu. “Anh ấy sẽ đến tối nay, và chúng ta có thể bàn bạc. Trong lúc đó, có rất nhiều việc kiểm soát tổn hại cần phải thực hiện.”

Etienne nhướn mày. “Có chuyện gì sao?”

“Câu chuyện của cô ấy đã tạo nên tin tức. Hình như có ai đó đã chứng kiến Pudge ở trong phòng làm việc của nhân viên điều tra và chạy đi kêu cứu. Chuyện đó chắc đã diễn ra khi chúng ta rời đi cùng hai người, bởi vì tin tức thông báo tình hình rằng họ nghi ngờ người đàn ông ‘ngụy trang’, có vũ khí này đã bắt cóc cô ấy. Họ đã tung ra một bức vẽ phác và miêu tả về Pudge. Họ không biết hắn ta là ai nhưng họ đang truy tìm hắn ta.”

“Điều đó có thể giúp chúng ta,” Etienne nói.

“Đúng thế. Nếu chúng ta có thể thuyết phục cô ấy thuận theo câu chuyện bắt cóc, thì vấn đề Pudge đối với em sẽ được giải quyết.”

Etienne gật đầu, sau đó liếc nhìn mẹ. Bà cũng đang gật đầu từ chỗ của mình. Đã là buổi sáng, quá thời gian hàng ngày mà họ vẫn thường đi ngủ. “Giờ con có thể trông nom cô ấy. Hai người nên đi ngủ đi.”

“Ừ.” Bastien gật đầu, rồi đi lại giục mẹ anh đang lưỡng lự. “Chúng ta sẽ quay trở lại đêm nay,” anh nói khi đưa bà ra cửa.

Marguerite hướng đôi mắt ngái ngủ lại Etienne. “Cô ấy không cần nhiều máu nữa đâu. Có lẽ khoảng một hay hai túi thôi. Con sốt sẽ chóng hết thôi. Mẹ nghĩ cô ấy sắp khỏe rồi. Vết thương cũng đã sắp lành. Chắc là cô ấy sẽ tỉnh lại vào tối nay thôi.”

“Vâng, thưa mẹ.” Etienne tiễn họ ra cửa.

“Và con nên gỡ những dây buộc ra sớm đi. Con sẽ không muốn cô gái đáng thương này tỉnh dậy và thấy rằng mình là một tù nhân đâu.”

“Vâng. Tất nhiên rồi mẹ.”

“Etienne,” Marguerite nói với giọng nghiêm nghị chứng tỏ những gì bà sắp nói rất quan trọng. “Con chưa từng chứng kiến một sự biến đổi nào trước đây, nên mẹ muốn nhắc nhở con __ quá trình suy nghĩ của Rachel sẽ không rõ ràng được trong chốc lát sau khi cô ấy vừa tỉnh dậy.”

“Ý mẹ là sao?” Etienne hỏi

“Những người được biến đổi thường mơ hồ và có tư tưởng bảo thủ sau khi thức dậy. Họ gặp khó khăn trong việc chấp nhận sự thật hiển nhiên trước mắt mình cũng như là tình trạng mới của họ và họ sẽ kháng cự lại điều đó — và trí óc của họ thường nao động đến nỗi những kỹ năng hợp lý sẽ bị bay biến hết. Cô ấy có thể nghĩ ra nhiều loại lý do cho những gì đang diễn ra ở đây, rất nhiều thứ kỳ dị. Con hãy kiên nhẫn với cô ấy cho đến khi đầu óc cô ấy tỉnh táo và có thể chấp nhận nó. Cố gắng đừng kích động cô ấy nhiều.”

Etienne chậm rãi gật đầu, lĩnh hội những lời của mẹ. “Được rồi, con sẽ cố gắng hết sức.”

“Mẹ biết con sẽ thế mà, con trai.” Mẹ anh vỗ âu yếm vào má anh, sau đó theo Bastien tới cửa. “Ồ, chúng ta sẽ sớm quay lại để giúp con,” là những lời nói sau cùng của bà khi cánh cửa dần khép lại.

Etienne mỉm cười với chính mình. Gia đình thật là tuyệt, anh nghĩ khi quay người lại với bệnh nhân của anh.

Bạn đang đọc truyện *Love Bites* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Rachel đau đớn hết cả người. Cơ thể cô như là cả một khối đau đớn và trong một lúc cô đã chắc chắn rằng bệnh cảm cúm là nguyên nhân gây cho cô sự đau đớn này. Nhưng khi mở mắt ra Rachel đã nhìn thấy ngay rằng mình không nằm cuộn tròn trong chăn trên giường nhà. Mà trên thực tế, cô chưa từng

nhìn thấy căn phòng này trước đây.

Cô cố gắng để có thể hiểu được làm cách nào mình lại ở đây, và đây thực sự là nơi nào, khi ký ức tràn về trong cô – những ký ức lung tung và xáo trộn, người đàn ông tóc vàng cúi người phía trên cô, giữ cho nửa người cô thẳng dậy và thúc giục cô uống, mặc dù đã không có cái ly nào để uống. Nhưng cô vẫn nhớ lại được cái chất lỏng sền sệt và ấm ấm trên lưỡi cô. Rachel nhớ loáng thoáng về một người đàn ông điên rồ mặc quần kaki và áo khoác cầm một chiếc riu. Cô nhớ lại sự đau đớn kinh khủng trên ngực mình, theo sau đó là ký ức về Fred và Dale nói với cô rằng cô đã có được công việc của trợ lý và sẽ sớm được ra khỏi ca đêm. Những ký ức có vẻ như không được trật tự lắm, nhưng ký ức cuối cùng thì thật dễ chịu và nó làm cô mỉm cười khi cô còn nửa tỉnh nửa mê. Sau đó Rachel lại nhớ ra một cuộc trò chuyện khó hiểu mà cô đã nghe được – vào lúc đó nó không có ý nghĩa gì với cô lắm và bây giờ thì vẫn không nhưng nó có liên quan đến người bạn đời và sự chuyển đổi. Chuyển đổi cái gì, và bằng cách nào thì cô không thể nhớ được. Nói chung, những ký ức đều rất hỗn độn và không có ý nghĩa gì nhiều.

Rachel mở mắt ra lần nữa và liếc nhìn xung quanh căn phòng. Nó có màu xanh với sự trang trí trang nhã và hiện đại, những bức tranh trừu tượng và đèn ngủ màu bạc ở hai bên giường. Rachel vẫn không chắc đây là đâu và cô đến đây bằng cách nào, nhưng vì cô quá yếu và kiệt sức nên quyết định rằng cô không cần quan tâm nữa và phải nghỉ ngơi. Mặc dù vậy khi mắt cô chuẩn bị khép lại, hình ảnh chiếc riu vẫn lóe lên trong cô một cách sống động.

Rachel đột ngột mở mắt, và nỗi kinh hãi nuốt chửng lấy cô. Cô bị đánh ngã bởi cú chém của chiếc riu, cô chắc rằng đây là một đòn chí mạng. Tệ lắm là, nếu đã không có sự trợ giúp nào, thì chuyện đó đã xảy ra như vậy rồi. Nhưng, Rachel mơ hồ nhớ lại việc cô bị tấn công, sau đó người đàn ông có đôi mắt xám bạc cúi xuống người cô, nói với cô rằng cô cần nghỉ ngơi và dưỡng sức trong khi anh ta kiểm tra vết thương của cô. Anh ta trông giống như người đàn ông, người mà đã cứu ám ảnh cô trong những giấc mơ khi cô bị cầm, nhưng người đàn ông này lại có mái tóc màu đen trong khi người đàn ông trong giấc mơ của cô có mái tóc vàng.

Rõ ràng, đã có sự cứu trợ. Cô chỉ ước rằng những suy nghĩ của mình bớt u ám một chút. Mặc dù ký ức về cú đánh bằng riu đã giải thích cơn đau trên ngực cô, nhưng nó đã không giải thích cho sự đau đớn của phần còn lại của cơ thể cô. Nó cũng không giải thích được đây là đâu. Cô đáng lẽ nên ở bệnh viện. Đây lại dứt khoát không phải là bệnh viện.

Rachel chăm chú nhìn về phía chiếc rèm che kín cửa sổ. Phần dưới của mảnh rèm sáng rực lên với những tia nắng mặt trời đang cố gắng len lỏi. Rõ ràng, bây giờ đã là cuối ngày. Cô ước gì cái rèm cửa được mở ra để cô có thể hình dung ra nơi cô đang ở là nơi nào.

Đây cái chần đang phủ lên người mình sang một bên, Rachel cố gắng ngồi dậy, tiếp đó cô nhận ra những cái áo choàng rộng khó chịu. Hay đây, đây là một mới, và cô không có sự hình dung nào để giải thích chuyện này.

Rachel lăn lộn không ngừng trên giường, sau đấy tò mò liếc nhìn xuống khi có cái gì nhoi nhói nơi cánh tay cô. Dấu vết của sự truyền dịch ở nơi khuỷu tay khiến cô dừng lại. Cái nhìn chăm chú của cô dõi theo từ cái ống dẫn đến cái túi treo ở trên giá đỡ. Cái túi đã xẹp và rỗng nhưng một hai giọt chất lỏng còn sót lại cho Rachel nhận ra nó là máu. Cô hiển nhiên cần truyền máu.

Suy nghĩ đó khiến cô nhìn thoáng xuống ngực một lần nữa để tìm kiếm vết thương. Cô nhớ rõ ràng rằng chiếc riu đã chém vào người cô, nhưng ở đây không có mảnh băng bó nào, và không có dấu hiệu nào của sự tổn thương ngoài vết sẹo nhỏ rõ rệt trên ngực cô từ xương vai xuống đến đỉnh của một bên ngực. Đôi mắt cô mở lớn hoài nghi nhìn vết sẹo, và cô bất động vì ý nghĩa của chuyện này đã làm cô tê liệt. Đã hàng tuần, có thể thậm chí hàng tháng, đã qua từ vụ tấn công.

“Lạy chúa”, cô thở ra. Cô ngủ đã được bao lâu rồi? Có phải cô đã hôn mê? Có phải cô đang ở khu điều trị đặc biệt dành cho những bệnh nhân hôn mê? Điều này dường như làm cô yên tâm, cho đến khi cô nhớ lại việc thăng chức mà cô vừa được ở chỗ làm. Nếu như cô đã hôn mê nhiều tháng, cô có thể mất vị trí này cho một ai đó. Chết tiệt, cô còn có thể đã mất công việc của mình hoàn toàn. Nhưng nếu vậy thì sao lại là máu? Cô băn khoăn và liếc qua cái túi truyền đã rỗng. Cô có thể hiểu rằng cần truyền máu lập tức sau khi bị tấn công, nhưng nếu như đã nhiều tháng trôi qua, rõ ràng bây giờ cô không còn cần nó nữa?

Tâm trí cô đảo lộn với những thắc mắc, Rachel tháo ống truyền ra, vẫn để nguyên ống kim truyền trên cánh tay, sau đó cô trượt chân xuống giường và cố gắng đứng lên. Việc này cần nhiều nỗ lực để thực hiện. Khi cô đã xoay sở được, cô đứng một cách yếu ớt và kiệt sức, cô lại có những suy nghĩ khác. Dù chỉ là một suy nghĩ thoáng qua. Dù cơ thể cô muốn lễ bước quay lại giường để nghỉ ngơi và hồi phục, nhưng nó cũng đòi hỏi một thứ gì đó mà sự nghỉ ngơi không thể mang lại. Cô không biết điều gì đã xảy ra, chỉ là cô có một ham muốn cần phải đáp ứng. Dù cô có có thể phớt lờ đi ham muốn đó nhưng cô rất nghi ngờ cô sẽ không thể cho dù nếu cô cố gắng. Ngoài ra, tâm trí cô cũng có một mong muốn. Nó muốn biết nơi chết tiệt mà cô đang ở, cùng với những gì đã xảy ra với người đàn ông đã tấn công cô, và liệu người đàn ông trên bàn thép có thực sự vẫn còn sống như cô đã nghi ngờ, hoặc nếu cô đã liều mạng vì một người đàn ông đã chết.

Đó là may mắn của cô nếu cô chỉ phải trải qua vết thương này, mất nhiều tháng trời trong thời gian bị hôn mê, và bây giờ cô đã có một vết sẹo đáng yêu vì một người đàn ông đã chết. Cảm thấy một chút cáu kỉnh, và trở nên mạnh hơn bởi nó, Rachel bắt đầu đi đến cánh cửa, sau đó đột ngột dừng lại vì cô nhớ ra mình đang khóa thân. Cô không thể đi xung quanh trong tình trạng khóa thân được.

Kiểm tra ngăn kéo gần nhất của bàn bên giường ngủ thì không thấy gì nhưng có hai quyển sách mà Rachel đã từng đọc. Ai đó có sở thích hay, hoặc ít nhất sở thích tương tự như của cô.

Cái nhìn chăm chú của cô lướt quanh căn phòng tới tới ba cái cửa để đi khỏi đó. Có một cái bên phải cô dọc theo tường phía sau giường, một cái thẳng phía trước ở trên tường song song với giường, cả hai đều là những cái cửa cỡ thường. Tuy nhiên thẳng theo hướng đối diện với chân giường, là một bộ đôi cửa có khả năng là phòng thay quần áo. Trông chúng cách rất xa Rachel nghĩ rằng mình chắc chắn có thể đi tới, nhưng sẽ thật xấu hổ nếu cô bị ai bắt gặp trong tình trạng khóa thân khi đang đến đó. Bên cạnh đó, cô cũng không đảm bảo rằng sẽ có quần áo ở trong đó.

Sau khi suy nghĩ một lúc, cô kéo ga trải giường từ dưới chân ra và quàng nó quanh người mình như áo choàng rộng. Sau đó cô di chuyển đến cái cửa ở tường song song với giường, nghĩ rằng nó có khả năng dẫn tới một đại sảnh và một vài câu trả lời.

Như cô hy vọng, cánh cửa dẫn ra một hành lang, nhưng dứt khoát nó không phải là hành lang của bệnh viện. Cô có vẻ đang ở trong một ngôi nhà – đúng hơn là – một căn nhà được trang hoàng rất đẹp. Cô quan sát chăm chú tông màu đất trung tính của hành lang với sự thương thức. Cô đã từng sử dụng màu sắc này trong căn hộ của cô và thấy chúng ấm áp và lôi cuốn.

Nhưng sự trang trí không phải là mối quan tâm chính của cô lúc này, Rachel tự nhắc nhở mình. Căn phòng cô vừa rời khỏi là căn phòng nằm cuối hành lang. Một số cửa dẫn ra khỏi hành lang trải dài trước cô, nhưng không có bằng chứng nào về sự hiện diện của bất cứ ai trong ngôi nhà. Rachel đứng lóng ngóng và nghĩ mình nên làm gì, nhưng cuối cùng dường như không có nhiều lựa chọn. Cô có thể trở lại phòng và chờ ai đó đến với cô, hoặc cô có thể tìm ra người nào đó có thể trả lời cho những câu hỏi của cô.

Sự đòi hỏi của cơ thể đã đưa ra quyết định thay cô. Rachel di chuyển ra khỏi cánh cửa và đi dọc hành lang. Cô không nghĩ phải kiểm tra những cánh cửa đã đi qua. Căn nhà thật tĩnh lặng, nó giống như đang kêu la với sự trống rỗng, chỉ ít là trên cái tầng này.

Mọi thứ dường như cũng không mấy khả quan hơn khi cô tìm đến đầu cầu thang. Chăm chú nhìn xuống cầu thang phía dưới, cô cau mày với bóng tối và sự im lặng đang bao trùm cô. Chắc chắn rằng cô đã không ở trong ngôi nhà này một mình? Phải có ai đó đã thay đổi túi truyền dịch cho cô.

Đôi chân cô vẫn hơi run rẩy, nhưng Rachel đã có thể xoay sở được việc di chuyển xuống những bậc thang mà không một rắc rối nào, sau đó cô dừng lại ở lối ra vào và quan sát. Mọi cửa sổ đều đã được che kín. Phần này của ngôi nhà đã được che chắn khỏi ánh mặt trời cũng như phòng ngủ. Rachel theo bản năng kiểm tra tay nắm cửa trên cửa chính nhưng thấy nó bị khóa. Đó là một cái khóa kiểu cũ, cần chìa khóa để mở. Không có chìa khóa ở xung quanh, dù cô đã kiểm tra cái bàn gần đó.

Bỏ qua cánh cửa, Rachel bắt đầu đi dọc hành lang để tìm kiếm một ai đó, bất cứ ai, người có thể cho cô biết cô đang ở đâu. Cô đi qua những căn phòng xa lạ đã bị bóng tối và sự âm u bao phủ, rõ ràng thiếu vắng sự sống của con người. Ở cuối hành lang, cô đẩy một cánh cửa đã mở và thấy mình đang ở trong phòng trông giống như là phòng bếp. Cô dừng lại ở đó và quan sát chung quanh hình dạng mờ ảo của cái tủ lạnh, bếp lò, bàn và những cái ghế trong bóng tối. Khi cô định ra khỏi phòng bếp thì nhận thấy ánh sáng le lói đến từ dưới cánh cửa ở phía đối diện.

Kích động tràn khắp người Rachel khi dấu hiệu đầu tiên của ai đó đang hiện diện bên cạnh cô. Nó nhanh chóng trở thành sự lo lắng. Nhưng cô gạt sự lo lắng ấy sang một bên và di chuyển đến cánh cửa. Nó dẫn đến một cầu thang khác, cô nhận ra sự hoảng hốt của mình khi cô mở cửa. Có đèn đang bật. Rachel lưỡng lự trên đầu cầu thang, không chắc chắn về việc tiếp theo phải làm. Sức mạnh của cô dường như lại suy yếu, sự đau đớn quay lại. Nó giống như bị cúm, nhưng khó chịu hơn và trải đều khắp cơ thể cô.

“Xin chào?” cô hy vọng gọi ra.

Tất nhiên, đã không có câu trả lời. Không một ai chạy đến để giải thích hoặc giúp đỡ. Rachel đã đi dọc hết một căn nhà trống rỗng và tối tăm, kéo lê chiếc ga trải giường như chiếc áo dài cũ.

“Minh đã bước vào một cuốn tiểu thuyết kinh dị Gothic,” cô lầm bầm tự giễu bản thân với sự chán chường, nhưng cũng không thể cười. Cô cảm thấy như nó thực sự xảy ra. Nó làm cô có một số suy nghĩ kì lạ thú vị như, có thể cô đã chết và đang ở Địa Ngục. Hoặc nó có thể là Thiên Đường. Rachel tương đối chắc rằng cô chưa làm việc gì trong đời mình khiến cô phải đến Địa Ngục. Trừ khi... Có lẽ cô đã không có những nghi thức cuối cùng. Các linh mục nói rằng nếu bạn chết mà không có những nghi thức này...

Rachel gạt những suy nghĩ chán nản sang một bên và bắt đầu đi xuống cầu thang. Tốt hơn nên biết cái điều mờ ám cô đang mắc phải hơn là không. Không biết thì không thể vui vẻ thoải mái được.

Cô di chuyển xuống cầu thang, dù chỉ là xuýt soát. Sự đau đớn và tình trạng yếu ớt lúc này đã thấm dần. Đến lúc cô bước xuống khỏi bậc thang cuối cùng, đặt chân lên tấm thảm trên nền nhà của tầng hầm, đôi chân cô gần như là cao su hỗn hợp. Đây không thể là địa ngục, cô phán đoán khi để chân mình chìm vào tấm thảm sang trọng. Chắc chắn địa ngục không được trang bị tốt như thế này.

Có lẽ đây là một giấc mơ. Có thể cô chưa thực sự tỉnh dậy. Ý tưởng này dễ dàng được chấp nhận hơn. Rachel thậm chí thích nó. Nó chắc chắn là tốt hơn ý tưởng cô đã chết. Những giấc mơ có thể rất thú vị. Chỉ cần chúng không trở thành ác mộng.

Rút lại những suy nghĩ lo lắng sang một bên, cô để sự quan sát của mình lên những cánh cửa ở đó. Cánh cửa đầu tiên mở ra và trong chút ánh sáng hắt hiu từ hành lang nó trông giống như một căn phòng giặt ủi. Cánh cửa thứ hai mở thông ra với hầm chứa rượu và mọi thứ khác. Còn cánh cửa thứ ba bên trái, căn phòng duy nhất với ánh sáng le lói phát ra từ phía sau nó.

Rachel hít một hơi thật sâu, sau đó đẩy cánh cửa mở. Thoạt nhìn, căn phòng giống như phòng an ninh bảo vệ. Thiết bị máy tính sắp thành hàng trên bàn hình chữ L lớn kín cả hai bức tường. Có ít nhất bốn cái máy vi tính tất cả, và rất nhiều màn hình. Nhưng ý nghĩ đây là một căn phòng an ninh biến mất ngay khi cô nhận ra những hình ảnh trên màn hình không phải là của ngôi nhà này.

Cô di chuyển vào sâu trong căn phòng để nhìn rõ hơn những hình ảnh. Một cái là hình ảnh cố định của của một khu rừng đêm ma quái. Cái kia là hình ảnh của một căn nhà cũ còn rùng rợn hơn ngôi nhà này. Cái thứ ba là hình ảnh cố định của một người phụ nữ đẹp đang giữ chặt cây thánh giá trong tay và đưa ra trước người như đang cố xua đuổi đi ma quỷ. Màn hình cuối cùng để trống.

Bị thu hút bởi người phụ nữ, Rachel không để ý đến phần còn lại của căn phòng và di chuyển đến trước màn hình. Cô gái ấy rất đẹp với mái tóc dài màu đen và đôi mắt to màu xám bạc. Ngoài ra trông cô còn rất quen thuộc.

“Tôi biết cô,” Rachel thì thầm với bức ảnh. “Tôi đã biết cô ở đâu nhỉ?”

Người phụ nữ này giống như một phần sâu thẳm đã có sẵn và đang trôi nổi không kiểm soát được trong ký ức của cô.

“Tôi biết cô từ đâu?” Rachel nhắc lại to hơn, như có thể mong chờ màn hình trả lời. Dĩ nhiên nó đã không trả lời, nhưng thay vào đó là tiếng cọt kẹt đằng sau cô. Rachel quay cuồng, tóc sau gáy cô đều dựng ngược cả lên. Có một quan tài cũ kỹ nằm dọc bức tường cạnh cánh cửa mà cô đã không để ý khi bước vào, và lúc này thì nắp của nó đang từ từ được đẩy lên cho đến khi một bàn tay tái nhợt lộ ra. Nó tiếp tục phát ra những tiếng cọt kẹt cho đến khi tất cả được mở ra, để lộ một cổ tay, một cánh tay, và sau đó là một bờ vai.

Một khoảnh khắc trôi qua, nhưng cảm giác như kéo dài ra hàng giờ; sau đó Rachel thở hắt ra thành tiếng rên nhỏ và chân tay bủn rủn khi mà người nằm trong quan tài ngồi dậy. Rachel rơi phịch xuống sàn, trong tư thế quỳ, miệng há hốc vì kinh ngạc khi người đàn ông có mái tóc vàng trong giấc mơ của cô nhìn xung quanh cho đến khi anh phát hiện ra cô.

“Ồ.” Anh trông có vẻ ngạc nhiên bởi sự hiện diện của cô. “Xin chào. Tôi nghĩ tôi nghe thấy ai đó nói chuyện, nhưng tôi không cảm nhận được sự hiện diện của cô, vì vậy tôi không dám chắc rằng là mình đã không nằm mơ. Đáng lẽ ra tôi phải nhận ra điều này chứ. Tôi lo rằng cô có thể thức dậy một mình và có thể sợ hãi.”

“Ồ, thật là vớ vẩn,” Rachel thở hắt ra và căn phòng bắt đầu quay cuồng. “Tôi sắp ngất rồi.”

“Thật sao?” anh hỏi. “Cô có vẻ hay bị ngất.”

Rachel ngồi phịch xuống và từng thớ thịt ở bắp chân cô trở nên đông cứng lại như xi măng. Tuy vậy, cô đã không ngất, sau một lúc căn phòng đã quay chậm lại và đều đều. Cô thậm chí còn có thể hỏi, “Anh là ai?”

“Xin lỗi.” Anh thể hiện ra mặt và nhào ra ngoài chiếc quan tài với sự chuyển động nhẹ nhàng, sau đó đóng chặt lại cái nắp đậy. “Thật khiếm nhã khi tôi chưa giới thiệu bản thân mình. Tôi là chủ nhân ở đây,” anh giới thiệu với cái cúi chào lịch sự. “Etienne Argeneau, sẵn sàng phục vụ cô.”

“Anh là cái người đàn ông đã chết!” Rachel thở hắt ra khi di chuyển lại gần. Cô nhớ ra đôi mắt màu xám bạc của anh.

“Cô nhớ tôi.” Anh có vẻ hài lòng với thông tin này, mặc dù cô không hình dung được tại sao. Rachel dĩ nhiên đã không thoải mái khi thấy bản thân mình nói chuyện với một người đã chết mà cô còn nhận ra người đàn ông này, trên thực tế, đã chết hai lần. Anh dễ dàng bị cô nhận ra là nạn nhân của vụ bắn súng mà cô đã thuyết phục bản thân mình tin rằng đó là ảo giác do cơn sốt gây ra, nhưng cô mất nhiều thời gian hơn để nhận ra anh cũng là nạn nhân bị chết cháy (crispy critter: tiếng lóng trong ngành pháp y dùng cho những người bị chết cháy) đêm qua hay là vào một thời gian nào đó khi cô đã cố ngăn cản gã cầm búa chém vào đầu anh ta, cô tự nhắc mình. Cô cau mày khi cô nhớ lại cuộc tấn công.

“Tránh ra, hắn ta là ma cà rồng,” người điên đó hét lên.

Cái nhìn chăm chăm của Rachel lướt qua quan tài, sau đó quay lại với người đã tự giới thiệu là chủ nhà ở đây. Không có thứ gì như là ma cà rồng. Có điều anh ta vừa ra khỏi quan tài và hai lần sống dậy từ cõi chết.

“Ma cà rồng?” Anh lặp lại từ đó với sự thích thú, làm Rachel nhận ra cô đã lầm bầm thành tiếng. “Lúc này, điều gì làm cô nghĩ tôi là một ma cà rồng?”

Rachel nhìn chăm chăm vào anh, sau đó liếc qua về phía quan tài. Chủ nhân ngôi nhà dõi theo cái nhìn chăm chăm của Rachel, và biểu hiện của anh có phần lúng túng. “Vâng, tôi biết rằng ngủ trong quan tài có phần kỳ quặc, nhưng nó giúp sàng lọc ý nghĩ của tôi. Bên cạnh đó, cô đã ở trên giường của tôi và tôi không nghĩ rằng cô sẽ cảm kích nếu tôi ở chung với cô.”

Rachel lắc đầu. Không. Cô sẽ không vui khi tỉnh dậy với một người lạ trên giường cùng mình. Đặc biệt là với một người lạ đã chết. Ý nghĩ mang theo xác chết nơi làm việc về nhà hơi quá sức tưởng tượng của cô. Mặc dù không phải là nhà của cô, cô tự nhắc nhở mình.

“Tôi đang ở đâu?” Đó dường như là câu hỏi hiển nhiên vào lúc này.

“Nhà của tôi,” người chủ nhà lập tức trả lời. “Mẹ tôi muốn đưa cô đến khu nhà chính, nhưng tôi nhất định muốn đưa cô đến đây.”

“À.” Rachel gật đầu như thể câu hỏi của cô đã được trả lời, sau đó hỏi, “Mẹ của anh?” Ma cà rồng có mẹ? Cô cho rằng họ hẳn là phải có. Họ đã được tạo ra, chứ không phải nở từ trứng. Hoặc là đã được chuyển đổi thay vì được tạo ra? Rachel không rõ lắm về điều đó.

Nhận thức được anh đang di chuyển lại gần mình, cô theo bản năng tìm kiếm chiếc thánh giá thường được đeo vòng quanh cổ. Đương nhiên, nó không ở đó. Rachel nghĩ rằng thật là ngu ngốc nếu nghĩ nó sẽ ở đó. Người chủ nhà dường như không để ý đến sự đe dọa đó. Không có thánh giá, cô đã làm duy nhất một điều cô có thể nghĩ đến – cô làm dấu thánh giá bằng ngón tay trỏ của mình và đẩy chúng ra. Cô bất ngờ khi thấy nó có công hiệu và người chủ nhà dừng lại.

Tuy nhiên anh trông không giống như bị làm cho khiếp sợ. Nghiêng đầu, anh dường như tò mò nhiều hơn là sợ sệt. Anh nói, “Tôi chỉ nghĩ là cô có thể thoải mái hơn nếu ngồi trên ghế.” Dường như không bị ảnh hưởng bởi dấu thánh giá của cô, sau đó người đàn ông nhắc bóng cô lên trong tay anh ta.

Dùng chân móc chiếc ghế, anh kéo nó lại, và trước khi Rachel có thể hít một hơi sâu đủ để có thể phản kháng hoặc hét lên, anh đã đặt cô vào ghế. Sau đó anh bước lùi lại để dựa vào cái bàn hình chữ L. “Vây, hãy cho tôi biết vài điều về bản thân cô,” anh gợi ý trong giọng tán gẫu. “Tôi biết tên cô là Rachel Garret và cô làm việc trong nhà xác bệnh viện, nhưng...”

“Làm sao anh biết được điều đó?” Rachel ngắt lời.

“Nó ở trên thẻ ID bệnh viện của cô,” anh giải thích.

“Ồ.” Cô nheo nheo đôi mắt. “Làm sao tôi có thể từ bệnh viện đến đây?”

“Chúng tôi đưa cô đến.”

“Vì sao?”

Anh có vẻ ngạc nhiên. “Ồ, họ không thể giúp cô, và chúng tôi biết cô cần thời gian cho việc điều chỉnh.”

“Điều chỉnh cái gì?”

“Cho sự thay đổi của cô.”

“Thay đổi?” cô rít lên. Rachel bắt đầu có dự cảm rất xấu. Trước khi anh có thể trả lời, cô thốt ra, “Người đàn ông điên đã đánh tôi bằng rìu.”

Người chủ nhà gật đầu trang trọng. “Cô đã cứu mạng sống tôi bằng cách đỡ nhát chém đó. Cảm ơn. Và vì vậy tôi đã cố gắng làm mọi việc để đền ơn.”

“Anh không thể?” Cô cau mày trước sự tuyên bố của anh, gần như muốn hỏi làm cách nào mà anh có thể cứu sống được cô, nhưng cô đột nhiên không chắc là cô muốn biết. Sau tất cả, người đàn ông này đã không phủ nhận là ma cà rồng.

Nhận thức được sự vô lý trong suy nghĩ của mình, Rachel lắc đầu. Không có những thứ như ma cà rồng, và thậm chí đó là... Đúng, điều này thật điên rồ. Thay vào đó, cô hỏi, “Điều đó xảy ra lúc nào? Ý tôi là, cuộc tấn công?”

“Đêm qua.”

Rachel bối rối chớp mắt. “Đêm qua, cái gì?”

“Đêm qua là khi cô bị thương,” anh kiên nhẫn giải thích.

Rachel ngay lập tức lắc lắc đầu. Điều này là không thể. Vết thương đã lành và có sẹo. Cô liếc xuống và kéo chiếc áo choàng bằng ga giường của mình sang một bên chỉ để chắc chắn cô không tưởng tượng, sau đó cứng đờ, mắt cô mở rộng. Vết sẹo đã biến mất. Rờ rẫm dưới tấm khăn trải giường, cô chọc vào da liên tục với sự hoài nghi, giống như nếu chạm vào nó có thể làm vết sẹo đột nhiên hiện ra, nhưng nó đã biến mất hoàn toàn.

“Chúng ta hồi phục nhanh hơn con người.”

“Chúng ta?” Rachel lặp lại. “Con người?” Lưỡi cô cảm thấy cứng đờ và khô khốc. Rất khó để cử động. Nhưng, bằng cách nào đó cô cũng tạo thành một số từ. Ít nhất, anh cũng hiểu chúng.

“Đúng. Tôi e rằng đó là cách duy nhất để cứu cô, thông thường chúng tôi muốn nhận được sự chấp nhận trước khi chúng tôi biến đổi ai đó, nhưng lúc đó cô thực sự đã không có khả năng quyết định. Ngoài ra, tôi không thể dễ dàng để cô chết sau khi cô hy sinh mạng sống của mình cho tôi.”

“Mạng sống của tôi?” Lưỡi của Rachel tưởng như nó được làm bằng bông gòn.

“Đúng. Mạng sống của cô.”

“Biến đổi?”

“Đúng vậy.”

“Chính xác là biến đổi thành cái gì?” Cái lưỡi bằng bông gòn của cô đã làm câu hỏi thành “inh ác à iến đổi ành ái gì,” nhưng một lần nữa anh lại hiểu rõ.

“Thành bắt tử.”

Bắt tử. Rachel cảm thấy khuây khỏa trong một lúc. Cô đã rất sợ phải nghe thấy từ ma cà rồng. Bắt tử nghe có vẻ tốt hơn. Bắt tử. Nó làm cô nghĩ đến bộ phim với diễn viên nam- tên anh ta là gì? Đẹp trai, giọng lạnh lùng, Sean Connery đã nói về một kiểu bắt tử khác...Ồ, đúng. Christopher Lambert, và bộ phim là Highlander. Và trong đó những người bắt tử không phải là những con quỷ hút máu, nhưng...uhm...bắt tử. Mặc dù nó dường như cũng có vài người bắt tử rất độc ác – và một vài sự kinh dị về việc chặt đầu. Chỉ có vài điều đó là vô lý. Cô cũng không để ý lắm đến việc bị chặt đầu.

“Không phải là người bắt tử giống như Sean Connery và Christopher Lambert trong Highlander,” người chủ nhà kiên nhẫn giải thích, làm cô nhận ra rằng cô đã lầm bầm những suy nghĩ của mình. “Bắt tử giống như...thôi, điều dễ nhất cô có thể hiểu là một ma cà rồng.”

“Ồ, không.” Rachel đột nhiên đứng dậy và bỏ chạy. Đến lúc phải bỏ chạy thôi. Cô đã nghe quá đủ. Điều này đã vượt ra khỏi một giấc mơ đẹp và bước vào vương quốc của ác mộng. Thật không may, đôi chân cô lúc này không thể vững vàng như lúc này. Chúng kiệt sức ở giữa đường đến cửa, và đầu cô quay cuồng. Cô suy sụp trở lại, ừ ừ.

Người chủ nhà bế bổng cô lên cánh tay anh. Nói vài điều gì đó về việc đến giờ cho cô trở lại giường, anh bế cô ra khỏi phòng và lên lầu. Tất cả những gì Rachel có thể nghĩ để nói là than vãn, “Nhưng tôi không muốn trở thành một con quỷ hút máu. Làm sao tôi có thể trang điểm nếu tôi không có hình phản

chiếu trong gương?”

Anh trả lời một vài điều gì đó, nhưng Rachel không nghe rõ; cô đang nghĩ về vài đoạn của Buffy The Vampire Slayer cô xem trên TV khi cô chuẩn bị đi làm và nói thêm, “Khuôn mặt với những cục u và mấy cái bướu như thế thật không hấp dẫn.”

“Khuôn mặt cục u và cái bướu?”

Rachel liếc nhìn vào khuôn mặt người đàn ông đang bế cô. Anh không giống bất kỳ sự tưởng tượng nào của cô về ma cà rồng. Anh không thực sự trông nhợt nhạt lắm— lúc này cũng có thể là do hiệu ứng ánh sáng của phòng máy tính. Trong ánh sáng của nơi cầu thang này, làn da của anh trông tự nhiên và thậm chí ứng hồng với màu sắc. Anh trông giống như một nam giới khỏe mạnh bình thường, không phải là một người đã chết. Anh thoảng thoảng mùi cologne sang trọng, và không giống như xác chết đang thối rữa.

“Khuôn mặt với những cục u?” anh nhắc lại.

“Giống như Angel và Spike và những ma cà rồng khác trên TV. Khuôn mặt của họ được tạo hình và làm cho méo mó thành ra những mặt quỷ khó ưa,” cô lơ đãng giải thích. Cô đang băn khoăn không biết anh có bị thần kinh không. Ở đây không có điều gì giống với ma cà rồng cả; như vậy, người đàn ông này nghĩ mình là ma cà rồng. . . Mặt khác, cô nhớ rõ rằng cái rìu đã chém vào hân người cô, nhưng lại không có một dấu vết nào của sự chấn thương. Thật sự cô có bị thương không? Có lẽ cô đã tưởng tượng ra vết sẹo trước đó trong phòng ngủ. Hoặc có lẽ tất cả chỉ là một giấc mơ.

“Khuôn mặt cô sẽ không bị biến dạng,” anh nói chắc chắn với cô. “Cô sẽ không nhìn giống như ma quỷ.”

“Vây, làm cách nào răng của anh mọc dài ra?” Rachel hỏi. Đây là sự kiểm tra thuần túy và đơn giản, để xem nếu anh có bị thần kinh không.

“Như thế này.”

Anh mở miệng ra, nhưng những chiếc răng nanh giả mà cô dự đoán đã không có ở đây. Thực tế là, răng anh trông hoàn toàn bình thường— nhưng một nhịp tim đập; và sau đó răng nanh của anh bắt đầu dài ra như trượt trên bản lề đãtra dầu.

Rachel rên rỉ và khép mắt lại. “Đây chỉ là giấc mơ,” cô trấn an mình cùng lúc Etienne bước ra khỏi cầu thang và đưa cô đến nhà bếp. “Chỉ là giấc mơ.”

“Đúng vậy. Chỉ là giấc mơ.” Giọng anh ấm áp và êm dịu bên cạnh tai cô.

Rachel thư giãn một chút khi nghe những từ ấy, nhưng chỉ một chút thôi. Cô vẫn ở trong vòng tay của anh khi anh mang cô đến cầu thang thứ hai và đi dọc theo hành lang. Cuối cùng anh đặt cô lên chiếc giường mà cô chỉ mới rời khỏi.

Mở mắt ra, Rachel nắm lấy cái chăn và kéo nó lên đến cằm mình. Nhưng không phải là để tự vệ. Anh có vẻ không có hứng thú với việc tấn công cô và thay vào đó anh đi bộ đến cái tủ lạnh nhỏ. Anh cúi xuống để mở nó và lấy ra một cái túi mà cô thể nhận ra rõ ràng là máu.

Mắt Rachel khép lại nghỉ ngơi và cô căng thẳng khi người chủ nhà quay lại để treo túi máu lên trên giá. “Anh đang làm gì vậy?” cô hỏi. Cô cố đưa tay cô ra xa khi anh giữ chúng, nhưng anh khỏe hơn cô rất nhiều.

“Cô cần nó.” Anh trượt cái ống dẫn vào ống kim trên tay cô với kỹ năng của một y tá.” Cơ thể cô đang trải qua những thay đổi, và trị liệu cần rất nhiều máu. Điều này làm dịu lại những cơn đau vậy nên cô có thể ngủ lại.”

Rachel muốn phản đối lại, nhưng khi những giọt máu chảy xuống ống truyền và bắt đầu tràn vào cơ thể cô, sự đau đớn mà cô đã phải chịu đựng từ lúc tỉnh dậy bắt đầu dịu lại. Và sự thèm muốn đòi hỏi mà cô đã trải qua cũng vậy. Rõ ràng rằng, đây là cái mà cơ thể cô đã đòi hỏi.

“Cô sẽ ngủ ngay bây giờ.”

m thanh này giống như mệnh lệnh hơn là một lời đề nghị. Không bao giờ chịu được sự ra lệnh, Rachel muốn cãi lại. . .nhưng đột nhiên cô thấy khá mệt. Sự kiệt sức và mệt mỏi của cô tăng dần theo tỷ lệ máu đang truyền vào cơ thể cô. Cô cảm thấy như mình vừa ăn xong một bữa giàu carbohydrate trong kỳ nghỉ.

“Đây chỉ là giấc mơ thôi, nhớ không?” người chủ nhà dịu dàng nói. “Chỉ cần ngủ. Tất cả sẽ tốt đẹp khi cô tỉnh dậy.”

“Ngủ,” Rachel thì thầm.

Đúng, ngủ sẽ tốt. Và khi cô tỉnh dậy thực sự, cô sẽ thấy mình ở trong bệnh viện, hoặc có lẽ là cô đang chợp mắt trên bàn làm việc. Có lẽ tất cả chỉ là mơ— nạn nhân bị chết cháy (crispy critter), người đàn ông điên cầm rìu, tất cả mọi thứ. Suy nghĩ này làm cô yên lòng, và cô nhắm mắt để tâm trí mình trôi đi. Rachel có một chút nuối tiếc trước khi chìm vào giấc ngủ: Nếu như tất cả là giấc mơ, còn người điên trai, người đàn ông đầy sức sống, người đã bế cô trên cầu thang cũng chỉ là giấc mơ, đó là điều thật đáng thất vọng.

Entien ngắm khuôn mặt Rachel thư giãn trong lúc ngủ. Cô là một người phụ nữ xinh đẹp— gần như cao bằng anh, đó là điều anh thích— nhưng cuộc sống của cô thực sự căng thẳng. Có những nếp nhăn xung quanh mắt và miệng cô. Những đường này sẽ biến mất khi cô có đủ máu, nhưng chúng là dấu hiệu cho thấy rằng cuộc sống của cô không hề dễ dàng. Anh vuốt lọn tóc quăn màu đỏ rực lùa ra khỏi má cô, cô cười khi cảm nhận được sự va chạm thoảng qua trên mặt và cô đẩy tay anh ra như thấy một con ruồi đang quấy rầy.

Đúng, Rachel là một phụ nữ thú vị. Cô cho thấy cô là người hay xù lông nhím. Anh thích sự cáu kỉnh, và anh luôn thích thú thách thức.

Nụ cười của anh mất dần khi anh nghĩ về sự phản ứng của Rachel. Ban đầu cô sẽ không chấp nhận sự chuyển đổi. Người phụ nữ này chắc chắn đã có đủ loại thành kiến về dân tộc anh. Khuôn mặt bướng? Quý hút máu? Anh phải giải thích rõ những vấn đề này khi sắp nửa cô tỉnh dậy. Ma cà rồng không phải là danh hiệu anh thích, nhưng nó thiết thực, và phần lớn con người ít nhất có thể hiểu được. Nó sẽ là điểm khởi đầu cho các cuộc đàm luận sắp tới.

Kim lại một cái ngáp, Etienne liếc nhìn xung quanh phòng mình. Anh muốn ở lại đây, không muốn để cô một mình, nhưng giấc ngủ dần dần xâm chiếm anh. Từ vẻ xanh xao của cô, anh ước lượng cô cần hai hoặc ba túi máu nữa, và những con co thắt có thể làm cô thức lần nữa nếu máu trong túi đã chảy hết. Anh không muốn cô đi lang thang xung quanh yếu và run rẩy— cô có thể ngã và bị đau.

Ngập ngừng một lúc, Etienne nằm dài ra giường. Anh vắt chéo mắt cá chân của mình và siết chặt bàn tay mình sau đầu, sau đó quay lại nhìn vào cô. Anh sẽ ở lại, chợp mắt một lát, và thay túi nếu cô cần. Sự bồn chồn cựa quậy của cô khi cái túi chảy hết có thể đánh thức anh để thực thi nhiệm vụ

Bạn đang đọc truyện *Love Bites* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Căn phòng tối và yên lặng nhưng có một thứ gì đó khiến cô thức dậy. Rachel nằm yên trong chốc lát, đơn giản chỉ lắng nghe và thu thập lại những suy nghĩ. Nó hoàn toàn không yên lặng. Ở ngoài, chắc chắn đang có gió, cô có thể nghe những tiếng xô nhẹ, tiếng va đập ở những tòa nhà và cả tiếng xào xạc của những cành cây. Chỉ có những âm thanh đó, nhưng không có bất kì một dấu hiệu nào cho biết nơi cô đang ở – trừ những kí ức lấp đầy trong cô.

Những kí ức kinh hoàng, không nói đến mơ hồ. Chúng dần hiện lên trong cô theo trật tự thời gian. Rachel dễ dàng nhớ lại rằng Fred và Dale đến cùng với nạn nhân bị bỏng và nói với cô rằng cô đã có được vị trí mà cô vẫn hằng mong muốn. Rồi cô nhớ lại sự bối rối khi thấy tình trạng của cái xác bị cháy đỏ và ánh mắt hoang dại của người đàn ông điên rồ khi lao vào phòng. Rachel có một kí ức rất rõ ràng về cái riu của ông ta giáng vào mình. Đến giờ cô không hề cảm nhận được tí đau đớn nào.

Cô muốn tin vào cảm giác về sức khỏe của mình vì cô đã được cho một loại thuốc cực tốt, nhưng cô vẫn nhớ lần thức giấc trước đây đã gặp một người đàn ông tóc vàng đẹp trai với đôi mắt bạc. Etienne. Anh ta là người đàn ông đã ám vào những giấc mơ của cô khi cô bị ồm vào cái tuần trước khi bị riu tấn công. Cô nhớ rõ ràng đã thức dậy và anh ta khẳng định mình là quý hút máu, rồi cho cô nhìn thấy những chiếc răng nanh dài ra của mình. Điều đã thuyết phục cô rằng tất cả những kí ức của cô chả có gì hơn một giấc mơ. Hoàn toàn không hề có bất kì chuyện gì về ma cà rồng cả.

Rachel cẩn thận ngồi dậy từ chỗ cô đang nằm, chuẩn bị tâm lý cho cơn đau phát ra như xé toạc ngực cô từ vết thương mà cô chịu đựng, nhưng không gì cả. Bệnh viện chắc chắn đã cho cô một liều thuốc khá mạnh. Không nghi ngờ gì thứ thuốc đó đã làm biến mất sự bối rối của cô cũng như xóa bỏ cơn đau mà cô nên cảm thấy.

Loại thuốc thần kì, Rachel quyết định. Cô đã không cảm thấy mạnh mẽ hay khỏe khoắn như thế này trong nhiều năm. Ít nhất không phải từ khi cô bắt đầu làm việc vào ca đêm.

Cẩn thận di chuyển tránh làm tuột ống truyền mà cô có thể cảm thấy đang truyền vào cánh tay mình, Rachel ngồi dậy, chớp mắt nhiều lần, cố gắng nhìn tập trung vào những hình dáng các vật tối xung quanh. Căn phòng như rộng hơn trong bóng tối, rộng hơn nhiều so với một phòng bệnh nên có.

Rachel nhú mày khi cô nhận ra rằng, từ trong những cái bóng và những hình thù mà cô có thể nhận diện trong bóng tối, căn phòng rất giống với cái phòng ngủ trong giấc mơ của cô. Một ngọn đèn được thấp lên trong đầu cô sau đây, hé lộ một chiếc giường phủ ga và các họa tiết xanh tinh xảo. Cô nhớ lại lần lên đi xuống căn hầm của một căn nhà trống nơi mà người đàn ông mắt bạc đã đứng dậy từ một cỗ quan tài.

Chắc chắn đây là một giấc mơ, cô tự nghĩ.

Không thể nhìn thấy được bản thân trong bóng tối, Rachel nhanh dòi tay lên phần thân trên. Cô không mặc quần áo và không có một vết thương nào – giống như việc đã xuất hiện trong giấc mơ của cô. Cô đã không bị thương một chút nào ư? Đây là mơ và đây là thật?

“Ôi, jeez.” Cảm thấy hơi hoang mang, Rachel chui vào cái chăn ở bên, không nhớ ra rằng ống truyền đã bị rời khỏi tay cô. Cô ngừng đủ lâu để cảm nhận xung quanh về cái ga giường, cái mà cô đang đè lên chứ không phải cái cô nằm dưới. Kéo nó ra khỏi giường, cô quấn nó quanh người giống với kiểu của những người La Mã xưa. Một lần nữa? Cô chắc chắn đang chịu cái cảm giác của déjà vu. < déjà vu: ”đã nhìn thấy”, hay còn gọi là ký ức ảo giác. cảm thấy quen thuộc (như đã từng thấy, từng trải qua trong trí nhớ) trong một môi trường, khung cảnh mới, chưa từng biết trước đó hoặc không nhớ rõ lúc nào.>

Đừng có nghĩ như vậy, Rachel yêu cầu bản thân một cách kiên quyết, đột nhiên tuyệt vọng khi nghĩ đến việc tìm ra một ai đó, bất cứ một người nào đó để chứng thực lại những điều đã xảy ra. Cô mơ hồ thu thập kí ức về cách bày trí căn phòng, nhưng ngay từ khi cô quyết định nó là một giấc mơ mà cô nhớ thì cô không thể nào dựa theo nó. Thay vào đó, cô lần theo cái giường hướng về bức tường nơi mà nó nên dựa vào, tay giang ra.

Ngay khi cô cảm nhận được bức tường, cô cẩn thận lần theo đó để tìm tới cửa ra vào.

Vật đầu tiên mà cô tìm thấy là một phần nào đấy của đồ nội thất. Thực ra là tìm thấy đầu gối của cô nổi với cẳng chân. Rachel ngưng lại xoa cái chân đau

của mình trước khi cô nhận ra phần khung của vật là một cái ghế.

“Một nơi phù hợp với nó,” cô bực tức lầm bầm, rồi cô ép bản thân ngừng lại và hít một hơi sâu. Cô nên mở cái đèn bên cạnh giường. Nhưng, rồi, cô không hề tìm thấy được cái nào, hay thậm chí là một cái bàn cạnh giường. Tất nhiên, cánh tay của cô đã giờ cao quá và bởi vậy cô có thể trượt qua nó. Mọi phòng ngủ đều có một cái bàn cạnh giường, không phải vậy sao?

Rachel nhanh chóng cân nhắc đến việc trở lại đường mà cô đã đi, nhưng nó có vẻ như là một con đường cực kì dài. Cuối cùng cô quyết định tiếp tục đi và từ từ di chuyển quanh cái ghế để đi tiếp về phía trước. Đột nhiên cô có cảm nhận về gỗ dưới những ngón tay mình. Rồi cô tìm thấy được cái nắm cửa và nhanh nhẹn xoay nó. Cô đẩy cửa mở ra. Một khe hở tối đen phía trước, hoàn toàn tối hơn hẳn căn phòng mà cô đang đứng. Sau một lúc phân vân, Rachel cảm nhận sự vật ở quanh cửa cho đến khi cô tìm thấy một cái công tắc. Cô bật nó lên.

Ánh đèn bùng lên phía trên đầu, buộc cô phải nhắm mắt. Đến khi cô có thể mở lại mắt ra, Rachel phát hiện mình đang đứng ở lối cửa ra vào của một phòng tắm. Một cái bồn tắm nằm hơi dẹt diện ngay trước cô. Ở đó còn có một bồn cầu và bồn rửa. Người chủ của sự sắp đặt này rõ ràng có phong cách Châu u, điều mà hơn bất cứ thứ gì chứng minh được cô chắc chắn không phải là đang ở bệnh viện. Trừ phi đây là một bệnh viện ở Châu u.

Điều có khả năng xảy ra, Rachel suy đoán. Cô có thể đang ở trong một phòng điều trị đặc biệt dành cho những bệnh nhân bị hôn mê. Mặc dù cái phòng tắm rộng và xa xỉ hơn những cái trung bình ở các bệnh viện, và cô không nghĩ rằng một phòng điều trị ở Châu u – kể cả là một phòng đắt tiền – thì cũng quá phí phạm khoảng không gian này cho một bệnh nhân bị hôn mê. Bên cạnh đấy, bảo hiểm sức khỏe của Rachel cũng không thể nào trả hết cho các dịch vụ chăm sóc đắt tiền thế này và gia đình cô thuộc tầng lớp trung lưu, khó mà có thể trả cho một chỗ quá đắt như vậy.

Càng mơ hồ hơn là Rachel bắt đầu quay đi nhưng dừng lại khi cô lướt thấy bóng mình trong gương. Bất gặp, cô tiến gần hơn cho đến khi sự đối lập hư ảo dừng tất cả các hoạt động của cô.

Cô đứng thế trong vài phút nhìn chăm chăm. Cô trông khỏe. Cực khỏe. Tóc cô bóng và khỏe hơn – một màu đỏ sậm với những lọn tóc gọn sóng tự nhiên và không phải là cái màu đỏ cam bị phai như mọi khi mà phải cần có loại dầu dưỡng tốt. Cô đã trông không được tốt như thế này từ khi cô còn là thiếu nữ. Nhịp sống gấp gáp và cuộc sống chứa đầy áp lực ở trong trường đại học, rồi thế giới của công việc không từ tể gì. Mặt cô lúc này hồng hào và khỏe mạnh, dù vậy thì khá là khó để một người vừa hồi phục sau vết thương ở ngực có được đáng vẻ như thế. Cứ như sự xanh xao không tồn tại. Một nụ cười gượng hiện trên môi cô. Ma cà rồng không có hình phản chiếu. Cô không phải là một con ma cà rồng.

Không phải là cô đã tin mình như vậy, Rachel trấn an bản thân. “Ok. Trong một phút mình đã sợ hãi kí ức của những giấc mơ về một người đàn ông mất bạc nói rằng mình sẽ biến đổi để cứu lấy bản thân là sự thực.”

“Cô gái ngốc nghếch,” cô quả trách. Nhưng cô vẫn nhắc môi mình để cho rằng cô có thể hiện lên. Chúng bình thường, và Rachel có thể thôn thức với sự giải tỏa. “Cảm ơn chúa,” cô thở phào.

Hít một hơi lấy dũng khí, cô giờ tắm ga cho sự kiểm tra cuối cùng. Cô nhìn thấy phần trên ngực và gò ngực hoàn toàn láng mịn và không có vết sẹo nào. Vết chém, không phải là cô muốn mình bị thương, nhưng nó sẽ tốt hơn cho việc bác bỏ những bằng chứng cho giấc mơ của cô.

Sau đó cô nhận ra tắm ga mà cô đang choàng có cùng màu xanh nhạt với cái mà cô đã thấy trong giấc mơ. Phút chốc hoang mang tràn ngập trong cô, nhưng cô đã ép bản thân phải kiểm soát nó.

“Được rồi. Bình tĩnh,” cô ra lệnh. “Sẽ có một sự giải thích hoàn toàn hợp lý và thoải mái cho tất cả những sự việc này. Mình chỉ phải tìm ra nó thôi.”

Trấn an được một ít bởi giọng nói của bản thân, Rachel quay đi. Trở về phòng ngủ, cô xem xét các đồ nội thất lúc này đã hiện lên dưới ánh đèn. Tim cô chùng xuống. Nó chắc chắn là căn phòng trong giấc mơ của cô.

Tầm nhìn của cô chuyển về cái thanh truyền. Cái túi gần như trống rỗng, nhưng vẫn còn một, hai giọt dung dịch đỏ. Máu.

“Ôi, jeez” Rachel nhón chân từng bước, rồi đi về phía cánh cửa khác và ra khỏi phòng ngủ. Cô phải biết còn có cái gì ở đây nữa. Tất nhiên không phải là cái hành lang trong giấc mơ của cô?

“Chết tiệt,” cô thở gấp khi cánh cửa mở ra chỉ là – một cái hành lang dài, trống vắng mà cô nhớ rõ. Điều này đang trở nên quái quỷ. Hít hơi sâu, cô cố gắng suy nghĩ một cách lí trí. Được rồi, vậy cái hành lang và thậm chí cả cái phòng ngủ đều có trong giấc mơ của cô. Điều đó đủ đơn giản để giải thích. Có lẽ cô không hoàn toàn hôn mê khi cô được chuyển đến đây. Có lẽ cô chỉ nửa mê nửa tỉnh, hay sốt hay là một cái gì đấy và vẫn đủ tỉnh táo để có thể nhìn và nhớ cái hành lang và căn phòng ngủ này.

Lờ đi những kẻ hồ trong lập luận đó, Rachel bước ra ngoài hành lang và đi dọc theo nó. Trong cái mà cô đã nghĩ là giấc mơ, lối đi phía dưới tối và trống trải. Nó vẫn trống nhưng không còn tối nữa. Ánh đèn hắt ra từ một trong những căn phòng cạnh đấy, và cô có thể nghe thấy tiếng cãi nhau nhỏ.

Sau một phút phân vân, Rachel đi xuống dưới tầng. Cô ép những ngón chân vào từng bậc gỗ theo mỗi bước đi, một sự nỗ lực chứng minh với bản thân rằng lần này không chỉ là mộng.

“Con đã nói với cô ta nó là một giấc mơ ư?”

Rachel chậm lại khi câu hỏi đầy ranh rọt đến tai cô. Giọng một người phụ nữ tiếp tục the thé, “Entienne! Con đã nghĩ cái gì vậy?”

“Con nghĩ là cô ấy cần nghỉ ngơi và đó là cách dễ dàng nhất để trấn an cô ấy,” một giọng nam trầm đáp lại với âm điệu phản bác. “Cô ấy có một ít sợ hãi, mẹ à.”

“Anh hiểu,” một giọng khác, gần giống với giọng mà người đàn ông trong mơ khẳng định mình là chủ nhà, nhưng trầm hơn, phần nào có vẻ nghiêm trang hơn, mặc dù nó đang biểu lộ sự thích thú. “Đặc biệt khi cô ta thấy em ngủ trong quan tài.”

“Ôi, Etienne!” người phụ nữ kêu lên. “Chắc chắn là con đã không còn giữ lại cái thứ đồ cũ nát đó nữa chứ?”

“Con không thường xuyên ngủ trong đó” – anh bây giờ chắc chắn đang bảo vệ mình – “nhưng việc nghỉ ngơi trong quan tài đó đã là một trong những ý tưởng tuyệt nhất của con, mẹ ạ. Bên cạnh đấy, cô ấy ngủ trên giường con mà.”

“Vậy, con chắc chắn còn có những chiếc giường khác nữa chứ con trai. Con cuối cùng đã chuẩn bị đồ đạc cho phòng khách rồi, không phải sao?”

Rachel không thể nghe được câu trả lời của Etienne từ chỗ cô đang đứng. Nhận ra rằng cô đã dừng lại, cô thả lỏng đứng ngoài cửa. Rồi cô phân vân, đợi cho người phụ nữ nói tiếp trước khi lên nhìn qua khe cửa.

“Vậy con sẽ phải có một loạt các lời giải thích khi cô ấy vào đây, Etienne. Và bây giờ con đã lỡ nói dối cô ấy, cô ấy sẽ không tin vào bất cứ thứ gì con nói.” Người phụ nữ nói với vẻ khó chịu. Trông bà cũng có vẻ xáo trộn, Rachel thấy khi cô lên nhìn người đang nói. Người phụ nữ tuyệt đẹp, đẹp đến mức khó tin được, kiểu người phụ nữ khiến những người phụ nữ khác ghét phải nhìn thấy. Bà cũng là người mà Rachel đã thấy trong bức ảnh sống động ở phòng chính dưới tầng. Tóc xoăn dài, đôi mắt to màu bạc, môi bầu ra.

Mẹ, người đàn ông tên Etienne đã gọi bà như vậy? Rachel lắc đầu chối bỏ. Người phụ nữ này trông chỉ ở độ tuổi gần ba mươi. Ba mươi là nhiều nhất. Bà chắc chắn không phải là mẹ của người đàn ông tóc vàng. Mẹ có lẽ là tên thân mật, có lẽ được chọn bởi bà là một người đầy quan tâm lo lắng và là một người hay rối rít về mọi việc.

“Con biết.”

Rachel liếc sang nhìn người nói, Etienne. Người phụ nữ nói anh ta là con trai. Không thể nào. Ánh mắt cô xem xét khuôn mặt hoàn mỹ và mái tóc hung hung của anh. Anh là người đàn ông xuất hiện trong giấc mơ của cô—quyến rũ, tóc vàng và mạnh mẽ. Nếu giấc mơ của cô là thật, thì anh đã mang cô lên hai nhịp cầu thang như thể cô không nặng một chút nào. Vâng, anh ta chắc chắn rất khỏe. .

“Và cô ấy không có bất kì một ý niệm tiêu cực nào về chúng ta, tất nhiên.” Etienne tiếp tục.

“Tất nhiên là thế,” người đàn ông thứ hai nói. Anh ta cũng là một mẫu người giống Etienne với mái tóc sẫm màu hơn mặc dù hai người đàn ông có vẻ như cùng tuổi. “Hầu hết mọi người đều vậy.”

“Tiêu cực như thế nào?” Người phụ nữ nghe có vẻ thận trọng.

“Con tin là cụm từ mà cô ấy dùng là ‘những con quỷ hút máu,’ ” Etienne nói.

“Than ôi” Người phụ nữ thở dài.

“Và cô ấy nghĩ khuôn mặt chúng ta méo mó giống ở trên Buffy Người Tiêu Diệt Ma Cà Rồng.”

Người đàn ông tóc sẫm hơn cau có. “Chương trình vô vãn. Ô danh tất cả chúng ta.”

“Anh đã xem nó, Bastien?” Etienne có vẻ ngạc nhiên.

“Không, nhưng anh đã nghe về nó. Có một số fans hâm mộ ở công ty. Em đã xem nó?”

“Rồi. Nó khá là vui, thực sự. Và Buffy là một chương trình thú vị.”

“Chúng ta có thể trở về với chủ đề chính được không?” Người phụ nữ hỏi—một chút tinh quái. “Etienne chúng ta sẽ phải giải thích như thế nào đây?”

“Con sẽ chỉ nói với cô ấy nó là cách duy nhất có thể cứu cô. Sự thực là thế. Con không thể để cô ấy chết sau khi cô ấy đã cứu con.”

Người phụ nữ háng giọng, rồi quay về phía Bastien. “Con đã giải quyết chuyện ở bệnh viện chưa?”

“Con chẳng phải làm gì,” người đàn ông tuyên bố. “Chúng ta không bị bắt gặp. Chúng ta gặp may là Pudge đã chạy trốn với cô ấy.”

“Vậy còn nhưng công vấn ở bệnh viện về xác Etienne?”

“Con đã lấy chúng trước khi chúng ta rời đi, khi Etienne đang biến đổi cô gái. Tất cả những gì con phải làm sáng nay là giúp EMTs quên tên của nó, và lấy đi những giấy tờ mà những người đó có. Ồ, và lấy cả giấy tờ ở trong xe của Etienne từ đồn cảnh sát nữa.”

“Tất cả chi thế?” Người phụ nữ hỏi.

Bastien nhún vai trước sự thích thú của bà. “Nó đã có thể còn tồi tệ hơn nữa, mẹ ạ.”

Người phụ nữ nhăn mặt, rồi trở lại với Etienne. “Con thực sự phải giải quyết chuyện với gã Pudge.”

“Con biết.” Người đàn ông tóc vàng có vẻ không vui về gì. “Nếu mẹ có bất kỳ ý kiến nào, con rất vui được nghe.”

Nét biểu cảm của người phụ nữ phần nào dịu đi. Bà vỗ đầu gối của anh với vẻ dịu dàng và trìu mến. “VẬY, ta sẽ nghĩ về nó. Tất cả chúng ta đều sẽ làm. Chúng ta sẽ nghĩ ra được một cái gì đó.”

“Vâng,” Bastien đồng ý. “Và Lucern chắc nữa sẽ đến đây. Giữa bốn chúng ta, chúng ta sẽ có thể đưa ra phương án giải quyết.”

“Khi nào anh ấy đến?” Etienne hỏi.

“Một tẹo nữa. Anh ấy đang làm việc ở xưởng cho tác phẩm mới của mình nhưng anh ấy hứa là sẽ đến sau bữa tối.”

“Điều đó có nghĩa là khoảng nửa đêm,” người phụ nữ gất gồng. “Cùng lúc, mẹ nghĩ nên mời vị khách của chúng ta một cốc nước.”

Rachel liền tránh khỏi tầm nhìn, nhưng cô đã gặp thấy sự giật mình trên khuôn mặt của Etienne cùng lúc đó. Tim cô đập mạnh. Không một người nào nhìn về hướng cô, nhưng hình như sự hiện diện của cô đã được chú ý.

“Cô ấy đã đứng ngoài cửa được một lúc rồi,” Rachel nghe thấy Bastien tuyên bố.

“Không phải đâu,” Etienne trả lời.

Anh đột ngột bước ra ngoài hành lang, khiến cô bất ngờ. Bản năng đầu tiên của cô là chạy. Không may là cơ thể cô hình như không đồng ý. Có vẻ như nó đã đóng băng tại chỗ rồi.

“Cô đã dậy.” Anh dừng cách cô khoảng 1 bước và nhìn chăm chăm vào cô.

Rachel nhìn đáp trả lại, có tiếng kêu nhỏ phát ra từ môi cô.

“Tại sao tôi không cảm nhận được sự hiện diện của cô ấy?” Anh nhìn lại phía đằng sau, rõ ràng hỏi một trong hai người còn lại.

Câu hỏi đã thành công trong việc giải thoát Rachel khỏi trạng thái đông cứng một phần nào đó, đủ để cô có thể lùi dần theo bức tường và va phải một cái bàn. Tại đây cô dừng lại và cười một cách lo lắng khi người đàn ông quay ánh nhìn trở về cô. Cô đan các ngón tay vào nhau, cô cầu nguyện cho người đàn ông đừng nhận ra rằng cô đã di chuyển.

“Con không phát hiện ra sao?” Giọng người phụ nữ truyền ra từ căn phòng khác. “Thú vị làm sao.”

Sự mơ hồ lộ liễu của cô chỉ làm tăng nỗi sợ hãi của Rachel, và nó có vẻ như chọc tức Etienne. Anh quay lại và quắc mắt lên nhìn cô. Vào lúc anh không còn nhìn nữa, cô lại men theo cái bàn ở sảnh rồi len lén về phía cửa trước. Cô dừng lại lần nữa khi anh lâm bầm cái gì đó.

Anh đã quay lại và nhìn thấy cô gần như ở cửa rồi, và anh cau mày. Anh nói với cô cộc lốc. “Đi ra ngoài không phải là ý tưởng tốt đâu.”

Rachel quắc mắt. Sự tức giận bao phủ nỗi hoảng sợ của cô. “Tại sao? Vì các người đã biến tôi trở thành một con quỷ hút máu, và ánh sáng ban ngày sẽ giết tôi sao?” cô châm chọc. Cô không thực sự tin vào bất cứ thứ gì đang xảy ra ... nhưng cùng lúc cô có một nỗi sợ vô hình.

“Bây giờ đã là buổi tối muộn rồi,” anh nhẹ nhàng chỉ ra. “Nhưng trời cũng không ảm áp vào cuối hè. Khá lạnh để đi lang thang mà không mặc gì trừ một tấm ga trải giường.”

Được nhắc nhở về việc quần áo không chỉnh tề, Rachel há miệng. Cô chạy một mạch lên cầu thang, nửa sợ hãi người chủ nhà sẽ đuổi theo, nhưng yên tâm hơn khi cô lên đến tầng trên mà không bị bám theo. Nhưng, cô vẫn không chậm lại mà chạy thẳng về phòng ngủ nơi mà cô đã thức dậy, xông vào trong và đóng sập cửa lại phía đằng sau.

Bên trong, Rachel vẫn chỉ đứng đó, thờ một cách nặng nề, mắt cô nhìn lướt xung quanh tìm một vật có thể chắn được cửa. Không may là chả có thứ nào như vậy cả. Cô nhanh chóng nghĩ đến việc kéo cái tủ áo ở phía tường đối diện nhưng cô quyết định rằng nếu cô có đủ sức để kéo nó, thì anh ta có khả năng nhiều hơn đủ để đẩy cửa mở, rào chắn hay tất cả. Cái mà cô thực sự cần là cách mà có thể khóa cô lại bên trong. Nhưng, tất nhiên, không hề có cách nào cả.

Từ bỏ ý tưởng đó, cô cố ép mình rời khỏi cái cửa và tìm vũ khí. Rachel không biết cô đang ở đâu, những người đó là ai, nhưng họ đã mang cô đi từ bệnh viện, làm xáo trộn tài liệu của cảnh sát, và ít nhất một người trong bọn họ nghĩ rằng anh ta là quỷ hút máu. Khả năng tự vệ dường như là một điều quan trọng nên được lưu ý.

Etienne ở dưới cầu thang nhủ mảy. Rachel trông như không thể tiếp nhận được sự việc này một cách dễ dàng. Cô giống một con thỏ sợ hãi chui tọt vào trong hang của mình, phản ứng này của cô, anh không hề lường trước. Tóc cô luôn dễ nổi nóng. Tất nhiên cô không quá mức nổi khóc một cách kích động hay bất cứ thứ gì khó chịu như thế.

“Cô ấy không có vẻ sợ hãi bằng vẻ hoang mang và xấu hổ,” mẹ anh nói.

Etienne bắn một tia nhìn bức bối về phía bà, và bà đến chỗ anh ngoài hành lang. Anh ghét việc bà đọc được những suy nghĩ của anh. Anh cũng không để tâm mấy đến sự thật là rõ ràng bà có thể đọc được suy nghĩ của Rachel. Trong khi bản thân anh không thể nào làm được.

“Con sẽ phải tìm cho cô ấy một thứ nào đó để mặc và giải thích tình hình của cô ấy hiện giờ,” anh nói một cách lơ đãng. “Con có một vài bộ đồ thể thao có thể giúp ích lúc này.”

“Cô ấy sẽ không mong muốn được mặc đồ thể thao của con đâu,” Margurite nói một cách ráo hoảnh. “Cô ấy cần quần áo của chính mình. Thứ gì gần gũi sẽ khiến cô ấy có kiểm soát hơn. Bastien?” Bà quay lại nhìn anh trai của Etienne. “Con đã mang theo túi sách của cô ấy khi chúng ta rời khỏi bệnh viện đúng không?”

“Vâng.” Anh tiến về phía hành lang cùng họ. “Con để nó trong bếp.”

Marguerite gật đầu “Đi lấy chùm chìa khóa của cô ấy đi và rồi chúng ta sẽ tìm một chút đồ phù hợp với cô gái.”

Etienne cảm thấy nhẹ nhõm. Lời khuyên của mẹ anh đã cho anh thêm chút thời gian được ở với Rachel, hi vọng ít nhất là đủ để giải thích mọi việc. Điều này sẽ dễ hơn nếu không có sự hiện diện của mẹ anh và Bastien.

Khi Bastien trở lại với chùm chìa khóa, Etienne thúc giục mẹ và anh trai anh ra khỏi nhà. Rồi anh quay lại xem xét cầu thang.

Rachel. Rachel Garrett. Anh gãi hai vai và đến giải thích tình hình với cô. Anh chắc chắn một khi cô đã nhận ra đó là cách duy nhất có thể cứu sống cô—và một khi anh đã ca tụng được lợi ích của cuộc sống mới mà anh đã đem đến cho cô—cô sẽ biết ơn những việc mà anh đã làm.

Bạn đang đọc truyện *Love Bites* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

“Anh là cái gì?”

Rachel gián đoạn người chủ nhà đẹp trai, tay cô nắm chặt cây bông tắm mà cô đã giấu dưới những tấm chăn. Nó là một vũ khí khá khốn khổ, nhưng là cái duy nhất cô tìm thấy được. Nghĩ đến việc có cây gậy khốn khổ này tốt hơn là không có gì cô bò lên giường, hi vọng quả mướp kết hợp với một cú tấn công bất ngờ sẽ đủ để cứu cô khỏi bất cứ thứ gì tiếp đó. Cô rúc vào dưới đồng chăn cho đến khi có tiếng gõ ở cửa.

Tiếng “Vâng” của cô chứa sự giật mình. Điều đó bộc lộ sự ngạc nhiên của cô với biểu hiện lịch sự của anh khi không xông vào.

Người đàn ông tóc vàng Etienne đã bước vào, và Rachel nhìn anh cảnh giác. Cô thấy nhẹ nhõm hơn khi anh đi một mình. Rồi anh bắt đầu câu chuyện dài từ việc như thế nào mà anh từng là người bị cháy hôm nọ, cũng như nạn nhân của vụ nổ súng ở chỗ làm. Cô ngồi trong sự im lặng đáng ngạc nhiên khi anh giải thích rằng cô thực sự đã chết khi cố gắng cứu anh khỏi lưỡi rìu của người đàn ông điên rồ Pudge, và anh đã giúp cô trở lại bằng cách biến cô trở thành ma cà rồng giống anh và những người còn lại trong gia đình.

“Tôi biến đổi cô để cứu mạng sống của cô,” Etienne nhắc lại với biểu cảm hy vọng trên khuôn mặt.

Anh mong chờ một lời cảm ơn ư? Rachel nhìn anh chăm chăm một cách trống rỗng trong giây lát, rồi từ bỏ cái tư thế chui rúc dưới đồng chăn của cô. Cô cúi kinh rồi giường.

Etienne Argeneau, theo như anh đã tự giới thiệu trước đây, cẩn trọng lùi một bước, nhưng Rachel không có ý định đến gần anh. Người đàn ông rõ ràng đang nổi điên.

Xinh đẹp nhưng điên cuồng, cô nghĩ một cách dữ tợn khi đi băng qua phòng đến chỗ cách cửa đôi mà cô hi vọng là cái tủ đồ. Và cô lúc này không phải là một con quỷ hút máu.

“Không phải là một con quỷ hút máu,” người đàn ông đồng ý với sự kiên nhẫn hết sức. khiến Rachel nhận ra là cô đã nói thầm suy nghĩ ra thành tiếng. “Một con ma cà rồng.”

“Ma cà rồng là những người chết. Những người chết với linh hồn trống rỗng sẽ tiếp tục sống,” Rachel quát. Cô kéo cái cửa đôi mở để lộ phía trong thực sự là một cái tủ. Cô xem xét những đồ vật bên trong khi cô tiếp tục, “Họ là những linh hồn trống rỗng của những con quỷ hút máu. Và họ là tượng tượng. Họ không có thật.”

“Thì, chút không linh hồn là tượng tượng. Chúng tôi là —Cô đang làm cái gì đấy?” Anh ngưng lại để hỏi.

Cô phân loại đồng quần áo trên giá treo. “Điều mà tôi đáng nhẽ ra nên làm từ lâu rồi. Tìm thứ gì đó để mặc.” Cô kéo ra một trong những chiếc áo dài, xem xét, rồi vứt nó lên giường.

“Tôi có thể-”.

“Đừng yên ở chỗ anh đang đứng!” Rachel cảnh báo. Lờm anh cho đến khi anh dừng lại, cô quay trở lại với cái tủ.

“Xem này.” Anh dịu dàng nói, “Tôi biết là việc này thật đáng buồn, làm cho cô hoang mang và có lẽ—”

Rachel xoay lại. “Gây hoang mang? Đáng buồn? Cái gì có thể gây hoang mang hay đáng buồn. Anh là một con ma cà rồng. Và có một người đàn ông ngoài kia muốn bắt anh. Nhưng người đó không phải là gã điên, bởi vì anh thực sự là một ma cà rồng.” cô chỉ ra một cách cay nghiệt. Rồi cô nói thêm, “Ồ, chúng ta không được quên rằng người đàn ông đó đã vô tình chém tôi khi cố gắng bắt anh, vì thế anh cũng đã biến tôi thành một con ma cà rồng. Bây giờ tôi là một kẻ hút máu không linh hồn chết tiệt đi đêm và cắn cổ.” Đảo mắt, cô quay lại với cái tủ. “Tôi phải rời khỏi nơi này.”

“Chúng tôi không ‘cắn cổ’” anh nói, như thể lời gọi ý rất ngu xuẩn. Nhưng khi Rachel quay lại nhướng lông mày nhìn anh, anh không tình nguyện nói thêm, “Không nhiều lắm, dù thế nào đi nữa. Chỉ trong trường hợp khẩn cấp. Ý tôi là chúng tôi làm tất cả để tránh—thì, thì thoảng có một số tên ma cà rồng đều giả...” Anh dừng lại, nhìn một cách lo âu.

Rachel lắc đầu và lăm bắm, “Hoàn toàn điên rồ. Cậu bé nguy hiểm.”

“Không, thực sự,” anh nói. “Điều mà tôi muốn ám chỉ là tất cả chúng tôi khai thác ngân hàng máu khi chúng bắt đầu xuất hiện. Thực chất, một trong số những đồng loại của chúng tôi đã có ý tưởng về việc truyền máu. Anh ấy đã đề cập nó với Jean Baptiste Denis, và gã đó đã thử và Thì, nó không có vấn đề gì cả. Máu chốt ở đây, là chúng tôi có nguồn vận chuyển máu. Hiểu không?”

“Xem này, tôi...” Rachel dừng lại khi cô tiến về phía anh. Ánh mắt cô nhìn xuống cái tủ lạnh con mà anh đã mở ra. Cô không thể nào tin được mở to mắt. Có một tá túi đựng máu ở bên trong.

“Bastien đã dừng lại và lấy hai tá túi máu trên đường tới đây tối qua,” Etienne giải thích. “Cho cả cô và tôi. Chúng tôi không chắc cô sẽ cần bao nhiêu để thay đổi và hồi phục tư thể. Chúng tôi đoán là cô cần bốn hoặc năm túi để hồi phục, nhưng quá trình thay đổi có thể rắc rối. Lượng máu mà cô cần phụ thuộc vào mức độ tổn thương mà cô phải chịu suốt những năm qua. Cô có vẻ như tương đối khỏe mạnh, nhưng vẫn như thường có ung thư, bệnh tim, vv...” Anh nhìn về mặt choáng váng của cô với sự cảnh giác, rồi lấy ra một túi và giải thích. “Nó không ngon như máu tươi, ẩm từ nguồn, nhưng nó vẫn có cùng tác dụng.”

Khi cô nhìn chằm chằm, không tin nổi, anh nâng cái túi và mở miệng. Rachel há hốc miệng trong sự kinh hoàng khi răng anh to ra, và anh cắm chúng vào cái túi.

Máu ngay lập tức bắt đầu biến mất như là đang được những cái răng hút vào.

Vẫn uống, Etienne với xuống và lấy tiếp một túi khác, đưa cho cô. “Uhm?”

Cô cho rằng đó là một lời mời. Rachel muốn phá ra cười. Cô muốn cuồng loạn hét lên trước sự điên rồ này và trở lại phốt lờ anh và lục lọi cái tủ, nhưng có một sự thèm khát không tên từ trước đó xuất hiện trong cô, cô có thể cảm thấy một cái gì đó khác lạ đang xảy ra trong cô. Có một cảm giác thể chỗ lạ lùng—không đau, nhưng như là một loại áp lực, khó có thể nói ra. Rồi cô cảm thấy một mũi sắc nhọn ở phía rìa lưỡi. Giật mình, Rachel mở miệng và cảm nhận xung quanh.

“Chúa ôi,” cô thở như thể cảm thấy răng nanh của cô đang trôi ra từ các kẽ răng. Lão đảo rời cái tủ, cô xông vào phòng tắm và vội nhìn tới gương. Nổi kinh hoàng chảy qua cô từ cái nhìn.

“Đây chắc phải là một mảnh khóc,” cô nói một cách tuyệt vọng.

“Nó không phải là một mảnh khóc.” Etienne quả quyết. Anh đã theo cô vào phòng tắm. “Bastien đã nghiên cứu nó vào tối qua và nói rằng thỉnh thoảng sự biến đổi diễn ra tương đối nhanh. Những cái răng là sự thay đổi chủ yếu đầu tiên. Nhanh thôi, cô sẽ có thể nhìn thấy tốt hơn trong bóng tối, nghe tốt hơn và ... thứ khác,” anh mơ hồ kết thúc.

Rachel nâng tầm nhìn lên hình ảnh phản chiếu của anh trong gương rồi dừng lại, bị xao nhãng bởi sự nhận biết mà cô thấy. Etienne đứng ngay sau cô, và vai, cổ và đầu anh vẫn nhìn thấy được như thường.

“Ma cà rồng không có hình ảnh phản chiếu,” cô cãi lại. Nó là một điều khá vô vọng, nhưng mà Rachel đã tuyệt vọng rồi.

“Một câu chuyện thần thoại,” anh bảo cô, rồi cười. “Thấy không? Cô vẫn còn có thể trạng điểm”

Điều này phần nào có vẻ không được bảo đảm lắm. Đáng nhẽ phải thoải mái, Rachel cảm thấy bản thân cô đang tuyệt dốc không mấy làm vui vẻ. “Tôi đã chết.”

“Cô chưa chết,” Etienne nói một cách kiên nhẫn. “Tôi đã biến đổi cô để cứu mạng cô.”

“Ồ- cảm ơn nhiều lắm, anh bạn. Giết tôi để cứu tôi. Thực là một sự logic hoàn hảo của cánh nam giới.” Cô nguyên rủa. “Tôi đoán là chuyến du lịch đến Hawaii đã đổ vỡ. Oh không! Tôi vừa tìm thấy một bộ đồ bơi khiến tôi trông không như một con kính kông.”

“Tôi không giết cô,” Etienne nhắc lại. “Pudge...”

“Pudge? Cái gã ở trong quân đội?” Cô gián đoạn. Hình ảnh người đàn ông hiện lên trong đầu cô, giương lên cái rìu, và Rachel nhú mày. Cô nhìn trừng trừng Etienne trong gương. “Jeez, tôi đáng nhẽ ra nên để hán chém đứt đầu anh. Ít nhất sau đó tôi sẽ không chết và không có linh hồn.”

“Cô không phải là không có linh hồn,” Etienne cãi lại. Sự kiên nhẫn của anh rõ ràng đang bắt đầu giảm đi. “Pudge làm hại cô chết đi. Để cứu cô, tôi đã phải biến đổi cô.”

“Tôi không cảm thấy là linh hồn trống rỗng.” Rachel dán người gần cái gương hơn, ấn môi vào trong, rồi đẩy những cái răng mới ra.

“Cô không phải là linh hồn trống rỗng.”

Rachel lờ anh đi và bắt đầu tìm kiếm bàn trang điểm. Thứ cô muốn là một cái kim, nhưng tất nhiên, cô không có mong chờ là tìm thấy được cái nào. Thứ tốt nhất mà cô có thể tìm thấy là một cái bấm móng tay. Cô tìm thấy một cái nhỏ và một cái lớn. Rachel chọn cái lớn hơn và dựa vào gần gương.

“Cô đang làm cái gì đấy?” Vị chủ nhà rít lên. Anh giật lấy cái bấm từ cô khi cô cố bắt lấy phần chân của cái răng mới và kéo nó ra.

“Tôi không muốn làm ma cà rồng,” cô quát. Cô đã có thể lấy lại được cái bấm nhưng anh đã giữ nó ngoài tầm với của cô.

Quay đi, cô lại lục tìm cái ngăn kéo lần nữa, lần này xuất hiện một cái dũa móng tay. Cô quay trở lại cái gương và bắt đầu mài một trong những cái răng.

“Nó chỉ giúp sửa lại chúng thôi,” E nói với sự cău kinh. “Và không quá tồi tệ khi trở thành ma cà rồng.”

“Ha!” Rachel cau mày và tiếp tục với việc dũa mài.

“Cô sẽ không bao giờ già đi,” anh chỉ ra một cách hi vọng. “Cô sẽ không bao giờ bị ốm. không bao giờ—”

“Không bao giờ thấy ánh sáng ban ngày,” cô sắc bén cắt ngang. Quay lại nhìn chăm chăm vào anh, cô hỏi, “Anh có biết tôi đã cố gắng biết bao nhiêu lâu để có thể chuyển khỏi ca đêm không? Ba năm. Ba năm tôi đã làm việc đầu đêm và không thể ngủ vào ban ngày, chỉ khi tôi được thăng chức chuyển lên làm ca sáng, anh lại biến tôi thành kẻ đi đêm!” Giọng cô cao vút với từng từ cho tới khi Rachel hét lên. “Anh đã đẩy dọa tôi với ca đêm vĩnh viễn! Tôi ghét anh!”

“Cô có thể đi ra ngoài ánh sáng ban ngày,” Etienne nói. Nhưng anh có vẻ không chắc về việc đó lắm. Rachel tổng kết lại là anh chỉ cố gắng làm cô bình tĩnh lại. Cô không buồn tố anh nói dối. Tâm trí của cô đã ngay tức khắc chuyển sang những điều khác mà ma cà rồng làm được và không làm được.

“Tôi!” Mắt cô mở to ra trong sự không tin tưởng. “Tôi hoàn toàn thích tôi, và bây giờ tôi không thể—”

“Cô có thể ăn tôi,” anh chen ngang. “Thực sự, nó chỉ là một câu chuyện thần thoại khác.” (Tự nhiên nhớ đến chuyện bây giờ sư cũng có thể ăn thịt :>)

Cô không thể đoán ra được có phải anh đang nói dối hay không vì thế cô nhìn anh soi xét. “VẬY còn nhà thờ?”

“Nhà thờ?” Anh trông ngây ra.

“Tôi có thể đến nhà thờ không?” Cô chậm chạp hỏi, như thể anh là một thằng ngốc. “Gia đình tôi thường hay đi cùng nhau vào mọi tuần cho cả đời tôi, nhưng ma cà rồng—”

“Cô có thể đến nhà thờ,” anh bảo đảm, có vẻ nhẹ nhõm. “Nó chỉ lại là một câu chuyện thần thoại khác. Những thứ và nơi tín ngưỡng đó không có tác dụng gì xấu đối với chúng tôi cả.”

Anh rõ ràng mong chờ thông tin này sẽ khiến cô vui. Nó không thể. Vai của Rachel thả lỏng ra lần nữa. “Tuyệt,” cô nói. “Tôi đang mong chờ có một lí do chính đáng để tránh cái lễ đó. Cha Antonelli với những lời lẽ chán ngắt, nhưng ngay cả mẹ tôi đáng nhẽ sẽ không khăng khăng muốn tôi góp mặt nếu tôi bị thiếu hụt hay một cái gì đó xấu hổ tương tự vào giây phút tôi bước qua cánh cửa.” Rachel buồn chán thở ra. “Tôi đoán là không có lợi ích gì từ cuộc trao đổi này.”

Etienne nhui mày. Cô ngờ rằng anh đã thích cô tức giận hơn. “Tất nhiên là có lợi ích chứ,” anh nói. “Cô vẫn sống. Và cô sẽ sống trong ... thì, một khoảng thời gian dài. Và cô sẽ không già đi và —”

“Anh đã nói điều đấy rồi,” cô chỉ ra một cách khô khốc. Đẩy anh ra, cô đi về phòng ngủ.

“Cô đang làm gì đấy?” Etienne dường như sốt ruột, và anh bám theo cô.

“Tìm thứ gì để mặc.” Rachel dừng giữa đường. “Trừ phi quần áo của tôi có ở quanh đây, một chỗ nào đó?”

Anh lắc đầu. “Chúng đã thấm đẫm máu. Chúng hỏng rồi, tôi e rằng như vậy.”

Etienne cau mày nhưng vẫn giữ im lặng khi Rachel lục lọi tủ quần áo của anh. Rõ ràng quên rằng cô ấy vừa chọn xong một cái, cô giật lấy một cái áo váy khác màu trắng, dài tay và một cái quần, rồi bước vào phòng tắm. Không có khái niệm thuần khiết, Etienne bắt đầu đi theo, chỉ tới khi suýt làm gãy mũi lúc cái cửa sập ngay mặt anh.

“Tôi sẽ đợi ngoài này,” anh lầu bàu.

“Suy nghĩ tốt,” cô đáp lại thông qua cửa chắn.

Etienne quắc mắt nhìn cửa phòng tắm và nghe tiếng sột soạt của quần áo. Anh đoán là cô đang cởi đồ. Một hình ảnh chớp nhoáng lóe lên trong đầu anh, cảnh cô thả cái ga và để lớp vải rơi xuống bộ ngực tròn xanh xao của cô, bụng cô, hông cô, và của cô ... Anh lắc đầu.

Anh hoàn toàn biết cô trông thế nào khi ở trần, Anh đã không đủ khỏe để giúp đỡ khi họ về nhà cùng với cô từ bệnh viện. Nhưng anh đủ khỏe để nhìn khi Bastien và mẹ anh cởi đồ của cô, chăm sóc những vết thương của cô, và lau rửa người cô, rồi đặt cô lên giường anh. Làn da tái xanh và mái tóc đỏ của cô đã được tôn lên bởi màu xanh của phòng tắm. Cơ bắp anh trở nên căng cứng khi cô bỏ cái chăn sang bên và bắt đầu mặc cái áo quá khổ, cái áo ưa thích của anh ...

Etienne thực sự đã chìm trong hình ảnh và rồi cánh cửa đột ngột mở ra. Rachel đột nhiên dừng lại và nhìn chăm chăm vào anh khi cô thấy anh đứng đó.

Anh háng giọng và nở ra một nụ cười ranh mãnh “Nhanh thật đấy.”

“Lùi ra.”

“Vâng, tất nhiên.” Anh nhanh nhẹn bước sang một bên và nhìn cô đi qua. Cái quần quá rộng và trông như một cái bao tải được treo từ hông cô. Cô cho áo vào trong quần rồi buộc thắt nút ở đai quần, nhưng khi cô bước đến cái tủ, sợi dây bị bung ra và rơi xuống từ eo cô.

Lông mày Etienne nhướn lên khi cái quần tuột xuống Rachel dừng bước, và anh chắc chắn là cô cau mày khi nhìn xuống đồng vải lúc này đang bao quanh cổ chân cô. Bản thân anh cũng đang nhúu mày—không phải bởi cái quần bị tuột xuống mà bởi bị cái đuôi áo cũng nhanh chóng tuột xuống, chắn mắt tâm nhìn của anh. (Chết mắt =))) Điều đó khá là đáng thất vọng. Dù sao anh vẫn có được góc đẹp thấy đôi chân cô. Đôi chân đáng yêu.

Lâm bầm, cô bước ra khỏi cái quần và tiếp tục. “Tôi cần giày.”

“Không, cô không cần.”

“Có, tôi cần.”

“Tại sao?”

“Tôi không thể rời đi với chân trần. Anh có thể gọi cho tôi một cái taxi không?” Cô cúi xuống xem xét đôi giày trong tủ.

“Không.”

Cô nhìn anh một cách chống đối. “Vậy tự tôi sẽ gọi một cái.”

“Tôi bảo không, cô không thể rời đi,” anh giải thích.

Cô quay lại, hoàn toàn đối mặt với anh, mắt cô nhúu lại thành khe hẹp. Không có nghi ngờ gì về sự bức tức của cô. “Xem nay, tôi đã nghĩ khi thay đồ.”

“Nó chắc hẳn phải là ý nghĩ nhất thời,” anh nhận xét.

Cô lờ đi sự châm biếm của anh. “Và anh biết không, khi anh bắt đầu chỉ cho tôi thấy, tôi nhận ra không một thứ gì trong đồng này là sự thật cả. Tất cả đã rõ. Mọi chuyện đã xong. Anh cũng có thể đi rồi.”

“Không một cái gì là đúng?” Anh ngạc nhiên hỏi.

“Vụ ma cà rồng. Tôi không thể là một con ma cà rồng. Không có điều gì như vậy.”

“Có, nó có. Và tôi là một.”

“Không. Anh điên rồi. Anh chỉ là cho rằng anh là một con ma cà rồng, giống những người kia, nghĩ rằng họ là người sói, nhưng thực chất là đang mắc bệnh hoang tưởng hóa sói. Anh rõ là đang mắc phải căn bệnh giống vậy với phiên bản ma cà rồng. Bệnh tưởng ma cà rồng hay thứ gì đó.”

Etienne đảo mắt. “Tôi hiểu rồi. Vậy ... còn những cái răng của cô thì sao?”

Môi cô cắn chặt lại, và cô trông có vẻ không chắc chắn trong phút chốc.

Để nhấn mạnh quan điểm, Etienne đi đến tủ lạnh nhỏ và lấy ra túi máu mà anh đã đưa ra trước đây. Anh dùng móng tay dài của ngón út rạch nó ra và đi đến gần hơn.

Khi cái mùi bay đến chỗ cô, điều mà Etienne trông đợi đã xảy ra, rằng cô nhô và vuron ra khỏi môi dưới— một phản ứng thường thấy ở quá trình mới biến đổi, từ những gì mà anh đã nghe. Điều đó sẽ khiến cô mất một khoảng để kiểm soát được những bản năng mới của cơ thể. Lấy hơi, Rachel che miệng lại và chạy đến phòng tắm.

Etienne theo sau. Anh đứng sau cô khi cô kiểm tra bản thân trong gương, và anh biết sẽ có rắc rối nếu cô đột nhiên thấy thoải mái.

“Sao?” Anh hỏi một cách cẩn trọng.

“Ma cà rồng không có ảnh phản chiếu,” cô lập lại. “Nhưng tôi có.” Cô bắt gặp ánh mắt của anh trong gương và cười. Biểu hiện trông quá là tà ác với cái răng nanh mới của cô.

“Một truyền thuyết” Anh lập lại.

“Không. Nó là bằng chứng cho thấy tôi không phải là một con ma cà rồng.” Giọng cô chắc chắn đến mức khó có thể tin nổi.

“Còn những cái răng?” Etienne hỏi.

Vấn đề này khiến cô lúng túng trong chốc lát, rồi cô lại thả lỏng. “Tôi đang mơ,” cô trả lời. “Tất cả điều này không hề xảy ra.” Cô quay lại đối mặt với anh, nụ cười của cô rực rỡ. “Tôi mơ về anh bởi tôi thấy anh rất hấp dẫn khi họ mang xác anh đến. Tôi đã cho anh làm một con ma cà rồng trong giấc mơ này bởi nó là cách duy nhất khiến một người đàn ông đã chết có thể sống. Thì, một dạng sống.”

Cô nhún mày trước nghịch lý đó, “Và trong giấc mơ, tôi cũng trở thành một con ma cà rồng để tôi có thể ở cạnh anh.”

“Cô thấy tôi hấp dẫn ư?” Etienne hỏi, vui sướng.

“Ồ, vâng,” cô thừa nhận một cách thoải mái. “Đây là lần đầu tiên tôi thấy một người chết hấp dẫn. Có lẽ đó cũng là một phần lí do cho giấc mơ này. Điều này khá là kì cục khi bị thu hút bởi một xác chết, vì thế có thể tôi đã cho anh cuộc sống trong giấc mơ này đối mặt với sự thực là tôi thấy anh rất hấp dẫn.” Cô nghiêng đầu, suy tư. “Kể cả vậy, anh là một xác chết đẹp nhất mà tôi đã từng làm việc cùng.”

“Thực vậy?” Etienne mỉm cười. Chưa từng có ai bảo anh là một xác chết tuyệt đẹp. Tất nhiên. Anh không phải là một cái xác và anh thực sự nên giải thích, anh nói với bản thân mình.

“Vậy,” cô thờ dãi. “Bây giờ chúng ta làm gì?”

Etienne chớp mắt. “Làm?”

“Ừ. Điều gì sẽ xảy ra tiếp trong giấc mơ của tôi?” Cô xem xét anh với sự thích thú. “Liệu đây có phải là giấc mộng xuân* không?” (*wet dream : giấc mơ ướt át, có thể hiểu là mộng tinh hoặc mộng xuân)

“Cái gì?” Anh há hốc mồm.

“Xin lỗi, tôi nghĩ anh không biết nhiều hơn những gì mà tôi biết, bởi anh cũng là một phần trong đầu khắc họa sự hấp dẫn của anh đối với tôi—nhưng tôi thực sự không chắc việc này đi đến đâu. Trước đây tôi chưa bao giờ mơ thấy mộng xuân. Bạn tôi Sylvia vẫn thường xuyên có chúng, nhưng tôi thì không điều mà tôi nhớ lại,” Rachel nói. Cô cười gượng và nói thêm, “Quá kìm nén, một cô gái theo đạo, anh biết đấy. Thỗ lộ giấc mộng xuân với vị cha già Antonelli sẽ rất là xấu hổ.” Cô cau mày. “Điều này nên là một sự cá biệt. Có thể khiến người đàn ông già cả chịu một con đau tim.”

“Ồ....” Etienne phát hiện bản thân tự nhiên mất đi khả năng nói.

Rachel thì không. “Vì thế”—cô liếc nhìn chiếc giường—“khi hầu hết mọi chuyện diễn ra trong một phòng ngủ, tôi kết luận lại nó là mộng xuân.” Ánh mắt cô vẫn dừng tại cái đệm. “Và tôi cho rằng niềm vui sẽ diễn ra trên chiếc giường này. Điều này dường như khá là tẻ nhạt so với những giấc mơ của Sylvia, nhưng tôi nghĩ rằng bởi đây là lần đầu tiên, trong tiềm thức tôi sẽ quyết định bắt đầu nó một cách tử tốn.”

Etienne bị nghẹn trước câu trả lời.

Rachel thờ ra, “Vì anh không chủ động, anh đại diện cho bên ít hung hăng của tôi.” Cô có vẻ thất vọng, sau đó có vẻ vui lên một chút khi cô nói thêm: “Vâng, ít nhất là đây không phải một giấc mơ bị cưỡng bạo. Tôi không nghĩ rằng mình sẽ quan tâm đến nó.”

“Uh,” Etienne nói.

“Ồ, chờ chút! Điều này hoàn toàn có nghĩa. Tôi là một kẻ điên biết kiểm soát, có lẽ tôi chỉ cần một chút kiểm soát cho vấn đề mộng xuân diễn ra. Có lẽ đây là cách duy nhất khiến tôi cảm thấy thoải mái khi có nó.” Cô liếc nhìn cái giường lần nữa rồi gật đầu. “Vâng, chúng ta nên làm thôi. Tôi không thể chờ để kể cho Sylvia. Cô ấy luôn tự mãn về những giấc mơ của mình. Người đàn ông làm đúng như những gì cô ấy muốn và nó luôn thú vị. Quả là một cuộc ái ân tốt nhất. Những người đàn ông thật không thể sánh được.”

Rachel tiến tới anh khi cô nói nhưng trông có một ít mất mát khi anh lo lắng lùi về sau một bước. Cô nói tiếp. Có chút bực bội trong giọng nói. “Em biết là em có vấn đề với sự kiểm soát, nhưng một chút quá khích sẽ không tệ lắm.”

“Anh không nghĩ là—”

“Đừng nghĩ tiếp,” cô gợi ý. Cô rướn tới để hôn anh.

Etienne đông cứng lại với cảm nhận đôi môi mềm mại của cô di chuyển trên môi anh. Sự đói khát dấy lên trong anh, nhưng anh không dám hành động. Rachel mơ hồ nghĩ rằng cô đang ngủ. Anh phải thuyết phục cô mặt khác—nó tồi tệ như thế này.

“Em phát hiện ra em nên là người chủ động, nhưng một ít giúp đỡ sẽ rất tuyệt,” Rachel lăm bằm trên môi anh. Thôi hôn anh, cô với lấy tay anh và kéo anh

xuống giường. “Có lẽ điều này sẽ giúp ích nếu chúng ta nằm xuống.”

“Anh...” Từ ngữ của Etienne chết trong hơi thở ngạc nhiên khi cô kéo mạnh anh. Anh chưa kịp bật lên trên cái nệm trước khi cô trèo lên và đè lên háng anh. Cô ngay lập tức trườn lên, rõ ràng có ý định hôn anh thêm lần nữa.

Muốn tránh cô ra với sự tuyệt vọng xuất phát từ sự thật là anh không hề muốn chặn cô lại một tí nào, Etienne bắt lấy vai cô và chặn lại hành động tiếp theo của cô. “Không! Chờ đã. Điều này hoàn toàn là một giấc mơ.”

“Chắc chắn là vậy,” cô phản bác. “Anh là chàng trai trong mơ của em.”

Anh bị làm yếu đi một chút. Cô vuron lại gần, nhưng anh đã nắm bắt bản thân và dừng cô lại lần nữa. Cô giãy ra, và anh vật lộn lờ đi đôi tay bận rộn chạy khắp ngực anh và rồi bắt đầu côi các nút áo của anh. “Không, thực sự. Tôi—Ồ, em giỏi trong việc này đây.”

Rachel đã côi hết các cúc và áo anh đã mở ra. Bàn tay lạnh lạnh của cô tham lam chạy trên ngực anh.

“Nhiều kinh nghiệm,” cô giải thích. “Bọn em thường cắt áo ra, nhưng thỉnh thoảng bọn em phải côi đồ cho các xác chết. Wow, anh có một cơ thể tuyệt vời,” cô nhận xét.

“Vây, cảm ơn. Cơ thể em cũng rất đẹp,” Etienne nói. Mắt anh chuyển sang bộ ngực căng đầy của cô khi cô trượt bàn tay lên anh. Ba cái cúc đầu tiên đã được mở ra và một phần đường rãnh thật đẹp lộ ra. Một đường xẻ đẹp. Rất đẹp. Lưỡi anh vuron ra và vòng quanh môi anh khi điều mà anh thực sự muốn nó lướt trên là đôi gò ngực kia.

“Uhm, em không biết là liệu anh có bộ ngực đẹp như thế này ngoài đời thực không,” cô nhận xét, “nhưng trong giấc mơ của em, chắc chắn em đã khiến chúng thật hoàn hảo.

Etienne mừng cho bản thân trước sự thực là cô ấy thấy ngực anh hoàn hảo khi anh cảm nhận tay cô di chuyển xuống dưới lườn.

“Chắc là anh cũng khá ở phần dưới hả? Để xem nào.”

“Không!” Anh đẩy vai cô ra và bắt lấy tay cô.

Rachel chăm chú nhìn anh với sự thất vọng. “Không? Phần dưới của anh không tuyệt hả? Nhưng em muốn anh như thế. Và đây là giấc mơ của em,” cô rên rỉ.

“Không, ý anh là—” cô trông quá thất vọng vì vậy Etienne quyết trấn an cô. “Những người đàn ông trong gia đình anh tất cả đều có phần dưới tuyệt vời cả.”

“Thật là tốt!” Rachel đẩy tay anh ra và tiếp tục với lấy quần anh.

“Nhưng chúng ta không thể làm việc này,” anh nỗ lực rời khỏi. Điều này quá đau đớn để nói ra.

“Tất nhiên chúng ta có thể. Đây là giấc mơ của em và em muốn thế,” cô nói một cách rất chính đáng.

“Ừ, nhưng ... Xem này, lương tâm tốt đẹp của anh không đồng ý để em làm thế này khi em nghĩ rằng đây là một giấc mơ.”

“Rachel nhìn lại chăm chăm vào anh, rồi thổi tóc mái khỏi mắt cô với cái thờ dãi nặng nề. “Chỉ có em mới có mộng xuân mà người đàn ông chống đối lại.”

“Đây không phải là một giấc mơ,” Etienne lặp lại. “Và nếu em chỉ cần đồng ý tất cả thứ này đều là sự thực, chúng ta có thể—”

“Được thôi,” Rachel đồng ý. “Đây không phải là mơ.” Cô nhe răng cười.

Etienne cẩn trọng nhìn cô. “Cái gì?”

“Đây không phải là một giấc mơ, đây là một con ác mộng. Nhưng mà là một con ác mộng đáng nguyên rủa tuyệt vời nhất em có trong suốt một thời gian dài.”

“Không, đây không phải là ác mộng.”

“Nó chắc chắn là vậy,” cô không đồng ý. “Đây là con ác mộng của mọi phụ nữ. Thức dậy trên giường của một người đàn ông quyến rũ chỉ để nhận ra rằng anh ta hoàn toàn không muốn bạn? Chắc chắn là ác mộng.”

“Tôi thực là muốn em,” Etienne chắc chắn với cô.

“Ồ, tốt. Vây có thể đây không phải hoàn toàn là một con ác mộng.” Cô mím môi lại.

Lần này, Etienne không chống lại được nữa. Sau phút chốc phân vân, anh chịu thua sự ham muốn của anh. Niềm khát vọng bùng lên trong cuộc sống giữa họ thật bất ngờ.

Etienne đã sống trong một thời gian dài và tình dục đã bị cho vào lãng quên. Thực chất, niềm say mê của anh đã giảm dần theo độ tuổi. Anh đã dần thấy buồn đến chết với cuộc sống này cho đến gần đây— sự xuất hiện của máy tính. Những cỗ máy tuyệt vời đã nắm bắt được sở thích và niềm say mê dữ dội của anh mà những người phụ nữ không tạo được trong khoảng thời gian dài. Nhưng người phụ nữ này lại xáo trộn được những cảm xúc mà anh không hề có trong suốt mấy thế kỉ qua. Và tất cả chỉ với một nụ hôn?

Etienne bị giật mình bởi sự hưởng ứng nhiệt tình của cơ thể anh, anh ngay lập tức chịu thua nó, sự hào hoa của anh bị áp đảo bởi dục vọng. Anh nói lỏng lực cản ở vai Rachel và trượt tay lên người cô với sự vuốt ve đầy đói khát, sốt ruột với bộ quần áo mà cô đang mặc. Với một tiếng gầm nguyên sơ anh bắt và giật mạnh mảnh vải, không quan tâm rằng anh đã giựt đứt cúc khỏi cái áo mà anh thích nhất. Anh không hề có một cái áo ngực để cho cô, vì thể Rachel không mặc cái nào. Điều này khiến anh có thể tự do ngắm nhìn chúng, rồi phủ lên đôi gò ngực cô với đôi tay anh.

Rachel cắt đứt nụ hôn của họ với một tiếng rên và cong người xuống với sự mon trón này.

“Oh!” cô thở ra, đầu ngẩng ra sau và mắt nhắm lại. Cô phủ tay mình lên tay anh. “Thật tuyệt.”

“Thật tốt, phải không?” Etienne hỏi và cười khê. Anh ngồi hẳn dậy đến khi miệng anh tiếp xúc với ngực cô. Ngâm đôi môi của mình chung quanh núm vú của cô, anh mút lấy nó và dùng lưỡi trườn và cọ xát cái núm đang nhô cao.

“Oh, trời ơi thật tuyệt vời,” Rachel nhảy giật lên. Chuyển dịch thân hình trên đùi anh, cô cọ vào phần đang nhô lên từ quần jeans của anh. “Sylvia đã nói từng nói mộng xuân rất tốt nhưng mà trời ơi!!!”

Etienne cảm thấy tội lỗi trong phút chốc, nhưng anh đã nhanh chóng gạt nó sang một bên. Cô rõ ràng đang tận hưởng giấc mơ của mình và anh đã cố gắng nói với cô sự thật.

Sự tự bào chữa của anh kết thúc khi tay cô một lần nữa lại lần tìm đến sườn anh. Lần này Etienne không còn cố gắng chặn cô lại nữa, thay vào đó nhận ra bản thân mình đang hít lấy hơi thở đầy phấn khích, cơ bụng anh co lại khi cô cởi cúc quần rồi kéo khóa xuống. Tay cô chỉ mới trượt xuống khi cửa phòng mở ra. Marguerite bước vào trong.

“Hừm.” Giọng mẹ Etienne đầy sự hứng thú khô khốc. “Ta nhận ra rằng hai người đang trở nên thân thiết với nhau rất tốt.”

Etienne rên rỉ. Mắt anh chuyển về phía Rachel, người đang ngồi thẳng và nhìn xung quanh. Biểu hiện của cô bối rối khi nó đến chỗ mẹ anh. “Bà đang làm gì trong giấc mộng xuân của tôi vậy?”

“Mộng xuân?” Marguerite Argeneau nâng ánh mắt trở về con trai bà.

“Ồ...” là tất cả những gì Etienne nói

Bạn đang đọc truyện *Love Bites* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

“Đáng lẽ con phải thuyết phục cô ấy rằng cô ấy không phải đang mơ, con trai”

“Con biết” Etienne nói một cách nhẹ nhàng. Anh chưa bao giờ cảm thấy mẹ mình thật phiền. Bà ấy đã rất dịu dàng và tử tế với Rachel, phớt lờ lời bình luận về giấc mộng xuân và làm ra vẻ bà ấy đã không đi vào phòng ngay lúc ngưng ngừng đó. Đưa cho Rachel cái túi xách chứa đầy quần áo của cô lấy từ căn hộ, Marguerite đề nghị rằng Rachel có thể sẽ thoải mái hơn khi mặc quần áo của mình hơn là những đồ vứt đi của Etienne. Sau đó bà mời Rachel xuống nhà khi cô đã xong xuôi.

Kể đó, bà dẫn Etienne ra khỏi phòng, sự yên lặng của bà khi đi dọc theo hành lang đã cảnh báo anh rằng bà không chỉ là bức mình. Lúc này, trong phòng khách, anh cố gắng bào chữa cho mình. “Con đã cố gắng thuyết phục cô ấy đây không phải là một giấc mơ. Con đã làm thật mà.”

“Vậy rõ ràng là con đã thất bại,” Marguerite ngắt lời. “Ồi vì chúa, cô ấy nghĩ mình đang có một giấc mộng xuân!”

“Một giấc mộng xuân” Bastien lặp lại, giọng anh nửa buồn cười, nửa khó chịu.

“Tuyệt vời.” Lucern- bản photocopy của Bastien, ngoại trừ cao hơn- lấy ra cây bút và tập ghi chép từ túi quần và ghi nhanh một vài thứ gì đó.

Etienne liếc nhìn hai ông anh, và hít một hơi sâu bình tĩnh. Quay lại với mẹ, anh nói, “Cô ấy rất phản đối với ý nghĩ mình là một ma cà rồng. Ý con là, rất phản đối, mẹ à. Cô ấy bóp méo não của mình và làm méo mó suy nghĩ của mình một cách quái nhất, để tránh không chấp nhận nó”.

“Có thể anh đã không diễn giải nó một cách chính xác”.

Giọng nam trầm lắng khiến Etienne chú ý đến quầy rượu, và anh như rùng mảy bất ngờ vì sự có mặt của cặp đôi đang đứng đó. Người đàn ông vừa nói, nhưng Etienne liếc nhìn chăm chú xung quanh và thấy em của anh trước. Cô luôn rất đẹp, nhưng lúc này, khi cô đi dọc căn phòng tiến về phía anh với thức uống trên tay, cô thực sự toả sáng. Định hôn thật thích hợp với cô.

Etienne nhìn chăm chú về phía người đàn ông theo sau cô. Gregory Hewitt. Cao lớn, tóc sẫm màu, và điển trai, vị hôn phu của Lissianna mỉm cười chào anh.

“Anh không biết rằng hai em cũng đến.” Etienne nói. “Anh nghĩ hai em đang bận bịu với việc chuẩn bị cho đám cưới.”

“Không bao giờ là quá bận cho gia đình,” Lissianna thăm thò. Cô ôm chào anh. “Ngoài ra, em muốn gặp người bạn đời của anh.”

Etienne đột ngột mất hứng. Người bạn đời của anh đang chống đối anh từ răng cho đến móng tay- khi cô ấy không hoàn toàn hành xử kỳ dị như là cứ khẳng khái cho rằng đây là giấc mộng xuân và nhảy chồm lên anh.

“Như em đã nói,” Gregory nhắc lại, choàng tay quanh Lissianna. Cô buông Etienne ra và lùi lại. “Có thể đơn giản là anh chưa giải thích sáng tỏ.”

“Dĩ nhiên là anh ấy chưa,” Lissianna tán thành, mỉm cười. “Khi cô ấy hiểu được những lợi ích, cô ấy sẽ chấp nhận thôi.”

“Anh đã nói với cô ấy về những lợi ích,” Etienne nhấn mạnh.

“Chắc rằng anh đã không nói tất cả với chị ấy.” Lissianna mỉm cười toe toét dường như làm dịu lại sự khó chịu của anh về việc cô đang nghi ngờ về khả năng của anh.

“Anh chắc rằng đã nói hết,” anh phản bác.

“Vây để xem.”

Lissianna nhún vai và mỉm cười, nhưng nụ cười được hướng qua vai anh, làm anh nhận ra được sự hiện diện của một người khác- Rachel, dĩ nhiên rồi. Anh quay lại, và tròn mắt khi nhìn thấy cô trong quần áo của cô. Cô đã từng mặc quần tây, áo kiêu, và áo khoác phòng lab mà anh đã nhìn thấy hai lần khi cô ở nhà xác bệnh viện. Cô đã khoả thân, dùng tấm ga giường để quấn, hay mặc một trong số những cái áo của anh ở đây tại nhà anh. Nhưng lúc này, anh thấy mình đang há hốc khi nhìn vào chiếc quần jean bạc màu ôm sát và cái áo T-shirt chỉ vừa suýt soát tới hông mà cô đang mặc. Tóc cô được buộc nhổng lên kiểu đuôi ngựa và mặt cô không trang điểm. Nhìn tổng thể, cô trông như mới 18 tuổi. Một cô gái 18 tuổi gọi cảm. Etienne bị thu hút.

“Uhm, đây không phải là...ờ...” Rachel đứng lóng ngóng, khăn trương kéo gấu áo nỗ lực để che đi eo của cô. “Cháu không cho rằng cô đã mang quần áo từ căn hộ của cháu về, phải không?”

“Cô xin lỗi, không, Máy cái đó không đúng à?” Marguerite hỏi. Đứng đây, bà tiến lại. “Đây không phải là quần áo của cháu à, nhưng cô đã lấy chúng ra từ tủ quần áo của cháu. Đây là những quần áo thường mặc mà cô có thể tìm thấy.”

“Vâng. Vâng, đây là quần áo của cháu,” Rachel nói hấp tấp. “Nhưng chúng đã cũ. Ý cháu là, cháu đã không mặc quần jean từ lúc tốt nghiệp, và rõ ràng là cháu đã không mặc vừa nữa.” Cô cau mày nhìn xuống và kéo áo xuống lần nữa. “Đáng lẽ cháu phải vứt bỏ chúng đi, thật đó, nhưng cháu thuộc dạng hay tích trữ những đồ vụn vặt.”

“Không, cháu nhìn rất đẹp.” Marguerite nắm lấy tay cô và dẫn cô đến ghế sofa. Khi cô đã yên vị, bà vỗ về tay cô và nói, “Từ những gì Etienne nói, cháu dường như vẫn còn chút mơ hồ.”

“Cháu không phải là người lẫn lộn,” Rachel nói, dù cô không còn chắc trong trường hợp này. Giấc mơ này đã bị bóp méo siêu thực. Cô không chắc chuyện gì đã xảy ra nữa. Mơ? Ác mộng? Triệu chứng hoang tưởng do bị sốt? Hay do tác động xấu của thuốc?

“Ah, thế thì.” Marguerite mỉm cười. “Cháu có thể kể cho cô nghe chuyện cuối cùng trước khi tỉnh dậy mà cháu có thể nhớ được, chúng ta có thể bắt đầu từ đó.”

“Chuyện cuối cùng,” Rachel cân nhắc. Sự lập luận làm cô yên lòng. Marguerite đã không nhận bà ấy là một ma cà rồng hay khẳng định Rachel cũng vậy. Có lẽ mọi chuyện sẽ có cách giải quyết.

Cô đưa lưỡi lên chạm hàm răng trên, yên lòng khi thấy chúng vẫn hoàn toàn bình thường. Chuyện này chắc chắn là kết quả của những liều thuốc tai hại. Cô lo lắng rờ lên ngực nơi mà chiếc riu đã cắt đứt da thịt nhưng không còn lưu lại vết sẹo nào. Có thể lúc này cô đang hôn mê và những liều morphine tai hại (thuốc giảm đau) đã làm cô có những giấc mơ quái lạ. Không hẳn là ác mộng. Những giây phút nóng bỏng trong phòng ngủ thì không tệ chút nào. Trên thực tế, theo ý cô phần tệ hại nhất là nó đã phải kết thúc một cách đột ngột – và chưa có sự thoả mãn nào.

“Chuyện cuối cùng cháu nhớ là...” cô lặp lại, gạt những suy nghĩ khác qua một bên. “Cháu đang ở chỗ làm việc lần đầu tiên sau khi bị bệnh một tuần.”

“Uh-huh.” Marguerite gật đầu khích lệ.

“Tony được nghỉ làm, và Beth bị trễ giờ.” Cô liếc nhìn và thêm, “gặp sự cố về xe.”

Marguerite lăm bầm vài điều tỏ về cảm thông cho người chưa quen biết Beth và xe của cô.

“Fred và Dale, một đôi của đội cấp cứu, mang đến một crispy critter.”

“Một crispy critter?”

Rachel liếc nhanh về phía người đàn ông ngồi đối diện cô. Anh ta, giống như người đàn ông khi nãy, trông như một Etienne tóc nâu, nhưng nhìn có vẻ hơi cục cằn. Anh có một tập giấy mà anh đang ghi chép trên nó. Cô hiểu khi nhìn chăm chú vào cuốn sổ trên đầu gối anh và trả lời, “nạn nhân bị chết cháy.”

“Cô gọi họ là crispy critter à?” Bastien, người tóc nâu thứ nhất, hỏi một cách phiến muộn.

Rachel cố nén một tiếng thở dài. Thật rất khó để giải thích, nghe thì có vẻ thật máu lạnh với người ngoài ngành, nhưng Rachel cố thử.

“Sự chết chóc là một điều tàn nhẫn. Đôi khi chúng tôi dùng những cụm từ đó... như là, cơ bản là, để tách biệt chúng tôi ra khỏi những bi kịch đó. Mỗi một trường hợp là một bi kịch khác nhau, cho dù là người bị chết cháy hay bị đau tim. Mỗi một cá nhân đều được những người khác yêu thương và đau lòng cho họ. Chúng tôi nhận thức được điều đó, nhưng phải đẩy chúng ra khỏi tâm trí hoặc là không thể thực hiện được công việc.” Cô có thể đoán ra được qua những biểu hiện của mọi người xung quanh cô là họ đã không hiểu. Cô cho rằng có lẽ không một ai có thể hiểu được. Công việc của cô thật sự rất khó khăn, vừa về kỹ thuật lẫn cảm xúc. Cô và những người đồng nghiệp cố hết sức để tôn trọng người đã khuất, nhưng một số kỹ thuật đối phó...

“Vậy Fred và Dale mang nạn nhân bị chết cháy đến.” Người phụ nữ có mái tóc vàng nhắc lại.

“Vâng.” Rachel liếc nhìn hiếu kỳ về người phụ nữ đó và đến người đã lấy quần áo của cô. Hai người có thể là chị em sinh đôi chỉ khác nhau mỗi màu tóc. Sau đó cái nhìn của Rachel lần nữa trượt trên người Etienne và sự mơ hồ lại lấp đầy cô. “Vâng, một nạn nhân bị chết cháy trong vụ nổ xe. Fred và Dale rời đi, và tôi bắt đầu tiến hành với thi thể nạn nhân và nhận ra rằng những mảng da cháy như đang rụng ra giống như là nó không phải là da bị cháy mà chỉ là như một thứ gì bị thổi vào người anh ta do vụ nổ. Sau đó tôi nghĩ mình đã nhìn thấy ngực anh ta chuyển động. Nên tôi thử kiểm tra nhịp tim, nhưng khi tôi đang làm...” Cô ngập ngừng. Đây là đoạn mà mọi thứ trở nên u ám. Không phải vì cô không thể nhớ- Rachel sẽ không thể nào quên được cái riu đã lún sâu vào người cô- nhưng bởi vì bây giờ không có vết sẹo nào và mọi thứ thật vô lý.

“Nhưng khi cô đang làm...” người đàn ông với cuốn sổ ghi chép nhắc lại.

“Cánh cửa của nhà xác mở sầm ra.” Cô ép mình phải tiếp tục. “Người đàn ông đã ở đó, mặc quần kaki, với áo choàng đi mưa. Anh ta mở cái áo mưa ra và khẩu súng được đeo một bên vai và cái riu được đeo ở vai kia. Anh ta hét lên với tôi.” Cái nhìn chăm chú của cô ánh lên sự không chắc chắn đến Etienne, rồi dời ra nơi khác.

“Anh ta hét lên lùi ra sau, và rằng nạn nhân bị chết cháy là ma cà rồng. Sau đó anh ta xông lên phía trước, đưa lên chiếc riu khi anh ta đến. Tôi nhận ra rằng anh ta muốn chặt đầu nạn nhân bị chết cháy, nhưng tôi không thể để anh ta làm như vậy. Tôi không chắc rằng người đàn ông này đã chết. Tôi đi chuyển đến giữa họ, hi vọng rằng có thể dừng anh ta lại, nhưng anh ta đã giáng xuống. Anh ta không thể dừng lại, và cái riu...”. Giọng cô kéo dài, cô đột ngột sờ vào nơi xương đòn gạnh.

Sự im lặng ngự trị một lúc, sau đó Rachel hắng giọng và kết thúc, “Anh ta đã rất sợ hãi bởi những gì anh ta đã làm. Anh ta cố gắng giúp tôi, nhưng tôi đã quá bất ngờ và sợ hãi, sau đó tôi nghĩ rằng một ai đó bắt đầu đến nhà xác. Anh ta hoảng hốt và nói với tôi rằng sự trợ giúp sẽ đến ngay, nói rằng hãy sống sót, sau đó quay đi và biến mất.”

“Đồ con hoang,” Etienne thờ ơ. Anh quay sang những người xung quanh. “Con đã nói rõ ràng là chúng ta cần phải gọi cho cảnh sát và xác nhận rằng hân đã bắt cóc cô ấy. Để họ nhốt hân lại.”

“Nhưng anh ta đã không bắt cóc tôi,” Rachel nói.

“Chuyện đó không quan trọng,” Etienne yêu cầu. “Đó sẽ là lời nói của cô chống lại hân, và một người nào đó đã nhìn thấy hân vào bệnh viện với vũ khí. Họ sẽ tin lời cô”

“Nhưng anh ta đã không bắt cóc tôi,” cô nhắc lại.

“Không, hân chỉ cố gắng để giết cô thôi,” anh trả lời châm biếm. Quay lại với mọi người xung quanh, anh thêm, “Chúng ta có thể nói cô ấy gọi điện thoại cho cảnh sát từ trạm điện thoại công cộng gần nhà và khai rằng cô ấy chỉ vừa thoát ra được, sau đó...”

“Tôi sẽ không làm chuyện đó đâu,” Rachel cắt ngang. “Tôi sẽ nói với cảnh sát rằng anh ta đã vô tình chém vào tôi khi đang nhắm vào anh, và anh ta có vẻ ân hận, nhưng tôi sẽ không nói rằng anh ta đã bắt cóc tôi. Đó là sự dối trá.”

Người chủ nhà cau gợn với sự bức tức. “Rachel, hân ta đã cố để giết cô”

“Thật ra, không, anh ta đã không,” cô cãi lại. “Đó chỉ là tai nạn”

“Được rồi, vậy hân ta đã cố giết tôi,” anh gắt.

“Vậy, nếu anh là những con quỷ không linh hồn chuyên hút máu người như anh nói, thì ai có thể trách anh ta được khi anh ta cố giết anh!”

Mọi người há hốc mồm. Sau đó Marguerite bật cười lớn.

Etienne nhìn bà kinh ngạc. “Mẹ! Sao mẹ lại có thể cười chuyện đó?”

“Cô ấy thật thú vị, con yêu” bà bảo chữa, sau đó quay lại và vỗ về bàn tay của Rachel. “Nó không phải là không có linh hồn, cháu yêu. Không một ai trong chúng ta không có. Và cả cháu nữa.”

Rachel nhìn bối rối. Marguerite rõ ràng là đã quyết định sẽ không thuyết phục cô, nhưng sẽ sử dụng phương thức khác. Bà nói, “Hãy để ta giới thiệu với cháu những đứa con của ta. Và dĩ nhiên cháu đã biết Etienne.”

“Và đây là con gái của ta Lissianna, và vị hôn phu của nó Gregory.” Marguerite mỉm cười khi bà hướng tay về phía bộ đôi, sau đó đợi cho Lissi và Greg bắt tay Rachel và chào đón cô. Bà tiếp đó xoay sang những người anh trai. “Và đây là những con trai cả của ta- Lucern và Bastien. Và hãy thôi cười khúc khích đi. Các con sẽ làm Rachel cảm thấy không thoải mái.”

“Uhm, xin lỗi,” Rachel cắt ngang, cô khó hiểu nhìn Marguerite. “Có phải cô nói các con của cô?”

“Vâng,” Marguerite mỉm cười.

“Nhưng mà cô quá trẻ để...”

“Cảm ơn, cháu yêu.” Marguerite ngắt lời bật cười. “Nhưng cô lớn tuổi hơn rất nhiều so với ngoại hình.”

Rachel nheo mắt. “Lớn hơn bao nhiêu?”

“Cô đã 736 tuổi rồi.”

Rachel chớp mắt, sau đó háng giọng. “736?” cô lặp lại.

“Đúng,” Marguerite gật đầu.

Rachel cũng gật đầu.

Và mọi người đều gật đầu.

Sau đó Rachel lắc đầu, nhắm mắt lại, và Etienne rõ ràng nhận ra được những từ “Minh đang nằm mơ. Nhưng bây giờ thì đã trở thành ác mộng nữa rồi.”

Với sự ngạc nhiên của Etienne, mẹ anh bật cười thành tiếng lần nữa và lại vỗ về tay cô. “Đây không phải là giấc mơ. Hay là ác mộng. Hay là giấc mộng xuân,” bà giải thích. “Tất cả đều đang xảy ra. Chúng ta – mặc dù chúng ta không quan tâm lắm đến cụm từ- ma cà rồng, và cô thật sự là đã 736 tuổi rồi.”

“Cháu hiểu,” Rachel gật đầu lần nữa, lại nhắm mắt lại và lắc lắc đầu.

Cô chớp mở mắt ra và cô hét lên bất ngờ vì đau khi Marguerite với tới và nheo cô. “Cháu không đang mơ” người phụ nữ đó nói. “Cái nheo đó sẽ làm cháu tỉnh dậy. Tất cả mọi thứ đều đang xảy ra. Chúng ta là ma cà rồng. Và bây giờ thì cháu cũng như vậy.”

“Cô nói cứ như đây là một việc tốt,” Rachel lầm bầm. Sau đó cô thêm, “Cả gia đình này đều điên hết rồi”

“Nếu Bastien có thể giải thích theo khía cạnh khoa học của nó.” Greg bỗng nhiên nói. Anh mang một dáng vẻ cảm thông làm Etienne nhớ lại bản thân Greg cũng vừa mới trải qua những chuyện như thế này.

“Được thôi.” Bastien đứng dậy và di chuyển đến để ngồi cạnh Rachel trên ghế sofa. Etienne quan sát Marguerite đứng dậy và đi đến quầy bar để xem xét tủ lạnh. Anh đoán rằng mẹ mình đang thưởng thức thức uống từ kho dự trữ máu của anh. Anh e rằng đã không có ai dừng lại để ăn trước khi đến đây. Mọi người đều lo lắng về vấn đề này. Sự hiểu biết và ám ảnh của Pudge là điều đe dọa cho mọi người.

“Cô thấy đó,” Bastien bắt đầu, nắm lấy tay Rachel và mỉm cười với cô một cách mà Etienne đã không chú ý. “Ma cà rồng là một cụm từ mà chúng tôi đã không chọn. Nó đã được áp đặt cho chúng tôi, và chúng tôi phải chấp nhận tính thiết thực của nó khi hành xử với những người bình thường— ý tôi là những người không phải là ma cà rồng. Nhưng cụm từ đó không hẳn là đã chính xác.”

“Nó không?” Rachel cảnh giác.

“Không, ít nhất là trong cái cách mà ma cà rồng được biết đến. Chúng tôi không phải bị như vậy do bất kì lời nguyền rửa nào,” Bastien giải thích, “hay do Chúa trời loại bỏ chúng tôi. Do đó những biểu tượng tôn giáo không có ảnh hưởng gì đến chúng tôi cả.”

“Tôi hiểu rồi,” Rachel nói chậm rãi.

“Chúng tôi không bị ám bởi ma quỷ, người mà làm méo mó khuôn mặt và người ăn hay vui thích với sự tra tấn con người.”

“Uh-huh.”

“Có sự giải thích khoa học và căn cứ cho tình trạng của chúng tôi”

Điều đó làm cô chú ý. Cô đang lắng nghe, Etienne nhận ra được và cảm thấy bất căng thẳng.

“Cô thấy đó, tổ tiên của chúng tôi đã có từ rất lâu đời,” Bastien giải thích. “Họ có từ trước thời La Mã, trước khi chúa Giê-su sinh ra. Và thật ra là trước khi sử sách được ghi chép lại.”

“Oh?” Rachel lần nữa nhìn không chắc chắn.

“Đúng vậy. Quê quán nguyên thủy của chúng tôi là một nơi mà một số người nhắc đến Atlantis.”

“Ah.” Từ ngữ điệu giọng nói của cô, Etienne biết rằng Bastien làm cô mơ hồ lần nữa. Về nghi ngờ lại thể hiện ra trên mặt của cô.

“Những nhà khoa học của chúng tôi ở đó đã rất tiến bộ. Họ phát triển...à, giải thích đơn giản nhất là, đại loại là siêu vi sinh trùng.”

“Siêu vi sinh trùng?” Cô thả lỏng, trở lại với cơ sở khoa học xác thật lần nữa.

“Đúng vậy. Và họ đã kết hợp nó với một số công nghệ sinh học phức tạp để tạo ra siêu vi sinh trùng chuyên biệt hoạt động như những ký sinh trùng lành tính.”

“Ký sinh trùng?” Lúc này Bastien rõ ràng đã làm cô hứng thú, và Etienne cảm thấy niềm hy vọng của mình đang dâng lên rằng cô ấy sẽ chấp nhận mọi chuyện đã xảy ra.

“Đúng vậy. Chúng hấp thụ máu mà chúng ta tạo ra.”

“Vậy thí nghiệm khoa học đã vượt ra ngoài vòng kiểm soát?” cô hỏi rõ, thả lỏng người một chút khi Bastien gật đầu. “Nhưng những siêu vi sinh trùng như thế nào để vào người các anh?”

“Chúng được xem xét kỹ càng để giới thiệu,” Anh thừa nhận. “Cô thấy đó, chúng được công nghệ hoá để sinh sống trong đường máu và giúp phục hồi những hư hại do chấn thương gây ra- có thể nói chúng giống như những bác sĩ phẫu thuật hiển vi đang làm việc ở bên trong. Nhưng khi những siêu vi sinh trùng này được đưa vào máu của tổ tiên chúng tôi, nó được phát hiện ra không những phục hồi lại các mô tế bào mà còn tự tái sinh và chống lại bệnh tật.”

“Tôi hiểu. Vậy chúng phục hồi lại cơ thể các anh, kết quả là giữ cho các anh trẻ mãi và khoẻ mạnh, và đổi lại thì chúng hấp thụ máu?” cô hỏi một cách chậm rãi.

“Chính xác.” Bastien mỉm cười.

Trong một lúc Rachel có lưỡng lự, sau đó cô nhận xét, “Tôi cho rằng chúng phải lấy một lượng máu lớn để liên tục phục hồi và tái sinh mô tế bào.”

“Đúng vậy,” anh thừa nhận. “Nhiều hơn mà một cơ thể người bình thường có thể sản sinh.”

“Do đó cần nhu cầu cần cở,” Rachel giả thuyết.

Etienne háng giọng, làm mọi người trong phòng giật mình.

“Oh, đừng nhìn tôi,” anh nói một cách khó chịu khi mọi người quay lại nhìn anh. “Đó không phải là câu nói của tôi.”

“Chúng ta không còn hút máu nữa.” Lissianna nói nhẹ nhàng. Cô di chuyển đến chỗ ngồi phía bên kia của Rachel. “Đúng là trong quá khứ có một số sự cần thiết, và đôi khi vấn đề về sức khoẻ hay...ờ...chứng ám ảnh”- Cô liếc nhìn về Greg và cặp đôi trao nhau nụ cười- “đã làm một hai người trong số chúng tôi chuyển về cách cũ. Tuy nhiên, cần con người đã không được tán thành từ khi có sự ra đời của ngân hàng máu.”

“Ngân hàng máu.” Rachel mắt tròn. “Trời, chúng giống như là nhà hàng thức ăn nhanh, McDonald’s cho ma cà rồng.”

“Giống như là nhà hàng đặc sản hơn là McDonald’s. Tất cả đều được làm lạnh.” Lissianna nhăn mặt với sự chán ghét. Cô đã bị buộc phải “cần cở” cho tới gần đây do bệnh trạng tệ hại của chứng sợ máu. Không có gì yếu hơn cho một ma cà rồng là đủ xui xẻo đến mức chỉ cần nhìn thấy dấu hiệu của máu là xỉu- đó là điều mà Lissianna đã phải chịu đựng từ thời thơ ấu. Bây giờ cô đã được chữa trị, nhưng Etienne biết rằng cô vẫn đang cố để làm quen với những bịch máu được làm lạnh.

Rachel vẫn lặng yên, vẻ khó chịu hiện lên mặt của cô. “Và bây giờ thì tôi giống như cô à?”

Lissianna nắm lấy tay cô để cả cô và Bastien đều cầm tay cô. “Đúng vậy,” cô nói một cách trang trọng. “Etienne đã chuyển đổi cô để cứu sống cô. Bây giờ cô là một ma cà rồng.”

Vai của Rachel hạ xuống, “Nhưng tôi còn không thích bánh máu pudding hay là thịt bò bít-tết tái. Nếu nó mà chỉ hơi hồng một tí là tôi đã muốn buồn nôn. Tôi sẽ không bao giờ có thể—“

“Chuyện đó có thể xoay sở được,” Lissianna làm cô yên lòng. “Nếu cần thiết thì cô vẫn có thể hấp thụ máu bằng cách truyền máu như cô vẫn làm.”

Rachel nhìn không có vẻ ấn tượng lắm. “Nha sĩ của tôi sẽ thích nó cho xem. Lần đầu mà ông chụp hình X-quang, ông ta sẽ hết hồn”.

“Điều đó sẽ không cần phải lo lắng. Cô sẽ không cần phải đi nha sĩ nữa.” Bastien quả quyết với cô.

“Tôi sẽ không cần?”

“Không,” Lissianna trả lời. “Hay là bác sĩ. Bây giờ cô miễn nhiễm với sâu răng hay bệnh tật. Máu cô sẽ lo những chuyện đó.”

“Không còn chích ngừa cảm cúm hay những cái khoan của nha sĩ?” Rachel hỏi.

Lissianna quay lại và mỉm cười chiến thắng với Etienne. “Em biết là anh chưa trình bày nó đúng cách với chị ấy mà. Em đoán là anh cũng chưa nói với chị ấy về sự cực khoái.”

“Anh đã nói với cô ấy là cô ấy sẽ sống mãi mãi và không bao giờ già. Điều đó phải có sức ảnh hưởng hơn là đi khám bác sĩ hay nha sĩ,” Etienne nói một cách cáu kỉnh.

“Có thể là đối với người chưa bao giờ phải chịu đựng nó,” Rachel nói một cách lơ đãng. Sau đó cô hỏi. “Sự cực khoái?”

“Đây là tín hiệu tôi phải rời đi rồi.” Greg cầm lấy chiếc cốc và hướng về phía cửa. “Khi mà các phụ nữ bắt đầu bàn luận về tình dục...”

Bastien vỗ nhẹ tay Rachel và cũng đứng lên. “Đúng vậy, tôi nghĩ phần này tốt nhất là nên để lại cho các phụ nữ.”

“Hmm” Lucern cầu nhàu đồng ý, nhưng anh có vẻ như vẫn muốn ở lại để ghi chép. Anh miễn cưỡng đứng dậy và hướng về phía cửa, tiến đến Etienne cùng lúc với Bastien. Như thể đã trao đổi suy nghĩ-mà có thể là vậy-mỗi người họ nắm lấy cánh tay của anh (Etienne) và lôi anh ra đến cửa.

“Hãy đi nào em trai bé nhỏ. Em có thể cho chúng ta xem phần bổ sung mới nhất cho game mới của em,” Bastien nói.

Etienne không phản đối. Mà cũng chẳng ích lợi gì nếu anh làm vậy. Dù là ma cà rồng cũng không thể giúp đỡ gì được để đối phó với những ông anh thích ra oai như Lucern và Bastien.

“Sự cực khoái,” Marguerite nói khi cánh cửa đã được đóng sau lưng các quý ông.

Rachel nhìn chăm chú mẹ của Etienne. Người phụ nữ- một người phụ nữ rất lớn tuổi, nếu bà thật sự là 736 tuổi- đang mỉm cười hân hoan một cách tinh quái khi đi đến ngôi xuống chỗ trống của Bastien. “Cháu sẽ không thể tin được.”

Lissianna cười khúc khích vào sự nhiệt tình của mẹ, sau đó giải thích, “Marguerite có thể giải thích tốt hơn em. Em được sinh ra đã là một ma cà rồng nên chưa bao giờ trải nghiệm qua đời sống tình dục của người thường cả. Nhưng mẹ bắt đầu là người thường và sau đó được chuyển đổi thành ma cà rồng như chị vậy. Theo mẹ nói thì, sự khác biệt là vượt ra khỏi sức tưởng tượng.”

“Có thể nói.” Marguerite để lưng của mình lên tường cửa và làm một tiếng xuyt xoa. “Trong năm đầu tiên lần nào cô cũng ngứa xiu.”

“Ngứa xiu?” Rachel há hốc mồm. “Nguyên cả năm đầu tiên?”

“Oh, cháu yêu!” Marguerite vỗ vỗ tay cô. “Sự khác biệt không thể chỉ giải thích được. Nó quá mạnh mẽ. Con sẽ kết hợp với chồng của con và trải nghiệm sự khoái lạc của anh ta và cả của con gộp lại.”

“Vậy, giống như sự khoái lạc được nhân đôi?” Rachel hỏi.

Marguerite lắc đầu. “Giống như là hơn gấp 20 lần. Bằng cách nào đó mà máu này làm tăng tính nhạy cảm. Khứu giác của cháu sẽ gấp 10 lần tốt hơn bao giờ hết, cháu sẽ có khả năng nghe rõ hơn, nhìn xa hơn, và nhạy cảm hơn với sự đụng chạm”

“Tình dục, tốt hơn gấp 20 lần?” Rachel cố gắng để tâm trí của mình quanh vấn đề nhưng không thể. Có thể nó sẽ giúp ích nếu cô có nhiều kinh nghiệm hơn để tham khảo. Rachel đã không dùng nhiều thời gian hay cố gắng trong quan hệ xã hội mấy năm gần đây. Cô đã đính hôn khi ở đại học, nhưng sau khi bất quả tang được hôn phu của cô đã ngủ với bạn cùng phòng của cô, cô tập trung hết sự chú ý của mình vào công việc.

“Có nhiều kinh nghiệm hơn cũng không giúp ích được gì, cháu yêu.” Marguerite nói một cách thông cảm. “Cháu sẽ hiểu khi trải nghiệm những gì cô đang nói.”

Rachel nhìn chăm chăm vào người phụ nữ, không chắc chắn, nhưng sau đó hắng giọng hỏi, “Có phải cô vừa đọc suy nghĩ của cháu?”

“Cô e rằng là như vậy.” Marguerite cắn môi. “Cô xin lỗi. Nó là một tật xấu. Trong tương lai cô sẽ cố để không xâm nhập vào suy nghĩ của cháu.”

Rachel nhún vai. Cô chỉ cần phải để phòng suy nghĩ của mình. Và cô hứng thú hơn với những việc khác hơn vào lúc này. “Bây giờ cháu cũng có thể đọc được suy nghĩ?”

“Chưa đâu. Cháu sẽ phải học để có thể làm được nó. Có rất nhiều thứ cháu cần phải học.”

“Như cái gì?” Cô hỏi tò mò.

Marguerite cân nhắc. Rachel nghi ngờ rằng bà đang cố quyết định nên nói điều gì để đừng làm cô bị áp đảo. Cuối cùng, người phụ nữ lớn tuổi đó nói, “Cháu sẽ thấy mình sẽ mạnh hơn rất nhiều so với cháu lúc trước. Nhanh hơn, cả thể xác lẫn tinh thần. Cháu cũng sẽ có khả năng nhìn trong bóng tối.”

“Như những con thú săn mồi ban đêm,” Rachel nói.

“Đúng vậy. Mắt của cháu sẽ sáng lên khi ánh sáng chiếu vào chúng trong bóng tối, như là của những con thú ăn đêm.”

Rachel ý thức đưa tay rờ lên mặt và liếc nhìn Marguerite đến Lissianna. Họ đều có màu mắt xám bạc. Etienne cũng vậy. “Bây giờ mắt của cháu có giống như của cô không?”. Cô đã không để ý khi cô nhìn vào gương ở trên lầu.

“Giống như là xám xanh hơn, cháu yêu.” Marguerite đánh giá. “Màu nguyên thủy là màu xanh lá cây à?”

“Vâng.” Bây giờ thì Rachel tò mò muốn xem.

Cô chỉ vừa mới có suy nghĩ đó thì Lissianna đứng dậy và di chuyển đến cái bốp nằm ở trên quầy bar. Cô nâng tóc vàng nhanh chóng moi ra, và quay lại, một hộp phấn trong tay cô. Mở hộp phấn, người phụ nữ trẻ đi lại. “Em 202 tuổi.” Cô nói, đưa Rachel cái gương.

Rachel xoay sở được nụ cười ngượng ngập vì đã được trả lời câu hỏi mà cô đã không hỏi, nhắc nhở mình rằng cô phải để ý đến suy nghĩ của mình khi ở chung với gia đình này. Sau đó cô nhìn vào trong gương xem xét mặt của cô.

“Wow,” cô hít thở. Sự lo lắng về việc kiểm soát suy nghĩ đã nhanh chóng bị lãng quên. Sau đó cô nhăn mày. “Cái này sẽ rất thú vị khi phải giải thích với gia đình của cháu.”

Ngước nhìn lên, cô vừa kịp bắt sự trao đổi cái nhìn giữa người mẹ và cô con gái. “Gì vậy?”

Lissianna lắc đầu, nhưng nụ cười của cô hơi gượng gạo. “Nói rằng đó là kính áp tròng.”

“Ý nghĩ hay đó,” Marguerite nói. Nhưng lời nói thân mật đó có vẻ đáng ngờ, và bà đứng dậy. “Bây giờ thì cháu nên đi nghỉ. Cháu mệt rồi.”

Kỳ lạ là, trong lúc người phụ nữ đó nói những từ đó, Rachel thật sự cảm thấy mệt. Cô có ý niệm mơ hồ rằng đọc được suy nghĩ không phải là thứ duy nhất mà họ có thể làm được.

“Cô có thể kiểm soát được suy nghĩ” cô vặn hỏi.

“Nó là một mẹo hữu ích có thể giúp được việc săn bắn vào những ngày xa xưa,” Marguerite nói một cách bình tĩnh.

Ít nhất là bà ấy đã không nói dối, Rachel nghĩ sẽ bỏ qua. Sau đó một ý nghĩ đã làm cô giật mình. “Vậy Etienne đã kiểm soát suy nghĩ của cháu lúc này?” Cô không nói rõ về khoảng khắc cuồng nhiệt trong phòng ngủ, nhưng cô cũng không cần phải nói. Sau cùng thì Marguerite có thể đọc được suy nghĩ của cô.

“May mắn là, Etienne không thể đọc được suy nghĩ của cháu cũng như kiểm soát cháu,” Marguerite nói.

“Tại sao đó lại là may mắn?” Rachel hỏi. Đáng lẽ đó phải là điều cô nghĩ, nhưng tại sao Marguerite lại?

“Vì một người bạn đời tốt là người mà không thể đọc hay kiểm soát đối phương. Nếu không, nó sẽ không phải là sự kết hợp. Nó sẽ là chủ nhân và con rối.”

Lời nhận xét làm Rachel hơi mơ hồ, vì cô chỉ mới gặp tất cả họ và không phải là bạn đời của ai cả, nhưng một câu hỏi khác đến với tâm trí cô. Cô hỏi, “Etienne bao nhiêu tuổi rồi?”

“312”

“312”, Rachel lặp lại. Sự lo lắng quay trở lại. Người đàn ông đó đã 312 tuổi. Cô đã cố để nhảy chồm lên một ông lão. “Thật sự anh ta đã rất rất rất già”

“Đừng lo lắng,” Marguerite nói. Lần này giọng bà mềm mỏng, thì thầm nhỏ nhẹ. Như thể bà hầu như đã không nói mà thốt ra những từ đó. Hoặc là gần như chỉ nghĩ ra chúng. “Thả lỏng người. Mọi thứ sẽ bớt lo lắng hơn sau khi cháu nghỉ ngơi.”

“Vâng.” Từ ngữ như tự trượt ra khỏi miệng của Rachel. Không phải là Rachel không muốn quan tâm. Nhưng suy nghĩ duy nhất trong tâm trí cô là cô đã mệt mỏi rồi và cần phải nghỉ ngơi.

“Đến đây,” Marguerite nói, đứng dậy. Rachel làm như cô được bảo.

“Thật tuyệt vời!” Bastien cười nhăn nhó và vỗ vào vai của Etienne khi đóng chương trình lại. “Cái này sẽ trở thành big hit còn hơn cái đầu tiên.” Lucern và Greg gật đầu.

“Nó hay lắm à?”

Cả bốn người đàn ông quay về phía cửa và bất ngờ bởi giọng nói của Lissianna. Greg mỉm cười với sự xuất hiện của cô và di chuyển đến phía cô, tay anh vòng qua quanh cô chào đón. Anh hôn mạnh lên trán cô.

“Đã diễn giải xong cho Rachel về khoái cảm trong tình dục của ma cà rồng rồi hả?”

“Hm.” Cô mỉm cười và hôn lại anh, sau đó quay về phía người anh của mình. “Cô ấy đang bị làm cho mê hoặc, Etienne, chúng ta đã làm tăng cơ hội của anh.”

“Ha ha.” Etienne tắt máy tính và đứng dậy. “Mẹ đâu rồi?”

“Bà đã đưa Rachel lên phòng cho cô ấy ngủ”

Etienne bật cười. “Áp ụ cô ấy như một đứa trẻ?”

“Cô ấy vẫn là một đứa trẻ,” Lucern nhận xét, dẫn đầu ra khỏi tầng hầm của Etienne. “Cô ấy chỉ mới 25”

“Gần 30 rồi,” Etienne sửa lại.

“Vẫn là một đứa trẻ,” Lucern nói với một cái nhún vai.

“Đối với anh ai cũng là trẻ con, Lucern” Lissianna trêu đùa.

“Không phải ai cũng vậy, chỉ những người dưới 400 tuổi.”

“Ý anh là mọi người trừ anh, mẹ, Bastien, và có thể khoảng hơn một trăm những ma cà rồng cổ trên thế giới,” Etienne nói với vẻ khó chịu. Vào cái tuổi 312 anh cảm thấy mệt mỏi khi bị gọi là trẻ con. Đôi lúc anh còn mong ước được làm người bình thường, có một vòng đời và gia đình bình thường. Nhưng cảm giác đó luôn luôn bị bỏ qua.

“Vậy, chúng ta phải làm gì với Pokey bạn của anh đây?” Greg hỏi khi họ quay trở lại phòng khách.

“Pudge,” Etienne sửa lại.

“Mẹ anh nói tên hắc tã là Pokey.”

“Thần kinh của bà dường như bị khoá với tên của hắc tã.”

“Anh đã nghĩ về việc đó,” Bastien lên tiếng. Mọi người đều lắng nghe. Khi Lucern đã quyết định chọn theo đuổi ngành viết lách và những sáng tạo khác sau cái chết của cha họ, hơn là quản lý công việc gia đình, Bastien là người đã đảm nhận vai trò đó. Họ đều tôn trọng anh vì chuyện đó, và mọi nỗ lực mà anh đã làm thay cho mọi người. “Như chúng ta đã bàn, khi nhân viên bệnh viện và cảnh sát đã nghĩ rằng Pudge bắt Rachel đi với hắc tã, nó sẽ có lợi nếu chúng ta thuyết phục được cô ấy sẽ khai như vậy. Họ sẽ bắt và cho hắc tã vào tù vì tội bắt cóc. Etienne phải thuyết phục được cô ấy làm chuyện này.”

“Một ý tưởng hợp lý,” Lucern nhận xét. Nhướn mày về Etienne anh hỏi, “Em nghĩ rằng mình có thể làm được không?”

“Em có thể thử,” Etienne quyết định. Sau đó anh cười. “Em có nhiều thời gian để thuyết phục cô ấy khi cô ấy ở đây.”

“Nếu cô ấy đồng ý ở lại,” Lissianna chỉ ra.

“Cô ấy sẽ.”

“Cô ấy không phải là một con chó hoang, Etienne,” Marguerite nói một cách khô khốc, bước vào phòng. “Con không thể giữ cô ấy lại như con muốn.”

“Không, cô ấy không phải là một con chó hoang,” anh đồng ý. “Nhưng cô ấy bây giờ là người của chúng ta.”

“Thì sao?” Lissianna nói. “Chuyện cô ấy là người của chúng ta không có nghĩa là anh có thể giữ cô ấy lại để trói buộc cô. Cô ấy sẽ rất có thể muốn trở lại cuộc sống của chính mình.”

“Nhưng cô ấy cần phải được ăn,” anh phản kháng

“Đúng vậy, cô ấy sẽ,” Bastien đồng ý. “Và chắc chắn rằng ngân hàng máu của chúng ta sẽ chào đón cô nếu cô ấy cần nó.”

Đầu của Etienne quay ngoắt lại về phía anh mình. “Nếu cô ấy cần nó? Dĩ nhiên là cô ấy sẽ cần nó.”

“Không nhất thiết,” Greg bình luận. “Cô ấy làm việc ở bệnh viện. Cô ấy có thể tự mình xoay sở được.”

Etienne không nói gì nhưng anh cảm thấy miệng mình cứng lại với sự không hài lòng. Anh hoàn toàn không hề thích ý nghĩ sẽ mất cô, và thoáng phải vật lộn với những nguyên nhân đằng sau nó. Anh hoàn toàn bối rối bởi sự cuồng nhiệt của mình, anh chỉ vừa mới biết cô và không nên cảm thấy quá nặng nề về chuyện này- nhưng anh đã. Anh muốn nghĩ rằng nó không có chuyện gì liên quan đến phản ứng cuồng nhiệt của cơ thể khi cô hôn anh, hay sự khoái cảm mà anh cảm nhận được khi cô leo lên trên người anh.

Cái nhìn chăm chú của anh trượt từ cánh cửa đến phần nhìn thấy được của phía trên cầu thang trong khi gia đình anh tiếp tục bàn tán. Lúc này Rachel chắc đã ngủ trên giường của anh, mẹ anh chắc đã lo chuyện đó. Đó là điều tốt nhất. Cơ thể cô mới đây đã phải trải qua một trận chấn thương kinh hoàng- một vết thương chí mạng, sự chuyển đổi, chữa lành. Và cô cũng vừa trải qua trận khủng hoảng về tinh thần. Nó không phải là chuyện dễ dàng để chấp nhận rằng cuộc đời bạn đã thay đổi một cách đột ngột.

Etienne nhăn mày. Cuộc sống của anh cũng bước sang một bước ngoặt bất ngờ không đoán trước được cùng với cô, và bản thân anh cũng cảm thấy sợ hãi. Đột nhiên, anh phải đối diện với sự chăm sóc và quan tâm tới một người khác. Điều gần nhất anh có thể nghĩ là bản năng bảo vệ của một người anh trai khi Lissianna còn là một đứa trẻ, nhưng nó cũng không mạnh mẽ như vậy. Anh cảm nhận được mối liên kết với người phụ nữ đang ngủ trên giường mình, người mà anh không thể định nghĩa hay hiểu được. Có thể là vì anh là người đã chuyển đổi cô, và nó đã tạo ra mối liên hệ mà anh không được báo trước. Dù gì đi nữa, anh cảm thấy cuộc sống của mình bây giờ đã kết hợp chặt chẽ với của cô ở mọi mức độ.

Mặt khác, anh có thể đơn giản là quan tâm hơn đến cuộc sống xã hội của mình. Nó sẽ không tốt nếu anh sống độc thân quá lâu.

“Đã bao lâu rồi?”

“Hai hay ba thập niên,” Etienne trả lời trước khi anh định thần lại. Sau đó anh nhìn chăm chăm. “Mẹ, nó thật không lịch sự khi đọc suy nghĩ của người khác.”

Bà chỉ mỉm cười dịu dàng với anh. Marguerite có mối liên kết chặt chẽ với từng đứa con của mình, có thể từ lúc mới sinh ra. Bà luôn có khả năng đọc được suy nghĩ của họ và khả năng đó không được đối ứng qua cho những đứa con của bà. Mỗi người họ có thể đọc suy nghĩ của người thường – hoặc là thường thường là họ có thể, Etienne tự nhắc mình, nhớ lại tâm trí Rachel dường như đóng chặt trước anh. Họ có thể đọc được suy nghĩ của nhau khi không đề phòng, nhưng thường thường là ai cũng cảnh giác. Nhưng không ai có thể đọc được suy nghĩ của Marguerite.

“Đã trễ rồi và mẹ có chuyện phải làm,” người phụ nữ tuyên bố, và bắt đầu đứng dậy. “Ngoài ra, chúng ta nên để Etienne xem xét chuyện phải làm như thế nào để thuyết phục Rachel thực hiện theo kế hoạch. Chúng ta có thể gặp và bàn bạc chuyện này vào tối mai.”

Etienne nhẹ cả người, khi mọi người đều đồng tình. Anh tiễn họ, đóng và khoá cửa lại, sau đó hướng lên lầu tiến về phía phòng mình, không thể ngăn bản thân mình.

Người khách của anh đã ngủ với sự ngây thơ của một em bé. Khi cô nằm đó cuộn tròn dưới chăn của anh trên giường anh, không có dấu hiệu nào về cô gọi đến sự tỉnh quái, thậm chí là một người phụ nữ đầy sức sống đang trốn ở dưới. Etienne hơi mỉm cười về sự hồi tưởng của mình. Rachel là một cây pháo, như tóc của cô đã gợi ý, và Etienne đang rất thưởng thức cái show này. Anh không thể chờ được cho đến hoàng hôn và một đêm mới bắt đầu

Bạn đang đọc truyện *Love Bites* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Con số đỏ chói rực của chiếc đồng hồ kỹ thuật số đặt trên bàn cạnh giường hiển thị 12:06. Vẫn còn khuya lắm. Lần này cô ngủ không được lâu. Mặc dù cô không thích ca trực đêm vì nó ảnh hưởng khá sâu đến thời gian biểu ngủ của cô, Rachel biết chính xác cô không dễ dàng đi ngủ lại được. Bình thường, cô vẫn còn tỉnh táo trong ca trực của mình vào giờ này... và đang ước ao phải chi cô được làm việc vào ban ngày.

Đứng dậy, cô đặt chân xuống sàn nhà và bắt đầu quor quào quần áo đang nằm ngổn ngang dưới chân giường. Cô có một ký ức lờ mờ lời hứa hẹn về việc thu thập nhiều hơn của Marguerite dành cho cô, và thầm nhớ lại một cách rõ ràng về bản giao kèo nào đó nhưng cô không thể hình dung được tại sao cô lại đồng ý. Cô không hề có ý định sẽ ở lại đây thêm ngày nào nữa. Cô sẽ về nhà.

Trong khi giờ đây cô chẳng có ý niệm nào dự tính cho cuộc sống sau này thì lời giải thích của Bastien tối qua đã thuyết phục cô rằng cuộc đời cô đã hoàn toàn thay đổi.

Thật nực cười, trong khi cô sẵn sàng thừa nhận rằng cô đã thay đổi nhưng bản thân lại chẳng cảm thấy điều gì khác biệt. Cô vẫn yêu gia đình mình, những mục tiêu và tham vọng của cô vẫn vậy. Cô thật sự không chắc cô cảm thấy thế nào khi trở thành ma cà rồng, nhưng nghi ngờ rằng cô sẽ gặp không ít rắc rối. Chuyện tưởng tượng không bao giờ già đi và có cuộc sống vĩnh hằng – mặc dù theo những gì họ đã nói thì điều đó không nhất thiết là mãi mãi – vẫn khác xa so với việc đối mặt với nó.

Rachel đã trải qua một đêm mơ về cái thế giới quay quanh cô với tốc độ chóng mặt. Trong giấc mơ, những con người không có gương mặt đang bị xay nát. Họ được sinh ra, lớn lên và già đi trong khi cô vẫn đứng yên tại chỗ, dòng họ Argeneaus phía sau lưng cô, không ai trong họ thay đổi chút xíu nào; cô và cả họ nữa đang đứng nhìn những người xung quanh tan thành cát bụi. Và cứ như thế luôn có những người khác sinh ra để thay thế cho những người vừa mới ra đi.

Gạt đi những giấc mơ ám đạm ra khỏi đầu và lời cái mớ cần quan tâm ra ánh sáng, Rachel đã mặc xong đồ. Cô rời phòng và nhận ra rằng đây là lần đầu tiên cô thức dậy mà ngôi nhà im lặng và yên tĩnh tuyệt đối. Nhiều hơn sự mong đợi của cô, có một chút ánh sáng lọt ra nơi hành lang, dù chỉ chút thôi nhưng cũng khiến cô dễ dàng xác định được hướng đi tới cầu thang. Không có ai ở tầng trệt khi cô tới đó – dường như gia đình Etienne đã đi về rồi.

Theo bản năng, cô bước vào bếp, không ngạc nhiên khi thấy một đường sáng phát ra từ dưới tầng hầm.

Rachel mở cửa và đi xuống, quyết định tìm chủ nhà. Cô sẽ rời khỏi đây. Ngay bây giờ. Bước chân cô chậm lại dè dặt khi xuống bậc thang cuối cùng khi hồi ức cô nhắc cô nhớ về cuộc gặp gỡ với người đàn ông đã tấn công cô lần trước. Hành động vội vàng khiến cô lúng túng. Làm sao cô có thể đối mặt với anh ta? Cô xem xét việc rời đi nhanh chóng nhưng không thể nhắc chân lên sao cho đừng cảm thấy như vậy là bất lịch sự. Dù sao thì người đàn ông đó cũng đã cứu cuộc đời cô. Rachel vẫn chưa chắc chắn việc cô quan tâm nhiều đến anh có phải vì anh là người đã cứu cuộc đời cô, nhưng anh đã cứu cô. Cô nợ anh điều đó cho nên ít nhất thì cô cũng muốn cảm ơn và cho anh biết cô sẽ ra đi.

Thuyết phục bản thân rằng cô không phải là dạng người có lương tâm tốt mà chỉ là một kẻ đang tìm đường đào tẩu, Rachel ép bản thân tiếp tục. Cửa không khoá, khi cô chạm vào thì nó bật mở, Rachel đề ý rằng nó được làm hoàn toàn bằng kim loại và ít nhất cũng dày khoảng 6 inches. Nó khiến cô nghĩ tới cái cửa dày của kho tiền ở ngân hàng. An ninh công nghệ cao, cô nghĩ đến một cách phân tâm, nhưng rồi sau đó cô đề ý thấy Etienne đang ngồi sau chiếc bàn. Anh đang ngồi trên một cái ghế có bánh xe giữa hai cái màn hình, đang điều chỉnh rồi lần trở lại. Đêm nay anh không ngủ trong chiếc quan tài.

Ánh nhìn của cô trượt xuống chiếc hòm dài và cô cau mày khi thấy nó, tự hỏi liệu cô sẽ phải ngủ trong một cái y như vậy sao. Ý tưởng đó chẳng hấp dẫn chút nào. Rachel bị dị ứng với những chỗ bịt kín.

“Oh, cô đã dậy rồi”.

Cô liếc nhìn ông chủ nhà. Anh xoay cái ghế quanh cô và mỉm cười rạng rỡ. Cô đề ý thấy hình như anh rất hay cười, rõ ràng anh giống như một anh chàng vui vẻ. Nhưng mà tại sao lại không nhỉ? Anh giàu có, ưa nhìn, trẻ mãi, và dường như ít quan tâm tới cái gánh nặng đang đè lên mình. Nhận thấy rằng mình chỉ đơn giản là đứng đó nhìn chăm chăm, Rachel bước nở một nụ cười và tiến lên phía trước “Anh đang làm gì đấy?”

“Làm việc” anh quay lại màn hình và gõ gõ bàn phím, thay đổi hình ảnh. Mắt Rachel mở to hết cỡ khi cô nhận ra khung hình mà anh vừa mở lên.

“Khát máu?” cô hỏi một cách nhẹ nhàng. Mắt cô mở to khi bức ảnh được tải về đầy đủ. Cái tiêu đề được tạo thành từ những chữ cái màu đỏ được viền thêm những giọt máu ri ri. “Khát máu 2!” cô kêu lên “tôi thích cái phiên bản đầu. Tôi không biết phiên bản hai đã được phát hành”

“Không phải. Vẫn chưa”

“Vẫn chưa?” Cô vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình khi cái tiêu đề nhường chỗ cho logo của công ty sản xuất; ngay lập tức cô bắn ánh mắt về phía Etienne “Anh không nói anh là nhà thiết kế ra trò chơi đó chứ?”

Anh gạt đầu, đôi môi mở ra cho một nụ cười toe toét khác.

“Wow” Cô nhìn lại màn hình “Tôi đã nghe nói rằng có một người Toronto thiết kế nó, nhưng...” Nhưng cô khá kinh ngạc khi biết rằng nó do một ma cà rồng tạo ra. Trò chơi này nói về ma cà rồng: nó là cuộc chiến giữa những ma cà rồng xấu xa và một nữ chiến binh đơn độc săn lùng và tiêu diệt chúng.

“Tôi đã làm gần xong Khát máu 2, ngoại trừ trận chiến cuối cùng” anh trả lời “Tôi chỉ vừa mới chơi thử để xem có sai sót hay cần chỉnh sửa chỗ nào không. Muốn tham gia cùng tôi không?”

Rachel do dự nhưng không lâu. Cô chỉ muốn đến cảm ơn anh và rời đi sau đó. Cơ hội được chơi thử nghiệm phiên bản thứ hai chưa được phát hành của trò chơi cô yêu thích thì quả là hấp dẫn.

“Nếu anh là người thiết kế ra trò Khát máu, tôi nghĩ rằng anh cũng chẳng phải là xấu xa hoàn toàn” Giọng cô như thể trêu chọc anh. Ngồi yên trên ghế, anh lẩn nó ngang phòng, cô lại nhìn anh ngồi trong cái ngai đó một lần nữa.

“Trời, cảm ơn” giọng anh nghe thật thích thú. Gõ gõ trên bàn phím, anh khởi động trò chơi.

“Vậy, đây là điều mà Pudge phát hiện ra anh là một ma cà rồng?” Rachel hỏi. Ngón tay anh là lướt trên bàn phím. Anh nhanh đến nỗi khiến cô thật sự ấn tượng. Bản thân cô là một đứa chỉ biết gõ gõ cò khi phải gõ bàn phím.

“Không hẳn vậy” anh trả lời “Mặc dù có lẽ nó đã cho anh ta vài gợi ý nho nhỏ. Cái thật sự tố cáo tôi là cái quan tài, thói quen tránh xa ánh sáng ban ngày, và thực tế là dường như tôi chưa bao giờ có vẻ ăn cả.”

Rachel ngây người nhìn anh chăm chăm, sau đó bối rối hỏi “Nhưng làm sao ông ta biết tất cả điều đó?”

Etienne nhún vai, tập trung vào màn hình đang chơi “Pudge là một chuyên viên. Tôi nghĩ ông ta ghen tị với thành công của tôi. Ông ta là loại khoái gán bó với tôi và cố gắng thuyết phục tôi thuê ông ta, nhưng tôi thích làm việc một mình hơn” anh cau mày “Kẻ này đã truy lùng tôi như một con chó săn hơn một năm qua. Ông ta thậm chí còn đề nghị làm không công. Khi mà tôi vẫn cứ nhất quyết từ chối, thì ông ta bắt đầu theo tôi, đột nhập vào nhà khi tôi ra ngoài và làm nhiều điều khác nữa. Tôi nghĩ ông ta đang cố gắng thu thập thông tin nhưng tôi khá chắc chắn những điều mà ông ta biết được không phải là những gì mà ông ta mong đợi” lời nói của anh vang lên khô khốc “Nó rõ ràng đủ để thuyết phục ông ta rằng ông ta phải giết tôi và kết thúc tôi theo cách truyền thống”.

Rachel cho rằng anh đang đề cập tới nỗ lực cắt đầu anh của Pudge “Không phải đóng cọc là cách truyền thống để giết ma cà rồng sao?”

“Đóng cọc và chặt đầu” Etienne đồng ý “Tôi cho rằng ông ta quyết định việc đóng cọc thật sự không cần thiết”.

“Trời” Rachel cau mày. Điều gì sẽ xảy ra nếu như cô không nhảy vào giữa Etienne và Pudge Riu? Trong đầu cô đang hình dung ra cảnh người đàn ông đang cầm cái đầu lủng lẳng của Etienne bằng một tay và cô thật sự vui mừng khi ngăn được nó lại “Gã Pudge này chắc bị bệnh”

“Vâng. Tôi nghĩ ông ta cần thêm sự trợ giúp về tâm thần thần” Etienne đồng ý “thật sự thì tôi biết ông ta cũng đang có sự giúp đỡ đó rồi.”

“Bằng cách nào? Ý tôi là từ cái thực tế là ông ta đã cố giết anh vô số lần?” Cô hỏi với giọng cau gắt.

“Tôi không thể vào được tâm trí ông ta để lau sạch bộ nhớ hay điều khiển hành động của ông ta.” Khi nhìn thấy cái liếc mắt đầy nghi ngờ của Rachel anh vội thêm vào “Không, tôi không thể đọc được ý nghĩ hay là điều khiển hành động của cô, nhưng trong trường hợp của cô tôi chắc rằng không có gì điên rồ đâu”.

Mặc cho bản thân, Rachel vẫn mỉm cười với giọng điệu trêu chọc của anh “Vâng, vẫn có vài người anh không thể nghe được ý nghĩ?”. Khi anh gật đầu, cô đoán chừng “Vâng thì có lẽ ông ta giống tôi, một trong số những kẻ như vậy”.

Etienne lắc đầu “Tôi giải thích sai rồi. Tôi có thể vào trong tâm trí ông ta, nhưng nó là một quá trình đau đớn”. Anh nhìn xa xăm và nhún vai “Ý nghĩ của ông ta rối rắm và âm u. Rồi rạc có lẽ là lời miêu tả tốt nhất. Tôi không thể vận dụng đủ ý thức cho suy nghĩ của ông ta để làm bất kỳ điều gì với nó. Không giống cô, tôi đơn giản là không đọc được ý nghĩ của cô”.

“Hmm” Rachel đoán, không chắc lắm về việc tin anh ta “Mẹ anh dường như không có vấn đề gì”.

“Đừng nhắc đến” anh có vẻ cau.

“Tại sao bà ấy có thể mà anh thì lại không?” Rachel hỏi, mặc dù cô không chắc điều đó tương tự với điều này. Có lẽ sẽ ít lúng túng hơn khi tin rằng những hành động trước đây của bà đều do anh kiểm soát. Thật không may, cô không thể thuyết phục được bản thân như vậy.

Etienne không trả lời “Đây rồi” anh nói, kéo sự chú ý của cô trở lại màn hình trò chơi “Cấp độ 1”.

Rachel xem đoạn mở đầu với một niềm phấn khích, một nụ cười háo hức cong trên môi cô. Cô là kẻ nghiện trò chơi video bí mật và giờ làm việc khiến đời sống xã hội của cô gặp phần nào khó khăn, và vì thế cô thừa biết việc phung phí thì giờ để chơi chúng. Thực tế Etienne là người sáng tạo ra trò chơi yêu thích của cô làm dậy lên trong cô sự đánh giá khác về anh. Hào hoa và phong nhã? Anh thậm chí còn tuyệt hơn vào lúc này, và anh trông khá phong độ ngay khi khởi đầu. Ngay cả như là một xác chết.

Họ chơi. Etienne là người quản lý nghiêm khắc. Không có dòng lệnh ăn gian nào được cho phép, và anh thậm chí sẽ không cho gợi ý nào cho biết cái gì sẽ xảy ra tiếp theo. Anh cũng khẳng khái rằng họ không thể sử dụng cái cấp độ “Dễ Dàng” xiu xiu ền ền kia; họ bắt đầu và chơi ngay cấp độ “Cao cấp”, làm việc giống như một đội đi săn bên ngoài và đóng cọc những chũm loại ma cà rồng khác nhau.

Rachel quyết định không phân tích thực tế rằng tất cả trò chơi chỉ là đi tiêu diệt một con ma cà rồng đầu sỏ độc ác. Tuy nhiên, cô không thể không co rúm lại khi đánh tan thành bụi một trong những kẻ dân nhân phản diện. Cuối cùng, Etienne cũng đề ý và giải thích rằng đó là những “con ma cà rồng cà rồng” không phải là người tốt như bản thân chúng. Những kẻ này thích ăn theo cách xưa và cướp đoạt cuộc sống để làm điều đó. Cô thư giãn chút ít và chỉ một lúc sau đã thật sự chìm đắm vào trong trò chơi – đến điểm mà Etienne vừa mới rời khỏi đó một phút trước, cô hầu như không chú ý gì cho đến khi anh đặt vào tay cô một cái cốc.

Đột nhiên nhận thức cô đang khát cháy họng, Rachel chụp vội cái cốc một cách mù quáng và nuốt cái ực. Sau đó cô nhanh chóng nhổ ra. “Eoooooooo!” cái vị tanh tanh, mát lạnh của máu lấp đầy lưỡi cô.

“Xin lỗi” giọng Etienne nghe không giống hối lỗi chút nào. Anh cười khúc khích khi lấy cái cốc lại và đẩy cho cô hộp giấy Kleenex. Cô lau sạch máu không làm nó chảy vào cái cốc nữa. “Nó là vị mà cô tập thích nghi chứ không thể nào quen ngay được. Đáng lẽ tôi nên cảnh báo cô”.

Rachel cau mày và chùi miệng “Tôi không nghĩ tôi có khả năng thích ứng với nó sớm”.

“Hmmm” anh trông khó đoán và uống cạn thứ trong cốc của mình. Sau đó, đặt nó sang một bên, anh nói “À, nếu cần thiết thì chúng tôi có thể cho cô ăn bằng cách tiêm thẳng vào tĩnh mạch”.

Rachel thở ra một hơi mạnh như thể bị đánh bại “Nghe như... một kẻ nhát cáy vậy”

Anh nhún vai “Bất tiện nhưng có thể kiểm soát được. Lissianna vẫn phải làm vậy cho tới gần đây”.

“Em của anh?” Rachel cảm thấy ngạc nhiên. Dường như Lissianna là một người phụ nữ mạnh mẽ, không khát khe như Rachel vẫn cảm thấy.

Etienne gật đầu “Nó bị chứng hemophobia từ hồi nhỏ. Nhìn thấy hay ngửi thấy mùi máu là nó xiu liền. Cách duy nhất để nó có thể ăn là cắn hay tiếp máu bằng cách tiêm thẳng vào tĩnh mạch”.

“Cắn xé? Cô ấy sẽ không “thường thức” nó theo cách đó chứ?”

“Không, nếu cô làm đúng cách, răng cô ngấm trong máu nhưng máu sẽ không chạm được vào lưỡi cô”.

“Vậy sau đó sao cô ấy không cắn những túi máu giống như anh làm dạo này ấy?”.

“Nhìn thấy máu cũng khiến nó xui” anh nhắc lại “Và nó khó có thể đi xung quanh rồi đâm những chiếc răng của nó quáng quàng vào những túi máu. Nó có thể tạo ra một đồng hồ lớn nếu trượt con mồi. Rồi thì lại mùi máu sẽ dậy lên”. Anh thêm vào “Khoảnh khắc rằng cô ngáp trong túi máu, mùi hương sẽ thoảng lên. Túi đựng máu chứa mùi đặc biệt. đối với hầu hết bọn tôi, nó không thành vấn đề, nhưng không phải đối với Lissiana”.

“Tôi hiểu” Rachel thì thầm, sau đó trở nên cẩn trọng khi anh cau mày nhìn cô

“Cô thấy thế nào?” anh hỏi.

Rachel đắn đo. Họ đã chơi trò ‘Khát máu 2’ được vài giờ, và cô thậm chí không thể nhớ nổi lần cuối cùng cô ăn là khi nào. Cô không nghĩ cô đã ăn được gì trước khi bị Pudge tấn công “Tôi đói”.

Anh chậm chậm gật đầu “Tôi cũng nghĩ vậy. cô trông xanh xao quá. Không có gì thoải mái được con đói ngoại trừ máu”.

Rachel nhăn nhó “Các anh không ăn thức ăn gì khác sao?”

“Chúng ta” anh nhấn mạnh con chữ, nhắc cô nhớ rằng hiện giờ cô cũng là một trong số họ “Chúng ta dĩ nhiên là có thể ăn được thức ăn, đặc biệt là khi còn trẻ. Trẻ con phải ăn thức ăn bình thường cũng như ‘ăn máu’ để giúp xương và cơ bắp phát triển. Vẫn có những người thường xuyên bị gầy và còi cọc – điều đó không dễ gì nói ra. Nhưng sau khi trưởng thành thì điều đó không cần thiết nữa. Sau khoảng 100 năm, hầu hết đều cảm thấy chán ngán và không còn cảm thấy hợp khẩu vị, và đơn giản là họ dựa hẳn vào máu có trong các bữa ăn thường xuyên để giúp duy trì cơ bắp hoạt động. Mặc dù đối với Bastien thì điều này không cần thiết”.

Rachel đắn đo, sau đó háng giọng “Vây, điều đó có nghĩa là tôi có 70 năm ăn tạp trước khi bắt đầu chán ăn”.

Nụ cười của Etienne méo xẹo “Tôi sẽ đặt món gì đó cho cô ở nhà hàng Deli”.

“Deli hả?” Rachael cau mày và liếc nhìn chiếc đồng hồ đeo tay của cô – dĩ nhiên giờ đây nó chẳng còn ở đó nữa “Mấy giờ rồi?”

“Quá 10 sáng một chút”.

“Hơn 10h sáng?” cô kêu lên thất thanh. Họ đã chơi xuyên đêm tới sáng. Cô cho rằng câu nói thời gian trôi vèo vèo khi bạn vui vẻ đã có tác dụng với mình. Nhưng vẫn thật khó tin rằng họ đã lãng phí cả một đêm.

“Cô thích ăn gì?” Etienne hỏi khi anh bắt đầu quay số điện thoại.

Rachel suy nghĩ một lúc sau đó yêu cầu một phần Reuben, khoai tây và một ly Coca. Cô thật sự rất đói, cảm giác đó phát triển lên từng phút và giờ đây cô cảm nhận được nó.

Họ chơi trò Khát Máu 2 thêm một chút nữa trong khi chờ thức ăn được giao đến, nhưng Rachel bị phân tâm. Cô chỉ yên lòng khi cuối cùng chuông cửa cũng rung lên, thông báo là thức ăn đã được giao tới. Etienne xin phép và ra mở cửa. Rachel biết anh mong cô chờ mình ở dưới văn phòng, nhưng cô không thể. Dừng trò chơi, cô theo anh ra tận cầu thang. Cô bước vào bếp ngay khi anh vừa tới hành lang với túi ăn Deli trên tay.

Rachel cố kiểm soát bản thân khi anh đi tìm cái đĩa cho cô và bày đồ ăn ra, nhưng sau đó cô lại đánh rơi cái bánh sandwich và đồng khoai tây do con đói cồn cào điều này gần như khiến cô xấu hổ. Cô không ngừng ăn cho đến khi cô vét tới miếng cuối cùng và uống cạn cốc coca, sau đó cô ngồi ngay ngắn lại và cau mày, dạ dày cô đã được tổng đầy tuy nhiên trí óc cô lại đang kêu gào thảm thiết còn đói quá.

“Cô cần máu” Etienne nhẹ nhàng nói với cô, dường như nhận ra sự thèm khát trong cô “Bastien nói rằng cô có nhu cầu rất lớn trong lúc này. Cơ thể cô vẫn còn đang biến đổi

“Tôi nghĩ tôi ăn xong rồi”.

“Gần xong thôi” anh chỉnh lại “vẫn còn vài thứ sót lại kìa”

“Như là cái gì?” cô tò mò hỏi. Cô tự hỏi liệu anh sẽ đề cập đến sự thỏa mãn cực điểm hay không.

“Giác quan của cô sẽ sắc nét hơn. Khả năng đánh hơi đã được cải thiện, nhưng nó sẽ trở nên nhạy bén hơn. Và dĩ nhiên, thị lực của cô. Cô có thể thấy được ngay cả trong bóng tối”

“Mẹ của anh cũng đề cập đến điều đó” Rachel thừa nhận. Nghe có vẻ cũng không quá tệ. Chắc chắn là nó tốt hơn một gương mặt u nản và nhăn nhoe”.

“Đến đây” anh đứng dậy “Chúng ta sẽ khắc phục giúp cô với một mũi tiêm vào tĩnh mạch”.

“Tôi ghét kim tiêm” Rachel phàn nàn nhưng cô vẫn miễn cưỡng đứng dậy “Ý tôi là tôi thật sự ghét chúng. Thực tế là tôi bị ám ảnh”.

“Cô cần nhiều máu hơn. Cô sẽ không cảm thấy khá hơn cho đến khi cô ăn một ít” Etienne thuyết giáo. Anh dẫn đường lên tới nhà chính.

Rachel cắn môi đi theo sau anh, nhưng cô biết anh đúng – cô cần nhiều máu hơn. Cơ thể cô phản đối âm ỉ theo cách gần như gây đau đớn. Kế hoạch bỏ đi của cô dần trở nên rõ ràng không thể thực hiện nếu cô không thể tự mình kiếm được những túi máu lạnh, nhưng việc thực hiện cái ý tưởng đó khiến cô rung mình.

“Tôi không thể chỉ cần một ai đó sao?” cô hỏi. Vì vài lý do nào đó, cái ý nghĩ chủ động có sức quyến rũ nhiều hơn là trở thành một Baggie máu lạnh (dạ dày máu lạnh) – mặc dù không nhiều hơn bao nhiêu. “Đĩ nhiên là một ai đó mà tôi không ưa”.

Etienne nhìn lại, miệng mở ra, nhưng dừng lại khi anh bắt gặp ánh mắt cô trên cổ anh “Này! Tôi tạo ra trò Khát máu đấy, nhớ chứ? Trò mà cô yêu thích ấy”.

“Uh, nhưng anh cũng là người đã biến đổi tôi ở nơi đó” cô nhắc anh.

Rõ ràng Etienne không nhận ra rằng cô đang đùa giỡn. Về có tội lướt qua mặt anh và anh nhìn cô với vẻ hối lỗi “Tôi xin lỗi về điều đó, nhưng tôi không thể để cô chết”.

Đơn giản là chẳng có gì vui khi trêu chọc ai đó đang ở bị cẩu xé bởi những điều tội lỗi. Rõ ràng anh cảm thấy rất tệ về toàn bộ sự thử thách này. Nhún vai, Rachel vượt qua anh và bắt đầu bước lên cầu thang “Tôi sẽ cho qua nó. Tôi nghĩ rằng thật sự thì sống vẫn tốt gấp vạn lần hơn chết, nhỉ?”

Tiếng thở dài nặng nề của Etienne khiến Rachel dừng lại và quay người. Cô không thích cách anh nghiêm nghị và không vui vẻ chút nào. Cô thật sự không cố ý khiến anh cảm thấy tệ hại như vậy. Trêu chọc kéo anh ra khỏi cảm giác này dường như là cách tốt nhất để khắc phục, vì thế nên cô mỉm cười rạng rỡ và nói “Vây... khi nào anh không muốn tôi cần anh, có lẽ tôi có thể đi tìm ông sếp của tôi và cần ông ta một phút. Ông ta là kẻ đã đẩy tôi vào làm việc ca đêm từ ba năm nay đấy”

Etienne nhìn không có vẻ chắc chắn “Bây giờ đang là ban ngày”.

Rachel nhướn mày lên “Tôi nghĩ anh nói rằng chúng ta có thể ra ngoài ánh sáng ban ngày chứ?”

“Chúng ta có thể, nhưng sau đó cô sẽ cần nhiều máu hơn để sửa chữa lại những hư hại mà ánh mặt trời gây ra cho cô. Bên cạnh đó, cẩu xé người là điều mà chúng ta cố gắng tránh nó bằng mọi giá”.

“Anh biết đấy” giọng Rachel giờ đây phù một lớp sương mù “Đôi khi dường như anh đánh mất khiếu hài hước” cô quay lại và tiếp tục leo cầu thang “Tôi chỉ đùa một chút về chuyện cần xé thôi. Nếu tôi không thể lấp đầy bao tử của mình bằng cách cần một túi máu, chắc tôi cũng sẽ không làm điều đó tốt hơn với một người sống được. Sheesh”.

“Oh tôi đã nghĩ có lẽ cô chỉ đùa vui thôi, nhưng tôi không chắc lắm”.

Rachel bật cười, không tin tưởng anh lắm. Đó thật sự không phải là vấn đề, mặc dù, cô chỉ muốn trêu anh trong nỗ lực làm xao nhãng bản thân về cái ý nghĩ phải truyền máu qua tĩnh mạch một lần nữa.

Điều luôn làm gia đình Rachel thấy ngạc nhiên là cô có thể làm trong lĩnh vực y tế nhưng vẫn hành động như trẻ con khi bị chích hay những thứ đại loại như truyền máu. Cô đã trưởng thành hơn rất nhiều trong những năm qua. Chẳng hạn, cô không còn khóc lóc như em bé khi xong việc. Tuy nhiên, chích thuốc vẫn là nỗi ám ảnh thật sự ghê gớm đối với cô. Nhưng cô lại quá kiêu hãnh để có thể cho Etienne thấy nỗi sợ này, vì thế cô thà chịu đựng sự im lặng đang lừng lờ giữa hai người và nhắm mắt lại, hy vọng anh sẽ nghĩ là do cô mệt mỏi chứ không phải là hèn nhát.

“À...”

Cô mở mắt và liếc nhìn Etienne một cách tò mò. Anh đã hoàn thành bước bốn và giờ đứng cạnh giường một cách không chắc chắn lắm, trông như thể anh không chắc phải làm gì tiếp theo. Chú ý vào ánh nhìn của anh thì sẽ thấy nó đang cố định trên đôi môi cô, cô tóm lấy cái ý nghĩ anh đang cân nhắc việc hôn cô, nhưng rồi anh lắc nhẹ một cái và bỏ đi, lẩm bầm “Tôi sẽ ở trong văn phòng. Gọi tôi dậy nếu cô cần thứ gì”.

Rachel nhăn mặt với cái ý nghĩ anh sẽ ngủ trong cái quan tài đen nhỏ đó, nhưng cô chỉ thì thầm chúc ngủ ngon và nhìn theo dáng anh bỏ đi.

Ngay giây phút còn lại một mình, cô nhắm mắt lại để tránh nhìn vào tĩnh mạch. Tâm trí cô lang thang đâu đó nhưng ngay lập tức bắt đầu kéo ra những hình ảnh và cảm giác từ trước đó. Cô nhớ lại từng chi tiết của khoảnh khắc đam mê trên giường với Etienne, mọi cảm xúc nhỏ nhất, mỗi hơi thở thu lại trong người, nhưng khi gần đến lúc quan trọng thì Marguerite bước vào phòng, tâm trí Rachel nổi loạn với ý tưởng tạo ra kịch bản riêng cho mình. Thay vì bị chọc giận đoạn, thì cánh cửa vẫn đóng và Rachel nhận thấy cái mà bàn tay cô đang tìm kiếm. Trong tâm trí cô, Etienne rất quyến rũ như anh từng tuyên bố. Anh cũng có lúc nóng lạnh thất thường và...

Etienne thờ dãi và nâng nắp quan tài lên, tâm trí anh ngập tràn những hình ảnh: anh quay trở lại phòng. Rachel nằm trên ngực anh, ngực cô lộ ra cho anh nhìn thềm khát của anh, tay cô trượt vào bên trong quần anh rồi cuộn lấy vật đang cương cứng nóng lên và săn chắc của anh. Anh rên rỉ, giật mạnh trong tay cô, cơ thể anh đáp trả với sự háo hức. Khi tay cô trượt trên đó, anh phải dừng cô lại hoặc cảm thấy xấu hổ với chính bản thân mình

Tiếng gầm gừ ở sâu trong cổ họng, anh cong người lên và xoay người, lần cô nằm xuống giường sau đó lần người lên trên để nắm quyền kiểm soát. Sự thay đổi đột ngột khiến Rachel giật mình thở gấp và khiến phần trên cô mở rộng ra hơn, làm lộ hẳn bộ ngực nhọt nhọt. Chiếm lợi thế, Etienne cúi đầu xuống để nếm mùi vị ngọt ngào mềm mại của làn da như nguyễn ước mà anh đã muốn làm từ lâu.

Rachel cắn môi, cố ghìm lại tiếng rên rỉ và vận vẹo, vùng vẫy để giải thoát cho cánh tay đang bị anh túm lấy. Anh biết cô muốn chạm vào anh, muốn âu yếm anh, nhưng lúc đó anh không cho phép điều đó – anh muốn cô phải thật hưng phấn và khao khát anh như anh đối với cô. Xoay người, anh nắm cả hai tay cô bằng một tay sau đó cúi xuống để tháo cái thắt lưng ra.

“Tôi không thể chịu nổi nữa” Rachel đã sẵn sàng, không ngừng cong người bên dưới anh. Anh dò dẫm chỉ bằng một tay, chỉ mỉm cười và lắc đầu. Cuối

cùng anh cũng coi hết đồ sau đó quần nó vòng quanh đôi tay cô, kéo căng và khoá tay cô chặt lại.

“Anh đang làm gì thế?” Rachel thở gấp khi anh cột thắt lưng vào đầu giường “Tôi không—“

Anh trấn tĩnh cô bằng một nụ hôn.

Rachel cong người trên giường, tâm trí cô giờ là một mớ lộn xộn hồ lộn. Bằng cách nào đó trí tưởng tượng của cô vượt ra khỏi tầm kiểm soát. Mọi việc như trong một giấc mộng cho tới khi Etienne xoay chiếc bàn lại và đẩy cô nằm trên đó, nhưng giờ đây trí tưởng tượng đang đi theo cách mà cô chưa bao giờ mong đợi – và dường như cô không có khả năng ngăn chặn nó lại. Dĩ nhiên Rachel không chắc cô muốn dừng nó lại, nhưng thật sự thì mọi việc diễn ra khiến cô hoang mang. Cô quả quyết rằng chỉ có mình cô trên giường và đang nằm mơ, nhưng cô có thể cảm thấy Etienne chạm vào cô trong bóng tối, có thể ngửi được mùi thơm phảng phất của loại nước hoa anh dùng, có thể nếm mùi vị thơm tho của chiếc lưỡi anh đang xoắn lấy đầu lưỡi cô. Kinh ngạc nhưng cô quyết định thôi thì đi tới cùng luôn. Cho phép khuôn miệng cô mở rộng ra, lưỡi cô trượt ra ngoài tham gia cùng anh, quần lấy lưỡi anh, và cô vùng vẫy một cách vô ích để thoát khỏi cái dây thắt lưng thắt chặt lấy tay cô để giải thoát bản thân, để có thể chạm và ôm lấy anh.

Cô thở gấp khi anh rời khỏi miệng cô, thở hổn hển với niềm phấn khích nhưng cũng thất vọng khi anh dứt bỏ nụ hôn... cho tới khi miệng anh đi xuống cổ họng rồi trượt xuống ngực cô. Bằng cách nào đó, cái áo sơ mi cô đang mặc tự dung bùng ra, khiến cô trần trụi trong miền khoái lạc của anh. May mắn thay, sự hoan lạc của anh cũng là của cô. Cô thét lên và cong người đón nhận những cái vuốt ve và càng cong hơn khi anh mút lấy một bên ngực cô, lần lượt từng cái. Khi anh cúi thấp xuống, môi anh kéo một đường dài xuống tới bụng cô, Rachel rên rỉ và rùng mình, ý thức được rằng những ngón tay anh đang dẫn đường, kéo một đường dài qua hông, sau đó xuống bắp chân và đùi.

Đôi chân anh dường như không chắc làm gì tiếp, trong khi Rachel nâng người lên không ngừng bên dưới những vuốt ve của anh. Lúc đầu, đùi cô ép sát vào nhau nhưng sau đó chúng từ từ mở ra, kể đến thì chúng chỉ đơn giản run lên và co quắp dưới những ngón tay Etienne. Rachel không giống với một ca sĩ lắm nhưng cô ngỡ rằng cô có thể đạt được tông cao nhất khi những cái vuốt ve của anh chạm đến trung tâm của cô. Cô giật nảy người, rên rỉ, và lăn lộn trên giường đặc biệt là khi anh thay những ngón tay bằng miệng của mình.

Sau đó cô không cần bận tâm gì khác. Ý nghĩ thuyết phục duy nhất mà Rachel có thể nghĩ được là Etienne là người làm tình giỏi – nhưng đó là do anh đã có những 300 năm thực hành. Và giờ đây đã được chứng tỏ. Rachel chưa bao giờ có kinh nghiệm về bất kỳ cái gì giống vậy. Trước đó Etienne đã nói với cô rằng các giác quan của cô chưa phát triển đầy đủ, nhưng chắc chắn cô đã trải qua một cái gì đó thật dữ dội. Niềm hoan lạc mà cô có lẽ từng đạt được khi lên đỉnh có lẽ chưa đạt được con số 20, nhưng ít nhất cũng không dưới hai hoặc ba lần. Hầu hết những lần đó thật đáng sợ. Hầu hết...

Tiếng chuông điện thoại reo vang đánh thức Etienne. Mắt anh bật mở, ngay lập tức đầu óc và cơ thể anh vang lên tiếng báo động. Mặc dù cơ thể tiếp nhận sự cảnh báo, nhưng sự cương cứng mà anh đã trưng ra thì không phải là thứ dễ dàng biến mất. Ép bản thân lờ đi tiếng phản đối âm ỉ của cơ thể, anh đẩy nắp quan tài ra và đứng lên. Trong giây kế tiếp, anh băng qua phòng để vào lấy cái điện thoại.

“Xin chào?” anh sủa, không thể che giấu sự khó chịu của mình.

Im lặng. Etienne lắng nghe trong chốc lát, đôi mắt nheo lại thành một rãnh hẹp như thể bị kéo căng ra trong không khí chết chóc, giận dữ và ác độc. Sau đó anh ướm lời “Pudge?”

một tiếng đập máy bên đầu kia trả lời anh. Etienne đặt điện thoại xuống với một cái cau mày khó chịu. Tên chuyên viên đã không còn gọi kể từ khi Etienne nói với anh ta rằng cho dù dưới bất cứ điều khoản nào thì chắc chắn thì anh ta sẽ không được thuê mướn gì nữa; sau đó dập tắt mọi nỗ lực của hán luôn. Tuy nhiên Etienne chắc rằng đó chỉ là Pudge. Anh không biết tại sao kẻ ấy lại gọi, nhưng anh ngờ rằng đó không phải là tin tốt.

Anh quay lại bức tức quan sát cổ quan tài. Ý tưởng trở lại không còn hấp dẫn nữa. Giấc mơ gọi lên nỗi đau trong anh. Giờ đây anh quá bồn chồn đến nỗi không thể ngủ lại được – ít nhất là ngủ một mình trong bóng tối, bị nhốt trong cổ quan tài. Dường như nó không còn là nơi ấm cúng, tiện nghi, không còn là nơi mà anh có thể suy nghĩ và lên kế hoạch, dường như chỉ là nơi lạnh lẽo và đen tối. Và cô độc hoàn toàn.

Thờ dãi, Etienne rời khỏi văn phòng và bước ra cầu thang. Anh sẽ đến xem Rachel và thay túi máu của cô, sau đó có lẽ làm việc một lúc. Anh không nghĩ là anh có thể vỗ về được giấc ngủ sớm.

Vị khách của anh có vẻ say ngủ khi anh đến bên cô. Cô vẫn còn cau có. Đó là biểu hiện mà anh đã thấy trên gương mặt cô vài lần khi cô thức, nhưng anh chưa bao giờ mong đợi thấy nó trong khi cô ngủ. Điều đó có nghĩa gì nhỉ? Anh đi tới bên cạnh giường thay vì đi tới cái tủ lạnh. Cau có thể hiện một trong những điều không được hài lòng, có lẽ là vậy, trên giường là một đồng hồ ồn động chần và gối, một nửa bị đá bay qua một bên, nửa còn lại quần quanh người cô. Rõ ràng Rachel cũng bồn chồn giống anh. Sau đó anh chú ý đến cánh tay cô đang đặt trên đầu – gần giống với vị trí mà anh đã trôi nó lại như trong giấc mơ. Giấc mơ có vẻ như quá thực.

Sự nhận thức đánh mạnh vào anh. Ngay lập tức sự nghi ngờ cũng theo đó đi lên, tuy nhiên, Etienne quyết định kiểm tra giả thuyết của anh. Nhắm mắt lại, anh thả lỏng tâm trí... Và ngay lập tức ý nghĩ của anh co rút vào khi anh thoáng thấy những ý nghĩ của Rachel thay vì những bức tường trống mà anh thường xuyên bắt gặp. Dường như nó là ý nghĩ của cô, thứ đóng chặt cửa đối với anh khi cô tỉnh táo nhưng lại mở rộng ra khi cô ngủ. Điều đó có nghĩa là giấc mơ hay sự tưởng tượng mà anh vừa trải qua có lẽ đã được chia sẻ trong một chốc lát. Hoặc là anh bị kéo vào giấc mơ của Rachel hoặc là cô bị kéo vào giấc mơ của anh.

Etienne cho rằng ai là người bắt đầu không thực sự quan trọng. Sự thật quan trọng nhất hiện giờ chính là, bất chấp mọi thứ, anh vẫn bị Rachel thu hút. Không có lần nào trong tiếng rên rỉ nho nhỏ của cô hay cách cô đáp trả lại anh – ít nhất là trong giấc mơ – không phải là thứ gì đó giống như sự ghê sợ hay kinh tởm. Điều đó tốt. Chắc chắn cô cũng bị anh thu hút. Điều đó cho Etienne hy vọng. Sẽ mất một khoảng thời gian để kiểm tra, tuy nhiên để có được thời gian đó anh sẽ phải thuyết phục Rachel ở lại đây với anh.

Anh cho rằng anh có thể làm dần xếp những thứ bình thường hay dành những cuộc hẹn hò quan trọng như là: đưa cô ra ngoài, dùng bữa tối với rượu

cùng cô, tán tỉnh cô. Nhưng vẫn còn đó những rắc rối, và Pudge là một trong số đó, kế tiếp chính là cô phải học cách sống cuộc đời hoàn toàn đổi khác này. Kiểm soát các phản ứng cơ thể là một trong những bài học quan trọng nhất mà cô cần phải thành thạo.

Bước đến bên tủ lạnh, Etienne lấy máu tươi, sau đó đặt nó thay thế cái túi gần như rỗng trên ngăn IV. Khi đã xong việc, anh chăm chú nhìn xuống Rachael lần nữa, nhận thấy mình đang gạt những lọn tóc đỏ loà xoà ra khỏi gương mặt cô và mỉm cười khi thấy cô thờ dài trong giấc ngủ quay lại theo cái chạm của anh. Anh sẽ tìm ra cách để cô ở lại. Anh muốn bảo vệ cô, mặc dù dường như cô không phải là loại người sẽ dễ dàng nhận lấy sự bảo bọc nâng niu.

Sau khi trải thẳng cái mền và kéo nó đắp lên người cô, anh nhẹ nhàng rời khỏi phòng. Anh phải sắp đặt những ý nghĩ lại và đưa ra một kết luận thuyết phục để khiến cô ấy ở lại trong vài tuần. Anh còn phải thuyết phục cô tán đồng đề nghị của gia đình: cô xác nhận rằng Pudge đã bắt cóc cô. Pudge vẫn còn là một mối đe dọa, và Rachel thì vẫn còn nhiều thứ phải học

Bạn đang đọc truyện *Love Bites* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Trời vẫn còn tối mù khi Rachel thức dậy. Giờ cô đã quen với điều đó dù thông thường chỉ là vào cuối mùa thu đầu đông khi trời sụp tối sớm. Một trong những điều mà cô luôn luôn ghét khi làm việc ban đêm chính là vào mùa đông khi ra về lúc bảy giờ sáng và chỉ có thể ngủ được vài tiếng khi dưới ánh sáng ban ngày. Đủ kỳ cục rồi, lần này, giấc ngủ sâu dường như không còn làm cô bận tâm nữa. Cô thức dậy thật tỉnh táo và háng hái bắt đầu ngày mới – hay chính xác hơn thì tối mới trong trường hợp của cô.

Lựa chọn qua loa khi tới tủ quần áo, Rachel mặc lại áo thun và cái quần jean bó sát mà Marguerite đã đem tới cho cô, sau đó lục tủ quần áo của Etienne để tìm cái áo choàng dài tay. Quàng nó qua người, buộc lỏng lẻo cái nút thắt eo, kế tiếp là làm vệ sinh cá nhân vài phút trong phòng tắm, dẫn đo xem cô nên dặm một chút phấn và son môi lên mặt không, mấy thứ đồ trang điểm mà Marguerite đã chu đáo mang tới nhưng thật sự thì cô không cần. Cô có làn da khoẻ và môi cô đỏ hơn bình thường. Đó hẳn là một cái lợi khác khi trở thành ma cà rồng – cô sẽ tiết kiệm được khối tiền mua mỹ phẩm.

Cười toe toét, Rachel rời phòng ngủ và leo cầu thang xuống dưới. Lang thang trong bếp vẫn không thấy Etienne vì thế nên cô tiếp tục leo xuống tầng hầm. Văn phòng tối lờ mờ, chỉ có vài tia sáng phát ra yếu ớt từ màn hình chờ. Cô có thể thấy căn phòng hoàn toàn trống trơn, mặc dù ngoại trừ cái quan tài đóng kín. Rõ ràng Etienne vẫn chưa dậy.

Ánh mắt Rachel trượt tới cái bàn và cái điện thoại. Đó là cái điện thoại duy nhất cô thấy trong nhà này, cô muốn gọi một cú về nhà chỉ là thông báo cho mọi người biết cô vẫn ổn. Cô không thích cái ý nghĩ cô khiến họ lo lắng.

Cô bước tới điện thoại, nhưng rồi khựng lại. Gọi một cuộc điện thoại sẽ đánh thức Etienne, và nếu vậy thì... Cô không chắc lắm anh sẽ phản ứng ra sao. Dù sao thì anh cũng sẽ thức sớm thôi. Cô có thể xin phép anh cho dùng điện thoại. Cô lùi nhẹ nhàng ra khỏi phòng và quay lại cầu thang.

Phân vân không biết làm gì tiếp, Rachel quyết định đi khám phá. Cô lang thang không mục đích từ phòng này sang phòng khác ở tầng trệt, thám phục hệ thống điện hiện đại nhưng không dừng lại phòng nào cho tới khi đến thư viện.

Cô luôn là con một sách. Dừng lại để chiêm ngưỡng những cái kệ và những quyển sách trên đó, nó đã bắt được sự quan tâm thích thú của cô. Cô ngồi thõm vào một trong những chiếc ghế bọc bự, co chân lên và bắt đầu đọc. Cho đến khi Etienne tìm ra cô.

“Tôi nghĩ là anh vẫn còn đang ngủ” Rachel nói khi cô đóng quyển sách lại đứng lên trả nó về chỗ cũ trên kệ.

“Không, tôi đến để đưa cô một ít quần áo, tôi nghĩ có lẽ cô thích thay đổi”.

“Oh, anh thật tốt quá” Cô nhìn lên gương mặt khó chịu của anh, sau đó nhìn xuống cái túi anh đang mang, rồi quay trở lại “Làm thế nào mà anh và mẹ anh có thể vào căn hộ của tôi? Ma cà rồng có thể mở khoá bằng ý nghĩ hay làm gì khác à?”

Etienne cười toe toét “Không, chúng tôi sử dụng chìa khoá nhà cô. Chúng ở trong ví cô”

“Ah” Rachel lầm bầm “Ví của tôi ở đây. Thật tốt khi biết điều đó”. Cô sẽ cần tới nó khi cô quyết định sẵn sàng ra đi.

“Tôi đặt nó trong phòng cô trước khi tôi ra ngoài trưa nay”.

“Ý anh là phòng anh” Rachel chỉnh lại, sau đó nghiêng đầu dò hỏi “Nó nhắc tôi một chuyện, tôi có phải ngủ trong cái quan tài sau khi đã biến đổi xong không?”

“Không” anh lắc đầu “chúng ta thật sự không cần chúng nữa. Những ngôi nhà hồi xưa thì ‘quá thông thoáng’, và thật khó ngăn ánh sáng lọt vào, sau đó thì những người hầu và đại loại vậy cũng quan tâm đến. Ngày nay, một bộ rèm kéo cửa tốt, một cái khoá, và một hệ thống báo động là đủ để đánh lừa rồi”.

“Oh, tốt” Rachel di chuyển qua bên phía anh và cầm lấy cái túi anh mang đến cho cô: “Tôi đoán ít nhất tôi sẽ thay áo, như vậy anh có thể lấy lại áo của anh”.

“Tốt thôi” anh chờ cho đến khi cô lên nhà trên, anh mới gọi “Rachel?”

Cô quay lại “Gì hả?”

“Quay lại ngay khi cô đã xong. Chúng ta cần nói chuyện”

Rachel im lặng một lúc sau đó cô gật đầu và bước lên cầu thang. Về mặt nghiêm trọng của anh khiến cô hoang mang. Anh muốn trao đổi cái gì? Rachel ngờ rằng đó là điều mà cô sẽ không thích. Có lẽ còn nhiều hạn chế trong toàn bộ công đoạn mà vẫn chưa được đề cập đến

Tự nhủ rằng đó không phải là điều cô có khả năng đoán được – thậm chí nếu làm được thế thì cô cũng sẽ không biết liệu cô đứng hay không cho tới khi họ nói chuyện với nhau. - Rachel nhanh chóng về phòng và đặt chiếc túi lên giường. Phân loại từng thứ anh đưa tới, cô nhận thấy gần như là anh gom nguyên cái tủ quần áo nhỏ bé của cô. Những bộ váy áo và áo blu chiếm phần lớn, và cả mấy bộ quần áo làm việc xấu mù. Có một đời sống xã hội gần như là khép kín, nên cô không cần nhiều những thứ váy áo xúng xính ngoài một chiếc áo choàng và một đôi dép mìn.

Rachel chọn cái trên cùng và thay nó, nhưng cô không thêm thay cái quần jean. Nó đã được kéo giãn ra trong khi mặc nên dù có bó thì cô vẫn thấy thoải mái. Cô cho rằng ban đầu nó không có bó như thế nhưng có lẽ do cô quen mặc đồ thùng thình suốt mấy năm qua. Sau khi lướt qua điện mạo mình trong gương trong phòng tắm, cô hít sâu một hơi, duỗi thẳng vai và đi xuống lầu.

Rachel cố gắng chuẩn bị tinh thần thật kỹ để đối mặt với bất kỳ điều gì khó chịu mà Etienne có thể sẽ nói ra, nhưng khi cô không chắc nó là gì thì cô thật sự không làm được gì nhiều.

Etienne đi qua lại quanh thư viện, tâm trí anh như đang chạy đua, cố gắng sắp xếp những lý lẽ của mình. Anh biết rằng một khi đã thuyết phục Rachel ở lại, anh sẽ có thời gian cần thiết để xử lý vấn đề Pudge. Mặc cho sự phản đối của cô, anh không nghĩ sẽ quá khó khăn để có thể thuyết phục cô thừa nhận gã đàn ông đã bắt cóc cô – đó cũng là lợi ích của cô.

Etienne quyết định rằng tốt hơn hết là bắt đầu đánh vào những thứ mà cô quan tâm. Rachel sẽ quan tâm đến công việc và khả năng bị mất việc, cô sẽ lo lắng về gia đình, bạn bè và nỗi sợ hãi của họ và nỗi lo lắng dành cho cô. Cô thậm chí có lẽ có một gã bạn trai ngoài kia, đang lo sốt vó cho cô.

Ý nghĩ này khiến Etienne ngạc nhiên. Cho đến giờ phút này, anh thậm chí chưa hề xem xét đến vấn đề có lẽ anh còn có một tình địch nào đó. Nó không phải điều vui vẻ để anh có thể bận tâm lúc này nhưng rõ ràng đó là điều anh muốn biết.

Cho rằng anh hiểu những mối bận tâm của cô, Etienne biết rõ trong tất cả những mối quan tâm thoả đáng thì mối quan tâm chính là về sức khoẻ và hạnh phúc của Rachel cũng như những người thân của anh, anh cũng biết rõ ngay lập tức khi nếu cô trở lại công việc và quay về nhà thì sự bảo vệ cô sẽ bị đe dọa. Đầu tiên đó là Pudge. Người đàn ông đó sẽ biết giờ đây cô là một trong số bọn chúng nếu như cô quay trở lại khoẻ mạnh và điều đó sẽ khiến cô dễ dàng trở thành mục tiêu. Kế tiếp chính là sự thiếu kinh nghiệm và thiếu kiểm soát của cô. Rằng cô sẽ nhú lên hay con đoi sẽ đến trong khi cô đang ở chỗ làm, sự thay đổi của cô sẽ bị tiết lộ, đe dọa cả cô lẫn gia đình anh. Tệ hơn, vẫn chưa thể kiểm soát được tâm trí, Rachel thậm chí sẽ không có cơ hội để sửa chữa những hư tổn mà cô có thể sẽ gây ra. Và sau đó thì là vấn đề về máu. Không thể tự ăn được là một vấn đề trầm trọng.

“Tôi đến rồi” Etienne đang ở bên cửa sổ quay lại nhìn Rachel. Cô vẫn mặc chiếc quần jean, nhưng đã thay cái áo blu xanh hợp với màu mắt. Cô trông thật tuyệt. Khó thờ. Mọi lý lẽ mà Etienne đã cố công sắp xếp trong đầu giờ đây bay biến đi đâu mất sạch, chẳng để lại gì ngoài sự trống rỗng.

“Anh muốn nói chuyện?” Rachel gọi chuyện, tiến sâu hơn vào trong phòng khi thấy anh chỉ trơ mắt đứng nhìn cô.

“À, ừ... nói chuyện” Etienne đồng ý nhưng anh chỉ có thể làm được tới mức đó. Anh cảm thấy như thể ai đó đang động búa vào đầu anh.

Tại sao? Đây không phải là lần đầu anh thấy phụ nữ. Anh đã nhận thức được vẻ đẹp của cô ngay từ đầu. Có lẽ anh bị thu hút từ sự không chắc chắn trên gương mặt cô và cách mắt cô ánh lên sự lo âu nhẹ nhàng. Hay là cách cô cắn nhẹ môi dưới khi lo lắng. Lại một lần nữa, thực tế có lẽ là thay vì khoác cái áo thun thùng thình kia thì giờ cô lại đang mặc chiếc áo kiểu với hai hay ba hàng nút lủng lợ trên cùng, nó phò ra khe hẹp mà anh đã liếm trong giấc mơ của anh – hay là giấc mơ mà họ đã cùng chia sẻ.

“Anh không muốn nói chuyện sao?”

Etienne trấn tĩnh bản thân “Vâng vâng tôi... nghe này, tôi biết có lẽ cô rất giận vì không thể liên lạc được với gia đình, bạn bè và bạn trai – cô có bạn trai không?”

“Bây giờ thì không” Rachel nói.

“Oh, tuyệt” anh cười toe toét.

Chân mày cô nhướng lên “Tại sao lại tuyệt?”

“Tại sao?” Etienne bối rối mất một lúc rồi sau đó thì ổn định lại “À, thì bớt lo đi một chút, không phải sao?”

Cô chậm chạp gật đầu, trông rất khó hiểu.

“À, dù sao thì” anh hắng giọng “Tôi biết cô cũng rất giận về chuyện đó, nhưng—”

“Nhưng tôi phải học cách ăn trước khi tôi có thể rời khỏi đây” cô cắt ngang.

“Cô muốn vậy hả?” anh ngạc nhiên hỏi. Sau đó anh chỉnh lại “Ý tôi là cô nhận thức được điều đó hả?”

“Dĩ nhiên. Nó sẽ không khiến mấy cái răng nanh lòi ra ngoài khi tôi làm việc hay, khiến tôi mất kiểm soát mà cắn người nhà, đồng nghiệp hay các thầy tu của chúng ta”.

“Đúng, đúng, như vậy sẽ không tốt” anh đồng ý, cười nhẹ nhõm. Cô đang dần khôn ngoan hơn.

“Vì thế có lẽ chúng ta nên bắt tay vào công việc dạy tôi ăn thôi”.

“Ờ” anh gật đầu nhưng chỉ đứng đó nhìn chăm chăm cô cho tới khi chân mày cô cong lên

“Chúng ta sẽ học ở đâu? Nhà bếp hả?” cô hỏi.

“Ừ, dĩ nhiên rồi” Etienne ép bản thân tiến lên phía trước nhưng tâm trí anh thì đang chạy đua. Dường như cô nhất quyết chế ngự vấn đề này, điều này thì tốt nhưng anh vẫn muốn cô không giải quyết được vấn đề này quá nhanh. Anh muốn giữ cô lại lâu lâu một chút.

Có nhiều cách để trì hoãn việc cô thích ứng với việc ăn máu, nhưng cũng có nghĩa là anh phải gọi cho Bastien “Tại sao cô không ngồi xuống và thư giãn một lúc?” anh đề nghị, tạm dừng ở ngưỡng cửa “Dù sao thì chúng ta phải chờ phần máu đã đặt được chuyển tới”

“Tôi tưởng anh có nhiều lắm” cô ngạc nhiên nói.

“Không” Etienne nói dối “chúng ta đã dùng phần cuối cùng của tôi tới hôm qua rồi. Tôi đã phải thay túi của cô vài lần”.

“Oh” Rachel thở dài “OK. Tôi sẽ đọc sách một chút”

Mỉm cười, Etienne để cô ở đó và nhanh chóng rời khỏi phòng.

“Oh, trời ơi!” Rachel nhổ máu trở lại cái cốc và ghê tởm đẩy nó ra xa “Làm sao anh có thể uống cái thứ này chứ? Nó thấy ghê! Tanh tươi! mùi giống như chồn hôi! Anh có chắc là nó chưa bị thiu không vậy?”

Etienne cố gắng không tỏ vẻ như đang hồi lồi. Máu chưa bị hư nhưng nó lại là máu xấu. Cơ bản thì đó là máu đã bị loại bỏ – máu là sự kết hợp ở trạng thái đông đặc của bọn người hay hút thuốc, hút thuốc láo và những bệnh nhân Valium. Nó có đủ đường chất và thật sự sẽ không làm tổn hại tới cô, nhưng nó rất tệ để có thể tiêu thụ hết được và còn có tác dụng phụ khiến bạn buồn nôn và chứng chống mặt.

Không biết anh đã đưa cô cái gì, dĩ nhiên Rachel cố ép phản xạ bản thân xuống với một tâm lý ác cảm về việc uống máu. Etienne không chỉnh lại nhận thức sai lầm này của cô. Anh cũng khẳng định rằng cô có thể tiêu thụ được nó từ một cái ly thay vì từ một cái túi, nói với cô rằng cô phải được chuẩn bị cho tất cả mọi trường hợp trước khi cô sẵn sàng ra đi, gia nhập vào thế giới. Suốt hai ngày gần đây, khi máu bỏ được chuyển tới, Rachel đã cố gắng gấp ba lần mọi ngày để uống cái hỗn hợp thấy ghê đó, nhưng rồi chỉ để nhổ nó ra lại. Sau khi xong mọi nỗ lực tập luyện, họ hoặc là chơi trò chơi mới nhất hoặc là trò chuyện, hoặc đơn giản là ngồi cùng nhau đọc sách trong thư viện.

Ngoài cái nỗ lực khó chịu với máu thì nói chung cũng có vài ba ngày tốt đẹp. Thật không may, để giữ cho mình khỏi bị nghi ngờ, Etienne cũng buộc phải uống thứ máu dở ẹc đó luôn. Anh không chắc làm cách nào anh nuốt trôi nó mà không nôn ra.

“À, tôi cho rằng hôm nay vậy là đủ rồi” anh dứt khoát nói “Cô đã có chút tiến bộ. Có lẽ ngày mai —”

“Ngày mai cũng sẽ giống như ngày hôm nay thôi” Rachel ủ rũ dự đoán “tôi sẽ không bao giờ quen được với cái món đó”.

Etienne đang cố moi móc cách nào đó để cô vũ và động viên cô – và có lẽ ráng làm cô phân tâm để anh có thể đồ luôn cái cốc mà anh đã tự tay rót cho mình – thì chuông cửa rung lên.

Anh không ngạc nhiên khi thấy mẹ mình đứng ngay bậc thềm. Anh ngạc nhiên khi câu đầu tiên vuột ra khỏi miệng mẹ không phải là lời chào hỏi thông thường mà là

“Rachel đâu?”

“Ngay đây ạ”

Etienne liếc mắt qua vai để thấy Rachel đang bước tới “Có chuyện gì sao?” cô hỏi, trông có vẻ lo âu.

“Không, không. Tôi chỉ nghĩ có lẽ cô sẽ cảm thấy một chút tù túng và muốn đi ra ngoài”. Marguerite nhẹ nhàng nói. Mắt bà lướt qua bộ quần áo Rachel đang mặc “Cô nhìn đẹp lắm, cưng. Cô có muốn đi chơi không?”

“Con không nghĩ —” Etienne bắt đầu.

Rachel bước qua một bên và cắt ngang “Chính xác là đi đâu?” cô hỏi.

“Đến tiệc mừng trước đám cưới của Lissianna, cung à. Chỉ là bên gia đình chúng ta thôi. Đó là cơ hội để cô gặp gỡ những người phụ nữ trẻ trung khác giống như cô”.

Etienne cảm thấy niềm hy vọng về một buổi tối lãng mạn đã bị tan ra thành sự quanh quẩn đều đều.

“Cái gì kia?” Rachel ngờ vực hỏi. Mirabeau bạn của Lissianna mang ra một cái đĩa đựng những thứ trông giống như là một miếng bánh.

“Bảy lớp bánh chocolate Đức, cung à” Marguerite trả lời.

“Bánh thật à?” Rachel hỏi. Cô nhận cái đĩa và thì thầm lời cảm ơn Mirabeau.

“Dĩ nhiên” mẹ của Etienne khúc khích “Cô đang trông mong cái gì vậy?”

“Tôi không biết” Rachel cắn môi thừa nhận “Một cái bánh máu Black Forest chẳng?”

Marguerite và những người phụ nữ xung quanh bà nở ra một trận cười “Cô ấy đáng yêu chứ hả?” mẹ Etienne hỏi khi tiếng cười đã dịu xuống. Rachel đỏ mặt vì có nhiều giọng tán đồng vang lên.

Cho tới nay cô đã có một khoảng thời gian tốt đẹp đáng ngạc nhiên ở buổi tiệc này. Marguerite đã đưa cô tới một cửa hàng thật đặc biệt để mua một món quà cho Lissianna, khẳng khái đòi trả tiền thay cô vì Rachel nhận thấy mình không mang theo ví. Thật sự, bất chấp Etienne khẳng định đã đặt nó trong phòng mà cô đang ở, thì tới giờ cô vẫn chưa thấy nó. Nhưng sau đó thì Rachel thật sự thôi không耿耿于怀 nữa, cô không cần bất cứ thứ gì kể từ khi biến đổi. Cô quyết định sẽ đi xem xét quanh nhà khi trở về, bởi vì cô muốn trả lại tiền ngay cho Marguerite. Người phụ nữ này vô cùng ngọt ngào, và Rachel không muốn lợi dụng lòng tốt của bà.

“Phụ nữ sống thế nào nếu thiếu chocolate nhỉ?” Rachel liếc nhìn người vừa nói – Jeanne Louise, người phụ nữ đó đẹp theo cách của mình như Lissianna và Marguerite, mặc dù cô trông không có gì giống họ. Gương mặt cô tròn trĩnh, đôi môi mọng, đôi mắt đẹp kỳ lạ và mái tóc thì đen mượt. Cô là em họ của Lissianna và là cháu gái của Marguerite, tuy Rachel thích cả ba người phụ nữ nhưng Jeanne Louise là một người đặc biệt mà Rachel biết chắc là họ có thể trở thành bạn thân.

Người phụ nữ làm việc cho Argeneau Industries ngồi trong phòng thí nghiệm của họ, đang giải khuây cho cô bằng những câu chuyện công việc mà cô đã làm. Cô khá mơ hồ cho đến khi nhận ra Rachel không có vấn đề gì để theo kịp những điều cô vừa nói, sau đó hào hứng đi tìm một người có đủ kiến thức về kỹ thuật thực nghiệm và thuật ngữ, một người khác lại hướng câu chuyện vào chiều sâu, hấp dẫn Rachel bằng những bài kiểm tra mà cô đã thực hiện. Dường như Argeneau Industries đã quan tâm đến nghiên cứu y tế như bất kỳ ai khác.

Hai người phụ nữ chỉ dừng nói khi những trò chơi bắt đầu, mấy trò ấy đã hấp dẫn Rachel rất nhiều, thường được trưng ra trong những buổi diễn ở đám cưới. Vào lúc đó, nói nôm na thì dường như Rachel quên mất những vị khách mời là ma cà rồng. Rachel ngồi im lặng mất một lúc, đơn giản chú ý đến những cái khác biệt và những cá tính khác trong phòng này. Khách mời khác nhau, những người phụ nữ lùn xùn, những người phụ nữ cao nhòng, người đẹp, người giản dị. Về tính cách, có một vài người giả tạo thường kéo dài câu chữ và hay nhìn xuống mũi họ, loại cô gái bên cửa thì ngọt ngào và tốt bụng, một vài cô thuộc loại thông minh trông có vẻ hơi khó chịu và nói năng nhẹ nhàng, và thậm chí còn có ma cà rồng quyến rũ trong những bộ đồ đen bó sát đang trêu ghẹo mọi người.

Lissianna huyền thuyên không dứt về đêm tân hôn sắp tới. Nó là bước pha trộn cơ bản, chỉ giống như bạn tắm hằng ngày vậy thôi.

Quên mất việc Marguerite có thể đọc được ý nghĩ của cô, Rachel giật mình khi bà đột nhiên cúi người và thì thầm “Dĩ nhiên là vậy rồi, cung à. Chúng ta là những con người bình thường giống như cô thôi”.

“Ngoại trừ việc tất cả các người đều vài trăm tuổi và có khả năng là còn già hơn nữa” cô nói.

“Vậy thì cô cũng sẽ như thế” Marguerite thích thú nhắc cô “Nhưng chúng ta vẫn chỉ là con người. Nghĩ về chúng ta như mấy chiếc xe hơi đi. Chúng ta có bộ chống rỉ sét ngoại hạng sẽ khiến chúng ta tồn tại lâu hơn, nhưng cuối cùng chúng ta vẫn chỉ là những chiếc xe hơi – với cùng những lo lắng và quan tâm như những chiếc xe khác không có bộ chống rỉ. Bên cạnh đó,” Bà thêm vào “Có vài cô ở đây dưới 100 tuổi. Jeanne Louise chỉ mới có 92”.

Rachel quay lại nhìn vào các cô kỹ thuật viên phòng thí nghiệm xinh đẹp và lắc đầu “Cô ấy là người 92 tuổi gọi cảm nhát mà tôi từng thấy”.

Jeanne Louise đã nghe lọt lời bình luận và bật cười

“Bên cạnh đó, bánh máu Black Forest nghe có vẻ không ngon miệng cho lắm” Giờ thì cô đang nói.

Quay trở lại cuộc đối thoại ban đầu, Rachel cắt lấy một miếng bánh “Không. Nó không ngon miệng chút nào. Tôi không biết dạ dày bà làm sao có thể tiêu hết được thứ máu sống đó. Etienne nói nó là khẩu vị tự nhiên có được nhưng dường như tôi luôn có rắc rối với nó”.

“Nếu như không phải chịu đau hay là yếu sức khi tôi không ăn thì tôi sẽ bỏ cuộc luôn”

Cô bẻ thành từng miếng nhỏ và bắt đầu nhai, sau đó dừng lại khi thấy Jeanne Louise và Marguerite trao đổi ánh nhìn. Rachel không biết liệu bản năng

của cô đã được cải thiện hay không, nhưng cô là người nhạy cảm trong hầu hết mọi câu chuyện. Và giờ là về cô. Chân mày nhướng lên thăm dò, cô hỏi “Cái gì?”

“Không có gì, cưng à” Marguerite vỗ nhẹ lên tay cô và cười “Thưởng thức cái bánh đi. Và đây này, uống thêm chút trà nhé”.

Rachel nhận tách trà, cô im lặng ăn và uống trong chốc lát, đơn giản ngồi đó lắng nghe những câu chuyện bàn tán xung quanh cô. Sau đó cô hỏi Marguerite “mất bao lâu thì bà quen được với việc ăn máu sống?”

Lần này thì cô không nhầm lẫn được cái nhìn mà Jeanne Louise và Marguerite vừa trao đổi. Họ đang thì thầm nói về cô. Sau đó mẹ Etienne mỉm cười và nói “Tôi làm quen với nó tương đối nhanh chóng ạ. Thật sự là ngay lập tức. Nhưng đôi lúc cũng có sự khác biệt, không có ngân hàng máu. Chúng tôi phải ăn ‘cho tiện’ là kiểu chúng tôi hay nói”.

Rachel thậm chí không cố gắng che giấu sự kinh hãi “Cho tiện?”.

“À...” Marguerite mỉm cười và nhún vai “Cô gọi xác chết là côn trùng bị chiến xù và những thứ khác giống như vậy để giúp bản thân cô tách ra khỏi những khó chịu khi chúng chết. Chúng tôi, ít nhiều cũng giống vậy, có những cụm từ và giống như tách cảm xúc bản thân ra khỏi việc phải ăn hết những con người hoàn toàn đáng yêu”.

“Oh” Rachel gật đầu. Sau đó cô im lặng mà ăn, tâm trí cô cháy lên với ý nghĩ những người giống như gia đình và bạn bè cô giờ đây trở thành nguồn thức ăn chính cho cô. Thật nhậy nhụa làm sao! Chắc chắn nó là một trong những tiêu cực mà cần phải đối phó. Cô gần như an tâm rằng cần xé không còn được cho phép nữa. Cần người có lẽ dễ dàng hơn và làm giảm số lượng chén đĩa phải rửa, nhưng ít nhất bao bì bên ngoài cho phép cô giả vờ rằng cô không phải đang ăn thịt người. Cô cho rằng giống như sự khác biệt giữa việc mua thịt trong cửa hàng và việc tàn sát con bò của bạn.

Lissiana mở món quà sau khi thức ăn đã được dọn đi. Cô có vài thứ dễ thương và dường như thật sự thích cái áo ngủ mỏng màu kem mà Rachel đã chọn cho cô.

Đồ uống được phục vụ sau đó – thứ đồ uống mà Rachel đã dự kiến. Loại ly rượu dài được đổ đầy máu. Rachel lấy ly của mình nhưng chỉ đơn thuần cảm vậy thôi, không muốn bịt miệng hay khiến bản thân xấu hổ trước bao nhiêu con mắt khi cô uống nó. Họ đều là những người phụ nữ dễ thương, và tất cả đều quá tốt bụng để có thể bình luận cái cách mà răng cô bật ra thụt vào mỗi khi cô ngửi mùi máu. Cái mùi hương thoang thoảng này không hấp dẫn cô chút nào nhưng chắc chắn rằng cô dường như thích nó. Rõ ràng cô cần phải điều chỉnh lại cái sự cố này. Etienne cứ khẳng định nó không quan trọng để học khi tiêu thụ máu, nhưng Rachel nhận thấy điều này khiến cô khá xấu hổ hôm nay và quyết định sẽ nói chuyện với anh khi trở về nhà tối nay.

Cái ý nghĩ đó khiến cô ngạc nhiên và dừng lại. Nhà ư? Ý cô là nhà của Etienne, không phải nhà cô. Cô đã trở nên quá thoải mái khi ở đó. Có lẽ thậm chí quá thoải mái với chính bản thân Etienne. Người đàn ông đã cứu cuộc đời cô chỉ để cứu cuộc đời của anh, điều cô có thể nói chỉ tới đó, đó chính là mối quan hệ mà họ có. Chắc chắn anh không thể hiện bất kỳ điều gì khác ngoài tình bạn và lòng tốt bụng.

Vậy thì, đêm đầu tiên anh đã... nhưng sau đó là cô tấn công anh. Và, sự thất vọng tăng cao khi anh hành động như thể không thích cô. Ít nhất trong khi cô thức, trong những giấc mơ của cô, anh đến với cô hằng đêm và tra tấn cô. Những nụ hôn kêu gọi và những vuốt ve anh trao, tất cả khiến cô đau đớn, không thoải mái bởi vì chúng luôn kết thúc một cách bất ngờ trước khi Rachel có thể tìm thấy được sự thoải mái. Có vẻ như cô không hoàn toàn hiểu rõ được giấc mơ ưót át đó. Cô biết chúng không để lại nỗi thất vọng Sylvia và ham muốn, vì vậy, rõ ràng cô đã làm điều gì sai. Tâm trí cô né tránh việc hoàn thành vì một lý do nào đó.

“Thật vui khi gặp cô Rachel, tôi hy vọng sẽ thấy cô tại đám cưới, cô sẽ đến chứ?” Jeanne Louise hỏi.

Rachel kéo bản thân ra khỏi những dòng suy nghĩ và ngạc nhiên nhìn xung quanh. Mọi người đang thu dọn và chuẩn bị ra về. Dường như buổi tiệc đã kết thúc.

“Cô ấy chắc chắn được mời” Lissiana thông báo khi cô quay lại với họ “và tôi hy vọng cô ấy sẽ tham gia”.

“Nó phụ thuộc vào chuyện liệu chúng ta có vấn đề khác cần làm rõ hay không”. Marguerite nói. Trông có vẻ ưu tư, bà thêm vào “mặc dù, nếu chúng ta thay đổi diện mạo của cô như thế nào và gọi là cô là RJ thay vì Rachel thì gia đình Greg cũng không khó khăn gì nhận ra cô trên bản tin” cô gật đầu “Vâng, có lẽ chúng ta điều chỉnh được”.

“Tốt thôi” Lissiana nói chắc chắn. Cô ấy ôm Rachel “Tôi muốn cô có mặt ở đó. Tôi nghĩ chúng ta sẽ là những người bạn thân với nhau. Giống như chị em trong nhà”.

Rachel mỉm cười nhưng cô không bỏ qua cái nhìn trao đổi giữa Marguerite và Lissiana. Cô thật sự phải bắt Etienne dạy cô việc đọc ý nghĩ. Cô cảm thấy chắc rằng cuộc đàm thoại im lặng đang diễn ra ở đây quan trọng hơn nhiều những lời được nói ra.

“Chết tiệt!” Rachel ném phịch cốc máu xuống và nhìn trừng trừng vào nó giận dữ. Cô chỉ không thể ăn nổi cái món đó. Cô có thể bản thân có thể nuốt vài ngụm nhưng hương vị quá kinh khủng và mùi thì hôi thối xộc thẳng lên đầu và khiến bụng cô cuộn cuộn lên

“Cô đang dần tốt hơn” Etienne quả quyết “Cô sẽ có thể kiểm soát được nó mà không gặp rắc rối nữa sớm thôi”.

Rachel nhìn anh, sau đó đứng dậy và bước tới cửa sổ bếp để nhìn ra ngoài bầu trời đầy sao. Cô đã không ra khỏi nhà hai ngày kể từ khi trở về từ buổi diễn, và cảm giác y như vài tuần trước đây. Cô bắt đầu bị khủng hoảng, bị nhốt trong nhà này cả ngày lẫn đêm chẳng có gì để làm ngoài việc đọc sách và cố gắng nuốt trôi máu. Cô phát bệnh với nó. Cô cần không khí trong lành. Cô cũng có thể tập vài bài thể dục chết tiệt. Những giấc mơ ưót át hằng đêm lại tiếp tục, nhưng vẫn không đạt được sự thoải mái. Mỗi lần, chỉ trước khi Rachel đạt đến điểm mà cô muốn thì giấc mơ dừng lại đột ngột. Cô bị tổn

thương.

“Tôi phải ra khỏi đây” cô thông báo, quay lại nhìn vào Etienne, như thể sự vỡ bờ của cô là do lỗi của anh. “Tôi cần không khí trong lành và tập thể dục và... tôi chỉ cần đi ra khỏi đây. Ngay bây giờ”.

Etienne im lặng vài phút. Lúc đầu anh trông rất miễn cưỡng nhưng sau đó lại gật đầu “Tôi có ý này. Chờ ở đây. Tôi sẽ trở lại ngay”.

Cau có, Rachel nhìn theo bóng anh vội vã ra khỏi phòng. Cô rất sợ anh sẽ cho cô một chuyến đi ngắm trăng đêm để chịu, một cái gì đó thật khoan thai và trịnh trọng. Cô không muốn bình thân hay trịnh trọng. Cô cần một bài tập thể dục mướt mồ hôi và nóng nực để giải tỏa hết những ham muốn căng thẳng đang dần bóp nát cơ thể cô. Nếu có ai đó đề nghị việc này trước khi cô bị biến đổi, Rachel sẽ không bao giờ tin rằng cuộc sống của ma cà rồng lại có thể đáng chán như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Love Bites* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

“Ôi, tuyệt quá! Đúng là những gì tôi cần.”

Etienne mỉm cười trước sự phấn khích của Rachel, đưa cô tới một chiếc bàn để mờ, nơi họ đã đặt chỗ. Ý tưởng của anh hết sức gây hứng thú. Anh không thường tới Night Club – một câu lạc bộ chỉ dành riêng cho ma cà rồng, mở cửa từ lúc mặt trời lặn tới khi bình minh. Nhưng anh hiểu được mong muốn của Rachel. Anh đã quá khắc nghiệt với bản thân mình. Sau nhiều đêm, mỗi khi giấc mơ được chia sẻ bị gián đoạn bởi việc lặp đi lặp lại cuộc gọi đầu tiên ấy, anh đã sẵn sàng bùng nổ.

Etienne không nghi ngờ việc Pudge đã gọi những cuộc gọi đêm khuya đó, nhưng anh không biết phải làm sao. Anh đã nghĩ đến việc gác kênh máy nhưng lại lo gia đình mình không thể liên lạc được lúc khẩn cấp. Vì thế, anh vẫn để máy hàng đêm, đi ngủ và chấp nhận.

Trong những giấc mơ cuồng nhiệt nhất mà anh từng có với Rachel, lúc nào cũng bị ngắt quãng vào lúc quan trọng nhất. Nếu cô cũng thất vọng nhiều như anh, thì chỉ một chuyến tới Night Club cũng sẽ giúp cô thấy đỡ hơn.

Ít nhất anh hi vọng chuyến đi này sẽ có ích cho cả hai. Anh phải giảm bớt căng thẳng nếu không anh sẽ có thể nhảy bổ vào Rachel mất. Đó là điều anh không muốn cho tới khi anh biết cô cảm thấy thế nào về anh. Mỗi quan hệ thật khó khăn khi ta không đọc được ý nghĩ người khác. Etienne không bao giờ điều khiển một phụ nữ và buộc họ ham muốn mình. Nhưng nếu gặp một phụ nữ hấp dẫn và nhờ việc đọc ý nghĩ, anh biết rằng họ có hứng thú, thì như trước đây anh đã tự tin hơn nhiều. Với Rachel, anh cảm giác như lạc vào bãi mìn.

Tất nhiên anh biết cô bị anh lôi cuốn, nhưng anh không biết bao nhiêu trong đó là do cô cảm kích anh đã cứu sống mình. Anh muốn nhiều hơn là lòng biết ơn từ cô. Anh nghĩ họ sẽ trở thành bạn đời của nhau, đó là điều anh đang hướng tới. Nhưng anh chưa bao giờ làm điều này trước đây, nên anh thấy mình như lạc lối trong đêm đen vậy. Trước đây, Etienne chưa bao giờ cảm thấy bất lợi như thế. Anh không có nhiều mách lăm. Anh không thích thế.

“Wow! Vậy đây là nơi đó!”

Etienne mỉm cười khi Rachel nhún người nhiệt tình trên ghế, nhịp ngón tay và chân theo tiếng nhạc và liếc nhìn xung quanh. Rõ ràng là cô muốn, thậm chí cần được nhảy nhót. Anh mở miệng toan đề nghị, nhưng rồi anh chuyển tầm mắt qua sàn nhảy và nhìn vào những cú lắc hông và xoay mông hoang dã của những vũ công. Vào thời của mình, anh cũng từng là một vũ công điệu nghệ, theo kịp với những điệu nhảy phổ biến lúc đó, chỉ tới khi anh bắt đầu chán với những người phụ nữ liên tục thay đổi trên giường mình. Nhưng khi anh bắt đầu mệt mỏi, anh đã rời bỏ cuộc sống xã hội từng chút một cho tới khi tất cả họ đều chết đi. Giờ anh chẳng rõ những người trên sàn nhảy đang làm gì nữa. Trông giống như một nửa bọn họ đang bị giật kinh phong vậy.

“Yo! Em họ!”

Etienne liếc nhìn xem ai reo câu đó, một nụ cười triu mến hiện ra trên môi khi anh phát hiện thấy anh họ Thomas của mình. Anh đứng dậy ôm lấy người đàn ông trẻ tuổi và vỗ lưng anh ta.

”Không tin nổi là em ở đây, trời ạ.” – Thomas nói. “Thật kinh ngạc! Bao lâu rồi nhỉ? Một thế kỷ chẳng?”

“Không lâu vậy đâu,” Etienne lạnh nhạt đáp.

“Gần thôi.” Thomas nhấn mạnh. Rồi anh ta liếc nhìn Rachel đầy hào hứng. “Cô hẳn là Rachel. Jeanne đã kể về cô. Tôi là Thomas. Cứ gọi tôi là Tom”

Rachel mỉm cười và bắt tay anh ta. “Anh chắc là rất có ý nghĩa với Jeanne Louise. Tôi thật sự rất thích nói chuyện với cô ấy ở bữa tiệc của Lissianna. Đó là em gái anh à?” Mắt cô liếc nhìn kiểu tóc và chiếc áo sơ-mi ôm sát cùng chiếc quần da của Thomas. Etienne hi vọng là cô thích thú.

“Để tôi đoán thử nhé, anh là em trai cô ấy? Hai tám hoặc hai chín vì cô ấy chín hai rồi?”

“Sai.” Anh cười toe toét. “Tôi là anh trai. Hai trăm linh sáu tuổi. Mẹ muốn có em bé nữa nhưng mẹ phải chờ khoảng mười năm hoặc tám đó.”

“Oh, đúng rồi.” Rachel xấu hổ. “Tôi quên mất luật trăm năm.”

Thomas cười khúc khích, rồi cũng liếc Rachel nhiều như cô nhìn anh – anh chú ý tới cách tay chân, hầu như toàn thân cô đang nhún nhảy theo nhạc. Cô gần như đang nhảy tại chỗ. “Nếu không ai can thiệp chắc chút nữa cô leo cả lên bàn mà nhảy mất.” anh chọc. “Cô trông giống một người cần giải tỏa lắm rồi.”

Rachel cười to. “Anh nói chuyện thông minh lắm.”

“Nói sao được nhỉ? Tôi là một gã ma mãnh mà.” Anh đùa, cầm lấy tay cô và nói. “Nào, tôi sẽ là hiệp sĩ quân da đưa nàng ra sàn nhảy.”

Etienne nhăn nhó khi Rachel đi với anh họ mình. Cô không nhìn mọi việc theo cách của anh. Đáng ra anh không nên chán chừ mời cô khiêu vũ, anh bức bối tự nhủ. Anh chỉ cần đưa cô thẳng ra đó. Ấy chính là điều cả hai cần.

“Ngủ quên nên thua rồi nhá, em họ.” Tiếng cười cợt vang lên nhắc Etienne nhớ rằng anh đang ở một chốn mà một số ma cà rồng mạnh hơn có thể đọc được suy nghĩ của mình, bao gồm cả ông anh họ. Anh đã trở nên rất hữu ích trong tổ chức, nơi việc bảo vệ suy nghĩ của mình là không cần thiết.

Bức xúc với chính mình, Etienne phong kín tâm trí của mình để người khác khỏi thấy. Rồi anh về chỗ ngồi, tức tối nhìn Rachel và Thomas bắt đầu nhảy nhót loạn xạ trên sàn.

“Thế, cô với em họ Etienne sao rồi?”

Rachel mỉm cười và nhún vai. “Ồn cả. Anh ấy rất tốt.”

“Ôi trời!” Thomas chớp lấy ngực mình như kiểu vừa bị cô đâm một nhát. “Tốt ư? Nụ hôn từ thần đó nàng?”

Rachel bật cười vì trò diễn của anh, thậm chí còn ngạc nhiên hơn khi anh ta mấy lần nhướn mày lên và nói “Rõ ràng là em họ tôi chẳng chịu di chuyển gì cả. Tôi nghĩ cậu ta cần một cú hích đây. Nào, động viên cậu ta nào.”

Khác hẳn suy nghĩ của Rachel, ý tưởng của Thomas về việc “hích” Etienne lại là kéo cô vào vòng tay mình và bắt đầu nhảy điệu Slow trong khi nhạc hip-hop vẫn bật.

“Ồ... Thomas, anh có thấy là họ đang mở nhạc sàn không?” Rachel phải hét lên át tiếng nhạc.

Tay anh trượt dọc theo lưng cô xuống dưới. “Có, và Etienne cũng biết thế.” Anh ta hét lên trả lời, cuốn cô lại gần hơn và cười lớn. “Cậu ta đến rồi kìa. Hích thành công. Sau này cảm ơn tôi cũng được, cô bạn. Tôi có thể làm hiệp sĩ quân da bóng cho cô trong bất kì lúc nào.” Anh đưa tay vỗ vào phía sau cô, và thả ra khi Etienne xuất hiện. Lâm bộ vô tội, anh ta kêu lên “Muốn xen vào hả.”

Câu trả lời của Etienne lại là một cái nhìn đầy ẩn ý khiến Rachel phải hoài nghi. Cô tự hỏi liệu có phải anh quan tâm tới mình. Sự ghen tuông và giận dữ trên khuôn mặt anh tố cáo điều đó. Nhưng khi họ ở một mình, anh có biểu hiện gì đâu, thậm chí rất bạn bè thân thiện.

Cô không nghĩ được nhiều hơn. Etienne cũng phớt lờ điệu nhạc sôi động như Thomas và cuốn cô trong tay. Cô không nghĩ là thật, nhưng thực sự anh đang ôm cô còn chặt hơn ông anh họ. Và trong khi tay Thomas đậu trên mông cô thì Etienne ôm chặt, và dẫn cô lướt trên sàn nhảy. Rachel đứng đĩnh vào phía trước anh, cảm nhận rõ ràng những bụi cơ và đường nét nam tính của cơ thể đàn ông khiến người ta ngẹt thở. Trong một vài lúc, cô cảm thấy nóng rực, khó thở, và cực kì cần uống cái gì đó.

Hơn cả kì vọng, khi cô đề nghị điều ấy với Etienne, anh đồng ý ngay lập tức. Anh đưa cô quay lại bàn. Thomas có vẻ định tham gia cùng. Anh đã ngồi sẵn ở đó và cười ngạo mạn ra khi họ tới.

Etienne quắc mắt với gã ma cà rồng trẻ tuổi khi anh ta kéo ghế cho Rachel – một cử chỉ cô chưa từng biết trong cả đời hẹn hò hiện đại. Anh nói, “Ngồi yên đây. Anh quay lại ngay.”

Rachel ngạc nhiên nhìn anh rời đi. Anh biến mất sau cánh cửa để biểu tượng đàn ông. Phòng vệ sinh.

“Uống gì đây mọi người?”

Rachel bắn khoắn nhìn cô phục vụ đang mỉm cười với mình. Cô chiếu ánh nhìn cầu cứu Thomas. “Tôi không biết họ có gì,” cô thừa nhận, cảm thấy hơi lạc lõng. Đây là một quán bar dành cho ma cà rồng, cô nghĩ họ sẽ phục vụ máu. Nhưng liệu họ có đồ uống khác không?

“Cho phép tôi,” anh đề nghị. Yêu cầu này làm Rachel nhẹ nhõm hẳn, trừ việc anh ta cười toe “Cho hai Sweet Ecstasies và Virgin Mary.” (Cuồng say ngọt ngào và Mary đồng trinh).

“Virgin Mary là gì vậy?” Rachel hỏi đầy nghi hoặc khi cô hầu bàn đi khỏi. Cô đoán Sweet Ecstasies là để cho cánh đàn ông và Virgin Mary là cho cô. Câu trả lời của Thomas chính lại suy nghĩ sai lầm này.

“Máu, Worcestershire, nước sốt Tabasco với một lát chanh. Tôi thích vị cay và nóng,” anh cười phe phờ trả lời.

“Oh,” Rachel thì thào. Thức uống nghe thật kinh khủng. Cô sợ phải hỏi xem có gì trong Sweet Ecstasies.

“Đôi khi không biết lại hơn.” Thomas ngả ra phía trước để khỏi phải nói to. Rõ ràng anh đọc được suy nghĩ của cô. Thật phiền vì chẳng thể có suy nghĩ nào của bản thân mà không ai đọc được mọi lúc. Rachel thoải mái hơn với Etienne, người luôn phàn nàn là không đọc suy nghĩ của cô được. Nếu anh ấy chỉ nói dối mà có thể đọc được, thì ít ra anh cũng lịch sự không bình luận gì.

“Không sao mà,” cô đáp lời Thomas. “Tôi nên cảnh báo anh không cần phải kêu nếu tất cả đồ uống họ có ở đây đều là máu. Tôi không giỏi kỹ năng tiêu hóa cho lắm.” Cô rùng mình trong từng ý nghĩ.

Thomas để ý cô một lát. Rachel nghi ngờ anh ta đang phân tích não cô xem vấn đề là gì. Sau đó anh gật đầu. “Đừng lo chuyện đó. Em đâu tôi cũng có vấn đề tương tự. Chúng tôi đã tìm được cách. Tôi sẽ chỉ cho cô khi phục vụ mang đồ uống tới.”

Rachel trong một chốc đã hi vọng anh ta thực sự có giải pháp; rồi ý nghĩ của cô chuyển qua việc băn khoăn xem có gì trong món Sweet Ecstasies mà anh ta gọi.

“Ồ đây họ có mọi loại đồ uống,” Thomas nói, rõ ràng lại đọc ý nghĩ của cô lần nữa. “Một số là pha trộn như kiểu Virgin Mary, máu tươi với vài ba thứ khác, và còn lại là máu đặc biệt. Chẳng hạn như Sweet Tooth.” (răng ngọt).

“Sweet Tooth?” Rachel hỏi.

“Uhm,” Anh gật đầu. “Máu của người tiểu đường. Di Marguerite rất thích,” anh nói thêm trước khi tiếp tục. “Rồi thì máu nhiều sắt hoặc phot pho.Ồ, và High Times. Là máu của người hút cần sa.”

“Không thể nào!” Rachel há hốc miệng nhìn anh ta.

“Đương nhiên. Uống cạn mà không có hại cho phổi vì khói thuốc.” Anh cười khúc khích trước biểu hiện của cô.

Rachel lờm anh ta nghi ngờ, rồi hỏi. “Vậy họ có đồ uống hàm lượng cồn cao không?”

“Ồ, có chứ. Gọi là Wino Reds. Bố Etienne là một con nghiện đấy. Nghiện nặng luôn.”

Cách nói của anh ta làm Rachel phải hỏi. “Nghiện rượu á?”

“Đúng.” Anh gật đầu nghiêm túc. “Bọn ta cũng có kẻ nghiện rượu nghiện thuốc như dân chúng bình thường. Chỉ có điều chúng ta phải tiêu thụ nó thông qua máu.”

“Ma cà rồng nghiện rượu,” Rachel thì thào, hầu như không tin nổi.

“Tôi sẽ nói cho cô một bí mật,” Thomas bò qua bàn lần nữa để chạm đầu nhau. “Tất cả họ đều có lúc lo rằng Lissi sẽ theo bước cha mình.”

“Không,” Rachel ngồi kinh ngạc ngồi bật dậy. “Em gái Etienne?”

“Đúng”. Anh nghiêm túc gật đầu. “Từ nhỏ cô ấy đã là một Hemophobic.”

“Đúng vậy, Etienne có đề cập đến điều này rồi. Vậy, cô ấy uống rượu để vượt qua, hay là—”

“Không. Nó không uống. Ít nhất là theo cách cô nghĩ. Lissiana phải sống trong nhà và lấy máu từ tĩnh mạch của mình trong vài trăm năm đầu tiên. Dở cái là nó không tự làm được. Di Marguerite phải điều khiển đầu óc nó và để nó đi ngủ rồi mới lấy được. Nhưng rồi, khi Claude qua đời—”

“Claude?” Rachel cắt ngang.

“Chồng của di Marguerite. Ông ta uống quá nhiều Wino Reds, làm rơi điều thuốc cháy trong tay, thế là bị thiêu tới chết.”

“Vậy ra lửa có thể giết chúng ta?” Rachel hỏi.

“Ừ. Lửa. Cắt đầu hoặc đâm qua tim nữa,” anh đáp. Sau một lúc chắc rằng cô không hỏi gì thêm, anh trở lại câu chuyện. “Khi Claude chết đột ngột, Lissiana quá sốc. Cô biết đó, chúng ta ít khi chết quá mà, nên khi chết thì làm mọi người hoảng cả lên. Dù sao thì, nó cũng quyết định nó cần độc lập hơn. Nó cần phải ‘sống cuộc đời của mình’, nó nói vậy đó. Rồi nó vào trường đại học để lấy bằng về phục vụ an sinh xã hội, tìm một công việc ở văn phòng cứu giúp của địa phương, và tự rời đi.”

“Cô ấy ăn uống thế nào nếu như—”

“Vấn đề là ở đó. Luật không cho phép chúng ta cắn người. Nhưng ví dụ trong một số trường hợp khẩn cấp, thì được. Và vì bị Hemophobia như thế, Lissiana được phép.” Anh liếc về phía phòng vệ sinh nam, nhưng chưa thấy dấu hiệu của Etienne. Thomas quay lại nói tiếp. “Điều cần lo ở đây là nạn nhân mà nó chọn. Họ đều trong tầm tay và dễ biến thành con mồi. Vấn đề là, rất nhiều người trong số họ nghiện rượu, nghiện thuốc. Lissi cố tránh, nhưng đôi khi...” anh nhún vai.

“Đương nhiên là gia đình cô ấy rất lo.” Rachel thì thầm.

Thomas gật đầu. “Khoảng một năm trước, Marguerite quyết định là đã đủ rồi và bắt cóc một nhà tâm lý để điều trị Hemophobia cho nó.”

“Bắt cóc?” Rachel thờ dốc.

Thomas cười. “Không sao hết. Cuối cùng Lissi thả anh ta ra mà. Nhà tâm lý học đó, chính là Gregory Hewitt.”

“Chồng chưa cưới của cô ấy?” Rachel lắc mạnh đầu.

“Kể bí mật gia đình à, Thomas?”

Rachel và Thomas bắt đầu thấy có lỗi khi Etienne xuất hiện bên ghế ngồi cạnh cô.

“Ồ, giờ cô ấy là thành viên gia đình mà, đúng không?” Thomas cố bào chữa.

Rachel liếc hết người này qua người kia khi họ ngهنh nhau. Họ đang có ngầm ý gì đó mà cô không rõ. Và cô chẳng hiểu Thomas có ý gì. Không lẽ cô được xem như thành viên gia đình vì giờ cô đã là ma cà rồng? Rõ là họ đã che chở cô dưới cánh mình và hỗ trợ cô trong quá trình biến đổi, nhưng giờ cô đã có một gia đình mới ư? Một gia đình sẽ sống lâu hơn hẳn gia đình đã sinh ra cô?

Đồ uống tới đây!” Phục vụ tới chấm dứt thời điểm căng thẳng. “Ai uống Virgin Mary nhỉ?”

“Là tôi.” Thomas nhận đồ uống với một nụ cười quyến rũ.

“Có nghĩa cái này là dành cho hai vị.” Bồi bàn đặt hai cốc còn lại trước mặt Etienne và Rachel.

“Cái gì thế này?” Etienne hỏi Thomas ngay khi cô ta đi khuất.

“Ồ, đợi đã.” Thomas vội đứng dậy, theo sau cô bồi bàn và trở lại ngay sau đó với hai ống hút. Anh chuyển qua phía Rachel và bỏ chúng vào cốc của cô, rồi cầm cốc lên và nhìn cô mỉm cười. “Okay, mở cái miệng xinh xắn của cô ra nào.”

Rachel lưỡng lự, rồi mở miệng ra, hơi xấu hổ vì răng cô lộ ra như mọi khi.

“Không có gì phải ngại,” Thomas quả quyết khi anh găm hai ống hút vào chân răng cô. “Một kĩ xảo nho nhỏ. Giờ thì thư giãn đi. Răng cô sẽ làm mọi việc còn lại.”

Rachel vẫn thấy vậy khi anh ta bỏ tay ra khỏi miệng cô và trở về chỗ ngồi. Cô không thấy chuyện gì xảy ra tới khi Thomas cười và bảo. “Nó đang hoạt động đó.”

“Ra thế đấy,” Etienne nhận xét, liếc nhìn Rachel. Anh nghe có vẻ không vui lắm, và kích động uống một hơi cạn nửa cốc của mình.

“Thấy chưa?” Thomas cười tí tøn. “Tôi đã nói là kiểu gì cũng có cách mà. Sức mạnh của mấy cái răng này thật đáng kinh ngạc, hmm?”

Rachel liếc mình nghiêng đầu xuống ngang thành cốc. Cô cố để không làm rơi mấy cái ống ra và ngạc nhiên thấy nó thực sự hiệu quả. Cốc cô đã cạn một nửa. Chỉ cần vài phút là răng cô đã hút cạn tới đáy. Khi xong xuôi, cô rút ống hút ra và nhào người qua ôm Thomas.

“Cảm ơn, Tom. Tôi đã từng cố uống thử nhưng mùi vị kinh quá. Giờ tôi không phải lo nữa rồi.” Cô ngồi lại chỗ và cười với Etienne. “Giờ ta có thể chuyển sang dạy tôi kiểm soát hàm răng và những tính năng khác của mình.”

“Hmm”. Etienne một lần nữa lại dường như không vui nhưng Rachel không thể hiểu vì sao. Anh uống ngụm cuối cùng, đặt cốc xuống và đứng lên. “Kiêu vũ nào.”

Đó không hẳn là một lời mời. Anh nắm lấy tay cô và khiến cô phải đi theo. Rachel gần như phải chạy theo khi anh đưa cô tới sàn nhảy. Lần này, nhạc nhẹ đang phát. Etienne giữ cô trong tay, ôm cô, và bắt đầu di chuyển. Anh bắt đầu bằng việc giữ lấy cô trong một khoảng cách lịch sự, nhưng cứ mỗi bài hát, anh lại ép cô lại gần hơn và gần hơn tới khi thân thể họ dính lấy nhau.

Rachel hoàn toàn tự nguyện, cơ thể cô như tan vào anh và cô phát ra một tiếng thở dài. Cô dựa đầu vào vai anh. Cô rên rỉ một cách thư thái khi tay anh lang thang trên cơ thể cô, cùng lúc vuốt ve và áp sát cô lại gần hơn nữa.

Rachel cảm thấy cực kì, cực kì khó tin. Dòng cảm xúc dễ chịu của cô tràn ngập khắp người, mỗi nơi mà Etienne chạm tới, kéo theo sự run rẩy hứng thú. Khi tay anh trượt nhẹ trên tóc cô, cô ngẩng đầu lên, đôi mắt lim dim nhìn môi anh tiến lại gần môi mình. Khởi đầu giống như một nụ hôn nhẹ nhàng, nhanh chóng biến thành sự tìm kiếm khoái cảm dễ chịu. Trước khi cô nhận ra, họ đã dừng việc giả vờ khiêu vũ lại và chỉ đứng trên sàn nhảy âu yếm nhau như những thanh thiếu niên.

“Anh muốn em.” Etienne gặm gù, biến nụ hôn thành việc lắn môi trên cổ cô.

“Cảm ơn chúa,” cô thở ra nhẹ nhõm. Chắc là cô chết mất nếu anh không làm chuyện đó với cô ngay.

“Ngay bây giờ.”

“Bây giờ ư?” Cô mở mắt, thấy anh đang nhìn quanh, đầy kích động.

“Đừng, ngay bây giờ. Nhưng không phải ở đây.” Vẫn giữ cô trong một tay, anh nhanh chóng rẽ lối ra khỏi sàn nhảy. Rachel tưởng anh sẽ trở lại bàn ít nhất đủ lâu để xin lỗi Thomas, nhưng dường như anh không chờ được đến thế. Thay vì vậy, anh mang cô ra ghế xe, vội vã tới bãi xe, và leo lên khỏi động động cơ. Nhanh chưa từng thấy. Vào lúc chiếc xe bắt đầu quay, Etienne quay lại và ôm cô vào vòng tay mình.

Rachel đã sẵn sàng, gần như trườn vào người anh, miệng cô hé mở sẵn sàng khi anh cúi đầu xuống đòi hỏi. Cô chưa từng thấy phấn khích như thế trong đời. Mỗi nơi anh chạm tới, mỗi centimet thịt, hơi thở của anh quét như ngọn lửa. Nỗi đam mê kéo đến nặng nề và ướt át giữa hai chân cô.

“Em cần anh,” Rachel thở hổn hển khi họ vừa tách môi ra.

Câu trả lời của Etienne là một tiếng gầm gừ. Anh giật mạnh áo cô, lôi nó ra khỏi quần. Cô rõ ràng không phải là người duy nhất từng sờ khi bị cởi quần áo. Phần trên của Rachel đột nhiên bị mở toang và anh nhanh nhóng cởi nút áo ngực phía trước của cô.

“Ồi.” Cô rên lên khi ngực cô nảy lên và anh giữ lấy trong tay. Rachel thở ra một tiếng rên đau đớn đầy dễ chịu khi anh lần lượt vuốt ve và mút mát đầu ngực mình. Khi cô cảm thấy tay anh trên eo mình, cô cúi xuống để giúp anh nhưng thân thể họ áp quá sát vào nhau, không gian quá chật hẹp.

Etienne nguyên rùa và để cô lại ghế phụ và về số. “Về nhà”. Đó là tất cả những gì anh nói.

Rachel cắn môi và nắm chặt lấy phía trước khi họ đảo ra khỏi bãi đậu xe. Cô định thắt dây an toàn nhưng Etienne lái xe nhanh tới nỗi cô chắc rằng họ sẽ tới nơi trước khi đôi tay run rẩy của cô làm xong.

Cả hai người lao ra khỏi xe trước cả khi động cơ tắt hẳn. Etienne vòng ra trước xe cùng cô, nắm lấy tay cô và chạy về phía cửa trước. Anh mở khóa, kéo cô vào trong và sập cửa trước khi kéo cô vào lòng lần nữa. Rachel đột ngột áp mạnh vào bức tường hành lang, miệng và tay của Etienne cùng lúc vây lấy khắp mình cô. Họ giật lấy quần áo của nhau.

“Anh không chờ nổi để đưa em lên lầu nữa,” anh có vẻ hối lỗi khi kéo tuột hết quần áo cô xuống chân.

“Đừng đợi”, Rachel nói. Chính cô cũng không chờ nổi. Cô khát khao anh, muốn anh ngay lập tức, ngay tức thì.

Etienne chỉ cần thế. Anh xé toạc quần lót của cô với một cái giật mạnh, giữ lấy sau đùi cô, nâng cô lên và đặt cô quay lưng lại với mình. Anh trượt vào cô và cả hai rên lên khi anh hoàn toàn khít với cô. Nhờ có những giấc mơ mãnh liệt mỗi đêm, giống như họ đã cùng hướng tới điều này cả tuần rồi.

Etienne dừng lại, bước qua một chút. Cô đột nhiên lo rằng cô lại đang mơ, và giấc mơ sẽ chấm dứt ngay lúc này, giống mọi khi. Rachel cắn móng tay mình vào vai Etienne và van nài.

“Nữa đi mà,” cô tha thiết.

Etienne đặt cô xuống cái gì đó – cô nghĩ là bàn đặt trong hành lang – và bắt đầu chuyển động trong cô. Lần lượt rút ra, và tiến vào.

Rachel không nhận ra là cô đã hét lên. Cô chưa từng hét lên trước đây. Nhưng không chỉ có vậy, khi cô tới đỉnh điểm, cô hét lên và cắn ngập răng vào cổ Etienne, làm máu tràn ra khắp mình anh và cô khi cô ôm quần lấy anh. Đây là lần tuyệt vời nhất trong cả đời chăn gối của cô.

“Chào em”

Rachel chớp mắt ngái ngủ và hoài nghi nhìn người đàn ông đang vờn người cạnh mình. Etienne. Cô nhận ra anh, dĩ nhiên là thế, nhưng vị trí này làm cô không hình dung ra. Điều cuối cùng cô nhớ là cơ thể cô căng tràn và bùng nổ trong đam mê như chưa từng có trong đời. Nay Rachel lại đang dựa lưng lên một bề mặt mềm mại, trong phòng ngủ. Cô bối rối nhận ra. Làm sao họ lại ở đây?

“Em ngất đi,” Etienne nhẹ nhàng bảo cô. “Anh hi vọng anh không quá bạo lực.”

“Bạo lực? Không.” Rachel trấn an anh, rồi đỏ mặt khi suy nghĩ trượt qua đầu. “Mẹ anh đã cảnh báo em điều này có thể xảy ra.”

Marguerite cũng đã dặn rằng khoái cảm sẽ hơn vài chục lần bất cứ điều gì Rachel từng biết. Rachel không chắc có phải vài chục lần không nhưng ít nhất là mạnh hơn mười lần, và đây là cô vẫn còn chưa chuyển đổi xong.

“Em cần anh,” Etienne thì thầm, ngón tay anh vẫn vờn trên đầu ngực cô.

“Em xin lỗi.” Rachel nói. Giọng cô khàn, và cô rùng mình trước vuốt ve của anh.

“Đừng mà. Anh thích thế.” Anh để tay mình dạt xuống bụng cô. “Anh thích cái cách em hưng phấn. Anh thích mọi điều về em.”

“Ồ, tốt quá.” Rachel rên rỉ và nhắm mắt lại. Cơ thể cô cong lên khi tay anh chìm vào giữa hai chân mình. Răng cắn chặt môi dưới, cô ngo ngoáy và bối rối dưới cái vuốt ve gần gũi của anh, rồi mở mắt và chạm vào anh. “Em nghĩ em lại cần anh nữa.”

“Anh biết là anh cần em lần nữa.” anh gầm gừ trả lời. Tay cô trượt dọc theo người anh. Etienne phủ lên người cô và tách chân cô ra chỉ để ngừng lại. Đột nhiên anh đông cứng khi một suy nghĩ xẹt qua đầu. Mắt anh nheo lại. “Những đồ uống đó là gì vậy nhỉ?”

“Đồ uống?” Rachel bắn khoăn hỏi lại, chân cô cọ quảy dưới người anh. Cô không muốn nói chuyện, cô cũng chẳng cần màn dạo đầu, chỉ muốn—

“Ừ, đồ uống mà Thomas gọi cho chúng ta ấy.” Anh giải thích.

“Ồ,” cô thờ dãi, không hiểu vậy thì làm sao. “Ừm, SweEtienne Tooth? Không, đó là đồ Marguerite thích. Đó là cái gì Sweet ấy nhỉ, Sweet... Sweet...”

“Sweet Ecstasies?”

“Đúng nó. Chính nó. Sweet Ecstasies.” Rachel mỉm cười, hi vọng anh quay lại việc cần làm. Nhưng thất vọng thay, Etienne kêu lên và sấp người gần cô hơn. “Sao vậy? Có chuyện gì thế? Thử ta uống có gì không ổn ư?”

“Không ổn? Không hoàn toàn là thế. Kiểu như Viagra của ma cà rồng hoặc là thần thoại Spanish fly ấy.” (1)

“Thật ư?” Rachel tò mò hỏi. Điều này không làm cô buồn lắm. Cô đã trải qua quá nhiều căng thẳng tình dục mấy ngày rồi, chỉ thấy hơi khó khăn một chút thì đúng hơn là buồn. Ngoài ra, nó đã giúp họ giải tỏa căng thẳng tình cảm. Cô chỉ mong anh sẽ thả phanh hơn một tí.

Tuy nhiên, Etienne đã ba trăm tuổi, và anh rõ ràng biết kiểm chế hơn. Dường như anh có tâm trạng tán gẫu hơn thì phải.

“Ừ, đúng thế.” Anh trả lời. “Tệ thật. Mấy đồ uống đó đều đầy nhóc oxytocin, dopamine, norepinephrine, phenylethylamine và có trời biết những gì nữa.

Rachel quá ấn tượng là anh có thể nói ra mấy cái tên đó, lại còn nhớ rõ từng loại. Cô nhận ra hết chúng. Hầu hết là hoóc-môn chứa chất kích dục, mặc dù Oxytocin được coi là hoá chất y tế và được dùng để hỗ trợ mấy bà bầu sinh em bé. Một số giả thuyết cho thấy nó tốt để sử dụng cho các cặp vợ chồng nhưng điều này vẫn chưa được chứng minh. Dù sao, cô vẫn thấy rất ấn tượng. Cô sẽ ngạc nhiên hơn nếu cái vật đang cương cứng đang rất gần cô, ở bên trong cô, nhưng dù sao cô cũng bị ấn tượng mạnh.

“Nó có tác dụng bao lâu?” Rachel hỏi, bắn khoăn không biết nó đã hết tác dụng với anh rồi không.

“Hàng tiếng,” Etienne ừ hừ. “Anh xin lỗi. Lần tới gặp anh sẽ giải cho Thomas một trận. Đáng lẽ anh nên kiểm tra trước khi uống. Anh ấy lúc nào cũng ranh ma nhất nhà, và...”

“Etienne,” Rachel cắt ngang.

“Ừ?” Anh nhìn cô thận trọng, như thể anh lo rằng cô sẽ nổi sung lên với anh vì điều anh họ của anh làm.

Rachel rời các ngón tay trên lưng anh để vuốt ve má anh. “Nếu anh không muốn em, em cũng hiểu mà. Có thể em sẽ chết mất, nhưng em hiểu.”

“Tất nhiên là anh muốn em rồi.” Etienne vội vã ngắt lời. “Anh muốn em bao nhiêu ngày rồi.”

“Tốt”. Cô mỉm cười rạng rỡ và thấy nhẹ nhõm. “Em cũng rất muốn anh- kể cả có chất kích thích hay không. Cho nên, sao anh không thôi kêu ca về Thomas, và—” “Như cô mong muốn, Etienne khiến cô im lặng bằng một nụ hôn và lao vào cô.

Rachel đáng ra có thể thờ phào, nhưng cô quá bận rộn với việc rên lên thỏa mãn. Cô đang trong ngọn lửa đam mê mà chỉ có anh đáp ứng được, và chắc chắn anh là người sẽ đáp ứng. Nhưng vậy vẫn chưa đủ. Cô muốn cảm thấy... Những suy nghĩ của cô vụt tan khi anh đột nhiên chuyển động, đưa gối anh vào giữa hai chân cô khi họ vẫn còn đang nhập cuộc và kéo cô ngồi trong lòng mình. Chân cô tự động quăn lấy hông anh.

Cơ thể họ trượt vào nhau, và Rachel rùng mình trong khoái cảm. Giờ họ sấp dính lấy nhau mọi chỗ. Ngực cô sạt trên ngực anh, tay cô ôm quanh vai anh và cô rúc mặt vào cổ anh, đặt những nụ hôn lên đó, nhắm nháp làn da mềm mại khi cảm xúc trong cô tăng dần lên. Rachel chưa bao giờ cần ai, nhưng giờ cô muốn cảm sâu rắng vào anh.

Cô thờ dốc và nức nở khi anh dập vào cô. Nó hơi nhanh, có thể chảy chút máu, nhưng Rachel tự cho phép mình cắn răng vào cổ anh. Giống như một mỏ neo, neo giữ cô khi đam mê và cao trào của họ ập tới. Rachel thấy mình trôi đi, không gian tối sầm nhưng cô vẫn bám víu lại nhờ rằng cô và cảm giác một dòng năng lượng và khoái cảm xuyên suốt cơ thể. Giống như dùng thuốc kích thích vậy. Đúng là chất kích thích. Cô thấy mình được nạp năng lượng, rồi no nê và nhả cổ anh ra với một tiếng rên rỉ khi cơ thể cô run lên và cuộn quanh anh. Bóng tối lại dần trải khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Love Bites* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Etienne đã dậy và đi khỏi khi cô tỉnh giấc. Rachel ngáp dài và đuổi người trên giường, mỉm cười hạnh phúc. Cô cảm thấy rất tuyệt. Hơi đói một chút, nhưng còn thì rất tuyệt. Cô chắc rằng tối qua tuyệt hơn bất cứ giấc mơ khiêu dâm nào. Sylvia ắt hẳn có một đời sống tình dục buồn tẻ nếu cô ấy nghĩ rằng giấc mơ nào cũng có thể trở thành sự thật.

Etienne đã làm tình với cô suốt đêm. Cuộc truy hoan còn kéo dài tới sáng, và tận trưa trước khi họ đổ sụp vào nhau, kiệt sức và hoàn toàn thỏa mãn.

Rachel mỉm cười nhìn ga giường, và ngồi dậy rồi ném mớ lộn xộn đó qua một bên. Anh ấy đúng là một cỗ máy. Anh có nhiều năng lượng hơn bất kì ai cô từng gặp, và còn ba trăm năm rèn luyện kĩ năng. Những điều Etienne đã làm khiến cô rung mình và đỏ mặt khi nghĩ tới. Run rẩy và đỏ ửng, cô vội vào phòng tắm và tiến thẳng tới vòi sen.

Cô đã có thể dùng vòi sen lạnh vào lúc đó, thật khó tin sau chặng marathon tình dục dai dẳng nhưng đó là sự thật. Tuy nhiên, cô chọn nước ấm, và đứng dưới vòi nước, thường thức cảm giác nước vỗ lên đầu và lại vỗ lên trước khi gội đầu. Cơ thể cô vẫn còn run rẩy và xúc động. Rachel không chắc đó là do Sweet Ecstasy ảnh hưởng lên mình, hay đơn giản là kí ức của cô về sự thỏa mãn Etienne đã đưa đến cho cô, nhưng mỗi khi chà bông tắm theo làn da ẩm ướt lại khiến cô rung mình và nhớ tới anh lần nữa. Đàn ông giống như thuốc kích thích vậy. Chất kích thích xịn.

Ra khỏi vòi sen, Rachel lau khô mình, mặc quần áo và chải tóc. Cô dừng lại để soi mặt mình trong gương nhà tắm, rồi chạy nhanh ra khỏi phòng tìm Etienne. Cô rất cần gặp lại anh, chỉ để được gần anh. Có thể ôm anh, hoặc hơn thế nữa.

Rachel mỉm cười vì những suy nghĩ thất thường của mình khi đang chạy xuống lầu. Ngôi nhà yên tĩnh không làm cô ngạc nhiên hay lo lắng, và cô hướng thẳng tới tầng hầm, nơi cô biết chắc sẽ tìm thấy Etienne ở đó. Không nghi ngờ gì anh đang làm việc với cái máy tính.

Anh đang ở phòng làm việc, nhưng anh ngồi ở bàn mình, tắt cả máy tính đều tắt. Anh đang nói chuyện điện thoại. Rachel đi tới đằng sau anh và toan đặt tay mình lên vai anh khi anh đang nói vào ống nghe. Khi anh lập tức dùng tay còn rảnh ôm lấy cô, cô mỉm cười và thư giãn, nhận ra chỉ đến khi đó cô mới không chắc về sự chào đón của anh. Etienne đã phàn nàn rằng anh muốn cô hàng ngày nhưng không có nghĩa là nhiều. Anh đơn giản có thể nói ra. Giờ anh có thể mất hứng thú với cô khi ham muốn của họ đã được thỏa mãn. Điều đó không xảy ra.

“Tốt lắm. Tôi sẽ để ý trông chừng anh ta,” Etienne nói và gác máy. Lúc điện thoại nhấp vào chỗ, anh đứng dậy và quay qua ôm lấy cô trong tay và trao một nụ hôn chào đón. Anh gầm gừ, “Chào buổi sáng, người đẹp, em thấy sao?”

Rachel đỏ mặt và hôn lên chóp mũi anh. “Em đói.”

Etienne cười khúc khích, “Em thật là tham ăn quá đi.”

“Đúng, em là như thế đấy. Nhưng ý em là em đói bụng.”

“Ah,” Anh phát ra tiếng thở dài nhỏ và ôm cô, rồi nắm tay và đưa cô ra khỏi văn phòng. “Ừ, anh cũng thế. Không may là chúng ta hết máu rồi. Anh vừa bảo Bastien gửi thêm một ít. Nó nên tới đây sớm, nhưng trong thời gian chờ đợi...” Anh ngừng lại khi bước vào bếp, đôi mắt chiếu xuyên qua cửa sổ phía sau và tìm kiếm trong bóng tối bên ngoài.

“Cái gì vậy?” Rachel tò mò hỏi. Bước đến cạnh anh, cô chăm chú nhìn khoảng sân rộng sau nhà. Cô đã nhìn ra đó cả lúc ban ngày và ban đêm, và lúc nào trông cũng rất đẹp, với một đài phun nước lớn, khu vườn rào đá và rất nhiều cây.

“Anh nghĩ anh thấy ai đó vừa ra khỏi đây,” anh thì thầm, rồi nắm tay cô thật chặt. “Đợi đây nhé, anh đi xem xét nhanh quanh quanh một tí.”

Anh ra khỏi cửa trước khi Rachel kịp nói gì. Rachel để cửa mở để có thể thấy mọi thứ, và nhìn anh bước ra sân sau. Cô định nhìn quanh để xem xét liệu có ai mờ ám không, nhưng mắt cô bắt gặp phía sau anh và dường như muốn ở lại đây. Cô không định đấu tranh với nó. Dù sao anh cũng nhìn ban đêm tốt hơn cô. Và thật sự là một cảnh đẹp. Một cảnh sắc tuyệt đẹp. Rachel chưa bao giờ nhận ra một người đàn ông có thể hấp dẫn tới mức nào. Cô chỉ muốn vồ lấy, siết chặt và...

“Chắc hẳn lại vì ảnh hưởng của đồ uống đây mà,” cô lẩm bẩm và lắc lắc đầu. Nhưng mắt cô lại chiếu lên lưng anh lần nữa vào lúc cô nghiêng đầu, và Rachel quyết định tốt nhất cô nên đi cùng anh hơn là đứng đây múa mép. Đóng cửa lại sau lưng, cô lặng lẽ đi theo anh.

“Anh có thấy gì không?” cô hỏi khẽ, bị phân tâm một chút vì mùi hương của anh. Anh có mùi rất tuyệt. Yummy. Rachel nhận ra rằng anh có mùi đặc biệt thú vị vào lúc cô áp mặt vào cổ anh, hít vào mùi của anh, nhưng giờ cô có thể ngửi thấy anh dễ dàng mà chỉ cần đứng cạnh anh. Cô nhận ra rằng giác quan của mình hẳn đã mạnh lên, cô thấy vui. Có lẽ cô sẽ có thể điều khiển răng nanh của mình sớm. Thậm chí có thể uống máu. Mẹo dùng ống hút mà Thomas biểu diễn có vẻ tốt. Nhưng cô vẫn thích có thể uống thẳng từ cốc như hầu hết bọn họ hơn. Đến khi đó, Rachel có thể cảm thấy như đứa trẻ uống trà với nửa cốc toàn là sữa.

“Không, chắc anh nhầm. Có lẽ đó là bóng cây thôi.”

“Hmm” Rachel ngửi không khí và bước lại gần anh hơn, tia nhìn của cô chiếu lên cổ anh. Anh có mùi thật ngon lành. Thậm chí đủ hấp dẫn để chén ngay. Vì lý do nào đó, lúc ấy anh gọi cô nhớ tới một miếng thịt bò kho, rất ngon và hiếm gặp.

Phải xuôi theo dòng nước thôi. (ES: off the hoof. Nó có nghĩa là khi bạn phải làm 1 việc gì đó mà không hề có sự chuẩn bị trước)

Những lời của Marguerite vang trong đầu cô, và mắt Rachel mở to hoảng hốt.

“Sao thế? Em thấy gì à?” Etienne hỏi khi cô đột nhiên chạy trốn.

“Không,” Rachel đáp, thấy tội lỗi tràn ngập. “Không. Anh có nghĩ ta nên vào nhà không? Ngoài này hơi lạnh.” Đang là tiết lạnh chuyển mùa, và cả hai bọn họ đều không mặc áo khoác. Cô không thấy lạnh, chẳng qua là viện cớ.

“Em lạnh ư?”

“Không,” cô thừa nhận, sau đó lúc lắc đầu. “Sao em lại không thấy lạnh vậy? Đáng lẽ em phải lạnh cóng luôn chứ. Ngoài này trời lạnh mà, Etienne”

“Giờ cơ thể em có năng lực cao hơn trước. Em không phải lo lắng chuyện lạnh hay giá rét hay bất kì điều gì khác hết,” anh giải thích. “Dù sao thì ta cũng nên đi vào. Em phải dùng nhiều máu để giữ ấm cần uống nhiều sớm sớm một chút – và anh biết em đói lắm rồi.”

“Đói đến lên được.” Rachel đồng ý. Mắt cô lại tìm đến cổ anh, và cô miễn cưỡng quay đi.

“Ồ mà, anh chàng giao hàng nên mang bữa sáng tới sớm một tí,” anh nói một cách yên tâm. Anh quay lại cửa. “Chắc là Thomas đấy. Cậu ấy thường làm mấy việc vặt như này.”

“Ồ, anh ấy tốt thật,” Rachel nhận xét. Cô dừng lại khi Etienne nắm lấy tay vịn cửa và quay, rồi lại xoay. “Gì vậy anh?”

“Ừm... Rachel, em mở khóa cửa hay để nó tự đóng vậy?”

“Anh mở khóa mà. Em chỉ để nó tự khép lại thôi. Sao vậy? Có gì không ổn à?”

Etienne cau mày. “Cửa sẽ tự động đóng trừ khi em gạt đòn bẩy. Chúng ta bị khóa ngoài này rồi.”

“Sao cơ?” Cô bước lên cạnh anh và xoay tay nắm, nhưng trước sự hoảng loạn của cô, cánh cửa vẫn đóng im. “Chúng ta không thể bị nhốt ngoài này được, Etienne.”

“Anh e là vậy.” Nghe giọng anh ngạc nhiên hơn là buồn bực.

Rachel thì không thích thú tẹo nào. Cô vừa phát hiện một điểm rằng anh trông rất ngon, và giờ nếu trời lạnh làm cô cần máu gấp thì sao...

Chuyển ánh nhìn nghiêm nghị sang anh, cô đề nghị, “Trèo lên cửa sổ xem sao.”

Anh lắc đầu. “Xin lỗi em. Hệ thống bảo mật công nghệ cao. Nó sẽ khởi động nếu anh thử làm cái gì kiểu như vậy.”

“Ồ, thế anh không thể tắt nó hoặc là sao đó à?”

“Đương nhiên là được, nhưng sao phải phá hư hệ thống của anh để khỏi bị lạnh vài phút chứ? Bất kì người giao hàng nào cũng có điện thoại hết. Anh có thể gọi cho Bastien và bảo anh ấy mang chìa khóa dự phòng tới. Chúng ta sẽ chỉ phải ở ngoài này vài phút thôi, anh hứa đó. Và hôm nay trời trong nữa. Anh có thể cho em thấy khu vườn của anh gần hơn. Trước nay em chỉ nhìn nó từ trong nhà. Anh có mấy loài hoa nở vào ban đêm rất đẹp—”

“Etienne,” Rachel bắt đầu bị kích thích, rồi thít lưỡi lại. Cô đột nhiên miễn cưỡng thừa nhận rằng trông anh hết như một bữa điểm tâm. Kinh nghiệm cán người trước đây đã cho thấy cán người lạ thì dễ hơn là cán người mình yêu. Giờ là lúc tốt nhất để xem liệu cô có tự chủ được không. Cô không muốn cán một đồng nghiệp của mình vào đêm nào đó mà cô cảm thấy đói.

“Sao thế?” Etienne nhắc khi cô vẫn im lặng.

“Không có gì,” cuối cùng cô nói. “Chỉ cho em xem vườn của anh đi.”

Etienne mỉm cười nắm tay cô. Anh dẫn cô trở lại khoảng sân và quanh đài phun nước để vào vườn. Đó là một khoảng sân sau cực lớn. Rachel chỉ có thể nghĩ rằng rõ ràng anh sống ở ngoại ô Toronto. Tuy nhiên cô không chắc, vì khoảng sân được bao quanh bởi một hàng rào riêng tư khổng lồ khiến cho không thể nhìn ra ngoài. Nhắc mình sẽ hỏi anh sau, cô đi theo xuyên qua khu vườn khi anh chỉ trỏ và kể tên một số loại cây khác nhau.

Đó là một khu vườn rất đáng yêu, rõ ràng được xây dựng nên để ngắm vào ban đêm. Cô có linh cảm vậy. Có đèn khắp nơi mà cô đoán là để sáng sủa, nhưng không có cái nào bật. Lối họ đi chỉ được ánh trăng chiếu sáng. Dầu vậy, Rachel không có chút khó khăn nào trong việc nhìn ngắm. Cô đoán vậy nghĩa là thị lực của cô đã được cải thiện, như Marguerite từng bảo. Đáng lẽ cô sẽ hào hứng hơn, nhưng vì cô quá đói. Cơ thể cô rõ ràng bắt đầu quặn thắt với nhu cầu được ăn. Khi Etienne không xuất hiện những ảnh hưởng như vậy, Rachel đoán là cô vẫn còn cần nhiều máu hơn để biến đổi.

“Sao em cứ nhìn anh như kiểu anh là một con heo quay lớn với quả táo trong miệng thế?”

Rachel rời mắt ra khỏi cần cổ ngọt ngào của anh và buộc phải mỉm cười. “Vi trông anh rất ngon lành,” cô nói nhẹ nhàng. Không kịp nghĩ ngợi, cô tiến lại gần hơn và rà tay lên ngực anh, vòng tay qua cổ và thổi thức anh cúi xuống hôn mình.

Etienne dễ dàng hạ môi mình xuống với niềm háo hức đam mê. Rachel thờ dãi vào miệng anh và tin rằng chuyện này thật dễ dàng, rồi phá nụ hôn và bắt đầu rê môi qua má đến tai anh. Cô nhắm nhắm tai anh và treu chọc. “Mùi vị anh đủ thơm để xoa dịu.”

Etienne cười khúc khích vì cách nói của cô, nhưng tiếng cười của anh im bật và anh cứng người trong vòng tay cô. Cô bắt đầu gặm gặm dọc cổ anh. “Ồ, Rachel em yêu? Anh nghĩ em đang bối rối nhầm lẫn giữa khát máu và ham muốn. Không phải là ý hay nếu em—aaaah!”

Lời cảnh báo của anh nghẹn lại khi cô tìm được anh trong quần jeans và ép chặt. Hơi thở của anh lập tức gấp gáp và anh gần như thờ hồn hên vào tai cô khi cô vuốt ve anh. “Ồ, có lẽ nhầm nhầm một tí sẽ không đau đâu.”

Rachel khàn giọng cười và liếm láp cổ anh. Cô thật sự không biết mình đang làm gì, chỉ theo bản năng và bản năng của cô muốn liếm cổ anh. Thật ra, cô muốn liếm khắp nơi. Etienne giống như một cây kẹo mút không lồ, hoặc giống như kẹo Tootsie. Cô muốn biết phải liếm bao nhiêu xa thì tới trung tâm cái kẹo Tootsie Pop này, nhưng cô biết rằng cô sẽ cắn một miếng thật sâu trước khi cô tìm thấy.

Rachel lại liếm cổ anh lần nữa, lưỡi cô chạy dọc theo những mạch máu, cảm nhận nó với khả năng tự nhiên khiến cô phải giật mình. Cô thật muốn cắn anh điên lên được. Cô chết mất, quặn thắt vì đói. Cô cho rằng nó không khác gì nghiện ma túy cần thuốc. Cô cần nó đến rõ lên, nhưng cắn anh thì có lẽ thô lỗ quá, mà cô cũng không dễ mình làm vậy được. Tới qua cô đã cắn anh mấy lần, nhưng toàn là vì đau đớn trong đam mê. Rachel có cảm giác ham muốn anh, nhưng chưa đủ. Cô phải chán chường lại.

Thả tay ôm anh ra, cô trượt tay dọc theo ngực anh, nắm cổ áo anh và banh sơ-mi của anh ra. Etienne nhe răng cười khi các khuy áo bung ra. Rachel không cần phải giữ về bất cần của mình nữa. Cô không trông đợi điều đó, dù dường như một nút bật ra và rồi cô phải gãi những cái khác lại bằng tay, nhưng nó xuất hiện khi cô đạt được một số sức mạnh của bản thân mình.

Sự ngạc nhiên chỉ làm cô chậm lại trong một khắc. Khi ngực anh đột nhiên lộ ra, lấp lánh ánh bạc trong đêm trăng, cô nghe thấy bản thân gầm gừ khao khát thoát ra từ cổ họng mình và để tay trượt lên đó. Da anh rất mát và mượt, mềm mại như nhung mà lại rắn như thép nguội. Thở dài đầy thoải mái, cô rướn người về trước để ấn môi mình vào làn da trước trái tim anh. Nhịp đập phía dưới thật mãnh liệt. Anh thật đầy sức sống, thật mạnh mẽ, và cô muốn anh.

Hơi ngả đầu ra sau, Rachel luồn tay vào tóc anh và kéo khuôn mặt anh xuống. Cô che phủ môi anh bằng môi mình, đầu tiên chà sát nhẹ nhàng, rồi mở miệng để đón nhận và răng cô nhay môi dưới của anh. Cô mút mạnh cho tới khi nó trượt khỏi răng cô với một tiếng “plop” khiến cả hai bật cười. Rồi dường như với Etienne vậy là đã chơi đùa đủ rồi. Cuốn cô trong tay, anh phủ môi mình lên môi cô. Không nhẹ nhàng cọ sát, không hôn vờn. Anh chiếm lấy miệng cô, rồi mở miệng và đẩy lưỡi mình vào tách môi cô ra. Rachel mở miệng không chút chần chừ và trượt lưỡi mình ra để gặp anh, một tiếng rên bị chen ép phát nửa chừng khi lưỡi họ quấn rối và trượt trên nhau.

Tiếng đáp rên rì từ Etienne khiến Rachel mỉm cười, hơi buông nụ hôn ra. Cô lướt lưỡi mình trên cằm anh và dọc xuống cổ họng anh, hít vào mùi hương của anh, nhưng không dừng lại để bị cám dỗ bởi những mạch máu đầy hứa hẹn. Cô rà môi men theo ngực anh, ngừng lại ở núm vú đầu tiên, và mút lấy, dùng lưỡi lắc nhẹ, rồi chuyển qua bên kia và lại làm như thế. Móng tay cô cào trên lưng anh khi cô làm vậy, nên anh chắc chắn cảm thấy, nhưng cô cố gắng để không làm rí máu.

Khi Etienne rên rì và cong người bắt cánh tay cô ngoặt ra sau lưng, dường như để hôn cô, Rachel cười ngặt nghẽo và dễ dàng né được. Hành động này làm cô trượt xuống thắt lưng anh. Ngả đầu ra sau, cô mỉm cười ranh mãnh và với tay chụp lấy quần jeans của anh. Etienne hít một hơi giật mình khi cô cởi tung nó ra, rồi dường như nín thở khi cô kéo khóa quần xuống.

Miệng Rachel mỉm cười rộng ra, rồi chạm vào bên trong và kéo anh ra. Cô biết mình đã phạm một sai lầm ngay lúc cô nghiêng người về trước để đưa anh vào miệng mình. Mùi và vị của anh khiến cho nhu cầu được cắn của cô gần như không cưỡng lại nổi. Rachel hoàn toàn cảm thấy máu đập dồn dập dưới làn da mỏng manh bao phủ phần cứng cáp của anh.

Chúa ơi, sẽ giống như là cắn một miếng xúc xích vậy, cô cảm thấy rất rõ. Nước trái cây sẽ phun tràn trề ra và ngọt lịm trong miệng cô, rồi trôi xuống cổ họng và làm thỏa mãn sự đói khát khiến cơ thể cô đau đớn. Suy nghĩ ấy thật khiêu gợi một cách kì quặc. Nó còn khá là kinh khủng. Rachel không tin nổi mình đang quỳ trước một anh chàng, toan tính ngẫu nhiên anh, người đã cho cô cực kì nhiều khoái cảm đêm trước. Trời, có vẻ rõ ràng rằng cô chưa sẵn sàng để quay lại làm việc. Nếu cô dự định như thế, chẳng ai an toàn nổi trước cơn đói của cô.

“Rachel?”

Cô lướt mắt dọc theo cơ thể anh và gặp ánh nhìn hoài nghi của anh, nhận ra mình vẫn đang giữ anh trong miệng. Tự làm mình tỉnh trí, cô vươn tay giữ lấy anh chàng và để miệng mình trượt dọc theo chiều dài của anh, rồi lặp lại. Cô làm được. Cô có thể cưỡng lại được. Cô phải làm được, Rachel kiên quyết tự nhủ. Cô phải chứng minh với bản thân rằng cô có thể cưỡng lại bất cứ điều gì, rằng cô an toàn bên cạnh các đồng nghiệp, rằng thậm chí sự cám dỗ ở gần như thế này- ngay trong miệng, thực tế- cô có thể thắng. Một tiếng rên của Etienne thúc đẩy cô, Rachel trượt miệng mình dọc theo anh lần nữa, lưỡi cô chơi đùa với phần da cương cứng với niềm vui thích dường như tập trung vào những mạch máu căng mọng mà nó lần theo. Chỉ cần một tí thôi, ý chí cô lung lay. Nhấp môi thôi, thật đấy. Cô gạt những ý nghĩ ấy qua một bên và trút anh ra khỏi miệng lần nữa, chậm rãi cảm nhận những phản ứng của anh. Rachel từng đôi lần biết tới những cảm xúc với anh, khi đam mê của họ hòa quyện cùng nhau, đẩy cả hai lên tới những cơn sóng tràn trề khoái cảm và ham muốn. Lần này lại khác. Tâm trí cô bận lo lắng với nhu cầu được uống, không thấy bị kích thích và vì thế giờ cô đang cảm nhận những cảm xúc và khoái lạc của anh. Cảm xúc ấy tràn ngập tâm trí cô như thể nó chính là của cô, những hứng khởi của anh lấp đầy mọi góc ngách, cảm xúc hoan lạc gần như không chịu nổi.

Cảm giác về cái miệng nóng ẩm trượt theo chiều dài nam tính thật tuyệt vời cô chưa bao giờ có khi chỉ là một con người. Cà răng vào cái đùi nhọn ấy khiến cả hai rên lên, và Rachel ép chặt hai đùi mình lại khi một cơn đau siết lại ở đó. Là một cơn đau dễ chịu, cô lặp lại việc ấy vài lần nữa cho tới khi chắc rằng cả hai có thể đứng lên mà không ai tan ra.

Nhận thấy những suy nghĩ ấy phản lại trên trạng thái của Etienne cũng như chính mình, và không muốn kết thúc cuộc vui sớm, Rachel thay đổi nhịp điệu vuốt ve. Sự thất vọng của Etienne cũng tác động tới cô giống như sự thỏa mãn của anh, và dù thế cô vẫn mỉm cười. Trượt bàn tay để không của mình dọc theo phần quần jeans bọc lấy đùi anh, cô siết chặt phần thân mà cô đang giữ anh và xoay lưỡi mình trên da thịt anh.

“Rachel.” Chẳng qua chỉ là bảo chữa cho bản thân, nhưng cô thực cảm thấy thật vô cảm. Cô đói khát, cả hai thứ là máu và sự thỏa mãn. Cô muốn biến trải nghiệm này thành điều anh không bao giờ quên, và từ khi cô trải qua chuyện ấy với anh, cô có thể biết chính xác cảm giác và ảnh hưởng của điều đó tới anh.

Mọi phụ nữ nên tận hưởng những lúc tâm trí giao thoa, cô mơ hồ nghĩ. Họ sẽ không bao giờ nghi ngờ về khả năng chiều chuộng một người đàn ông nữa, hay lo lắng tính nói ra xem anh ta có thích hay không. Họ sẽ đơn giản là hiểu, và làm những việc đúng đắn. Họ cũng sẽ chia sẻ cảm xúc khoải lạc theo cách mà bình thường không thể có.

“Chúa ơi, Rachel.”

Cô lờ đi lời van vãn của anh. Cô đã cảm thấy những gì anh cảm thấy, và biết anh đã sẵn sàng bùng nổ lần nữa. Nên lúc này Rachel không thay đổi phương thức hay nhịp điệu. Lúc này cơn khát của cô sẽ không bị khước từ.

Anh gào lên và bùng nổ trong miệng cô một nhịp tim đập trước khi chính cơ thể cô tiến tới cao trào. Tâm trí Rachel tràn ngập niềm khoải lạc của anh và chính cô, và rồi bản năng mới ập tới và cô cắn ngập răng nanh của mình vào tĩnh mạch nơi lưỡi cô đang chơi đùa cùng. Cô cảm nhận được Etienne giật mình, và cảm nhận khoải cảm của vết cắn của chính mình khi máu tràn vào qua răng cô. Cả hai cảm xúc hòa lẫn với nhau, trào qua nhau và quanh quẩn từ tâm trí này qua tâm trí khác, dường như mỗi lúc một mạnh hơn tới khi không gì có thể kìm giữ nổi.

Khi Etienne bắt đầu lắc lư phía trước cô, Rachel chấp nhận rút răng của mình lại, buông tha anh. Và cô yếu ớt ngồi xuống khi anh khuỵu gối trước mặt cô.

Tâm trí cô đang cố gắng tiếp nhận sự thỏa mãn tràn ngập cô và giờ toàn thân cô mệt lử. Có phải cơ thể của cô không nữa?

Etienne ôm phủ cô trong vòng tay mình, nhưng cái ôm của anh thật nhẹ, trần trụi. Khi anh nói, từ ngữ của anh cứ loáng thoáng và mờ ảo khiến cô không nắm bắt được anh nói gì. Rồi anh bắt đầu ngã ra phía sau. Rachel cố chộp lấy anh và giúp anh đứng vững nhưng dường như cô không đủ sức. Cô trôi tuột vào bóng tối âm áp đặc quánh đã khiến cô no nê sau màn mây mưa với anh.

Tuy nhiên, lần này rất khác biệt. Những lần trước, Rachel là người duy nhất bị áp đảo, trong khi Etienne – người mạnh hơn và nhiều kinh nghiệm hơn sau ba trăm năm, đã trở thành mỏ neo giữ cô. Lần này, dường như anh cũng trôi vào bóng đêm cùng cô. Nhận thức được điều này khiến cô bỗng nhiên lo sợ. Rachel không chắc về việc nổi lo sợ ấy là của cô hay của Etienne, nhưng khi cô rơi vào trạng thái bất tỉnh, cô biết đã có chuyện gì rất không ổn rồi.

Rachel từ từ tỉnh dậy, không chắc điều gì đã làm phiền cô. Cô vẫn nằm thêm một lúc, má cô tựa lên cái gì đó mát và cứng. Mắt cô vẫn nhắm. Cô thật sự cảm thấy yếu ớt không thể tin nổi, và không hiểu nổi vì sao. Kí ức về chuyện xảy ra trong vườn quét qua tâm trí cô và cô mỉm cười khi đang nằm. Nụ cười ấy nhanh chóng kéo theo một cái cau mày. Cô không thể yếu như thế này. Cô đã uống máu của Etienne và phải mạnh hơn, chứ không phải yếu đi, phải vậy chứ?

“Etienne?”

Tiếng la hét từ xa đánh thức cô dậy từ trạng thái uể oải của mình, và Rachel mở mắt thấy bóng đêm và khu vườn. Cô đang gối đầu lên ngực Etienne giữa những bông hoa nở vào ban đêm. Chạm chập cử động, cô cố ngóc dậy đủ để nhìn quanh những cái cây dọc theo lối hướng về phía căn nhà. Không thấy gì cả, căn nhà vẫn trống vắng hệt như lần đầu tiên họ bị khóa ở ngoài.

Rachel thở dài, để mình rơi lại trên khoảng da lạnh lần nữa. Cô vừa sốc vừa hơi sợ hãi vì sự yếu ớt mà mình đang chịu đựng. Với một cái quay đầu, cô có thể nhìn ngang những đường nét mờ nhạt của Etienne. Anh nằm trên lớp cỏ phủ sương bên cạnh cô, thân thể anh phản chiếu ánh trăng. Rachel vỗ nhẹ lên ngực anh, nhưng không có phản ứng nào.

Cô thấy lo lắng. “Etienne?”. Cô thúc vào anh mạnh hơn một chút. “Etienne?”

“Etienne!” Một giọng nam hòa với giọng cô. Lần này nó ở gần hơn, nhưng vẫn nghèn nghẹt, như thể qua tai nghe hoặc là vì khoảng cách rất xa. “Rachel? Quý thật, hai người trả lời đi! Anh có thể cảm giác được hai người, nhưng yếu quá không lần ra được.”

Bất kể là thế, tiếng nói đã gần hơn. Rachel hầu như không có cơ hội liếc xuống quần áo và xem có chấp nhận được không trước khi nghe thấy tiếng của sau căn nhà đóng sầm lại. Rachel cố ép mình ngồi dậy lần nữa khi Bastien sải bước tới xem.

“Hai người đây rồi.” Anh nhanh chóng hướng tới. “Anh lo phát ốm lên khi Tom nói chẳng có ai trả lời mà cửa thì khóa. Anh vội lấy chìa dự phòng của Etienne và—Cái quái gì xảy ra với hai người thế?” anh hỏi khi tới gần hơn để thấy Etienne đang nằm sõng soài bên cạnh cô. Rồi tia nhìn của anh lướt qua cơ thể em trai mình và chân mày nhướn lên “Ồi.”

Rachel liếc nhìn Etienne, đỏ bừng mặt khi cô thấy quần anh vẫn đang còn tuột ra, cái đó của anh lừng lợ với đôi dấu răng không thể nhầm lẫn.

“Ồi, Trời. Em cần cậu ấy hả?”

Vô cùng xấu hổ, chưa kể còn quá yếu để đứng lên, Rachel tuột xuống đất và rên lên. Cô đặt một tay lên che mặt.

“Thomas, mang máu tới mau!”

Rachel sợ hãi bỏ tay xuống. Chỉ Bastien thấy cảnh này là tệ lắm rồi, nhưng lại còn cả Thomas nữa. Sự hoảng hốt của cô dịu lại một chút khi thấy Bastien đang quỳ bên cạnh Etienne và chỉnh sửa quần áo anh lại.

“Em thấy sao? Tệ lắm phải không?”

Rachel liếc nhìn Bastien, ngạc nhiên vì giọng nói lo âu của anh. “Vâng, dù em không hiểu vì sao.”

“Chắc em đã uống quá nhiều máu,” anh giải thích. Anh quắc mắt nhìn cậu em đang bất tỉnh của mình. “Etienne không nên để như thế. Nó biết cách tốt hơn cơ mà.”

“Anh ấy, ờ, lúc đó đang bận tâm chuyện khác,” Rachel thừa nhận và đỏ mặt lần nữa. Cô háng giọng, “Sao em lại không nên—”

“Em có một số lượng siêu vi sinh trùng nhất định trong người, một lượng hoàn hảo cho cơ thể em. Nó thay thế những cái đã chết khi cần thiết, và tiêu diệt những tác nhân ngoại vi. Một lượng bất ngờ những siêu vi sinh trùng bổ sung từ ma cà rồng khác cần một quá trình để được cơ thể em tiếp nhận. ... Trong khi đó, những siêu vi sinh trùng tiêu thụ máu, bằng cách sử dụng nó với tốc độ nhanh. Đó là một điều đủ xấu khi em ăn no và đầy đủ, nhưng Etienne nói với anh rằng em ăn không đủ bởi vì em không thể chịu được mùi vị của máu. Và thật ra, không ai trong số hai người có đủ máu buổi sáng này, đó là lý do Thomas đã đến đây.”

Nhắc đến tào tháo thì tào tháo đến (*ES: as if on cue), em họ của Etienne đi vào một cách nhàn nhả đem theo một túi đông lạnh y tế. Anh nhìn xuống Etienne đang bất tỉnh, sau nhìn đến tình trạng yếu ớt và xốc xếch của Rachel, nhưng anh ta chỉ mỉm cười. “Chào cô gái nhỏ. Hình như anh đã đến kịp lúc khẩn cấp nhì.” <*ES: dudette. Dude nghĩa ở Mỹ có nghĩa là công tử bột. Dudette là dành cho nữ: cô gái nhỏ, công chúa?>

Anh ta mở túi ra và rút ra hai túi máu, đưa một cái cho Bastien, sau đó dành thời gian để lấy ra hai ống hút từ túi quần của anh và đâm vào cái túi thứ hai. “Anh không nghĩ Etienne sẽ có ống hút, và anh biết em sẽ cần nó vì vậy anh đã mua một vài cái ở cửa hàng tiện lợi trên đường đi qua trước đó,” anh giải thích trong lúc đưa ra cái túi của bác sĩ.

Rachel chấp nhận nó với một nụ cười biết ơn và nhanh chóng đưa ống hút gần răng. Các chất lỏng trong túi xách đã bắt đầu biến mất cùng một lúc, và cô thở dài nhẹ nhõm khi những yếu đuối và đau đớn của cô bắt đầu rút đi.

“Thêm một túi nữa, Thomas.” Bastien trao đổi các túi rỗng, anh đâm vào răng của Etienne một túi mới. Anh làm cho miệng của Etienne mở ra một lần nữa và đưa một túi thứ hai vào răng. Liếc về phía em trai mình để Rachel với mối quan tâm, anh hỏi, “Em lấy bao nhiêu máu của cậu ấy rồi?”

Rachel nhún vai một cách xấu hổ. Cô không hề có ý niệm nào hết.

“Em cần anh ấy à?” Thomas hỏi một cách thông cảm. “Điều này quả thật khá phổ biến với những người mới chuyển đổi”.

Bastien rên nhẹ như đồng ý, nhưng Rachel không hề để ý đến nữa; cô nhìn Thomas đang liếc nhìn anh họ của mình mà trong lòng trũng xuống. “Em cần anh ấy ở đâu vậy? Sao anh không thấy vết cắn?”

“Lấy cho cô ấy thêm một túi máu nữa đi, Thomas”. Bastien ra lệnh, vỗ nhẹ lên đầu gối của cô. Cô cảm thấy đỏ mặt và vận vẹo thân hình ngay chỗ đang ngồi. Mối cô mỉm cười. Cô sẽ không bao giờ thú nhận cô cần anh ở chỗ nào. Không bao giờ trong cuộc đời này.

“Vâng”. Thomas lấy cái túi rỗng từ Rachel, kéo ống hút ra, lấy thêm một túi máu nữa rồi cũng chuẩn bị nó như anh ta làm trước đó, rồi đưa lại cho cô với một nụ cười, dường như anh đã quên câu hỏi hồi nãy. Rachel không phải là đứa ngốc. Cô đã nhìn thấy ánh mắt của hai gã đàn ông và biết chắc rằng họ vừa liên lạc với nhau qua tâm trí của mình. Cô chỉ hy vọng Bastien làm chuyện gì đó để anh ta quên đi vấn đề vừa rồi. Một sự há hê tràn đầy trong ánh mắt người đàn ông kia.

Thở dài một cách đau khổ, Rachel luôn ống hút xuống răng mình và để cho chúng làm công việc hút máu mà cô đang cần.

Thật ngạc nhiên, Thomas vỗ nhẹ vai cô. “Đừng lo em gái. Tất cả là lỗi của anh, không phải của em”.

Rachel đã có một khoảnh khắc nhớ lại thật nghiệt ngã khi cô hồi tưởng lại những người này có thể không chỉ giao tiếp với tâm trí của họ, họ có thể đọc được suy nghĩ. Bastien có lẽ đã không cho Thomas biết vị trí của vết cắn, nhưng cô đã làm như vậy khi không nhớ ra được. Sau đó cô túm lấy những từ của người đàn ông kia và nhìn anh tò mò. Làm thế nào anh có thể tuyên bố đó là lỗi của mình? Trước khi cô có thể móc ra ống hút từ răng của mình và hỏi, một tiếng rên từ Etienne đã thu hút sự chú ý của cô.

“Thư giãn đi”, Bastien đã ra lệnh khi Etienne mở mắt. Anh bắt đầu vật vờ để ngồi dậy. “Em cần một ít máu nữa trước khi em làm chuyện gì.”

Etienne nằm thư giãn xuống đất, ánh mắt của anh tìm kiếm đến khi nhìn thấy Rachel; rồi bàn tay anh di chuyển từ vùng bụng của mình để chạm nhẹ vào đầu gối của Rachel để trấn an cô. Cô nghĩ rằng, hoặc là ít nhất ra cũng hy vọng, đây là một cách để anh bày tỏ với cô rằng anh không giận cô. Cô cảm thấy khá hơn nhiều.

“Chuyện này thật sự trở thành một thói quen xấu đấy Etienne”.

Rachel và Etienne ngơ ngác nhìn sang Bastien khi anh bỏ thêm một túi máu tiếp theo vào miệng em trai mình.

“Đây là lần thứ mấy? Lần thứ ba anh phải cứu em dạo gần đây có phải ko?”

Etienne xoay sở để chửi thề với cái túi trong miệng mình, trong khi Rachel thấy điều đó quả là phi thường. Cô không nghĩ mình có thể nói chuyện rõ ràng khi đang ăn uống – Nhưng rồi cô chợt nhận ra rằng Etienne có cả mấy trăm năm để tập dượt. Cô nghi vấn rằng liệu có phải vừa ăn vừa nói là bất lịch sự không. Cô được giáo dục rằng như vậy quả là thô lỗ. Ít nhất ra là với con người.

“Bây giờ em là một thành viên trong gia đình chúng tôi, Rachel.” Bastien chỉ ra điều đó một cách lặng lẽ. Khi cô vẫn yên lặng, anh nhìn sang Etienne. “Em đã nghĩ là đó là Pudge ở ngoài đó hả?”

Lần này, Etienne kéo cái túi từ trong miệng ra trước khi nói, “Đừng có đọc trong tâm trí em nữa, Bastien. Thật bất lịch sự!”

“Suy nghĩ đó chỉ nằm ngoài vùng suy nghĩ của em thôi,” anh trai của anh nói với một cái nhún vai. “Thật ra thì đúng thật quá là chuyện nhỏ khi mà đang tận hưởng... er, bắt cứ chuyện gì khi mà em đã nghĩ Pudge đang trốn ở ngoài đó. Anh ta có thể làm hại cả hai người khi mà cả hai đang bận rộn.”

“Có lẽ em chỉ tưởng tượng ra điều gì đó thôi,” Etienne cầu nài. “Em đã kiểm tra sân và không thấy dấu vết gì của hắn. Rồi cửa bị đóng và chúng em bị khóa ở ngoài. Bọn em đang chờ Thomas đến để có thể gọi cho anh lấy chìa khóa dự phòng.”

“Và hai người quyết định là sẽ chia sẻ nhiệt độ và dung dịch của cơ thể khi đang chờ đợi”. Thomas đoán. Anh cười, kiếm được một cái liếc từ Etienne. Người đàn ông trẻ hơn nhún vai, cho Rachel một cái nhìn xin lỗi. “Xin lỗi, cô gái nhỏ à. Không thể cưỡng lại được.”

“Bọn em đã có đủ máu để trở lại vào nhà giúp hồi phục chưa?” Bastien hỏi đột ngột.

“Vâng, vâng,” Etienne đưa cho anh cái túi cuối cùng trống rỗng và ngồi lên, sau đó đứng dậy với sự giúp đỡ của Bastien.

Rachel chấp nhận tay của Thomas đang giang ra cho cô và đứng dậy. Một số những bối rối và khó chịu đã trượt đi mất khi Etienne cầm lấy tay cô và giữ nó khi đi bộ quay lại cửa nhà. Điều này là một kinh nghiệm mới, nhưng có vẻ như cô phải chuẩn bị sẵn sàng cho những kinh nghiệm khác nữa. Cuộc sống đã chắc chắn vừa biến đổi theo một vòng xoắn.

“Vậy?” Bastien hỏi khi họ bước vào trong bếp. “Em đã nói chuyện với Rachel về-”

“Chưa,” Etienne cắt ngang.

“Vậy em.”

“Em sẽ,” Etienne cắt ngang lần nữa. “Sớm thôi”.

Bastien thở dài nhưng dường như quyết định bỏ qua vấn đề. Vỗ tay vào vai Thomas, anh đi đến cửa ra vào, thông báo, “Em sẽ cần nhiều máu hơn đó. Em có thể sẽ sử dụng những túi này một cách nhanh chóng, sửa chữa những thiệt hại hai đứa đã làm với nhau.. Anh sẽ gửi Thomas trở lại với nhiều túi hơn sau đó. Cố gắng không giết nhau trong khi chờ đợi nhé.”

Etienne trả lời với một tiếng cầu nài.

Hai người thân của anh rời nhà bếp và bắt đầu đi ra khỏi hành lang. Khi cửa đóng lại sau lưng họ, căng thẳng vụt ra khỏi vai anh và anh lấy một túi máu từ túi mát mà Thomas đã đặt trên bàn.

“Vậy,” Rachel nói lặng lẽ khi cô chấp nhận cái túi. “Chính xác là chuyện gì mà anh muốn nói với em vậy?”

Etienne nhìn chăm chăm vào Rachel. Anh cho là nó thực sự sẽ là một điều tốt để nói chuyện và cố gắng thuyết phục cô ấy rằng đó là quyền lợi tốt nhất để yêu cầu bồi thường Pudge đã bắt cóc cô. Nhưng anh không muốn làm hỏng mối quan hệ mà họ đã được tạo ra sau chuyến đi ở night club, mối liên kết mà họ đã xây dựng rất mới và mong manh, Etienne đã do dự để có thể làm hỏng nó. Làm cô mất tập trung sẽ mang lại cho họ gần gũi hơn với nhau, và dường như là lựa chọn tốt hơn.

“Em không thích đêm,” anh nói đột ngột, và có thể biết được biểu hiện của cô rằng anh đã làm cô giật mình.

“Em không phải là không thích nó. Nó chỉ là...” Cô cau mày, sau đó nhún vai. “Em không thích làm việc vào ban đêm trong khi tất cả mọi người đều đang ngủ, em muốn ngủ, sau đó làm việc trong ngày như mọi người khác.”

“Tại sao?”

“Umm...” Cô quắc mắt với anh, rõ ràng là khó chịu. “Làm việc ban đêm cũng không hẳn là xấu,” cô nói sau cùng. “Nhưng em không thể ở lại đêm làm việc và giữ cho bình thường khi em có ngày nghỉ, vì thế em thường thức nguyên một đêm và không có chuyện gì để làm nên chỉ có thể ngồi bẻ ngón tay hay là chơi games một mình. Tất cả mọi người em quen biết, chỉ là đồng nghiệp của em làm việc ca đêm. Không có gì để làm.”

“Không có gì để làm ư?” Anh há hốc miệng, rồi lắc đầu. “Anh sợ rằng em cần được giáo dục lại, em yêu à”.

Rachel nhìn sự chắc chắn của Etienne với một cái nhìn không chắc chắn lắm. Cô đã làm ca đêm 2 năm nay rồi và không tin tưởng mấy là có chuyện gì nữa anh có thể dạy cô, Cô đã kiếm đủ thứ để làm trong đêm mà cô được nghỉ, và mặc dù cô có thể đi mua sắm hay đi xem film vào buổi tối, chỉ là những giờ sau đó, từ 11 đến 7h, khi mà cô phải làm việc và tỉnh táo, cô cảm thấy thật khó khăn để vượt qua. Các quán bar thì thường đóng lúc 2h sáng, Rachel thì không phải là một người thích bar, không có chuyện gì để làm ngoại trừ đi lòng vòng trong căn hộ nhỏ của cô và cảm thấy buồn chán,

“Em đi thay đồ đi,” Etienne ra lệnh. “Quần đậm màu và một cái áo đẹp. Và nhớ đem theo áo khoác — ở ngoài lạnh lắm đấy”. Khi Rachel nhìn trừng trừng vào anh, anh vẫy tay bắt cô đi “Đi đi em, thay đồ đi”

Tặng cho anh thêm một cái nhún vai, cô quăng túi máu cuối của mình vào thùng rác và rời khỏi nhà bếp. Anh nói thay đồ ư. Cô sẽ thay đồ. Nhưng Rachel không tin được cho dù chỉ một phút rằng anh có thể dạy cô thêm được điều gì đó về ban đêm mà cô đã không biết.

Chương 11

“Em chưa bao giờ ra biển vào ban đêm” Rachel thở dài thừa nhận. Cô nghiêng người trên cát khi làn gió ấm áp khẽ lướt qua tay. Đây là buổi tối thứ hai Etienne dẫn cô ra ngoài để chỉ cho cô thấy buổi đêm. Cuộc đi chơi đêm đầu tiên của họ là đi dạo trong những cánh rừng. Họ bước đi tay trong tay, lắng nghe âm thanh của động vật và bắt gặp bóng chúng lướt qua. Chưa hết ngạc nhiên, Rachel không hề có bất kỳ rắc rối nào trong việc định hướng con đường gồ ghề đã bị chôn vùi trong đất bùn. Đường như cảm giác của cô thật sự đã cải thiện – cô gần như có thể thấy được rất tốt trong đêm như ban ngày. Đôi mắt bạc của Etienne toả sáng trong đêm, hay có lẽ chúng chỉ đơn giản là phản chiếu lại ánh trăng, vì thế cô hỏi liệu mắt cô có đang phát sáng hay không. Etienne mỉm cười và gật đầu, Rachel trầm ngâm. Giờ đây cô đã là động vật sống về đêm. Cô là ma cà rồng. Một kẻ đi săn.

Thay vì báo động mình rằng ý tưởng này đã được thực hiện một lần, ý nghĩ này lại làm dấy lên trong Rachel một sự tự tin kỳ quái. Là người phụ nữ trong thế giới hiện đại, làm việc về đêm, cô khá là quen thuộc với sự đe dọa bằng con số những kẻ bệnh hoạn ngoài kia. Cô đã dành phần lớn cuộc đời cô phóng đi từ vòng quay của mình tới bất cứ đâu cô sẽ đến, từng báo động rắc rối. Giờ đây, cô đang trải qua việc ném trái đầu tiên về nguồn sức mạnh mới và cả những khả năng mới. Cô không cần bận tâm để cố gắng tìm hiểu về nó. Cô đang tận hưởng nó quá mức để cần quan tâm.

Tầm nhìn của cô không phải là thứ duy nhất được cải thiện. Tối qua họ đã leo lên và chạy nhảy chơi đùa trong rừng, và cô đã học được rằng cơ thể cô mạnh hơn và nhanh hơn bao giờ hết. Mạnh hơn nhiều. Sức mạnh đã thú, mặc dù cô không chắc những siêu vi sinh trùng điều khiển nó bằng cách nào. Cô không bận tâm cố gắng tìm hiểu. Cô đang quá vui về tận hưởng nó đến nỗi không cần bận quan tâm.

“Đêm nay thật tuyệt. Muốn đi bơi không?”

Rachel liếc nhìn bãi biển hoang vắng và mặt nước phản chiếu ánh trăng. Thật là một đêm tuyệt đẹp. Trong khi ngày hôm qua lạnh trái mùa, tối nay có lẽ ấm áp như đêm mùa hè, và bơi dưới ánh trăng nghe có vẻ hấp dẫn. Nhưng họ không mang theo đồ bơi.

Cô mỉm cười với chính mình và nhìn trở lại bãi biển. Họ có nó cho riêng mình, điều mà không thể nào có được trong ban ngày. Vài ba cảnh sát tuần tra đêm đang trông chừng buổi tiệc của mấy đứa thanh thiếu niên mà mới vừa nãy đã được Etienne đuổi đi. Thật ra, cô cho rằng, đồ bơi rõ ràng không cần thiết. Etienne đã trông thấy cô khoả thân rồi. Vài lần.

Thay vì trả lời câu hỏi của anh bằng lời nói, Rachel ném nụ cười ranh mãnh về phía Etienne. Nắm lấy gấu áo T-shirt của mình lên bằng cả hai tay, kéo nó lên và đưa qua khỏi đầu.

“Tuyệt đẹp” Etienne thì thầm khi khuôn ngực để trần của cô lộ ra.

Biểu hiện nghiêm túc của anh khiến Rachel bật cười, và cô ném cái áo T-shirt vào lòng anh khi cô đứng lên. Cô cũng không thêm mặc áo ngực tối nay. Thật ra cô đã không mặc chúng nhiều nữa rồi. Điều đó không cần thiết. Ngực cô săn chắc và thẳng đứng, điều mà chúng chưa bao giờ làm được, những siêu vi sinh trùng giữ chúng theo cách đó. Cô sẽ tiết kiệm được cả đồng tiền trong tương lai.

Đứng trước anh, Rachel tháo khoá quần jeans và nhún người cởi nó ra. Cô cảm thấy đỏ mặt khi làm thế, nhưng anh đã trông thấy cô khoả thân trước đó, hơn nữa, cô nhận thức được rằng cơ thể cô giờ đây hoàn hảo. Thật sự nó khá là tự do. Đúng là gần như vậy. Một ngày nào đó cô thật sự có thể kiểm soát được việc cởi quần áo mà không bị đỏ mặt.

Một cái lông vũ nhẹ vuốt ve lên bắp chân của cô khiến cô nhìn xuống. Etienne đang nhìn một cách nóng bỏng về phía cô, ngón tay anh đang chạy dọc theo làn da nhạy cảm phía bên trong chân cô. Nếu cô cho anh cơ hội, Rachel biết họ sẽ cuộn mình lăn tròn trên cát trong vài phút – gặm nhấm như thú vật – nhưng anh là người đề cập đến chuyện đi bơi, và giờ cô thật sự muốn có anh. Cô nhẹ nhàng nhảy tránh ra khỏi tầm với của anh và để anh ngồi lại cùng với tấm chăn giữ cái ghế đồ picnic của họ, Rachel quay lại nhẹ nhàng đi đến bên mép nước.

Bước chân đầu tiên đặt xuống nước khiến cô bị sốc một chút. Trong khi đêm ấm áp thì nước lại lạnh lẽo. Nó bao phủ hết bàn chân cô nhưng cô hầu như không để điều đó khiến mình bị chậm lại. Rachel kiên quyết tiếp tục tiến về phía trước vài bước cho đến khi nước ngập đến eo, sau đó sải tay ra và lặn xuống theo làn sóng. Cô bơi trong nước dường như với khoảng thời gian bất khả thi, ngạc nhiên với thực tế mà cô có thể có. Cuối cùng khi cô nổi lên, đó không phải là do sự cạn kiệt không khí mà là do tính hiếu kỳ muốn biết cô đã bơi được bao xa.

Cho rằng cô có quá nhiều câu hỏi để hỏi Bastien về tác dụng của những siêu vi sinh trùng, Rachel xoay mình trong nước. Cô dùng đập nước và gần như chìm xuống khỏi bề mặt bên trên để thấy cô cách bờ bao xa, nhưng sau đó cô hiểu được chính mình. Mạnh hơn nhanh hơn không bắt đầu mô tả tình trạng mới của cô. Rachel không phải gắng sức để bơi, nhưng cô đã đẩy bản thân đến một khoảng cách đáng kinh ngạc.

Một bóng đen phá vỡ bề mặt nước bên phải cô, và Rachel mỉm cười khi Etienne xuất hiện. Tóc anh dính sát vào đầu, đôi mắt anh lại rực sáng trong ánh trăng. Anh bơi hơn.

“Em trông thật đẹp” anh nói nghiêm túc.

Rachel liếc xuống nhìn bản thân. Ngực cô lộ ra một nửa trên mặt nước, và ánh trăng bạc khoác lên làn da cô một màu ánh ngọc trai. Etienne bơi đến gần

hon, với được tới cánh tay cô và kéo cô về trước. Khi khuôn ngực cô lướt qua lồng ngực anh, anh cong lưng lại, kéo cô đi cùng anh để cô nép mình vào nửa lồng ngực nổi lên trên của anh cùng với phần cơ thể thấp hơn bên dưới nước của cô bên cạnh anh. Anh bắt đầu quấy chân, đẩy họ trở lại đất liền.

Rachel trượt tay vòng quay eo anh và đi cùng anh, đập nước một cách miễn cưỡng để hỗ trợ. Cuối cùng, Etienne dừng lại và đứng lên. Làn nước chỉ xấp xáp ngang ngực khi Rachel đứng lên, nhưng hầu như cô không nhận thấy trước khi anh kéo cô vào vòng tay anh. Cô tự nguyện đứng lên và nâng gương mặt mình lên khi anh đòi hỏi đôi môi cô. Đầu tiên Rachel để đôi chân mình cọ nhẹ qua chân anh dưới làn nước, sau đó quần chúng quanh hông anh khi cô ôm lấy cổ anh bằng đôi tay. Cô cong người về phía anh, cơ thể cô duỗi ra và trải dài với một sự nhận thức. Cô đã có ý thức với một vài cảm xúc: không khí đêm nay hơi lạnh khiến da cô ẩm ướt; cũng như nước; ấm áp và mềm mại vòng quanh cô giờ đây khiến cô điều chỉnh lại nhiệt độ; cơ thể anh nóng lên ở mọi nơi cô chạm vào; niềm đam mê của cô bùng bùng lên bên trong.

Họ đã làm tình vài lần, mỗi lần lại càng bùng nổ và tốt hơn lần trước, vì thể luồng cảm giác hưng khởi của Rachel giờ đây tràn trề năng lượng. Cô đã cảm giác điều này giống như trước – con đoi của anh, sự thoải mái trong anh, sự thèm muốn – nhưng cuộc đầu lần này thậm chí sẽ tốt hơn nữa. Tâm trí họ mở rộng cho nhau, và khao khát của anh hoà cùng với cô. Sự vội vàng đầu tiên gần như không thể chịu đựng nổi khi nó tấn công các dây thần kinh của cô, khiến cô bất tỉnh.

Cô nghe được một nửa như gầm gừ, một nửa như yêu thương phát ra từ cổ họng Etienne khi cô trượt tay vào tóc anh và cào móng tay vào da đầu anh. Cô đáp trả bằng một trong những thứ của mình khi những cảm xúc này dội lại trong cô. Cảm giác thật thú vị, cô đã làm nó lần nữa rồi lại lần nữa, trước khi cô trượt tay mình xuống cổ anh và chạy những móng tay lên lưng và vai của anh. Rachel chưa bao giờ biết rằng những hành động đơn giản kiểu vậy cũng có thể rất khiêu gợi, nhưng cơ bắp phía sau đang lan toả sự đồng tình và khao khát.

Cùng lúc đó bàn tay của Etienne đang lang thang trên cơ thể cô – vuốt ve lưng cô, theo những đường cong của hông, khum lại nơi mông sau đó ép chặt gọn gàng, trước khi vuốt dọc theo chân cô. Sự kết hợp vuốt ve của họ và sự thoải mái nhanh chóng khiến Rachel rung lên. Etienne đã cởi bỏ quần áo trên bãi biển và cô có thể cảm thấy sự khiêu gợi từ anh, mạnh mẽ và thú vị, nơi đang bị kẹt giữa hai cơ thể của họ. Rachel khép chặt chân mình quanh anh và chuyển mình lên. Cô xát vào anh, cô yên lặng và rên rỉ bên trong cuồng hống khi sự đòi hỏi của anh đến đỉnh điểm làm ngập tâm trí cô.

Gọi nhớ lại mỗi lần họ làm tình, và cách mà cô ngất đi sau đó, Rachel muốn một cách tuyệt vọng phá vỡ nụ hôn của họ và đề nghị họ quay trở lại cái chăn – nhưng dường như mất quá nhiều nỗ lực, và dường như phá vỡ nụ hôn là bất khả thi. Như thế cô cần nó để thở.

“Rachel” tên cô dội lên trong đầu, vì Etienne vẫn đang hôn cô và không phát ra lời. Mất một lúc cô mới nhận ra anh đang nói bằng ý nghĩ, điều đó có nghĩa là tâm trí họ đã phát sốt lên và mở rộng ra, họ không cần phải nói chuyện để trao đổi nữa “Anh muốn em”.

Rachel thờ dãi và cố gắng trả lời qua ý nghĩ rằng cô cũng muốn anh, nhưng cô không chắc anh nhận được thông điệp. Cô không biết liệu cô đã đạt tới khả năng đó chưa. Vẫn vậy, cô không lặp lại thật to ý nghĩ khi anh phá vỡ nụ hôn và đẩy cô quay trở lại qua làn nước. Rachel cảm thấy chắc anh sẽ mang cái chăn tới cho cô, nhưng anh dừng lại trong khi vẫn đứng yên trong nước và giục cô nhanh chóng lên khỏi mặt nước. Cô đưa lưng nổi lên trên trong khi đầu gối vẫn cúi xuống. Anh nắm hai chân cô khiến cô giật mình và kéo chúng mở rộng ra.

Rachel gần như chìm xuống dưới trong nỗi kinh ngạc, vì thế đôi tay cô chống xuống để giữ cơ thể nổi lên trên. Cuối cùng, cô không phải vùng vẫy; bàn tay cô chạm vào cát gần như ngay lập tức và nhận thấy Etienne đã kéo họ vào gần bờ hơn – đủ gần để cô có thể giữ phần trên cơ thể ra khỏi làn nước. Anh chuyển động giữa hai chân cô và cúi đầu xuống để vuốt ve thớ thịt nóng bỏng của cô bằng lưỡi của mình.

Rachel giật nảy lên, bàn chân cô bắn lên phía trước và làn nước tung toé khắp nơi khi anh bắt đầu hành động. Tâm trí cô chu du qua vô số cảm xúc – shock, xấu hổ, và khao khát điên cuồng ngăn ngại chạy trốn khỏi khoái lạc mà anh đưa ra tất cả bay qua cô theo thứ tự nhanh chóng, nhưng sau đó sự thoải mái qua đi.

Rên rỉ, cô bắt gặp lòng bàn chân mình trên bả vai anh và sử dụng chúng để trụ vững hông. Chân cô xoải rộng ra hai bên, mở rộng hết cỡ tạo điều kiện cho anh. Đó là...à, Rachel chưa bao giờ có kinh nghiệm về một sự thỏa mãn nào mãnh liệt đến vậy. Cô gần như sợ rằng có lẽ cô đã chết vì nó – nhưng đó chỉ là một cơn đường hết tiết để đi, cô quyết định khi nào đạt đến sự khoái cảm đỉnh điểm, vang vọng tới Etienne và sau đó đáp trả lại thậm chí còn mạnh mẽ hơn nữa.

Tiếng cười khúc khích kéo cô trở lại với ý thức, và Etienne gỡ chân Rachel ra khỏi vai và cúi xuống cơ thể cô. Anh chiếm cứ phía trên nơi mà cô nằm trên cát ẩm ướt. Rõ ràng, anh đã đưa cô càng ngày càng xa mặt nước, đó có lẽ là điều tốt. Cô sẽ chết chìm nếu anh không làm thế. Cô lại xiu lần nữa, và thậm chí giờ đây cô không còn sức để giữ đầu hay bất cứ thứ gì khác nâng lên. Thậm chí là nỗ lực buộc phải mở to đôi mắt, nhưng cô đã làm và ngây dại nhìn chằm chằm vào anh.

“Làm sao? Anh học ở đâu...? Bằng cách nào?” cô hỏi một cách rời rạc.

Etienne nhăn răng cười và phui những hạt cát ẩm ướt ra khỏi mặt cô “Em có nhớ khu vườn không?”

Tâm trí Rachel vẫn còn đang rất hoang mang đến nỗi thật khó cho cô khi phải thật sự nghĩ đến một thời khắc nào đó. Cuối cùng cũng hiểu ra được tí chút, và cô nhớ lại rõ ràng cảm giác mà anh vừa trải qua khi cô liếm, hôn và vuốt ve anh. Rõ ràng anh đã có kinh nghiệm về những điều tương tự tới nay, cho phép anh chỉ cần đánh đúng một cú với một áp lực vừa phải thì đã có thể gửi cô lên tận mặt trăng. Và có lẽ là chính bản thân anh cũng đi cùng cô, Rachel nhận ra, gọi nhớ lại rằng cô đã chia sẻ với anh khoái cảm đó.

“Oh” cô thở ra, và nhận thấy mình đang toe toét một cách xuẩn ngốc. Tình dục chắc chắn là món thêm vào khi trở thành ma cà rồng. Cô đang bắt đầu khám phá tất cả các loại hình cộng thêm vào của công việc này. Cô đã làm tất cả mọi việc âm ỉ này thành cái gì đây? “Anh thật tuyệt”.

Etienne lại cười toe toét “Ừ. Anh vậy mà. Và em cũng vậy. Chúng ta là một cặp đôi tuyệt đấy chứ”.

“Yeah” cô thờ dài một cách hạnh phúc và đuối thẳng bên dưới anh. Cách mà cô cong người lên buộc ngực cô dựng đứng cho đến khi chúng yên lại khi còn cách miệng anh vài inches, và Rachel nhón cười khi cô cảm thấy “cậu bé” của anh bắt đầu cứng lại. Cô đã biết từ những kinh nghiệm rằng ma cà rồng có sức chịu đựng vô biên. Một cái cộng khác nữa. Điều đó cũng bắt đầu trông như thể những ưu điểm này là vô biên.

Ôm cô trong khi vẫn còn đang cong người lên, Etienne hất một tay bên dưới lưng Rachel, sau đó chuyển mình quỳ xuống trên cát và ôm lấy cô phía dưới đầu gối. Nâng cô vào vòng tay của anh, anh đứng dậy. Rachel bật cười khàn khàn và nắm lấy tay cô quanh cổ anh khi anh mang cô tới cái chân của họ. Anh mất vài phút để trải thẳng tám vài bằng một chân, sau đó khụy đầu gối và đặt cô nằm xuống. Anh bắt đầu đứng lên, nhưng Rachel ôm chặt lấy quanh cổ anh, chống lại anh và cố gắng kéo anh xuống để hôn.

Etienne cho phép, nhưng chỉ một lúc thôi. Sau đó anh thì thầm “Đồ ăn” và xoay người để gói giở picnic của họ.

Rachel đang đói, nhưng không phải vì thức ăn. Cũng không phải vì máu – điều đó khá ngạc nhiên, kể từ khi cô biết đói vì máu gần như không ngừng kể từ khi anh biến đổi cô. Cô đã tự hỏi trong thời gian ngắn liệu điều đó có nghĩa là cô gần như sắp hoàn thành sự biến đổi nhưng bị xao nhãng khi Etienne bắt đầu lôi đồ ra khỏi giỏ.

“Dâu hả?” cô ngạc nhiên hỏi. Anh đặt cái tô trái cây chín đỏ lên chiếc chân.

“Ừ. Dâu nhúng socola” anh tuyên bố với một nụ cười tự hào “nó gọi là fondue* hay cái gì đó”

Rachel cong mày nhìn vào cái chai nước sốt chocolate** mà anh vừa lấy ra và đặt xuống cái khăn bên cạnh đồng dâu tây. Khi anh đóng cái giỏ lại và đẩy nó ra xa, cô cố gắng giấu đi sự thích thú “Em nghĩ nên làm nóng nước sốt chocolate để anh nhúng dâu vào trong”.

Etienne nhún vai “Rachel, em yêu. Anh là một chàng trai. Một chàng trai 300 tuổi nhưng vẫn là chàng trai. Đây là nước sốt của anh.”

Rachel bật cười.

Etienne nhặt một quả dâu lên và phun một ít siro vào nó, sau đó đưa tọt vào miệng anh. Anh nắm lấy và phun sốt chocolate vào trái thứ hai, trái này cho cô. Rachel bật cười và mở miệng ăn nó, sau đó lúc lắc đầu khi cô nhai và nuốt. Cô bình luận “Em không nghĩ em từng thấy anh ăn đồ ăn thật trước đây”.

Anh nhún vai và cười toe toét “Anh không thường xuyên ăn dâu. Chỉ dành cho những dịp đặc biệt. Nhưng anh không nghĩ cái túi picnic đầy nhóc những túi máu là điều hay ho”.

Rachel nhăn nhó “Không. Gần như là không lãng mạn gì hết”.

Etienne bật cười trước biểu hiện của cô sau đó đề nghị “Ồ, có lẽ nếu chúng ta uống cạn nó trong những chiếc ly uống kiểu champagne”.

Rachel cong mày, và họ cười với nhau. Sau đó Etienne lắc đầu và họ đồng thanh nói “Không được đâu”.

“À, đúng rồi. Đoán là để gây ấn tượng với em bằng bản tính lãng mạn tự nhiên của anh là câu hỏi ngoài đề,” anh nói thân thiện. Đẩy những trái dâu và cái giỏ qua một bên, anh nói thêm vào “Đoán là năng lực tình dục của anh sẽ đủ rồi”. Rachel phá ra cười.

Etienne hạ xuống nằm phía trên cô và phủ lấy khuôn miệng mở rộng của cô bằng miệng của mình. Nụ cười của cô nhanh chóng chuyển thành tiếng rên rỉ thỏa mãn. Sau đó Rachel chuyển động, và cô xoay sở để quay lưng anh lên. Chỉ có một lý do để cô làm điều đó vì cô muốn làm anh ngạc nhiên. Không tự nguyện từ bỏ lợi thế, cô nhanh chóng leo lên trên anh. Chống tay lên ngực anh, cô cười toe toét khi nhìn xuống phản ứng giật mình của anh “Anh không có vấn đề gì khi em ở trên, đúng không?”

Bất ngờ dần dần nhường chỗ cho niềm đam mê. Anh lắc đầu “Nhưng giờ em đã ở đó rồi. Em dự định làm gì đây?”

Rachel xem xét sau đó đề nghị “Cười anh giống như chú ngựa non hoang dã?”

Mắt Etienne mở to hoài nghi. Phát ra tiếng hú đùa cợt, anh búng nhẹ lên lưng cô, chụp lấy tay cô và nâng chúng lên quá đầu, giữ chúng ở đó chỉ bằng một tay. Nhướn một bên mày nhìn cô một cách tình quái anh nói “Anh nên mang một cái còng tay”.

“Còng tay?” Rachel kêu ré lên “nghe có vẻ lập dị”.

“Hmmm” Etienne hạ đầu xuống để chụp lấy đầu nhũ hoa của cô vào miệng, và mút lấy nhẹ nhàng. Nghiêng đầu qua, anh nói với cô “trong một trăm năm nữa hay nhiều hơn, khi chúng ta chán kiểu tình dục thẳng tuột này, em sẽ đánh giá cao sự lập dị của anh”.

Rachel lắc đầu, buồn cười. Thờ dài khi anh cúi đầu xuống ngực cô lần nữa, cô ngắm anh lướt qua đầu ngực mình với cái lưỡi sau đó cắn nhẹ vào nó. Cong người lên, rên rỉ, và quăn quại khi anh làm, đột nhiên những lời anh tràn ngập tâm trí cô. Trong 100 năm nữa hay hơn, khi chúng ta nhàm chán trò tình dục thẳng tuột, em sẽ đánh giá cao sự lập dị của anh.

Anh có ý đó thật sao? Có phải anh mong cô sẽ ở bên cạnh cuộc đời anh trong 100 năm không? Nhiều hơn cả một chuyện tình sao? Họ đã không ở cùng nhau lâu rồi, và cô biết còn quá sớm để hỏi ý định của anh – liệu đây có thực sự là thời điểm thích hợp trong ngày và vào lứa tuổi này – nhưng ý nghĩ quẩn lấy cô. Họ tiến về nơi nào? Cô là cái gì đối với anh ngoài chuyện là người phụ nữ đã cứu cuộc đời anh và được anh cứu lại, người phụ nữ mà đã bị em họ anh lừa để anh ngủ cùng cô ấy.

“Anh làm gì sai sao?”

Rachel giật mình và bất gặp ánh mắt bối rối của Etienne “Cái gì?”

“Tâm trí em đóng lại với anh” anh giải thích nhẹ nhàng “Điều đó có nghĩa là em không hứng thú. Anh đang làm cái gì đó sai. Là cái gì vậy?”

Rachel nặn ra một nụ cười và lắc đầu “Không có gì. Chỉ là em đang suy nghĩ”.

Trước khi anh có thể hỏi chuyện gì, cô nâng đầu lên và đòi hỏi đôi môi anh. Cô không muốn cho anh biết điều cô đang nghĩ. Nếu anh có ý định hay hy vọng về tương lai của họ, cô không muốn đặt anh vào điểm nhấn nơi mà anh cảm thấy anh phải được thông báo về chúng trước khi anh sẵn sàng. Và nếu anh không có bất kỳ ý định nào, thật sự cô thà không làm mất hứng bằng cách biết. Cuộc sống không có gì đảm bảo, thậm chí cả đối với ma cà rồng, dường như là vậy.

Họ liếm láp nhau và làm tình trên bãi biển đến tận quá nửa đêm, sau đó quyết định trở về nhà để ăn. Nhà Etienne, Rachel chỉnh lại khi cô nhặt cái khăn lên và cuộn nó lại. Etienne rửa bát và hai cái ly champagne ở sát bờ nước. Họ đã ăn dẫu và từng giọt chocolate cuối cùng. Và đôi lúc sử dụng cơ thể nhau làm cái đĩa. Sau đó Etienne lôi ra chai champagne và hai cái ly. Rachel đã ngạc nhiên khi biết rượu sẽ ảnh hưởng đến cô như thế nào khi cô đã là ma cà rồng. Cô chưa bao giờ là người uống giỏi, hai ly đủ để hạ gục cô xuống bàn. Còn chưa nói đến, làm tình trên bãi biển là một công việc khát khô cổ, và cô đã uống cạn nửa chai Etienne mang ra mà không ảnh hưởng gì nhiều.

Etienne đã đặt mọi thứ vào trong giỏ xong, cầm nó lên sau đó đuổi thẳng ra và đưa tay ra “Để anh cầm cho”.

Rachel đưa cái khăn cho anh và nhìn anh đặt nó lên trên cái giỏ bên dưới cái tay cầm. Cô đặt tay mình lên tay anh khi anh chìa nó ra lần nữa, và họ bắt đầu rời bãi biển hướng về khu đậu xe.

Con đường thu hẹp lại và họ phải đi hàng một. Vì anh biết rõ con đường này hơn, Rachel bước phía sau Etienne, cho phép anh dẫn đầu. Họ đã đi được vài feet (feet là số nhiều, foot là số ít. 1 foot = 0.305m, 2 feet = 610m) trên con đường mòn trong rừng thì anh dừng lại, quay sang một bên và thì thầm “Nhìn kia”.

Rachel bước qua một bên và nhìn vào chỗ anh chỉ, sau đó hít lấy một hơi. Không gian ngập tràn những ngọn đèn chiếu sáng nho nhỏ

“chúng là cái gì vậy?”

“Đom đóm”

“Đom đóm?” cô hỏi với sự hoài nghi. Cô lắc đầu. Chúng không giống với thứ mà cô từng thấy trước đây, chúng sáng hơn rất nhiều, giống như những vì sao nhỏ xíu, thật đấy. Cô không tin những ánh sáng rực rỡ kia là côn trùng. Etienne rõ ràng nhận ra được sự ngỡ vực của cô.

“Thị giác của em khác rồi,” anh giải thích. “Chúng sẽ khác hơn một chút so với trước khi biến đổi”.

“Oh” ánh nhìn của cô khoá chặt vào những ánh sáng bé nhỏ. Rachel rất say mê, cô hầu như không chú ý đến tay Etienne đang trượt xung quanh tay cô xiết lại. Anh kéo cô nhẹ nhàng qua một bên để dựa vào anh, sau đó hơn chỉ nhìn ngắm trong im lặng vài phút. Cuối cùng Rachel thờ dãi và nói “Thật đẹp”.

“Uh” Etienne đồng ý. Anh bóp tay cô và cúi xuống hôn lên trán cô.

Rachel ngược lên nhìn anh ngạc nhiên, nhưng anh đã nhìn trở lại những con đom đóm. Cô yên lặng ngắm anh, tự hỏi ý anh là gì. Anh đã hôn cô trong cuồng nhiệt, thậm chí đã làm tình với cô, nhưng nụ hôn này cảm giác khác. Nó là sự trêu mến, có lẽ thậm chí là âu yếm yêu thương. Đó là dấu hiệu đầu tiên mà có lẽ anh cảm thấy được điều gì đó ngoài khao khát dành cho cô, và cô nhận thấy bản thân áp ú trong lòng ý nghĩ đó. Cảm xúc của riêng cô giờ đây bối rối và hơi lộn lộn., nhưng cô biết nó vượt lên trên những khao khát. Rachel thích Etienne Argeneau. Cô cũng tôn trọng và đang học cách tin tưởng anh. Cô đang bắt đầu nghĩ đến những điều có thể trở nên nghiêm túc, ít nhất về phần cô. Nhưng cô không chắc cảm xúc là gì về vấn đề này, và thật lạ, nó khiến cô căng thẳng.

“Chúng ta nên đi” Etienne thì thầm “Mặt trời sẽ sớm xuất hiện thôi, và anh thì không mang theo chút máu nào” Rachel gật đầu và thẳng người sau đó tụt lùi phía sau anh. Họ tiếp tục đi trên con đường mòn trong rừng. Lúc này cô thậm chí không cần phải cố gắng để giấu diếm rằng cô đang nhìn về phía sau của anh khi họ bước đi. Người đàn ông này có một thân hình thật tuyệt hảo.

Bạn đang đọc truyện *Love Bites* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

“À, cháu nghĩ chính là cái đó.”

Rachel chăm chú ngắm mình trong gương, mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên khi Marguerite kéo một vài lọn tóc vàng và đưa chúng về phía trước gương mặt cô.

Cô không thể tin nổi sự khác biệt mà một bộ tóc giả có thể tạo ra. Rachel khó mà nhận ra chính bản thân cô, và hoàn toàn chắc chắn rằng chẳng ai có thể.

“Đúng vậy, cái này sẽ giải quyết mọi vấn đề,” Marguerite quyết định với một tiếng thở dài hài lòng. Bà mỉm cười với Rachel qua chiếc gương, “Giờ thì cháu có thể đến dự đám cưới của Lissiana... và Etienne cũng thế”.

Rachel cố gắng không nhăn mặt. Dội thêm vào sự mất tinh thần của cô, cô biết rằng hôm nay Etienne, người đáng lẽ ra phải là một trong những người giữ vị trí hướng dẫn khách mời (usher) trong lễ cưới, đã bỏ qua buổi diễn tập đêm trước bởi vì anh không muốn để Rachel “một mình và không được bảo vệ”. Cô thậm chí không biết rằng anh đã bỏ buổi tập cho đến khi Marguerite ghé thăm vào ngày hôm nay, đây quyết tâm lời cô đi mua sắm. Bà cũng nói: dù lên thiên đàng hoặc xuống địa ngục, thì Etienne cũng sẽ phải tham dự lễ cưới của em gái anh thậm chí nếu họ phải cải trang cho Rachel thành một con dê để đến tham dự. Người phụ nữ luống tuổi này còn nhanh chóng nói tiếp với sự đảm bảo chắc chắn rằng bà hoàn toàn chắc việc cải trang Rachel thành một con dê sẽ không cần thiết, bà chỉ đơn giản là muốn nhấn mạnh việc đó.

Bản thân Rachel quá bận rộn trừng mắt nhìn Etienne để có thể thưởng thức những lời nói dỗ dành của bà. Giờ đây, cô ngấm mình trong gương và đồng ý một cách vui vẻ rằng việc cải trang thành dê là không cần thiết.

“Ah, tiếp theo là trang điểm và làm móng, sau đó thì chúng ta xong xuôi,” Marguerite thông báo. Với một cái thở dài hài lòng, bà liếc nhìn người phụ nữ đang chỉnh sửa lại bộ tóc giả cho Rachel. “Vicki đâu?”

“Đang chờ trong phòng của cô ấy,” người phụ nữ trả lời. “Tôi sẽ đưa bà tới đó.”

“Được, được.” Marguerite di chuyển để Rachel có thể đứng lên.

Theo sau cô gái, Rachel không quá ngạc nhiên khi mà người phụ nữ mẹ của Etienne đi cùng. Cô sẽ không nghi ngờ rằng việc giám sát quá trình trang điểm cũng sẽ tỉ mỉ y như lúc chọn bộ tóc giả. Marguerite rõ ràng là một “cô gái” thích đảm đương phụ trách công việc, Rachel đã nghĩ thế khi cô được dẫn vào căn phòng nhỏ có tông màu kem.

Thành thật mà nói, Marguerite đã nhận trách nhiệm ngay khi họ vừa rời khỏi nhà Etienne. Đầu tiên bà đã đưa cô tới cửa hàng thời trang mà bà yêu thích nhất. Không mất nhiều thời gian để Rachel nhận ra được tại sao đây là nhà thiết kế yêu thích của Marguerite. Bà chủ tiệm vẫy đuôi xun xoe với bà y như bà là người hoàng gia. Người phụ nữ này cũng là ma cà rồng – Rachel đã nhận ra được điều này ngay lập tức. Cô không chắc là bằng cách nào; chỉ là bằng cách nào đó cô có thể cảm nhận được nó, và cho rằng nó là một bản năng khác mà không ai đã bận tâm lưu ý cho cô biết. Không nghi ngờ gì nó là kỹ năng hữu ích. Trên hết, hút máu các ma cà rồng khác có thể bị làm cho suy yếu, như cô vừa mới phát hiện ra.

Rachel vẫn duy trì sự im lặng và dễ chịu khi cô mặc thử hết chiếc váy đắt tiền này tới chiếc khác rồi điều hành qua lại trong cái nhìn ngắm kỹ lưỡng của mẹ Etienne. Mẹ của Etienne cứ khẳng khẳng đòi trả tiền cho chuyến mua sắm này, nói rằng đó là niềm vinh hạnh của bà. Bên cạnh đó, bà chắc rằng Rachel sẽ không muốn tham dự một cái gì đó nhằm chán như một đám cưới mà nếu nó không cần thiết để Etienne phải tham dự. (nghĩa là: Etienne cần thiết phải tham dự → nghĩa là nó sẽ không boring → và Rachel chắc chắn sẽ muốn tham dự, pố tay với cái câu with double negative này, ko biết làm sao cho mọi người hiểu nữa.)

Rachel cố gắng tranh cãi về vấn đề này cho đến khi bà chỉ ra rằng Rachel khó có thể sử dụng thẻ tín dụng hay card ngân hàng khi mà một trong hai thứ đó sẽ trực tiếp dẫn cảnh sát thẳng đến chỗ cô – và cô cũng chưa nắm được sự kiểm soát răng nanh của mình, vì vậy bị nhận ra là điều tuyệt đối không thể. Tự hứa với bản thân sẽ trả lại tiền cho bà ngay khi cô quay trở lại cuộc sống bình thường, Rachel ngậm bằng lòng. Và vì người phụ nữ đã thanh toán hết mọi chi phí – dù chỉ là tạm thời – cô cảm thấy Marguerite nên có tiếng nói chủ yếu trong việc cô nên mặc cái gì.

May mắn thay, cái váy mà mẹ Etienne chọn lại là cái mà cô yêu thích. Được tạo ra bằng những sợi đăng ten xanh đậm phủ lên một cái váy lót satin dài, đó là cái váy hở vai, nổi bật với phần vạt trên vừa vặn và tay áo dài bằng ren ôm sát. Rachel hoàn toàn cảm thấy mình thật xinh đẹp khi mặc nó, bất chấp cái thực tế rằng cái váy dài quét đất. Đôi giày được làm cùng một chất liệu. May mắn thay, gót giày cao vừa đủ để cái váy không còn quét đất nữa.

“Cô đây rồi,” cô gái đã giúp Rachel với bộ tóc giả dừng lại và mở cửa, sau đó giữ nó cho Rachel và Marguerite. Rachel dẫn đầu tiến vào phòng. Một người phụ nữ trẻ ngồi trước cái bàn đầy mỹ phẩm, rõ ràng là đang đợi họ. Cô ta nhảy dựng lên khi họ tiến vào và xông lên phía trước chào đón họ, và hướng dẫn Rachel và Marguerite lại ngồi chỗ bàn trang điểm. Sau khi chắc chắn rằng không ai trong bọn họ muốn dùng giải khát, cô gái hỏi họ muốn làm gì, và Marguerite giải thích về đám cưới, màu sắc chiếc váy, và nhiều thứ nữa. Trong lúc đó cô gái đã tiến hành công việc trên gương mặt Rachel, làm bầm về độ tinh khiết và màu da khỏe mạnh của cô.

Rachel đã không nói gì để đáp lại lời khen của cô gái, thay vào đó lại phân tâm và ngáp thẳng một cái vào mặt cô ta. Cô biết rằng trang điểm không cần thiết nữa, nhưng đã không thật sự nhìn kỹ mặt mình. Giờ đây, trong cái gương phóng đại mà cô gái kia giờ ra, Rachel đơn thuần nhìn chăm chăm vào mình. Làn da cô mịn màng và mềm mại như mông của em bé. Cô lấy làm kinh ngạc khi cô gái kia vẫn đang làm mặt cho cô, trả lời những câu hỏi một cách lơ đãng và đồng ý với hầu hết những gợi ý của người phụ nữ.

Marguerite đề nghị một dấu hiệu để hỗ trợ thêm vào việc cải trang cho cô và Rachel nhận thấy mình được đánh một nốt ruồi ở trên môi phía bên trái. Việc bổ sung nho nhỏ, phối hợp với tính nghệ thuật của Vicky và bộ tóc giả, thật sự đã làm nên sự khác biệt. Cho đến khi họ làm xong, thậm chí Rachel đã nghĩ cô trông đẹp một cách kỳ lạ. Cô không thể dừng việc ngắm mình khi họ di chuyển qua một căn phòng có gương khác nơi mà cả móng tay của cô lẫn của Marguerite được giữa và sơn.

“Ah, thật là vui,” Marguerite nói khi họ đã ngồi lại trong xe limo.

“Vâng,” Rachel đồng ý. Cô thấy mình được nuông chiều và xinh đẹp, nhưng cũng cảm thấy chút ít tội lỗi khi cô chẳng phải trả một đồng nào. “Cám ơn.”

“Cháu khách sáo quá chừng à. Và làm ơn dừng lại cái việc cảm thấy tội lỗi đó đi. Đó là vinh hạnh của cô khi làm tất cả những điều này”

Bà đặt lên cô một thân chủ trong khi bà yêu cầu cô. Tội lỗi của Rachel bỗng bùng tan biến ngay, vì thế mà cô biết được điều đó. Tuy nhiên, cô quyết định không bức bối người phụ nữ này vì sự xâm nhập vào não của cô, thay vào đó là tận hưởng nó. Tội lỗi rõ ràng chẳng vui vẻ chút nào.

“Chúng ta tới rồi,”

Rachel liếc nhìn ra ngoài cửa sổ của chiếc limo khi nó bắt đầu dừng trước một tòa nhà. Một tòa nhà khổng lồ. Không phải của Etienne.

“Chúng ta đang ở đâu vậy?” cô hỏi trong sự kinh ngạc.

“Nhà của ta, chừng à,” Marguerite trả lời. Người lái xe ra ngoài từ bên hông xe và đi vòng lại để mở cửa cho họ. “Etienne sẽ gặp chúng ta ở đây để đến nhà thờ. Nhờ thế mà ta có thể quyết định con nên mang trang sức nào.”

“Oh.” Rachel theo bà ra khỏi xe. Một ma cà rồng sẽ sở hữu loại trang sức nào nhỉ?

Etienne siết lại nơ, sau đó lại kéo nó ra, rồi lại cài kính siết nó lại thêm lần nữa. Anh ghét mang nơ. Anh cũng ghét những bộ tuxedo(*). Tại sao anh lại đồng ý tham gia bữa tiệc đám cưới này cơ chứ? Anh giống kiểu anh chàng mặc jean và áo thun, vì vậy mà anh thích làm việc với máy tính. Anh không cần phải mặc đồ công sở để đi làm. Anh chỉ phải ăn vận cho những buổi họp mặt với công ty sản xuất và phát hành game của anh mà thôi.

Etienne chỉnh lại cái nơ và thở dài khi anh sai bước đến phòng tiếp khách của mẹ. Anh cho rằng nơ tốt hơn cái cravat mà anh từng bị ép mang khi còn nhỏ. Con số thời trang đó từng là nỗi đau lớn. Hầu hết quần áo đều ở thời đầu thế kỷ 18 khá là lòe loẹt, mặc dù chúng phô bày cơ bắp chân của anh thành một ưu điểm.

Anh thoáng cười toe toét vào cái ý nghĩ tự cao tự đại khi tiếng giày cao gót nện trong đại sảnh khiến anh nhìn về phía cửa. Có lẽ là mẹ anh. Marguerite luôn trong trạng thái sẵn sàng nhanh chóng cho những dịp như thế này. Anh không chắc liệu do hàng trăm năm thực hành, hay đơn giản chỉ mất chút ít công sức để khiến bà trông đẹp ra, nhưng bà luôn hoàn thành mọi công việc một cách nhanh chóng từ khi mà anh có thể nhớ được.

Nhưng đó không phải mẹ anh. Đó là cô gái tóc vàng tuyệt vời nhất mà Etienne từng thấy trong cuộc đời mình. Phải mất một lúc Etienne mới nhận ra được đó chính là Rachel trong bộ tóc giả. Cô nổi bật lên trong căn phòng, hình bóng mơ mộng trong dải băng ten xanh và lụa.

“Mẹ anh bảo em xuống để báo với anh rằng Lissianna đã sẵn sàng. Bà cũng nói rằng đã sắp trễ rồi, và anh cùng Bastien nên đi đón Greg và Lucern rồi đưa họ tới nhà thờ.”

“Ý kiến hay đó.” Bastien bước vào phòng. Rachel quay lại và mỉm cười với anh. Anh mỉm cười đáp trả, nét mặt anh đượm vẻ ngạc nhiên khi nhìn vào cô. “Em trông thật đáng yêu, Rachel. Một cô nàng tóc vàng đáng yêu y như khi em là cô nàng tóc đỏ”.

“Cảm ơn.” Cô đỏ mặt thẹn thùng, sau đó vòng qua anh và rời khỏi phòng, để lại Etienne đang nhìn chăm chăm phía sau cô. Quý ăn mất lưỡi rồi nên anh không thể thốt lên lời nào về sự xuất hiện của cô. Đó chính là khi Etienne nhận ra rằng, dù anh có kiến thức qua hàng mấy thế kỷ thì anh vẫn là thằng ngốc hạng nhất.

“Làm hay lắm, Etienne,” Bastien nói, đang cười toe toét. “Tôi có thể thấy cái lưỡi của cậu đã trở thành kim loại đang có cất lực để hoạt động”

Cầu nhàu, Etienne ngồi phịch xuống ghế.

Bastien cười dữ dội hơn vào biểu hiện chán nản thất vọng của anh. Bước tới, anh ấy vỗ lên vai anh. “Thôi nào. Lucern này giờ chắc phải đang chịu đựng sự lo lắng bồn chồn của Greg. Chúng ta nên đi giúp anh ấy gói chú rê vào trong xe và đưa đến nhà thờ thôi.”

Etienne cố nhắc người lên đôi chân. Theo ông anh trai với mái đầu đen ra khỏi phòng đến cửa trước, anh liếc nhìn lại, hy vọng có thể thấy được Rachel lần nữa và có lẽ nói với cô những lời khen mà anh nên nói – nhưng dĩ nhiên cô ấy đang ở chỗ nào chỗ nào thì sao mà nhìn được chứ. Anh đã lỡ mất cơ hội của mình. Và nếu có một điều mà Etienne đã học được trong suốt 300+ năm, thì đó chính là cuộc đời hiếm khi nào cho bạn cơ hội thứ hai.

“Họ tạo thành một đôi dễ thương, nhưng anh ấy không phải là người cô ấy muốn,” Etienne thôi không nhìn chăm chăm lên sàn nhảy nơi mà Bastien, theo ý kiến của anh, đang ôm Rachel đưa ra xa rồi lại xáp tới quá gần, rồi sau đó quay qua cau có với người em họ. Thomas đã dừng lại bên cạnh anh và cũng đang ngắm nhìn cặp đôi nhảy. Etienne trừng mắt nhìn anh ta quấy rầy và quay lại xem, cố gắng tăng lờ cơn ghen và oán giận đang gia tăng trong anh.

Đám cưới kết thúc không có bất kỳ sự sơ suất nào. Bữa ăn trôi qua và buổi chiều dài thì thật náo nhiệt, nhưng Etienne còn chưa thể nói được lời nào với Rachel. Anh thật sự muốn sửa chữa lại hành động vụng về lúc trước và nói với cô rằng cô trông thật xinh đẹp... giữa những người khác. Thật không may, vì là một người hướng dẫn khách mời, Etienne bị buộc phải ngồi bàn đầu trong suốt phần còn lại của tiệc cưới. Rachel được xếp ngồi ở bàn Jeanne Louise và Thomas. Bàn đầu anh còn cảm thấy không thoải mái, nhưng cô ấy dường như đang để bản thân tận hưởng – ít nhất, khi anh nhìn cô, cách cô cười đùa một cái gì đó, vì vậy anh cho rằng cô cũng đã có quãng thời gian vui vẻ. Bản thân anh thì đang chán muốn chết và không thể kiên nhẫn để chờ cơ hội tiếp cận cô. Thật không may, Bastien là người nhanh chân hơn, và đã có được Rachel đầu tiên. Anh ấy nhanh chóng kéo cô lên và lôi ra sàn nhảy – Mà Etienne cảm thấy đó là điều thật nhảm nhí mà một ông anh trai đã làm.

“Họ chỉ nhảy thôi mà, Etienne,” Thomas nói với vẻ đầy thích thú.

Anh không cảm kích điều mà Thomas châm chọc vào đầu anh, nhưng thật ra Etienne đã điên tiết với người em họ này rồi. Vì đã được ngồi gần Rachel trong suốt bữa ăn chỉ là một lý do, nhưng anh biết cơn ghen tức của anh thật kỳ cục vì vậy anh lờ nó đi và nói, “Anh có chuyện cần giải quyết với em đây,

em trai.”

“Uh-oh.” Thomas thậm chí không thể giảm lại độ toe toét của nụ cười. Rõ ràng là anh ta chẳng quá quan tâm. “Em đã làm cái gì nào?”

“Sweet Ecstasies?” anh quắc mắt hỏi “Bày trò gì thế hả?” (“Sweet Ecstasies?": ngây ngất ngọt ngào???)

“À, rõ ràng đó là cái mà hai người cần,” người em họ nói không chút hối lỗi. “Và nó hiệu quả, phải không?”

Khi Etienne chìm trong im lặng, Thomas bật cười và vỗ vào lưng anh. “Anh không cần khách sáo. Em chắc rằng sau này anh sẽ lo liệu được nó mà không cần đến thức uống đó. Anh chỉ là hơi lạc hậu một chút thôi, vì vậy em quyết định giúp anh tấn công.”

“À, nếu như cô ấy không muốn –“

“Không có cửa đâu, anh à. Em đọc được suy nghĩ của cô ấy. Cô nàng quá nóng bỏng đối với anh.” Anh ta lắc đầu. “Thậm chí em – mặc dù bị chê bai rằng là kẻ phóng đảng – thì cũng gần như phải đổ mặt với những ý nghĩ mà cô ấy có.”

“Thật sao?” Etienne hỏi.

“Ồ, thật.” Anh chàng cười toe toét hơn nữa, sau đó cong mày lên. “Nhưng sao giờ lại hạch hỏi? Anh đã chẳng nói gì khi em đưa máu đến nhà anh mà. Có sự cố nào trên thiên đường hả?”

“Không.” Etienne liếc nhìn về phía Rachel, mắt anh ngẫu nhiên cơ thể cô trong chiếc áo dài xanh bằng lụa nhiệt và cả sự thấu hiểu. Sau đó anh quay sang người em họ và thêm vào, “anh đáng lẽ phải xé xác em ra, cái ngày em mang máu đến và khi bọn anh bị khoá trái cửa, nhưng anh đã không còn sức lực nào nữa.”

“Không, em đoán là anh không còn,” Thomas đồng ý. “Anh gần như chết khát. Mà còn thâm hơn vậy nữa.” Anh ta phá lên cười sau đó bỏ đi, để lại Etienne cau có.

“Con nên xen vào.”

Etienne quay lại và thấy mẹ anh, một nụ cười mềm mại nở trên môi bà. Anh tạm thời lờ đi lời khuyên và bình luận, “Mẹ trông vui vẻ thật.”

“Dĩ nhiên,” bà đồng ý. “Cuối cùng thì đứa con đầu tiên của mẹ cũng đi lấy chồng và ổn định.”

Etienne khoai trá với phần nhún mạnh. Anh đã nghe con người than phiền về chuyện con cái họ mãi mà không chịu kết hôn và ổn định. Vậy là họ còn chưa biết “mãi” là như thế nào.

“Vậy, con có xen vào hay không đây?” Marguerite hỏi. “Cô ấy muốn con đấy.”

“Vậy sao?”

Marguerite tập trung một lúc, môi bà cong lên nụ cười, sau đó bà gật đầu và nói mềm mỏng “Ồ, phải, con trai ạ. Rachel đã rất thích bữa tối và đang có quãng thời gian vui vẻ nhưng sẽ hoàn hảo hơn nếu được ở trong vòng tay con. Cô ấy muốn nhảy với con, và Bastien cũng biết điều đó, và cái tôi của nó đang làm khổ nó. Con nên đi cứu nó đi”

Etienne để cái nhìn của mình trôi qua Rachel lần nữa rồi gật đầu. “Cám ơn.” Không thêm một lời nào, anh băng ngang qua sàn nhảy bước tới cặp đôi đang khiêu vũ chậm chậm.

“Anh trai.” Bastien chào đón Etienne một cách long trọng khi anh tới được phía họ, sau đó anh ta thả Rachel ra, trao cô cái cúi chào lịch sự và nhã nhặn sau đó rời sàn nhảy.

“Chào,” Rachel mềm mại nói.

“Chào.” Etienne đưa tay ra trong tư thế mời và thở phào khi cô bước vào vòng tay anh. Đó là nơi cô ấy thuộc về. Anh có thể cảm thấy nó. Trong 300 năm không có người phụ nữ nào làm anh có cảm giác giống vậy. Anh đã lựa chọn đúng khi chuyển đổi Rachel. Cô là định sẵn sẽ thuộc về anh.

“Trông em đẹp đến ngợp thờ,” anh thì thầm bên tai cô. “Anh chưa bao giờ nhìn thấy người phụ nữ nào đẹp hơn thế này trong suốt những năm tháng qua.”

Anh nhận thấy cô đỏ mặt qua khoe mắt, sau đó cô cuộn mình gần hơn với anh và nói, “Em thấy khó tin quá, Etienne. Anh đã gặp gỡ rất nhiều phụ nữ mà.”

“Nhưng đối với anh không ai trong số họ đáng yêu như em cả,” anh bảo đảm với cô một cách trang trọng. “Ngay cả khi em tóc vàng”

Rachel dừng lại và nhìn thẳng vào mặt anh như thể nghi ngờ anh. Mỉm cười nhẹ nhàng, rồi đơn giản cô nói, “Cám ơn.” Sau đó cô cười và thêm vào, “Bản thân anh cũng khá hấp dẫn mà.”

“Em nghĩ vậy sao?” Etienne hỏi.

“Oh, phải,” Rachel đảm bảo với anh “Anh rất đẹp trai. Thật sự thì gọi cảm như quý. Anh có đôi mắt tình quái, một nụ cười ranh mãnh, và anh trông rất thông minh. Em luôn yếu đuối trước những người đàn ông thông minh đấy, Etienne.”

“Vậy sao?” Etienne toe toét. “Em thích những anh chàng thông minh hả?”

“Mmm.” Cô gật đầu, đôi môi cong lên thích thú. “Sự thông minh kích thích em”

“Vậy sao?” Etienne nhũm mày và mỉm cười tinh nghịch. “Từ tượng thanh (Onomatopoeia)”

Rachel nháy mắt

“Enkephalin.”

Sự hoang mang lớn dần trong Rachel. Etienne đang làm gì vậy? Nhờ vào kiến thức y tế của mình, cô biết Enkephalin là một chất tương tự như morphine có thể tìm thấy trong não và được cho rằng giúp kiểm soát phản ứng của cơn đau. Nhưng cô không có manh mối nào lý giải tại sao anh “phun” ra những từ đó. Trước khi cô có thể hỏi. Anh lại thêm vào “Nghịch lý (Oxymoron)”

“Ồ...anh đang làm gì vậy?” cô hỏi.

“Nói những từ ‘to lớn’ để gây ấn tượng với em bằng trí thông minh của anh” Cười toe toét, anh hỏi, “Em đã thấy kích thích chưa?”

Rachel thấy sùng sốt, rồi một tràng cười bùng phát ra khỏi môi cô, thu hút sự chú ý của những người xung quanh.

Etienne mỉm cười và gật gật đầu với mấy đôi khiêu vũ khác, sau đó quay lại với cô. Anh khịt khịt đánh hơi và giả vờ cau có. “Em không được cười một anh chàng khi anh ta cố gắng tán tỉnh em chứ”

“Đó là cái anh đang làm hả?” cô hỏi.

“Uh, nó hiệu quả không?”

Rachel cười khúc khích và nghiêng đầu dựa vào vai anh. “Em không chắc. Có lẽ. Tại sao anh không thử vài từ ‘to lớn hơn’?”

“Hơn hả?” anh cuộn cánh tay mình chặt hơn quanh cô “Hmmm...để xem nào. Ginormous. Dunnock”

“Cái gì vậy?” Rachel ngược đầu lên hỏi. Đó là từ đầu tiên mà cô không biết.

“Con chim sẽ hiếm thấy”

“Ah”

“Anh nên tiếp tục không nhì?” anh hỏi.

“Làm ơn thôi đi.”

Cả Rachel lẫn Etienne đều bật thẳng người trong kinh ngạc theo cái yêu cầu khô khốc của Lucern. Người đàn ông tóc đen đang đứng bên cạnh họ trên sàn nhảy, gương mặt mang đầy vẻ trang trọng “Anh được cử đến đây để thông báo với hai người rằng bác Lucian muốn nói đôi lời với Rachel.”

Nhận thức được cách Etienne cứng đờ người, Rachel nhìn anh với vẻ đầy tò mò, “anh có một ông bác à?”

“Uh.” Anh giải phóng ra hơi thở đè nén của sự cam chịu. “Và bác ấy là lão già khó chịu.”

“Có lẽ vậy, nhưng ông ấy cũng là người đứng đầu gia tộc,” Lucern nhận xét. “Và ông ấy muốn nói chuyện với Rachel.”

“Và điều ông ấy muốn ông ấy sẽ làm cho bằng được?” Cô đoán.

“Anh e là vậy,” Etienne nói một cách hối lỗi. Vòng tay anh trở nên phòng vệ bao quanh cô

Rachel mỉm cười trấn an anh. “Sẽ ổn thôi, Etienne. Em rất giỏi ứng xử với mọi người mà.”

“Bác Lucian không phải là người,” anh nói với tông giọng dừ tợn. Nhưng, bỏ cánh tay xuống, thay vào đó nắm lấy khuỷu tay cô, và dẫn cô băng qua sàn nhảy. Lucern ngay lập tức bước theo bên cạnh cô.

Rachel mỉm cười với cung cách trung thành đó. Cô cảm thấy được bảo vệ khi được dẫn tới gặp người đứng đầu gia tộc. Tuy nhiên, cô chắc rằng cô thật sự không cần điều đó. Rachel không đùa khi nói rằng cô rất giỏi ứng xử với mọi người. Cô hoàn toàn tự tin rằng cô có thể xử lý được ông bác già khó chịu này...và cô tiếp tục nghĩ như vậy cho tới khi cô được dẫn tới một cái bàn nơi có một người tóc vàng điển trai ngồi kế bên mẹ Etienne.

Biểu hiện căng thẳng và lo lắng trên gương mặt Marguerite cuối cùng cũng khiến sự tự tin của Rachel dao động. Cô chưa bao giờ thấy nó, và dường như

nó cũng chẳng phải điều tốt. Duỗi thẳng vai, Rachel buộc mình mỉm cười lịch sự với người đàn ông cô coi là bác của Etienne.

Lucian Argeneau là một người đàn ông đẹp trai. Ông ta dễ dàng đoạt giải người đẹp trai nhất trong những người đàn ông tham dự đám cưới. Với bộ tóc vàng óng và những đường nét như điêu khắc, ông sẽ lấp đầy tưởng tượng của bất kỳ ai về một vị thần hy lạp. Nhưng, khi ông xem xét cô, về mặt của ông thật băng giá, không có một dấu hiệu nào của cảm xúc mềm mại hơn của con người. Nếu người đàn ông này từng có cảm giác gì giống như chăm sóc hay yêu thương, những cảm xúc đó chắc đã chết hoặc bị giết chết từ lâu lắm rồi. Đôi mắt ông hướng về phía Rachel trống rỗng như một hố đen.

Cô chạm phải ánh mắt của ông và chờ đợi lời chào mừng lịch sự, nhưng chẳng có gì thốt ra. Chẳng mất quá một giây để cô thể hiểu tại sao. Người đàn ông đang đọc tâm trí cô. Đó là cách nói lịch sự để miêu tả nó. Thật sự, ông đang lục soát tâm trí cô, tìm kiếm mỗi ý nghĩ và cảm xúc với một sự tàn nhẫn và thiếu sự quan tâm đến cảm xúc của cô khiến cô thấy khó thở. Cô có thể thực sự cảm thấy ông ở trong đầu mình, xen vào và chọn lọc thông qua những ý nghĩ của cô. Và ông không quan tâm đến cảm nhận của cô.

“Cháu vẫn chưa nói cho cô ta.” Lời đầu tiên của Lucian Argeneau hướng thẳng đến Etienne, mặc dù ông không rời mắt khỏi Rachel.

“Chưa.” Etienne thú nhận một cách lạnh lùng.

“Con không muốn làm cô ta giận,” người đàn ông tiếp tục. “Con đang cố gắng tán tỉnh cô ta về phía con trong hy vọng cô ta sẽ giúp cho con những điều con muốn.”

Rachel giật nảy mình, ánh nhìn của cô bắn về phía Etienne chỉ để thấy về mặt anh không động đậy. Anh không phủ nhận lời buộc tội, tuy nhiên, cô cảm thấy tất cả niềm vui thích của cô trong tối nay bị xì hơi giống như quả bóng bay bị thủng. Có phải tất cả nụ cười và cảm xúc của họ chẳng là gì ngoài một mục đích đến cuối cùng sao?

“Giờ cô là một trong số chúng tôi”

Rachel giật mình quay lại Lucian. Lời nhận xét vừa rồi là dành cho cô, và cô thừa nhận nó với một cái gật đầu cay đắng “Vâng, là vậy.”

“Nếu cô muốn vẫn là người một của chúng tôi, cô sẽ làm điều tốt nhất cho gia tộc này,” cô được thông báo.

“Thật sao?” cô hỏi một cách hóm hỉnh. “Vậy tôi có thể quay trở lại làm người được không?”

“Chỉ có cái chết mới giúp cô quay trở lại.”

“Đó là sự đe dọa à?” Cô hỏi.

“Đó là tuyên bố thực tế,” ông nói một cách đơn giản. “Cô được trao cho một món quà. Nếu cô đánh giá cao nó, cô sẽ hành động sao cho phù hợp.”

“Hoặc là?” Cô chất vấn, mắt cô nheo lại.

“Hoặc là cô sẽ được đối xử giống như một mối đe dọa.”

“Bị trừ khử?”

“Nếu cần thiết.” Không có xấu hổ hay xin lỗi trong lời tuyên bố đó. Nó đơn giản là sự thật, câu nói giống như cách mà có lẽ ông nói mặt trời sẽ mọc vào buổi sáng. Những ngôn từ vì thế mà kinh hoàng hơn bởi vì như vậy.

“Tôi hiểu,” Rachel chậm rãi nói, sau đó hỏi, “Và tôi phải làm những gì?”

Marguerite đột nhiên đặt tay lên cánh tay của Lucian, và mặc dù Rachel không thể nghe được, nhưng cô biết rằng có một cuộc trò chuyện im lặng đang diễn ra. Bất kỳ điều gì mẹ Etienne nói ra phải có sức thuyết phục, Lucian Argeneau gật đầu một lần, sau đó thông báo, “Etienne sẽ nói với cô. Và nếu cô biết điều gì tốt cho mình, cô sẽ lắng nghe.”

“Mấy người đây rồi.”

Rachel giật mình khi tiếng hét vui vẻ chen vào. Tiếp theo là sự xuất hiện của một người mảnh mai tóc vàng đứng cạnh bên Lucian Argeneau và bắt đầu nựng lên vai và cánh tay ông như thể ông ta là con mèo. Rachel không thể không chú ý điều mà trong khi người phụ nữ đang nựng nịu Lucian, bà ta phát ra những âm thanh grừ grừ như mèo kêu.

“Lissianna,” người phụ nữ tóc vàng nói, “cô nên nói với chúng tôi rằng đàn ông trong gia đình cô đẹp trai thế nào chứ. Những anh em trai cô thật đẹp trai, còn người anh họ thì rõ ràng là hảo hạng.”

Rachel ngạc nhiên khi nghe Lucian Argeneau bị gọi là anh họ cho đến khi cô nhớ ra rằng tất cả những người thân lớn tuổi hơn đều bị đưa vào những mối quan hệ kiểu này để che giấu tuổi của họ với phía gia đình của Greg. Sẽ có rất nhiều nghi vấn nếu Marguerite được giới thiệu là mẹ và Lucian là bác. Miễn là gia tộc Hewitt liên quan, thì gia tộc Argeneau được hình thành từ các thế hệ trẻ và hoàn toàn không một người họ hàng lớn tuổi nào còn sống sót cả. .

Rachel không quá ngạc nhiên khi một vài phụ nữ độc thân bên phía nhà Greg đang xun xoe đàn ông nhà Argeneau theo cách mà gần như xấu hổ tột cùng để chứng kiến cảnh đó.

“Tôi lớn lên với bọn họ xung quanh, Deeanna. Tôi hầu như không chú ý đến ngoại hình của họ nữa. Tôi chỉ chú ý đến bọn họ nếu họ hành động như thể mấy đứa du côn máu lạnh”

Rachel liếc nhìn qua vai thì thấy Lissianna và chồng mới của cô, cũng như Bastien họ đã tham gia bữa tiệc nhỏ này và đang đứng bên cạnh cô. Cô đã không nghe thấy họ lại gần. Con giận điên tiết lạnh lùng tràn ngập khuôn mặt cô dâu. Lissianna không vui vẻ gì với bác cô, và cô chẳng ngại ngần gì mà thể hiện nó ra.

“Đi nào,” Etienne thì thầm, lợi dụng sự mất tập trung. Anh lôi cô đi.

Cô âm thầm đi theo anh, đầu óc cô quay cuồng. Etienne đã tán tỉnh cô để cố gắng có được cô để làm cái gì đó. Ý nghĩ đó tiếp tục trôi nổi trong tâm trí cô khi anh đưa cô ra khỏi hội trường buổi chiều dài. Nếu có điều gì mà Rachel ghét nhất trên thế giới này, đó chính là bị lợi dụng.

Cô vào trong xe khi Etienne mở khóa cửa. Cô đã thắt dây an toàn khi anh đi vòng qua xe để bước vào, sau đó ngồi im như tượng khi anh khởi động máy và bắt đầu lái.

Họ hướng về phía ngôi nhà anh, dĩ nhiên, để thảo luận bất kỳ cái gì anh muốn cô làm. Rachel biết điều đó. Cô cũng biết cuộc nói chuyện họ sẽ có một khi về tới nhà sẽ chẳng dễ chịu gì, không quá nghi ngờ là nó có thể đau đớn. Trong khi cô không mong đợi gì, Lucian Argeneau lại đảm bảo rằng giờ đây chẳng có cách gì tránh né được. Trong trường hợp đó, hy vọng duy nhất của Rachel là cô có thể tránh né cuộc nói chuyện này ít nhất là với niềm kiêu hãnh của cô. Cô nghi ngờ rất nhiều liệu trái tim cô có thể sống sót không.

Etienne nguyên rủa ông bác trong im lặng trên suốt chặng đường về nhà. Người đàn ông đó luôn luôn là một người độc đoán. Cả gia đình anh thường hỏi liệu ông ta sở hữu một trái tim không, và tối nay chứng minh rõ ràng là ông đã không hề có. Nếu Etienne có bất kỳ cơ hội nào với Rachel nữa, thì anh sẽ rất ngạc nhiên. Lucian chỉ vừa khiến cuộc đời anh phức tạp vô cùng tận.

Thật không may, đều là do lỗi của anh, và Etienne biết điều đó. Nếu anh chỉ việc đề cập chủ đề về Pudge với Rachel trước đám cưới, khi anh nên làm cho xong, sẽ chẳng có vấn đề gì nữa. Nhưng anh đã không, và giờ anh không những phải thuyết phục Rachel thừa nhận rằng chuyện Pudge bắt cóc cô là một nước cờ thông minh nhất, nhưng anh phải vượt qua được cơn giận của cô khi làm điều đó. Và ngay lúc này thì cơn giận của Rachel đã nhiều lắm rồi. Rất nhiều. Hàng tấn. Trong lúc bình thường anh không thể đọc được suy nghĩ của cô, đỉnh cao của sự đam mê rõ ràng mở cô ra cho anh như một quyển sách – và rõ ràng không chỉ có mỗi đam mê tình dục. Ngay lúc này đây, cô đang chuyển tải cơn giận của mình như tần số radio FM với mức âm lượng cao nhất.

Etienne đậu xe ngay trong sân nhà và tắt động cơ, sau đó ngồi im trong phút chốc trong khi Rachel tháo dây an toàn. Khi thấy anh chẳng có ý gì ra khỏi xe, cô dừng lại và chờ đợi có vẻ như đang cố tỏ ra kiên nhẫn – nếu như anh không đang bị nổ tung bởi những ý nghĩ của cô.

“Anh không ngủ với em để thuyết phục em làm điều gì mà bọn anh muốn,” cuối cùng anh nói, vì dường như sợ rằng cô phát sóng cơn giận của mình mạnh mẽ hơn.

“Vậy tại sao anh ngủ với em?”

Anh không bị lừa phỉnh bởi giọng điệu bình tĩnh của cô. Cô không tin anh và vẫn còn giận dữ. Etienne im lặng tìm kiếm câu trả lời cho câu hỏi của cô. Tại sao anh ngủ với cô? Đó là một trong những câu hỏi ngu ngốc nhất mà một người phụ nữ có thể hỏi. Hay có lẽ nó không ngu ngốc để hỏi những người đàn ông bình thường. Một trong số họ có lẽ trả lời vậy: bởi vì em sẵn sàng dâng hiến, hay đơn giản hơn, sao lại không? Nhưng Etienne đã qua giai đoạn phát triển dài đằng đằng khi mà anh sẽ ngủ với bất kỳ thứ gì cử động. Buồn thay, tình dục đã trở thành thức ăn qua các thời đại – lúc đầu là ly kỳ và thú vị với mùi vị khác lạ của nó, nhưng sau đó trở thành sự phiền phức hơn bất cứ thứ gì. Hoặc anh đã nghĩ vậy cho đến khi Rachel xuất hiện. Sau đó sự ham muốn của anh đã được hồi sinh và anh tự hỏi, liệu nó còn là sự phiền phức?

Chỉ những hồi ức về giây phút nện nồng giữa họ là đủ để kích thích anh. Chết tiệt, giờ này mà anh vẫn còn chơi đùa với những ý nghĩ. Nhưng làm sao anh giải thích tất cả mọi thứ theo một cách nào đó để cô sẽ tin đây? Anh liếc nhìn xuống đùi mình, sau đó tới Rachel, và ý nghĩ chợt nảy ra. Vươn tay ra, Etienne bắt lấy tay cô, kéo nó về phía anh, và đặt nó ổn định trên cái quần vest của mình. “Bởi vì em làm điều này với anh.”

Rachel giật tay lại như thể cô bị bỏng và bỏ ra khỏi xe.

“Okay, vậy đây không hẳn là một đôi sách tốt nhất,” Etienne thì thầm. Cửa xe đóng rầm lại. Rõ ràng, dù là một anh chàng hơn 300 tuổi, thì anh vẫn chưa sống đủ lâu để có thể hiểu được phụ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Love Bites* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

“Rachel!” Etienne đóng sầm cửa xe và vội vã bước tới cửa trước.

“Đừng có nói chuyện với em nữa,” cô gầm lên.

Đúng thế. Cô thực sự đang điên tiết. Etienne bắt kịp cô ở hiện trường và túm lấy cánh tay cô để quay cô lại với mình. “Em không để anh nói hết.”

“Nói hết ư?” cô nhắc lại với vẻ hoài nghi. “Còn gì cần phải nói nữa? Em đã biết rồi. Em đã làm anh cương cứng. Nhưng chính đàn ông các anh lại cương cứng ngay tức khắc. Em đã nghe những đồng nghiệp nam của em nói rằng, ‘Nhắm mắt lại và tất cả bọn họ đều là Marilyn Monroe cả, phải không?’ ” Cô sập mạnh nắm đấm vào cửa trước. “Mở cái cửa đáng nguyên rủa này ra.”

Cho rằng kết thúc cuộc nói chuyện ở trong nhà sẽ là tốt hơn, Etienne kéo khóa ra và nhanh chóng mở cửa. Cô lập tức xô nó ra.

“Rachel,” anh lại cố gắng gọi khi họ vào trong nhà. “Với anh chuyện đó không như thế. Có thể nó đã từng như vậy, nhưng chuyện đó cách đây lâu rồi. Anh ___ Em đang định đi đâu?”

Cô bắt đầu lên cầu thang, thậm chí còn không buồn trả lời anh nhưng tăng tốc chạy lên đầu cầu thang trong nháy mắt. Sự thất vọng vây chặt lấy Etienne, anh vội vã theo sau cô, đuổi theo cô dọc theo sảnh lớn tới phòng ngủ của anh.

“Nhìn này, đúng là đã có khoảng thời gian anh ngủ với bất kỳ thứ gì chuyển động được,” anh thú nhận khi theo sau cô. “Nhưng anh đã sống độc thân ít nhất là ba mươi năm trước khi em bước vào cuộc đời anh. Tình dục không còn hứng thú nữa. Em đã thay đổi tất cả chuyện đó với anh rồi.”

“Rất vui vì em có thể phục vụ được anh.”

Etienne nhăn mặt đau đớn. Người phụ nữ này có miệng lưỡi sắc như dao cạo mỗi khi cô ấy tức giận. Anh đã rất thích điều này. “Xem này, anh ... Em đang định làm gì?”

“Thế trông giống như em đang làm gì nào?” cô hỏi với một giọng ngọt ngào giả vờ. Cô bắt đầu nhét quần áo của mình vào cái túi mà mẹ anh đã dùng để mang đồ tới đây.

“Có vẻ như em đang gói ghém hành lý.”

“Đoán đúng rồi đấy. Anh thật thông minh đấy. Muốn quăng ra vài từ to lớn để gây ấn tượng cho em không?”

Có phải anh vừa nghĩ rằng mình thích miệng lưỡi sắc nhọn của cô không nhỉ? Etienne nhìn chăm chăm vào cô. “Em sẽ không đi đâu hết. Chúng ta phải giải quyết chuyện này. Chúng ta còn cần phải bàn chuyện về Pudge nữa.”

“A ha!” Cô xoay người lại về phía anh với vẻ thỏa mãn hừng hờ. “Em chỉ biết rằng tất cả mọi chuyện đều là về Pudge! Anh muốn em nói dối và khai rằng anh ta đã bắt cóc em.”

“Đó là cách tốt nhất để giải quyết chuyện này,” anh nghiêm nghị nói.

Rachel khịt mũi chế nhạo. “Anh muốn nói rằng đó là cách có lợi nhất cho mấy người bọn anh. Nhưng hẳn ta không bắt cóc em. Thậm chí hẳn ta còn không thực sự muốn giết em. Chỉ là em tự lao vào mà thôi.”

“Hắn ta rất nguy hiểm Rachel ạ.”

“Ôi, làm ơn đi mà. Bác của anh vừa mới dọa chết em với sự tiêu diệt. Ông ta sẽ kết liễu Pudge chỉ trong nháy mắt.

“Đúng, ông ấy có thể,” Etienne đồng ý. “Nhưng gia đình anh thích dùng cái chết như là phương sách cuối cùng hơn. Và trong trường hợp này chuyện đó là không cần thiết, bởi vì một lời nói dối đơn giản sẽ có thể làm cho Pudge giữ được mạng sống nhưng bị giam giữ và không còn là mối đe dọa nữa. Hay là em muốn thấy hẳn ta chết hơn?”

Anh thoáng cảm thấy hài lòng vì cảm giác có lỗi hiện lên trên nét mặt cô. Anh đã giành được một điểm. Hoan hô Etienne.

“Em không thể nói dối, Etienne. Em muốn nói đến nghĩa đen ấy. Em là một kẻ nói dối tồi. Em sẽ phản nào đấy nhăn mặt và cười rúc rích cho mà xem.”

“Ít nhất thì em cũng có thể thử mà. Em nắm giữ tính mạng của hẳn ta trong tay đấy. Em có thể nói dối và thấy hẳn ta vẫn còn sống, hoặc em có thể từ chối và buộc hẳn ta phải chết.”

Rachel há hốc miệng. “Bây giờ em chịu trách nhiệm về cuộc sống của hẳn ta ư? Cứ như là lỗi của em vậy? Tiếp nữa anh chắc sẽ đổ lỗi cho em về việc gây nên trận Armageddon* nhỉ.” (*trận chiến đấu quyết liệt cuối cùng giữa thiện và ác trong Kinh thánh)

“Ồ, nếu em có thể sống lâu đến lúc đó thì em có thể sẽ là nguyên nhân gây ra nó đấy,” anh ngắt lời.

“Oh!” Cô quay người lại và nhét thêm nhiều quần áo nữa vào túi. “Anh thật quyến rũ. Thật kỳ lạ là anh đã không thể tán tỉnh em để làm những gì anh muốn.”

“Anh không bao giờ đòi hỏi em phải làm những gì anh muốn.” Etienne luồn tay vào tóc với vẻ thất vọng. “Và đó chính xác là lý do tại sao anh không muốn hủy hoại những gì đang có giữa hai chúng ta.”

Điều này làm cô chú ý, và Rachel ngừng thu dọn hành lý. Cô còn quay lại nhìn anh chăm chăm. “Gì cơ?”

“Anh thích em, Rachel. Và anh muốn em. Luôn luôn là như thế,” anh khó nhọc nói thêm. “Anh không ngủ với em để bắt em phải làm những gì anh muốn về chuyện Pudge. Thực ra là, quan hệ ... của chúng ta là lý do làm anh không muốn kéo chuyện của Pudge vào. Gia đình vẫn luôn thúc giục anh. Bastien thậm chí còn làm như thế ngay trước mặt em vào cái ngày mà chúng ta bị khóa trái ở ngoài vườn, nhưng anh không thể làm điều đó được. Anh không muốn. Anh đã cố gắng trì hoãn điều đó. Thật không may, anh đã trì hoãn nó lâu đến nỗi bác Lucian hiểu thấu mọi chuyện và giờ đây mọi thứ trở nên thật nghiêm trọng.

Rachel đứng lóng ngóng, đầu óc cô quay cuồng. Cô nhớ lại một cách rõ ràng việc Bastien đã hỏi Etienne rằng anh đã nói chuyện với cô về việc ... Anh ấy chẳng thể nào nói hết câu; Etienne đã ngắt lời, đảm bảo với anh trai rằng anh sẽ làm. Nhưng Etienne đã không làm thế. Cho dù là vào ngày đó hay vào những ngày sau. Có lẽ anh đang nói sự thật. Cô muốn tin với tất cả tấm lòng của mình rằng anh quan tâm cô, nhưng đầu óc cô rối loạn và cô chẳng biết phải nghĩ cái gì nữa. Cô cần tạm xa anh một thời gian. Việc gần gũi với anh bây giờ có ảnh hưởng tai hại tới việc quấy nhiễu trí óc cô.

Etienne làm cho cô càng bối rối hơn bằng việc đặt một nụ hôn nhẹ lên môi cô. “Anh không nghĩ rằng anh có bao giờ có thể cưỡng lại được em, Rachel ạ. Em khuấy động máu của anh không giống như bất cứ người phụ nữ nào đã có thể làm trong vòng ba trăm năm qua. Em làm anh đói là. Em thật xinh đẹp.”

Anh kéo cô vào vòng tay mình, và Rachel không còn cách nào kháng lại được. Cô sẽ nghĩ vào sáng mai, cô tự hứa với bản thân mình khi hôn lại anh. Mọi chuyện sẽ trở nên rõ ràng hơn vào buổi sáng.

Etienne là một người đàn ông điển trai. Rachel biết điều đó ngay từ lúc đầu, nhưng lúc cô nằm đây ngắm nhìn anh ngủ qua ánh sáng lọt ra từ nhà tắm, cô tranh thủ ngắm nhìn anh từng phút một.

Etienne đã làm tình với cô gần như suốt đêm. Rachel vẫn bị ngắt đi như lệ thường nhưng với tâm trạng bồn chồn về tình cảnh hiện giờ của hai người, cô không thể nào ngủ lâu được. Cô chưa bao giờ có thể ngủ được trong những lúc như thế. Bây giờ đã là mười giờ sáng và cô đã tỉnh giấc từ lâu. Ý nghĩ của cô quay cuồng khi cô nhìn chăm chú vào người cô yêu.

Anh đã nói thích cô và thật sự bị hấp dẫn bởi cô. Rachel hoàn toàn tin tưởng ở điều đầu tiên __ cô biết mình thuộc tuýp người dễ mến đáng yêu. Nhưng anh bị hấp dẫn bởi cô? Thực sự anh thấy cô xinh đẹp và kêu gọi ư? Cô thờ dài và cuộn người lại để nhìn ngắm những cái bóng hắt trên trần nhà. Rachel có thể nhìn vào gương và thấy rằng cô trông xinh đẹp hơn rất nhiều nhờ vào sự biến đổi nhưng bên trong cô lại không cảm nhận được nét quyến rũ đó.

Cô đã luôn là một cô gái cao kều trong suốt những năm tháng đi học, với cái vẻ lóng ngóng cô thường bị chòng ghẹo hơn là được khen ngợi và rủ cô hẹn hò. Chồng chưa cưới của cô, Steven, là người bạn trai thực sự đầu tiên của cô, và đó là cho đến tận lúc cô vào đại học. Với anh ta, cô cuối cùng cũng đã tự cảm thấy mình xinh đẹp và được cần đến ... cho đến khi cô bắt gặp anh ta lên giường với cô bạn cùng phòng.

Kể từ đó cô không có nhiều thành công lắm trong chuyện hẹn hò. Một phần nào đó có thể đổ lỗi cho những giờ làm việc tối của cô, nhưng đó không phải là tất cả. Không, Rachel luôn không tự tin vào vẻ hấp dẫn của mình. Những tuần vừa qua thực sự giống như một giấc mơ trở thành hiện thực khi cô có một người đàn ông đẹp trai, quyến rũ như Etienne để ý tới. Nhưng những giấc mơ thường rất khó có thể tin được và mọi chuyện đã quá dễ dàng đến nỗi cô luôn tin rằng anh đã tán tỉnh cô để có được những gì anh muốn.

Etienne thờ dài và trở mình trong giấc ngủ làm cô chú ý. Ánh nhìn chăm chú của cô lướt qua cơ thể trần truồng của anh, dừng lại ở tấm khăn cuộn quanh thắt lưng của anh. Thậm chí bây giờ anh vẫn rất cuốn hút. Cô cần có khoảng thời gian xa anh. À mà có lẽ cô cần một biện pháp trị liệu.

Nhấn mặt trước ý nghĩ về việc chuyện đó sẽ diễn ra như thế nào, Rachel bước xuống khỏi giường và bắt đầu thu dọn quần áo. Cô sẽ đi tản bộ trong vườn hay ở đâu đó. Điều đó cũng có nghĩa là cô sẽ tiêu tốn nhiều máu hơn, nhưng cô bây giờ có thể làm điều đó dễ dàng bằng cách sử dụng ống hút.

Tốt hơn hết cô nên về nhà. Đây là nơi ẩn náu an toàn khỏi thế giới này, nơi mà cô có thể tìm ra những suy nghĩ thấu đáo. Cô cũng đã từng muốn ít nhất là gọi cho gia đình, như thế họ sẽ không phải lo lắng nữa __ nhưng cô không sẵn lòng mạo hiểm mà cũng có thể chỉ là chưa sẵn sàng. Chỉ cho đến khi cô giải quyết xong mọi chuyện.

Rachel thu dọn quần áo và mang vào nhà tắm mà không đánh thức Etienne. Khi cánh cửa đóng lại, cô thư giãn một lúc và nhanh chóng mặc quần áo. Cô chải tóc, rửa mặt và nhìn chăm chú vào mình ở trong gương.

“Pudge đã bắt cóc mình,” cô tập nói thử. Hai lần môi lập tức co quắp lại nửa như nhăn nhó, nửa như cười nhăn nhó. Một tiếng cười rúc rích trôi qua cổ họng cô.

Bờ vai Rachel rũ xuống. Cô luôn luôn là một kẻ nói dối tồi. Đôi khi điều đó thật bất tiện, nhưng hầu như lại làm cho cuộc sống đơn giản hơn. Nếu bạn không nói dối, bạn sẽ không bao giờ bị phát hiện. Trung thực luôn là cách xử sự tốt nhất. Những từ ngữ đó đã được nhồi đi nhét lại vào đầu óc cô khi cô còn là một đứa trẻ. Rachel luôn luôn tin tưởng vào những điều đó. Nhưng bây giờ, đối mặt với vấn đề của Pudge, cô không thể không nghĩ rằng một lời nói dối có thể có lợi hơn cho mọi người. Và bao gồm cả Pudge nữa.

Xoay lưng lại tấm gương, Rachel bước tới cửa và đẩy nhẹ nó ra. Ngay lập tức ánh mắt cô chuyển đến cái giường. Etienne vẫn đang nằm ở đúng tư thế như lúc cô rời đi. Mím cười trước vẻ đáng yêu của anh khi nằm ở đó với mái tóc rối xù, ngực trần, và tấm khăn trải quần quanh thắt lưng, cô tắt đèn và nhẹ nhàng đi vào phòng, sau đó đi rón rén tới đại sảnh.

Cô giống như một tên trộm đang lén lút ra khỏi phòng và đi rón rén tới đầu cầu thang, nhưng cô vẫn tiếp tục đi nhón chân xuống cầu thang. Cô vừa mới chạm chân tới cửa bếp thì nghe thấy tiếng kêu khe khẽ phát ra từ những tấm gỗ. Dừng lại ở cánh cửa nhà bếp, cô nhìn chăm chú quanh phòng. Đó là vào lúc trước khi cô nhận ra có thứ gì đang chuyển động nơi cửa sổ, sau đó cô đứng chết trân tại chỗ. Cửa sổ đã bị kéo tung, và thậm chí đã có ai đó trèo

vào trong. Một chân đã thò được vào trong và đang vận động toàn bộ phần cơ thể còn lại theo sau.

Sức nóng dồn mạnh lên phía sau cổ cô, chất adrenaline (*hormone được cơ thể tiết ra trong tình trạng sợ hãi) chảy mạnh trong cơ thể, và Rachel đã hành động theo bản năng. Cô cúi nhanh xuống ra khỏi tầm nhìn để trốn vào chỗ nấp đầu tiên cô nhìn thấy, phòng nhỏ chứa quần áo ở đại sảnh. Cô vừa cảm thấy bớt căng thẳng khi cánh cửa khép lại thì nhận ra cô thực sự đang làm cái gì. Chỉ cho đến khi cô cảm thấy tương đối an toàn ở nơi ẩn náu của mình thì trí não cô mới bắt đầu hoạt động, và cô nhận ra rằng cô, Rachel Garrett, giờ đây đã là một nữ ma cà rồng đặc biệt, đang phải trốn khỏi một tên trộm tầm thường.

Rachel cảm thấy đã rũ sạch nỗi sợ hãi ra khỏi người giống như nước trôi khỏi cốc. Cô đang làm cái quái gì thế này? Cô là một ma cà rồng. Cô có thể xử lý tên dân dòn này. Xem nào, cô sẽ khiến hắn ta kinh sợ không bao giờ quên được. Cũng là dạy cho hắn ta một bài học mà không bao giờ hắn ta có thể quên, cô thích thú nghĩ. Bắt đầu mở hé hé cánh cửa, cô chỉ nhích nó ra được vài inch (*1 inch = 2,54cm) thì tên trộm đứng thẳng người lên và cô nhìn thấy khuôn mặt hắn ta. Rachel lại ngỡ người khi cô nhận ra hắn ta. Đây chính là người đàn ông từ nhà xác, kẻ khủng mặc bộ đồ ka ki đã cổ chặt đầu Etienne. Pudge.

Như thế đã là quá đủ để buộc cô đóng cửa lại. Đây không phải là một tên trộm thông thường, đây là kẻ đã biết rõ Etienne và gia đình anh. Hắn ta biết về ma cà rồng và biết cách làm thế nào để giết họ nữa. Và không còn nghi ngờ việc hắn ta ở đây làm gì nữa, cô nhận ra.

Sự hoảng loạn ngay lập tức bủa vây lấy cô, và Rachel mất một lúc cố gắng suy nghĩ phải làm gì. Kế hoạch trốn ra ngoài để tìm một nơi an toàn của cô hoàn toàn bị gạt bỏ. Cô phải lên tầng trên và cảnh báo Etienne. Và cô phải làm việc đó trước khi Pudge đến được chỗ anh.

Đã quá trễ để làm điều đó, cô nhận ra Pudge vừa di chuyển ngang qua. Cô phải theo sau hắn ta và bắt ngờ tấn công hắn.

Rachel nghe tiếng cọt kẹt khi hắn ta bước lên lầu, và cô biết đã đến lúc an toàn để cô ra khỏi chỗ nấp. Chiếc cầu thang uốn cong về phía bên phải, bởi vậy việc di chuyển ra khỏi cánh cửa tù rất an toàn. Khi cô bước chân ra đại sảnh, dường như trời có vẻ tối hơn so với một lúc trước. Mặt trời vẫn chiếu sáng rực rỡ, nhưng những tia nắng xuyên qua những cánh cửa sổ làm cho những hạt bụi nhảy múa trong không khí. Cô phải tránh xa nó ra.

Gạt những ý nghĩ vụn vặt sang một bên, cô bắt đầu theo sau Pudge, sau đó dừng lại và nhìn chăm chú vào tủ để tìm vũ khí. Thử tốt nhất mà cô có thể tìm thấy là một cây lau nhà và một cái chổi. Rachel cân nhắc việc lục tìm vũ khí ở trong bếp, nơi mà ít nhất cô cũng có thể tìm thấy một con dao sắc nhọn nhưng cô lại sợ rằng mình không có đủ thời gian. Ngoài ra, cô đã nhìn thấy Pudge rõ để hiểu rằng hắn ta trang bị vũ khí tới tận răng. Hắn ta mang theo một cây súng dài và một khẩu súng lục, một con dao dài gần như là một thanh kiếm, và rất nhiều những đồ vật khác. Vào lúc này cô nghĩ chỉ có cái nào đại loại như một khẩu bazooka (*) mới có thể cân sức được.

Vồ lấy cây lau nhà bởi vì ít nhất nó cũng có tay cầm bằng gỗ cứng cáp, so với tay cầm mỏng manh bằng nhôm của cái chổi, Rachel nhanh chóng tiến ra đại sảnh. Cô phóng thật nhanh và nhẹ nhàng hết mức có thể để lên tới tầng trên.

Hành lang ở tầng trên đã trống không khi cô lên tới, điều đó chẳng làm cô yên tâm. Cô không biết chắc liệu có phải người đàn ông đã biết chính xác Etienne ở phòng nào hay không và đã vào phòng anh rồi hay chưa, hoặc liệu có phải hắn ta đi lung tung phòng một và giờ đây đã mất hút khỏi tầm mắt của cô. Hắn ta có thể sẽ xông ra phía sau cô và bắt ngờ tấn công.

Cầu mong rằng hắn ta đang ở trong một căn phòng nào khác và sẽ ở đó đủ lâu để cô có thể báo cho Etienne, Rachel lấy hết can đảm lao tới nơi và chạy nhón chân qua hành lang. Tại cửa phòng Etienne, cô dừng lại để liếc nhìn lại hành lang trống không sau đó nhanh chóng mở cửa phòng. Cô vừa đến kịp lúc và thấy Pudge nâng cái cốc nhọn lên qua đầu Etienne. Rachel làm cái việc duy nhất mà cô có thể làm lúc đó : cô hét lên một tiếng hét to nhất, lâu nhất mà cô chưa từng làm trong đời và lao ra phía trước.

Pudge dừng lại, hướng đôi mắt cộc cằn lên người cô và cây lau nhà cô đang cầm, sau đó nhanh chóng quay lại Etienne, đã bắt đầu thức dậy và lau bàu “Chuyện gì, chuyện gì thế?”

Làm cho cô thêm phần sợ hãi, Pudge đâm cái cốc nhọn xuống.

m thanh mà Rachel hét ra đầy giận dữ, và đến từ một nơi mà cô thậm chí còn không biết rằng nó có tồn tại trong người mình. m thanh đó vọng đến tai cô như một tiếng gầm theo bản năng, gần như là một tiếng gầm rống, khi cô vung cây lau nhà vào phía sau đầu người đàn ông. Không may thay hắn ta đã nhìn thấy và cúi nhanh người xuống để tránh.

Rachel đã dùng rất nhiều sức nên cô bị mất thăng bằng. Ngay khi cô lấy lại thăng bằng và rút cây lau nhà lại, Pudge đã ném mình ra chặn cô lại. Đầu hắn ta húc vào bụng cô, làm cho cô nghẹt thở và cô trượt chân ngã nhúi xuống tấm thảm trải nhà, nơi mà cơn gió lại gạ húc cô lần nữa. Cả hai người đều ngã phịch xuống sàn nhà.

Pudge ngồi dậy được nhanh hơn và hắn ta kẻ một con dao dài, sắc nhọn nơi cổ họng Rachel thậm chí trước khi cô cố gắng chống cự lại. “Ngồi yên, thưa cô, nếu không tôi sẽ cắt đầu cô đó,” hắn ta nói hờn hển.

Rachel chết trân. Cô có thể sống sót qua nhiều vết thương nhưng mà bị cắt đầu thì lại không phải là một trong những số đó.

Họ nhìn chăm chăm vào nhau, cả hai đều thở hổn hển một lúc, sự di chuyển trên giường làm cả hai người chú ý. Etienne đã bị đâm trúng nhưng đó không phải là một cú chí mạng. Trong tâm trạng kích động, đích ngắm của Pudge đã không chính xác. Etienne bây giờ đã ngồi dậy, cái cốc nhọn thò ra khỏi ngực anh nơi mà chỉ cách trái tim có vài inch.

Rachel gần như khóc nức lên đau đớn khi anh lôi chiếc cốc nhọn ra.

Pudge thì ít xúc động hơn. Hắn ta chùi rửa sau đó quát, “Mày cũng đứng im, Argeneau!”

Etienne ngáp ngừng, sau đó hạ thấp người xuống giường, hai mắt khép lại. Thật sự là bẽ tắc.

“Ồ, chết tiệt,” Rachel nói khi cô nhận thấy Pudge chiếm ưu thế hơn. Cô thực sự không cảm thấy mình đã trình diễn tốt, cô cho rằng mình cần phải được luyện tập nhiều hơn.

“Mày định làm gì bây giờ hả Pudge?” Etienne hỏi. Anh trông có vẻ đã khá hơn một chút, và Rachel cho rằng những siêu vi sinh trùng đã phải hoạt động điên cuồng để có thể chữa lành vết thương. Do đó anh cần nhiều máu hơn để cung cấp cho cơ thể. Anh vẫn trông có vẻ điềm đạm với một người vừa mới bị trọng thương và bạn gái mình lại đang ở trong mối nguy hiểm của việc bị mất đầu, nếu cô có thể tự cho mình là bạn gái của anh. Việc ngủ với một người đàn ông có thể làm bạn trở thành bạn gái của anh ta hay không? Hoặc là anh chỉ đang nghĩ về cô như là __đứng đi quá xa như thế, bạn gái ư, cô nhắc nhở mình. Bây giờ không phải là lúc để phân tích về chuyện đó.

“Nếu mày dám chặt đầu của cô ấy, mày sẽ mất đi tấm lá chắn của mình,” Etienne tiếp tục nói.

Pudge vẫn im lặng nhưng con dao của hắn gí sát hơn vào cổ họng Rachel. Sự bối rối và không kiên định hiện rõ trên khuôn mặt hắn ta.

“Tao đã rất kiên nhẫn với mày, Pudge __tất cả chỉ bởi tao thấy trò hề của mày vẫn còn đang mua vui được. Nhưng giờ tao thấy rằng mày đang ngày càng làm tao khó chịu. Tao cho rằng mày nên đi đi và đừng bao giờ quay lại nữa, bằng không mày đang ép tao chấm dứt cái trò chơi nhỏ của chúng ta đây. Vĩnh viễn.”

Rachel kinh ngạc khi thấy rằng người mình yêu có thể ngồi đó với một vết thương hở trước ngực, mà vẫn đầy sự hăm dọa đến vậy. Cô liếc nhìn Pudge và biết rằng hắn cũng kinh ngạc như cô vậy, và cảm thấy bất căng thẳng một chút khi chú ý tới những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán hắn ta. Cô chỉ không chắc rằng liệu điều đó sẽ dẫn tới một điều tốt đẹp hay tồi tệ.

“Đứng lên.”

Rachel nhào người đứng lên, cẩn trọng với con dao dài đang kề nơi cổ. Cô cố gắng thử một vài bước đi trong một nỗ lực tự giải thoát cho mình, nhưng nỗ lực và sự thất bại của cô trong việc cứu Etienne đã phá hỏng sự tự tin của mình. Cô sợ rằng mình lại gây ra một đồng hỗn loạn như cô vừa gây ra xong.

Khi cả hai đều đã đứng thẳng người lên, Pudge di chuyển sau cô, dùng cô như một tấm lá chắn mà Etienne đã nói đến.

“Quay lại,” Pudge ra lệnh. Giọng của hắn ta có vẻ bình tĩnh nhưng lại kết thúc với âm run run chứng tỏ nỗi sợ hãi của mình. Không phải Rachel cần điều đó. Cô thậm chí có thể nghĩ thấy nỗi sợ hãi tràn ngập người hắn ta. Cô không biết làm thế nào cô có thể nhận ra mùi đó nhưng có lẽ đó là một khả năng mới của cô. Hầu hết thú săn mồi đều có khả năng này __những con chó có thể cảm nhận được nỗi sợ hãi, và cả những con mèo nữa. Cô cho rằng những siêu vi sinh trùng đã làm tăng khả năng hữu ích cho những người mang nó trong mình, và điều đó thực sự rất có ích cho một con thú săn mồi.

“Hãy thả cô ấy ra,” Etienne ra lệnh.

“Lùi lại.” Pudge bắt đầu rút rìu lên đi, mang theo cả Rachel.

“Mày không được mang cô ấy theo cùng.”

“Lùi lại ngay, nếu không tao sẽ lấy đầu của cô ta đó,” Pudge đe dọa.

“Đừng làm đau cô ấy. Tất cả là lỗi của tao, tao phải biến đổi cô ấy. Cô ấy đáng ra đã chết bởi vết thương bằng rìu mà mày gây ra nếu như tao không biến đổi cô ấy.”

Điều đó làm Pudge dừng lại. Rachel ngừng thở khi hắn ta nhìn xuống người cô.

“Cô là bác sĩ của bệnh viện.” Hắn có vẻ ngạc nhiên. Cô cho rằng cô đã trông hơi ốm yếu một chút vào lúc ấy, bởi vừa mới hồi phục sau trận cúm. Trông cô tái nhợt và thiếu sức sống, cô chắc chắn là như vậy. Cô để ý thấy cảm giác có tội hiện lên trên nét mặt của hắn ta và cảm nhận được một tia hy vọng. Hắn ta nói, “Tôi thực sự xin lỗi về việc đâm rìu vào cô, nhưng đáng ra cô không nên xen vào giữa hai chúng tôi. Tôi đã cố gắng nói với cô hắn ta là ai.”

“Thả cô ấy ra,” Etienne nhắc lại.

Rachel cảm thấy hi vọng dập tắt trong cô khi Pudge trở nên đông cứng. Biểu hiện của hắn ta trở nên tàn nhẫn khi hắn gí con dao sát hơn vào cổ họng cô. Có vẻ như cảm giác tội lỗi đã vụt qua rất xa. “Tao sẽ không làm đau cô ấy nếu mày chịu ngồi im tại chỗ của mày.” Hắn ta giờ có vẻ kiểm soát được mình hơn. Rachel không thể quyết định liệu điều đó có nghĩa là sự tự tin của hắn ta đang tăng thêm hay là lời cảnh báo lặp lại của Etienne đã làm hắn ta hải lòng chắc chắn rằng hắn ta thực sự đang nắm tầm kiểm soát.

“Nếu mày làm đau cô ấy, tao sẽ săn lùng mày và giết mày với đôi tay không của mình.”

Cặp mắt của Rachel hướng tới Etienne. Anh thực sự có thể làm điều đó lắm. Mất đi vẻ bề ngoài dễ chịu, một tay nghiện vì tính quyến rũ. Etienne trông thực sự là một con thú săn mồi nguy hiểm.

Cả ba đều cùng im lặng trong vài phút lúc họ đợi Pudge quyết định sẽ làm điều gì tiếp theo. Rachel không có một manh mối nào về những việc mà hắn ta

có thể làm. Hẳn ta không thể tha cỏ ra, điều đó sẽ gây bất lợi cho hấn. Cái nhìn chăm chăm của cô hướng tới Etienne. Máu đã ngừng chảy, nhưng trông anh có vẻ nhợt nhạt xung quanh vành môi. Không còn nghi ngờ gì nữa, rất nhiều số lượng máu còn lại trong người anh đã bị dùng cạn kiệt để chữa lành vết thương, cô tin vậy. Từ những gì anh đã nói với cô về tình trạng của mình, cô cho rằng anh đang cực kỳ cần được truyền máu ngay. Cơ thể anh có thất bại vì sự đòi hỏi đó, và anh đang cực kỳ yếu và dễ bị tấn công.

Điều tốt đẹp duy nhất là Pudge không chú ý đến điều đó, và cô quyết định.

“Tốt hơn hết là anh nên quyết định mình sẽ làm gì nhanh lên. Cơ thể của anh ta gần như đã tự hồi phục lại rồi, và ai mà biết được sau đó anh ta sẽ có sức mạnh như thế nào.” Rachel chỉ phỏng đoán một chút, nhưng nếu như Pudge đã từng xem các bộ phim, ti vi hay trên màn hình lớn, có lẽ hấn ta sẽ nghĩ khác. Ít nhất cô hi vọng hấn ta sẽ như thế. Đánh giá cái cách Pudge xiết chặt cô hơn, cô đoán rằng mình đã đúng.

Rachel không thể nhìn thấy khuôn mặt hấn ta, nhưng cô có thể cảm giác được sự hoang mang mà Pudge đang cảm thấy. Hấn ta hỏi một cách nghi ngờ, “Tôi có nên tin rằng cô đang cố gắng để trở nên có ích?”

Rachel buộc mình thả lỏng và cố gắng thờ ơ nhún vai. “Cứ tin những gì anh muốn. Tôi đang lên trốn đi khi anh đột nhập vào,” cô nói một cách trung thực. Cô thực sự đã trốn ra ngoài để đi dạo, nhưng cô không muốn đề cập chuyện đó. Khi ánh mắt sắc nhọn của Etienne phủ đầy cảm giác bị phản bội, cô gần như cảm thấy có lỗi chuyện cô đã không làm. Rachel ghét phải làm anh buồn đau, nhưng cô bắt mình tiếp tục. “Tôi đã bị ép buộc phải ở lại đây kể từ cái đêm ở trong nhà xác. Tôi muốn cho gia đình và bạn bè của mình biết rằng tôi không sao, nhưng gọi điện cho họ quả thật là điều không thể.” Tất cả đều là sự thật, cô trấn an mình khi cô cảm thấy một tiếng cười khúc khích đầy hoảng sợ đang dâng lên trong cổ họng của mình. Cô đã bị buộc phải ở lại đây __ ít nhất là cho đến lúc cô học được cách điều khiển răng của mình và khi việc gọi điện cho người khác không còn là vấn đề nữa. Cô không phải nói rõ ràng chính là cô đã buộc mình đưa ra những quyết định đó.

“Vi thể tôi cư xử thật tốt và đợi cho đến khi Etienne ngủ, sau đó định rời đi qua nhà bếp thì lại nghe tiếng anh bước vào,” cô tiếp tục. “Anh đã phá hỏng kế hoạch của tôi.”

Etienne giờ trông thật đau khổ, nhưng Rachel lờ anh đi. Cô đợi trong lúc Pudge tiêu hóa những lời của mình.

“Đúng thế sao, vậy tại sao cô không bỏ đi?” Pudge nghi ngờ hỏi. “Tại sao cô vẫn còn ở lại và cứu hấn ta?”

Rachel nhún vai. “Lương tâm của tôi không cho phép. Tôi không thể để anh giết anh ta khi anh ta đang ngủ sau khi anh ta đã cứu sống tôi khỏi vết thương chí mạng mà anh giáng xuống người tôi.” Cô nhấn mạnh sự góp mặt của hấn ta, hi vọng sẽ lại mang đến cho hấn cảm giác có tội mà cô đã nhìn thấy trên gương mặt hấn lúc trước. Khi cô nhìn thấy sự lung lay trong mắt hấn ta, Rachel quyết định siết chặt sự việc thêm chút nữa. “Nhân tiện đây, cảm ơn rất nhiều vì điều đó. Chưa bao giờ tôi mơ ước hay mong muốn trở thành một con quỷ hút máu người, và tôi không thể nói cho anh biết tôi cảm thấy hài lòng như thế nào khi tôi bị dính chặt vào ca làm đêm vĩnh viễn đâu.”

Pudge thật sự đã co rúm người lại. “Tôi xin lỗi,” hấn ta nói đầy vẻ hối hận, sau đó dừng lại và liếc nhìn Etienne. “Cô hãy nói chúng ta nên làm gì với hấn ta để ra khỏi đây?”

Rachel cân nhắc. Cô không thể tin rằng trong một thoáng chốc mà hấn ta đã xem cô như người cùng một phe. Cô cho rằng hấn đang thử cô. Nếu cô đưa cho hấn một câu trả lời mà hấn không thích, cô sẽ gặp rắc rối lớn. Nhưng sau đó, có lẽ cô cũng sẽ phải gặp rắc rối. Dường như hấn ta tự xem mình là một Van Helsing thời hiện đại, tận tụy trừ diệt ma cà rồng ra khỏi thế giới, và cô cũng hiểu rằng hấn ta cũng đặt cô vào trong danh sách đó. Hi vọng duy nhất của cô là thuyết phục hấn ra rằng cô quá ngu ngốc để nhận ra, và rằng cô tin cô và hấn giờ đây đang ở cùng một phe. Hiểu được điều đó, cô cực kỳ cẩn thận với câu trả lời của mình. “Ồ, tôi không muốn thấy anh ta chết sau khi anh ta đã cứu tôi, anh có thể phải thử lại vào một ngày khác khi tôi không có ở đây, hoặc là hạ tôi bây giờ và đoạt lấy cơ hội với anh ta __ nhưng tôi sẽ không làm vậy nếu tôi là anh. Ở sức mạnh thông thường, anh ta đã rất nhanh, lẹ lả và khỏe hơn cả mười người đàn ông cộng lại. Ngay lúc này đây anh ta không khỏe, nhưng tôi thì có. Với hai chúng tôi, sự khác biệt không phải là lợi thế của anh đâu.”

Pudge lắng nghe, và sự thành thật của cô trong việc không muốn nhìn thấy Etienne chết dường như đã thuyết phục được hấn. Rachel chỉ đề điều đó lắng xuống trước khi nói thêm vào, “Và nữa, anh ta có một hệ thống an ninh. Có lẽ có vài kiểu như thế đang hoạt động bây giờ. Cho nên anh không có nhiều thời gian đâu.”

Hiển nhiên Pudge tin lời cô. Sự hoảng sợ vụt qua khuôn mặt hấn ta.

“Nếu anh trói buộc anh ta,” cô nói tiếp, “anh ta chỉ việc phá tung dây trói và có lẽ sẽ có chúng ta trước khi chúng ta ra khỏi ngôi nhà.” Hoặc ít nhất anh ấy sẽ làm thế sau khi anh ấy được tiếp thêm máu, cô thầm nghĩ.

“Tôi cho rằng điều tốt nhất mà anh có thể làm là khóa chặt anh ta lại trong phòng làm việc. Anh ta đã phòng bị nó để ngăn chặn đủ mọi loại đối thủ,” cô giải thích. Sau đó đề tăng thêm lời đường mật, cô thêm, “Nó cũng sẽ cho anh cơ hội để phá hủy tác phẩm mới nhất của anh ta.”

“Đáng lý ra tôi nên để em chết.” Lời nói lạnh lùng của Etienne kéo ánh mắt của cô hướng trở lại anh. Cô đáng ra phải chúc mừng anh về khả năng diễn xuất đó, nhưng cô không chắc rằng đó có phải là một màn diễn hay không. Cô chỉ thừa nhận rằng mình đã lén lút ra ngoài khi anh đang ngủ, và mặc dù cô hy vọng rằng đó không phải là sự thật nhưng có lẽ anh lại tin mọi chuyện. Không. Anh biết sự thật về ma cà rồng, và cô biết rõ hơn là việc nghĩ rằng giờ anh đã khỏe mạnh lên nhiều. Chắc hẳn anh phải biết rằng cô đang phóng đại sự thật nhằm cứu anh.

Mặt khác, Rachel chợt nghĩ, sự tức giận của anh có lẽ do nguyên nhân khác. Sẽ ra sao nếu như anh không hề bảo vệ bất kỳ thành quả công việc nào, không hề lưu giữ nó để phòng trường hợp bị mất? Anh có thể mất tất cả nhờ vào sự gợi ý của cô. Nhưng điều lo lắng chủ yếu của cô là giúp anh sống sót ở nơi nào đó mà có đủ máu cho anh hấp thụ.

Trời, nếu như anh không đủ nhạy bén để lưu giữ cái game mới nhất của mình, Etienne có thể thực sự mong rằng cô chết. Nhưng thà để anh còn sống mà tức giận còn hơn để anh chết đi với trò game nguyên vẹn.

Pudge chuyển chỗ, chuyển con dao kề nơi cổ họng cô từ tay này sang tay khác. Cô không rõ lắm vì sao hắn ta lại làm thế cho đến khi hắn ta giương khẩu súng từ bờ vai hướng thẳng vào Etienne.

“Tao biết điều này không thể làm mày chết, nhưng tao cá là nó sẽ làm mày đau đấy,” hắn ta nói. “Và tao biết rằng nó sẽ làm mày dần dần ngã gục. Thế nên hãy làm những gì tao bảo và tao sẽ không phải bắn mày. Chúng ta sẽ tới phòng làm việc của mày.”

Etienne cảm thấy sự nhẹ nhõm và ghê rợn trộn lẫn trong đầu óc mình. Trong tủ lạnh ở phòng làm việc của anh có rất nhiều máu. Anh có thể được bổ sung thêm và chữa lành nhanh chóng một khi anh bị nhốt trong phòng làm việc. Sau đó anh có thể ra ngoài và bắn hạ Pudge. Nỗi ghê rợn của anh là bởi trong khi cái kế hoạch này có thể cứu anh thì nó lại khiến Rachel lâm nguy. Anh không biết gã đàn ông này có thể làm chuyện gì với cô một khi hắn ta có sự chọn lựa, nhưng anh cho rằng sẽ là những chuyện rất đê hèn. Rachel giờ đã mạnh hơn lúc trước gấp mười lần, nhưng cô không phải là không thể bị tổn thương. Etienne sợ cô sẽ thử một vài điều liều lĩnh sau khi anh đã được an toàn.

“Đi!” Pudge thêm vào một dấu chấm than bằng cách bắn anh.

Etienne lảo đảo và ngã mạnh thành linh ra phía sau nơi mà anh đang ngồi trên giường. Viên đạn đã xé rách bắp thịt và xương của anh. Anh nhìn thấy Rachel bắt đầu vật lộn nhưng dừng lại đột ngột kể đó. Anh hiểu rõ vì sao khi nhìn thấy một vết máu nơi cổ họng cô. Tên khốn kiếp đã cắt vào cô_ không đủ sâu để gây ra một vết thương nghiêm trọng nhưng cũng thế cả thôi, hắn ta đã chém cô.

Etienne tức giận lồng lộn, đủ để giúp anh đứng thẳng dậy. Anh muốn bay dọc căn phòng để lao vào hắn, nhưng có thể anh cũng không làm gì được hắn khi tới đó. Hơn nữa, có thể Pudge sẽ hoảng sợ mà chém mất đầu cô, thủ tiêu cô như một mối đe dọa. Etienne không thể để điều đó xảy ra.

Rachel nghiêng răng kèn kẹt, “Tôi đã bảo với anh rằng tôi không cho phép anh giết anh ta. Nếu anh còn bắn anh ta nữa, tôi sẽ liều cái đầu này để giết chết anh.”

“Câm mồm,” Pudge rít lên, nhưng đã mất dần sự tự tin. Hướng mắt về Etienne với cây súng trên tay, hắn ta quay đầu lại cánh cửa, kéo Rachel theo cùng. “Ra ngoài.”

Etienne chấp hành mệnh lệnh di chuyển tới cánh cửa, cố gắng để trông không yếu ớt như anh tự cảm thấy mình thế. Anh giờ thực sự rất cần máu, bởi vì vết thương vừa mới bị. Quá trình suy nghĩ của anh đã trở nên mù mịt bởi vì cơ thể anh đã hút máu từ những phần còn lại. Anh phải nỗ lực tập trung để đặt một chân trước chân kia để dẫn đường qua ngôi nhà và đi xuống tầng hầm. Etienne cố gắng nghĩ ra một cách để thoát khỏi tình thế này khi anh di chuyển, nhưng chẳng có gì nảy ra trong đầu cả_ không có điều gì mà lại không gây nguy hại cho Rachel hơn nữa, dù là ở mức độ nào.

“Wow!” Pudge rõ ràng bị ấn tượng bởi phòng làm việc của Etienne. Etienne dừng lại ở giữa phòng và xoay người để nhìn cặp mắt của gã đàn ông sáng lên khi chúng đảo khắp gia tài của anh.

“Chàng trai, nếu như tao có một hệ thống đầy đủ như thế này thì tao cũng đã là một ông hoàng về trò games,” hắn ta không hài lòng nói. Sau đó ánh mắt hắn hướng vào cổ quan tài ở một bên cánh cửa và một vài thứ khác nữa xuất hiện trong vẻ mặt của hắn. Và Etienne mất vài phút mới nhận ra điều đó chính là sự ganh tị.

“Vào trong đó,” hắn ta ra lệnh.

Etienne chần chừ, sau đó thực hiện theo những gì hắn ta nói khi gã đàn ông giương cây súng lên. Rachel xoay người với một tiếng cầu nhàu cảnh báo. Pudge ngay lập tức hạ khẩu súng xuống và kiềm chế cô bằng cách gây ra một vết máu đỏ tươi khác ở chính nơi mà vết thương đầu tiên đã lành lại.

“Tao vào ngay đây,” Etienne ngắt lời, tự hứa với bản thân rằng anh sẽ trả lại cho hắn những vết thương này sớm thôi.

“Đậy cái nắp lại,” Pudge ra lệnh khi anh đã ngồi vào trong.

Etienne làm theo những gì hắn nói, nằm trong cổ quan tài và lưỡng lự kéo nắp đậy lại. Sau đó anh giật mạnh thành linh ở trong cổ quan tài khi nghe tiếng nổ bất ngờ của súng. Lúc đầu anh nghĩ rằng tên gốc đó cố gắng bắn anh xuyên qua cổ quan tài nhưng khi thấy không có lỗ đạn thủng nào và cũng không có nỗi đau dữ dội nào, anh quả quyết rằng tên kia đã phá hủy căn phòng của anh. Tiếng nổ âm ỉ của màn hình hay của máy vi tính đã xác nhận điều đó, và Etienne cau mày bởi mùi khét lẹt của mạch điện cháy và nhựa bị tan chảy.

Bạn đang đọc truyện *Love Bites* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Rachel cắn môi, nhưng cô vẫn ngồi im khi những máy móc của Etienne bị nổ tung xung quanh mình. Pudge say mê với khẩu súng của mình, và con dao kề nơi cô có lại càng xiết chặt hơn nên cô không thể làm bất cứ điều gì. Cô cảm thấy bót căng thẳng khi cuối cùng hắn ta cũng quyết định hắn ta đã phá

hủy đủ rồi và đưa họ quay trở ra khỏi căn phòng.

Tại cửa phòng, hắn ta dừng lại để kiểm tra hệ thống khóa. Cô hy vọng rằng hắn ta sẽ chỉ đóng nó lại thôi, nhưng hắn ta đâu có ngu ngốc như vậy chứ. Hắn ta kéo cho nó đóng lại sau đó bắn hủy bằng điện tử. Và dù muốn dù không, tia hy vọng nhỏ nhoi rằng Etienne sẽ có thể chữa được hệ thống điện tan tành khi sau đó Pudge xé toạc nó và vài sợi dây điện ra. Etienne thật sự đã bị nhốt ở trong đó, Rachel nghĩ với vẻ mất hết tinh thần, và cô chỉ hy vọng rằng không có một thiết bị bị phá hủy nào sẽ bắt cháy. Bị thiêu cho đến chết thì sẽ không phải là một cách ra đi dễ chịu, và đó cũng chính là cách mà cha của Etienne đã mất.

Tuy nhiên anh ấy sẽ tìm thấy máu ở trong đó, cô tự trấn an mình, thầm biết ơn vì Pudge đã không kiểm tra ngăn tủ. Và không có gì phải nghi ngờ rằng Bastien và Lucern sau đó sẽ tới. Họ sẽ giải thoát cho anh và sau đó là cả cô nữa. Trong lúc này cô chỉ cần cố gắng sống sót là được. Nếu như Pudge không biết rằng cô là một ma cà rồng thì việc đó có lẽ sẽ dễ dàng hơn.

Giữ cho cái đầu mình vẫn còn nguyên vẹn trên cổ có lẽ sẽ là một khởi đầu tốt. Tuy nhiên, cô muốn mình có thể làm nhiều hơn như là việc giữ cho hắn ta cất vào cổ của cô nữa. Mấy vết thương nhỏ mà hắn gây ra cho cô không thể làm nguy hại tính mạng cô, nhưng thực sự chúng làm cô đau đến điên lên.

Dù bị chuyển đổi thành ma cà rồng, nhưng không có nghĩa là sẽ kém nhạy cảm hơn với những nỗi đau. Cô nhận thấy nó thậm chí còn tăng tính nhạy cảm của cô lên. Sau tất cả mọi việc, cô đã nhạy cảm hơn với những niềm khoái lạc. “Thì tại sao độ nhạy cảm về nỗi đau lại không tăng ngang bằng chứ?”

“Chết tiệt.”

Rachel không để tâm đến lời chửi rủa của Pudge. Họ đã đi ngang qua cầu thang và bây giờ họ đang đứng ở trong nhà bếp tại cánh cửa sau.

“Tôi quên mất rằng tôi không thể đưa cô ra ngoài ánh nắng được,” Pudge giải thích.

Rachel tươi tỉnh hẳn lên. Cô có thể sống sót một lúc dưới ánh nắng nhưng cô lại không sẵn lòng nói cho hắn ta biết điều đó. “Ồ, vậy anh có thể để mặc tôi ở đây và __”

Lời của cô tắt ngấm khi hắn ta kéo cô quay trở lại cái bàn bếp. Cô không chắc hắn ta định làm gì cho đến khi hắn xé toạc tấm khăn trải bàn màu hạt dẻ ra khỏi cái bàn, gạt phẳng mấy cây hoa trang trí xuống sàn nhà.

“Anh không nghĩ rằng anh đang định ... Anh.” Cô thờ hất ra khi khi hắn ta trùm tấm khăn trải bàn qua đầu cô. Giờ đây cô bị dao gí vào cổ họng và lại còn mù nữa. Trời ạ, tình hình ngày càng tồi tệ hơn, thậm chí là rất nguy hiểm. Nếu cô trượt chân, có lẽ cô sẽ tự mình cắt đầu mình. Rachel định nói với Pudge rằng cô có thể chịu đựng một ít ánh nắng nhưng lại sợ rằng lúc sau cô lại cần cái kiến thức đó.

“Chúng ta phải đi nhanh hơn lên.” Hắn ta giục cô bước về phía trước, có lẽ là tới cánh cửa. “Tôi không muốn cô cháy rụi ra bây giờ đâu, bởi vậy cô gắng theo kịp bước tôi đi.”

“Anh có nghĩ là anh có thể dễ chịu với con dao kề ở cổ không?” cô hỏi, nhưng câu hỏi bị át đi bởi tiếng lách cách và cọt két của cánh cửa. Sau đó hắn ta đẩy cô về phía trước. Nhận thức được rằng đi nhầm một bước có thể khiến cô phải trả giá bằng tính mạng của mình, Rachel di chuyển, cố gắng nâng bước nhưng di chuyển nhanh nhất mà cô có thể. Mặc dù đã cố hết sức, cô bị ngã cầu nhàu vì con dao trượt vào cổ họng cô. Lần này nó để lại một vết cắt sâu hơn trước khi nó có thể dễ dàng lành lại. Cô nghe thấy một lời như thể xin lỗi bị bóp nghẹt bởi cả tấm vải trên đầu cô và hoa tai ở trên tai cô, sau đó hắn ta thỉnh thoảng giật cô đứng lại.

“Vào trong đi.”

Con dao đã được kéo ra, và Rachel cảm thấy mình bị xô ngã về phía trước. Có cái gì đó nhấn xuống phía trước chân cô và cô ngã nhào về phía trước. Thật may là con dao đã không còn đe dọa cô nữa, Rachel ngay lập tức bắt đầu kéo tấm vải ra khỏi đầu mình. Cô nhận lại một cái tát tai cho những nỗ lực của mình.

“Không được làm thế. Ánh nắng,” Pudge cảnh báo. Sau đó cô cảm giác có thứ gì đó ở cổ tay mình và nghe thấy một tiếng tách. Cô kéo nó ra, cau mày khi cô bị giam giữ, sau đó nguyên rủa khi một chiếc cùm tay đã được khóa vào cổ tay kia của cô.

“Chúng được làm bằng thép mạ kẽm,” Pudge nói. “Nó dày bốn inch. Cô có lẽ có thể phá vỡ nó, nhưng chắc chắn sẽ gây tiếng ồn. Nếu cô thử, tôi sẽ bắn cô từ chỗ ngồi của mình đấy. Và không phải là với một khẩu súng đầu mà là với một ngọn giáo xuyên thẳng vào tim cô.”

“Một ngọn giáo xuyên qua tim ư?” Rachel lầm bầm. Cô nghe thấy tiếng cánh cửa đóng lại, sau đó là sự tĩnh lặng hoàn toàn. Cô tự hỏi liệu có an toàn không nếu như cô cố gắng giữ tấm vải này xuống và nhân tiện đảo mắt xung quanh thì cô nghe thấy tiếng mở cửa của một cánh cửa khác. Cánh cửa này là ở bên phải cô, cô cho rằng nó phải là cửa một chiếc xe tải. Sàn xe phía dưới cô khẽ rung lên khi gã Pudge tiến vào xe.

Rachel buộc mình phải bình tĩnh và nguyên rủa chính bản thân mình vì đã không nghe kỹ hơn những gì Etienne đã cố nói với cô. Cô không biết gì về khả năng của cô khi là một ma cà rồng mạnh đến mức nào, ngoại trừ việc cô đã mạnh hơn và nhanh hơn một người bình thường và có thể chịu đựng nhiều vết thương hơn mà không bị chết. Từ những gì cô hiểu, ngoại trừ việc cô bị chết cháy hay bị cắt đầu thì không gì có thể giết được cô. Mặc dù bị grom đâm có thể làm tim cô ngừng đập và làm cho những siêu vi sinh trùng sẽ bị ứ đọng cho đến khi cây grom được rút ra.

Tất nhiên, thật tuyệt khi biết điều đó, nhưng Rachel không có tí manh mối nào về việc chính xác cô mạnh đến cỡ nào, hay thậm chí cô đã trở nên nhanh hơn như thế nào. Cô không biết tí gì về việc liệu cô có thể bẻ gãy cái gông cùm này không, và nếu như cô có thể, liệu cô giờ đã đủ nhanh để có thể chạy khỏi chiếc xe tải trước khi Pudge có thể vồ lấy cây súng bắn ra những chiếc cọc-hay cái gì đại loại như thế và bắn hạ cô. Cái ý nghĩ thử một lần thật là dẫu dỏm, nhưng ý nghĩ sẽ bị bắn_cho dù là hắn ta có thể sẽ bắn trượt khỏi tim cô_phần nào đó làm cô nản lòng. Rachel sợ đau. Cô nghĩ rằng một phát bắn

thì thật là tồi tệ. Thế còn một cú chém thì sao nhỉ? Cô có thể sẽ trở nên yếu đuối kinh khủng khi nó làm đau cô; khóc thét lên như một đứa trẻ, thực sự là thế. Cô quyết định rằng mình sẽ không liều lĩnh.

Cuộc đi xe này chỉ kéo dài ngắn thôi. Rachel cố gắng nghĩ ra một kế hoạch để tẩu thoát. Cô không hiểu vì sao Pudge phải dẫn theo cô. Hắn ta cần một tấm lá chắn, hoặc là mặc dù hắn ta lúc đầu đã làm như thế, nhưng khi Etienne bị nhốt, hắn ta đã không còn cần thiết phải làm như thế nữa. Cô đã rất ngạc nhiên rằng hắn ta đã không nắm lấy cơ hội để kết liễu cô.

Rachel cho rằng cảm giác có tội là lý do vì sao hắn vẫn chưa làm điều đó, bởi vì sự tấn công của hắn là lý do vì sao mà cô bị biến đổi như thế này vào lúc đầu. Nhưng điều đó khiến cô băn khoăn không biết hắn ta sẽ làm gì với cô nếu như việc kết liễu cô không nằm trong kế hoạch. Chẳng có điều gì tốt đẹp mà cô nghĩ ra được. Tẩu thoát có lẽ là hành động tốt nhất của cô lúc này. Cô chỉ cần phải nghĩ ra là bằng cách nào thôi.

Có lẽ hắn sẽ đưa cô đi tới đâu đó, công viên, sau đó xử lý cô với con dao của hắn. Lần này cô sợ rằng mình sẽ phải liều lĩnh với nỗi đau sẽ bị chém.

Cô không trông mong điều đó, nhưng cô sẽ phải chịu đựng nhiều hơn nếu như cô không làm.

Tiếng ầm ầm của chiếc xe dừng lại. Đã đến lúc tẩu thoát. Cô cảm thấy bản thân căng thẳng khi chiếc xe rung chuyển. Cô nhận thấy Pudge đã ra khỏi xe, sau đó nghe thấy tiếng cửa đóng. Rachel thử kéo chiếc còng tay và ngạc nhiên khi nghe thấy tiếng kim loại cọt kẹt ập đến tai cô. Cô đang định kéo mạnh hơn thì nghe thấy tiếng cửa mở ở đằng sau.

Nguyên rủa sự nhút nhát của chính mình, cô ngồi im và chờ đợi, giật nảy mình khi tấm vải đột ngột bị kéo ra khỏi đầu cô.

“Cái gara này không có cánh cửa sổ nào cả. Cô có thể an toàn khỏi ánh nắng mặt trời,” Pudge báo. Như thế hắn ta đã mua cái gara này và ngôi nhà kèm theo, không còn nghi ngờ gì nữa, là đặc biệt để giữ an toàn cho cô.

Rachel không bị ấn tượng mấy. Cô nhìn chăm chăm vào thứ vũ khí ở trong tay hắn. Cái súng bắn cọc của hắn dường như là một cái cung tên với một cái cọc dài bằng gỗ hơn là một cái mũi tên. Bây giờ điều đó thực sự không quan trọng. Theo như lời Etienne, một cái mũi tên, một cái cọc, hay bất cứ cái gì nếu như giáng xuống tim cô và nằm ở đó đủ lâu thì có thể kết thúc cô. Một cái giá quá đắt cho một cuộc tẩu thoát. Ít nhất là vào lúc này.

“Đi thôi.” Pudge quay lại, cẩn thận giữ thứ vũ khí hướng vào tim cô. Hắn ta ra hiệu cho cô với bàn tay kia rằng cô hãy xuống xe.

Rachel nhường mảy trước lời ra lệnh của hắn và chỉ khua lách cách sợi dây xích trói cô với thành xe.

“Ồ.” Pudge lưỡng lự trong chốc lát, sau đó hắn quyết định không muốn lại gần cô đủ để liều mạng với việc bị đánh bại, và hắn chỉ ném cho cô chùm chìa khóa.

Rachel cố gắng bắt lấy chúng bằng cánh tay và ngực của mình, sau đó đưa chúng lên và mở khóa. Đây là lần đầu cô nhìn vào cái cùm này và bị làm cho nản chí. Hắn ta đã không nói đùa về việc chúng dày tận bốn inch, mặc dù trông chúng chẳng hề nặng đến thế. Rachel cho rằng điều đó là bởi sức mạnh được tăng lên của cô. Cô đáng lý ra phải biết tận dụng nó và giải thoát cho mình, cô tự nói với mình, sẽ mở khóa một bên cổ tay trước, sau đó đến bên còn lại.

“Được rồi, đi thôi,” Pudge nhắc lại. Nhớ lại cái cách mà hắn ta đã bắn Etienne khi anh di chuyển không đủ nhanh, Rachel bò tới thành xe và nhảy xuống đứng trên nền xi măng của cái gara. Cô đưa trả lại chìa khóa cho Pudge nhưng hắn ta lắc đầu.

“Cô cần chúng để mở cửa.” Hắn ra hiệu cho cô đi về phía bên trái.

Rachel xoay người để quan sát hướng đi mà hắn ta chỉ cô, ngay lập tức phát hiện ra cánh cửa thông vào ngôi nhà phía bên trong gara. Đây là cái gara dành cho một xe, và chiếc xe tải giờ chỉ còn chừa khoảng một foot rưỡi (1 foot=0.3048m) cho lối đi bộ. Rachel đi dọc theo chiếc xe bên phía ngôi của khách cạnh ghế tài xế của chiếc xe, ngừng lại khi cô thấy một vòng hoa bằng tời với một cây thánh giá ở chính giữa được treo ở ngay giữa cửa.

“Xin lỗi. Lùi lại một chút.” Pudge nhanh chóng bước lên phía trước để gỡ cái đồ linh tinh đó xuống.

Cô không buồn thông báo cho hắn ta rằng việc làm của hắn hoàn toàn vô ích. Thay vào đó, cô suy nghĩ liệu gã đàn ông này hoang tưởng đến mức nào mà lại đi đặt những thứ như vậy ở giữa cửa.

“Được rồi.” Mang cây thánh giá và đồng tời theo người, hắn ta quay lại và chỉ về phía trước, nói với cô, “Là chiếc chìa khóa to màu bạc.”

Rachel lựa chọn cho đến khi cô tìm thấy chiếc chìa khóa duy nhất màu bạc, sau đó cô bước tới cánh cửa và tra nó vào ổ. Khi ổ khóa được mở ra, cô quay người lại và nhường lỏng mảy chờ đợi gã bắt giam mình.

“Đi vào,” Pudge ra lệnh, cầm cái nổ ra hiệu. Rachel mở cửa và bước vào bếp, sau đó đứng chết trân. Cô chưa bao giờ nhìn thấy một cái chuông lợn như thế này bao giờ. Kệ bếp và bồn rửa bát chất đầy những bát đĩa bẩn thỉu và chẳng có một inch nào của bếp lò, tủ lạnh, kệ bếp, tủ thức ăn hay sàn nhà mà không bị phủ đầy bã thức ăn hay rác rưởi.

Trên bề mặt của chúng phủ đầy những lớp dầu mỡ chứng tỏ rằng một món chiên rán nào đã được nấu.

“Đi.” Một cú thọc mạnh vào sau lưng cô buộc Rachel phải tiến nhanh lên trước một bước, sau đó tiếp tục đi vào nhà bếp tránh để không chạm vào bất cứ thứ gì. Việc cô phải bước đi trên sàn nhà này đã đủ tệ lắm rồi, giày của cô dính vào tấm vải lót sàn mỗi bước cô đi. Thật là ghê tởm. Và cô nhận thấy phòng ăn cũng tồi tệ như thế khi cô bước đến cánh cửa.

“Ngồi xuống.”

“Tôi không muốn.” Rachel nhìn chăm chăm vào cái bàn chất đống những bát đĩa bẩn. Không may thay, thức ăn không phải là thứ duy nhất còn sót lại trên đĩa. Có mấy con bọ đang bò ngang dọc trên đĩa, hạnh phúc tiệc tùng trên chiếc bánh pizza đã để cả tháng. Còn bản thân mấy chiếc ghế, thật may mắn là chúng không phải chứa chiếc đĩa nào nhưng thay vào đó lại bị phủ đầy những tờ báo cũ, tờ rơi và thư rác cả tháng nay rồi. “Anh biết không, Pudge, tìm một bà quản gia không phải là một ý kiến tồi đâu.”

“Ngồi đi!” Hắn ta giờ có vẻ đã khá tự tin khi họ đã ở trong nhà. Hắn ta lại gần hơn để túm lấy vai cô và bắt cô ngồi xuống cái ghế gần nhất. Rachel co rúm người lại khi một góc của tờ rơi nhàu nát chọc vào mông cô, nhưng cô không nói gì khi hắn ta đi xung quanh cái bàn và cũng ngồi xuống, để cái nã lên bàn chìa về phía ngực cô.

Cả hai người cùng im lặng trong một chốc, nhìn chăm chăm vào nhau, đánh giá đối thủ. Nhưng khi sự im lặng có vẻ kéo dài mãi, Rachel bắt đầu cảm thấy khó chịu, cô như ong mảy. “Và giờ?”

“Và giờ?” Pudge cau mày. “Cái gì?”

“Anh có định giết tôi bây giờ không hay là chuyện gì?” Rachel hỏi.

“Không!” Hắn ta trông có vẻ hoảng hốt. “Không đời nào. Là lỗi của tôi mà cô trở thành một cô gái ma cà rồng. Hay là một nữ ma cà rồng nhỉ?” Trong khi hắn ta ngồi lâu bàu câu kinh, Rachel cố gắng tìm ra xem liệu điều này dẫn cô đi tới đâu.

Đánh giá qua sự sợ hãi trong giọng nói của hắn, Pudge bị ấn tượng mạnh bởi một nữ ma cà rồng. Có vẻ hắn ta coi việc cô trở thành một ma cà rồng là điều gì đó rất tuyệt, trong khi việc Etienne cũng là một ma cà rồng thì lại có nghĩa là Etienne là một kẻ cần bị xóa sổ. Cô thật không hiểu là vì sao.

“Vây giờ ...”

Rachel liếc nhìn qua gương mặt của Pudge, bối rối bởi cái nhìn gần như là háo hức của hắn ta. Tuy nhiên cô lại chưa chuẩn bị gì cho câu hỏi của hắn cả. “Cô có đói không?”

Cô có lẽ cảm thấy hơi ngạc nhiên, nhưng câu hỏi của hắn ta thật đúng lúc. Cô không nghĩ rằng cô mất nhiều máu như thế từ vết thương ở cổ họng, nhưng cô thực sự thấy đói. Cô nhìn chăm chăm vào chiếc tủ lạnh ở trong bếp. Liệu hắn ta có giữ chút máu nào trong đó không nhỉ? Dường như là không có, nhưng nếu như không có, tại sao hắn ta lại hỏi cô rằng cô có đói không? Lại nữa, nếu hắn ta thực sự có máu, cô cũng không chắc có an toàn hay không khi uống nó ở cái nhà máy vi khuẩn mà hắn ta gọi là nhà này. Cô nửa tin nửa ngờ liệu chuyện đó có thể hay không. Liệu có thể có cái gì an toàn để đặt gần miệng cô ở cái chốn như thế này không?

“Cô có thể cắn tôi,” Pudge đề nghị, thu hút sự chú ý của cô. Hắn ta trông có vẻ khá là kích động với cái viễn cảnh đó. Rachel cảm thấy khẩu vị của mình lập tức bay biến sạch.

“Cảm ơn, nhưng...” cô bắt đầu một cách lịch sự.

“Ồ, cứ tiến hành đi. Chắc chắn là cô phải rất thèm khát máu. Thậm chí cô có thể biến đổi tôi nếu cô muốn.” Ánh nhìn chăm chăm của hắn rót xuống ngực cô.

Rachel cố gắng để trông không quá cự tuyệt hắn ta. Cái ý nghĩ rằng hắn ta sẽ tồn tại trên thế giới này mãi mãi thật là khủng khiếp, cũng tệ chẳng kém gì việc phải cắn hắn ta vậy. Cô nghi ngờ rằng có phải hắn ta đã sạch sẽ hơn ngôi nhà của hắn hay không. Tuy nhiên, cô không muốn làm hắn ta thất vọng. Cô không biết chính xác hắn ta định làm gì với mình, nhưng cho đến khi cô có cơ hội để tẩu thoát thì cô cho rằng việc làm hắn ta vừa lòng sẽ tốt hơn.

“Không, cảm ơn,” cô đáp lời một cách lịch sự trước lời đề nghị của hắn. Để ánh nhìn chăm chú của mình hướng về một góc phòng khách mà cô có thể nhìn thấy, cô chú ý vào tấm gỗ ngăn cách những cánh cửa ban công và thanh kim loại ở trên chúng. Ngôi nhà trông thật u ám. Liếc nhìn quanh những cánh cửa sổ khác, cô để ý thấy rằng chúng cũng được che phủ bởi gỗ và những thanh kim loại. Có lẽ hắn ta đã không phải luôn luôn có ý định giết Etienne.

“Cô biết không, cô nhìn cũng không tệ.”

Sự tập trung của cô lại quay trở về với kẻ bắt giữ mình. Cô thật sự không chắc nên đáp lời như thế nào. Nếu là lời của bất kỳ một ai khác thì đó có thể là một lời khen. Cái cách mà hắn ta nói lại như một sự thất vọng. Cô hiểu rằng đó đúng là một sự thất vọng khi hắn ta giải thích, “Ồ, cô biết đó. Cô đã đủ xinh đẹp rồi, nhưng lại không như những gì tôi mong đợi. Trong tất cả các bộ phim, mấy cô ma cà rồng thì...” Hắn ta ngừng lại, dường như đang tìm từ ngữ thích hợp. “Nóng bỏng hơn. Cô biết đó. Những chiếc áo ngực bằng nhựa dẻo màu đen và giày cao gót, những chiếc bốt cao tới đùi.” Hắn ta nhìn chăm chăm vào ngực cô, cứ như thể hắn ta đang cố gắng tìm kiếm xem liệu có phải cô cũng đang mặc một chiếc áo ngực bằng nhựa dẻo màu đen ở bên trong chiếc áo ni của cô hay không.

Rachel thở dài và biết rằng hôm nay sẽ là một ngày dài.

Etienne tung một cú đá bắt lực vào cánh cửa, sau đó xoay người và bước tới chiếc tủ lạnh ở trong phòng. Anh đã tiêu hóa hết bốn túi máu trong khi kiểm tra mức độ thiệt hại của cánh cửa và xem xem liệu rằng có thể lúc nào đó sửa nó được không. Dường như điều đó là không thể. Pudge đã thực sự phá hủy nó và kết hợp với hệ thống bảo vệ công nghệ cao mà anh đã lắp đặt để phòng ngừa phòng làm việc của mình khỏi bọn trộm cũng đang chống lại anh. Anh cũng ước rằng mình đủ thông minh để bật hệ thống bảo vệ công nghệ cao mà Rachel đã nhắc đến. Thật không may. Giữa việc cố gắng làm dịu con

giận dữ của Rachel tối qua và việc làm tình với cô ấy, anh đã quên mất việc phải kích hoạt lại nó sau khi đi vào nhà.

Etienne nguyên rủa sự ngu ngốc của mình. Anh thực sự chưa bao giờ lo lắng cho ngôi nhà hay tài sản của mình, thậm chí là lo cho bản thân mình trước đây. Cho tới tận bây giờ, công việc của anh là thứ duy nhất mà anh cho rằng vừa có giá trị lại vừa dễ bị xâm phạm. Anh chưa bao giờ quan tâm về việc sẽ bị tấn công. Một tên trộm cướp nhà bình thường sẽ phải ngạc nhiên đến khó chịu nếu hắn ta cố gắng đột nhập vào nhà của anh, đặc biệt là nếu hắn ta dám cả gan tấn công anh. Lại nữa, những ngày bị đe dọa bởi những kẻ săn ma cà rồng cũng đã kết thúc lâu lắm rồi __ hay kết thúc cho tới lúc Pudge xuất hiện.

Nhưng Rachel thật sự rất có ý nghĩa với Etienne, ý nghĩa hơn rất nhiều lần so với những gì mà anh dám thừa nhận với cô. Và nhờ vào sự thờ ơ của anh mà giờ đây cô đang gặp nguy hiểm, và anh thật là vô dụng.

Etienne đã biến phòng làm việc của mình thành một loại phòng ngăn ngừa cả con người và cả ma cà rồng __ bởi vì đáng kinh ngạc là mọi thứ liên quan đến mấy vi tính rất phổ biến với giới ma cà rồng .

Bây giờ Pudge đã biến căn phòng công nghệ cao của anh trở thành một cái chuồng bằng cách dỡ hết những tấm ván ô cửa. Không một ai có thể vào hoặc ra trừ phi có cái máy hàn dùng acetylene để cắt xuyên thép dày sáu inch. Không may thay, Etienne đã không có được sự lo xa đó để giữ một chiếc trong phòng. Anh sẽ bị nhốt ở đây cho đến khi Bastien và Lucern đến. Mà phải mất hàng tiếng đồng hồ ấy chứ. Trong suốt mấy tiếng đồng hồ ấy thì mọi chuyện có thể xảy đến với Rachel.

Etienne nhìn trừng trừng vào đồng thiết bị trị giá hàng ngàn đô la bị phá hủy mà trước đây nó đã từng là trạm làm việc của anh. Nếu anh có thể dựng một số đồ dậy và làm cho chúng vận hành lại thì có lẽ anh sẽ liên lạc được với ai đó sớm hơn. Đó thực sự là một hành động ít có khả năng thành công. Pudge đã phá hủy hoàn toàn mọi thứ. Tuy nhiên điều đó vẫn tốt hơn việc ngồi tưởng tượng ra những chuyện kinh khủng có thể xảy đến với Rachel.

Anh chớp lấy một túi máu nữa từ tủ lạnh, lo lắng nhận ra rằng nó đang dần ấm lên. Rõ ràng Pudge cũng đã cố gắng phá chiếc tủ lạnh. Tuy nhiên đó thực sự không phải là vấn đề. Anh đã có đủ máu rồi và không quan tâm nếu nó có ấm thêm một chút.

Anh bắt tay làm vài việc nhỏ nhất với đồng thiết bị của mình.

“Tôi không cần Muffin đâu.” Rachel nhìn trừng trừng vào Pudge khi hắn ta như một con chó nhỏ trước mặt cô. Cô thậm chí không thể tin được hắn ta lại đề nghị điều này với cô. Gã đàn ông này là một tên bệnh hoạn. Lầy sự im lặng lúc trước của cô như một sự khuyến khích, Pudge giải thích rằng hắn ta thực sự muốn trở thành một ma cà rồng. Hắn nghĩ thật là tuyệt vời nếu được bắt từ và qua đêm với một cô ma cà rồng trẻ trong vòng tay. Hắn dường như tự coi mình là ngôi sao của những bộ phim về ma cà rồng hạng B của chính mình, một nhân vật gầy gò nhót nhọt, nhọt nhẹo được đánh đổi với một chàng trai hòa nhã của buổi tiệc đêm.

Cứ như thể rằng bị biến đổi cũng đồng nghĩa với việc thay đổi diện mạo và tính cách của hắn vậy.

Khi Rachel lầm bầm cô hi vọng rằng hắn có thể xem đó như là một lời động viên hơn là một lời chế nhạo, hắn ta khá sôi nổi, giải thích rằng hắn ta đã mơ mộng rất nhiều về chuyện này từ khi nhận ra rằng Etienne là một ma cà rồng. Một trong những kế hoạch của hắn là kết liễu Etienne, sau đó đi tới đám tang, chọn ra một cô ma cà rồng __ “Bởi vì cô biết đó, sẽ có rất nhiều nữ ma cà rồng sẽ tham dự lễ tang của hắn ta” __ Sau đó chọn một cô mà hắn ta thích nhất và mang cô ta về chỗ của hắn. Ở đó cô ta sẽ làm tình với hắn ta và biến đổi hắn ta bằng cách cắn ... cái đó của hắn.

Rachel cắt đứt ý nghĩ đó của hắn đề thông báo rằng nếu hắn ta còn trông chờ hay ra sức ép cô phải cắn hắn ta thì hắn ta có thể suy nghĩ lại. Hắn ta nghiêng đầu và nói, “Nhưng tôi có grom giáo. Tôi có sức mạnh. Cô phải làm theo những gì tôi bảo.”

Rachel nheo mắt trước con giận bé tí và bình tĩnh nói với hắn ta, “Đừng thế. Ngay lúc này- anh có grom giáo và do đó có sức mạnh. Nhưng nếu anh cứ cố ép tôi cắn cái đó anh, tôi sẽ cắn đứt nó luôn . Giống như nhai kẹo cao su bằng máu vậy.” Sau đó cô buộc mình nhe răng cười quý dữ, hy vọng rằng gương mặt cô không biểu lộ sự buồn nôn của mình.

Đánh giá qua cái cách hắn ta trở nên nhọt nhọt và kéo lê đôi chân của mình, Rachel cho rằng sự cảnh báo của mình là một lời ngăn chặn phù hợp. Chắc chắn hắn ta sẽ thôi nằng nặc đòi cô cắn và biến đổi hắn ta, nhưng hắn ta cũng ép cô đứng dậy và ra lệnh cho cô dẫn đường đi xuống tầng hầm.

Vào lúc đó, Rachel sợ rằng cô có lẽ đã đi quá xa và tự biến mình thành kẻ vô dụng, theo cách đó cô đã tự ký giấy đảm bảo cho cái chết của bản thân mình. Tuy nhiên, hắn ta đã không giết cô. Hắn ta xích cô vào tường của tầng hầm. Hắn thực sự đã chuẩn bị sẵn cho việc mang một cô ma cà rồng về nhà, và rõ ràng cũng không trông mong cô hợp tác ngay lập tức. Có lẽ, hắn nghĩ hắn có thể từ từ thay đổi quyết định của cô. Cũng có thể hắn đang tính toán hội chứng Stockholm (*) hay thứ gì đó để thực sự có thể giải quyết được vấn đề.

(*) : Hội chứng Stockholm là thuật ngữ mô tả một trạng thái tâm lý, trong đó người bị bắt cóc lâu ngày chuyển từ sợ hãi và căm ghét sang thông cảm và quý mến chính kẻ bắt cóc mình.

Cho dù là trường hợp nào, hắn ta cũng ra lệnh cho cô lại gần bức tường và đóng tách những chiếc cùm bằng thép xung quanh mắt cá chân, bắp đùi, vòng eo và cổ cô. Hắn ta cẩn thận tiến lại gần khi cô đã bị trói, giữ chặt cái nỏ hướng về phía ngực cô, và gắn thêm cùm xung quanh hai vai và cổ tay cô. Sau đó hắn ta bỏ cô đẩy và quay lên tầng. Rachel ngay lập tức bắt tay vào việc cố gắng thoát khỏi đồng gông cùm này, nhưng chúng dày và cứng hơn nhiều so với đồng gông ở trong xe tải, và hắn ta còn gắn chặt chúng vào tường bởi vậy cô phải đứng dạng chân và tay ra, điều này thực sự làm cô rất khó để có thể đạt được sức mạnh toàn vẹn nhất.

Cô vẫn gắng sức tranh đấu lại với chúng và nguyên rủa khi cánh cửa dẫn lên tầng trên đã được mở ra ít phút trước. Hắn ta quay trở lại đứng đưa một con

chó nhỏ có lông tơ trắng mượt với xoi dây xích trước mặt cô và phát ra hai chữ “bữa tối.”

“Tôi sẽ không cần nó đâu,” Rachel lại nhắc lại. Sau đó, không thể chứng kiến cảnh con chó nhỏ đáng thương ngạt thở, cô nỗ lực một cách vô ích để kéo đám gông cùm đó và ngắt lời, “Đặt con chó đáng thương đó xuống. Anh đang làm nó nghẹt thở chết đó.”

“Nhưng tôi phải cho cô ăn mà,” hần ta than phiền, nhưng hạ thấp chú chó xuống mặt đất và quần sợi dây xích vào lan can cầu thang và lăm bằm, “Cô còn định học thêm như thế nào nữa để tin tưởng tôi?”

Rachel nhìn hần một cách thú vị khi hần ta lăm bằm một mình. Rõ ràng là gã đàn ông này đã trải qua thời gian dài phải ở một mình. Hần rõ ràng là đã vậy, khi hần ta lăm bằm, “Đây chỉ là con chó sữa ăng ăng của nhà hàng xóm. Nó luôn luôn thả phân ra bãi cỏ nhà tôi, con chó nhỏ. Tôi không biết tại sao cô không thể ăn cái thứ khôn kiếp này và tổng nó ra khỏi tóc tôi. Tôi___”

“Tôi sẽ không ăn bất kỳ một con vật nuôi nhỏ lông xù của người khác,” Rachel đột ngột ngắt lời cái ý nghĩ rồi rầm đó của hần ta.

Hần ta liếc nhìn cô đầy thích thú. “Thế một con chuột thì thế nào? Chúng được gửi đến đây cho tôi mỗi tuần cho lũ rắn của tôi, nhưng___”

Hần ta ngừng lại khi thấy Rachel rung mình và lắc đầu. Cô thực sự không biết bình luận gì về việc này. Ăn chuột ư? Lạy Chúa tôi.

“Ôi trời, cô thật là một người khó chịu về chuyện ăn uống,” hần ta nói với vẻ cau tiết. “Nếu tôi biết cô lại phiền phức đến như thế này___” Mấy lời cau tiết của hần đột nhiên tắt ngấm khi tiếng chuông cửa vang lên khắp nhà.

Rachel liếc nhìn xung quanh, không hiểu âm thanh đó là gì cho đến khi Pudge đi lại bật cái ti vi ở góc nhà lên. Một hình ảnh cửa trước của ngôi nhà, có lẽ là ngôi nhà này, ngay lập tức đập vào mắt. Pudge cũng là một tên nghiện đồ công nghệ cao như Etienne, Rachel nhận thấy khi cô hướng mắt tới một gã bụng phệ trong chiếc áo phông bây giờ đang cúi xuống một tay nhấn chuông cửa còn tay kia thì đập cửa ầm ầm.

“Anh trai tôi.” Pudge thoạt đầu trông có vẻ nhăn nhó, sau đó đột nhiên tươi tỉnh hẳn lên và quay người về phía cô. “Cô có thể ăn anh ta. Tôi không thực sự thích anh ta. Và cô thậm chí không cần phải biến đổi anh ta. Dù gì anh ta cũng là kẻ hay ức hiếp tôi.

“Tôi sẽ không cần anh trai của anh,” Rachel thở hắt ra, thực sự sốc trước ý kiến đó của hần ta. Ôi Chúa ơi, hần ta nghĩ cô là cái gì vậy? Là một sát thủ riêng của hần được giao nhiệm vụ tổng khứ đi bất kỳ một sinh vật nào mà làm phiền hần ta? Cô chưa từng bao giờ thực sự cần một con người đang sống nào vào trước đó và không có ý định bắt đầu chuyện đó bây giờ. Ồ, ngoại trừ Etienne, tất nhiên, nhưng điều đó về bản chất khá là... hmmm...thân mật. Hoàn toàn khác. Cô không có ý định thử việc cần những người hoàn toàn xa lạ.

“Ồ, cô phải ăn thứ gì đó chứ.” Hần ta lại trông có vẻ cau tiết rồi.

Rachel quyết định chấm dứt chuyện này. “Tôi không đói. Tôi sẽ không cần bất kỳ ai. Hay bất kỳ cái gì.”

“Ồ, chết tiệt!” Rõ ràng là hần quyết định sẽ không tiếp anh trai nếu cô không cần anh ta, Pudge xoay người khỏi màn hình TV và đi từng bước tới căn phòng trong khi anh trai hần vẫn tiếp tục bấm chuông và thui cửa. Chỉ đến khi Rachel nghĩ tiếng om sòm này sắp làm cô điên dại thì anh trai hay ức hiếp của Pudge mới chịu dừng với một cú đá cuối cùng vào cửa và đi ra khỏi tầm nhìn của chiếc ca-mê-ra.

Pudge đã bót căng thẳng hơn khi anh trai hần bỏ cuộc và rời đi. Hần ta ngừng bước và dừng lại trước khi cái thứ dường như là một cỗ quan tài lớn bằng kim loại và ngồi trên nắp của nó, sau đó nhìn chăm chăm một cách bất mãn vào cô. Rachel có cảm giác rằng cô thực sự bị thất vọng khi mình là một nữ ma cà rồng. Quá tệ rằng cô không thể tỏ một chút hối hận nào về việc đó cả, cô nghĩ, và cuối cùng cô đảo mắt nhìn xung quanh tầng hầm. Lúc này cô chỉ kịp liếc mắt xung quanh đường xuống dưới hầm, và sau đó cô không để ý mấy trong thời gian khi cô cố gắng tự giải thoát mình. Giờ cô nhận thấy rằng đây là một nơi trú ẩn hạng bét cho ma cà rồng. Một nửa căn hầm chất đầy vũ khí để tiêu diệt ma cà rồng, còn một nửa những thứ còn lại là những thứ mà ma cà rồng cần: cỗ quan tài, một chiếc áo choàng được treo ở trên móc, những chiếc răng giả ở trên kệ, mấy quyển sách về ma cà rồng đã được xuất bản. Rachel hình dung trong đầu cảnh hần ta mặc áo choàng, đeo răng nanh giả và giả vờ làm một ma cà rồng. Cô lắc mạnh đầu. Gã đàn ông này quả thật là một gã điên rồi.

“Vậy thì khi nào cô mới cảm thấy đói? Và chính xác thì cô sẽ ăn thứ gì, bởi vì cô quá rắc rối?”

Rachel liếc nhìn lại gã bắt giữ cô và quyết định sẽ thành thực, hy vọng rằng hần ta sẽ ngừng cái việc mời mọc cô mấy người họ hàng hay mấy con vật nuôi để ép cô ăn. “Bây giờ tôi cảm thấy hơi đói, nhưng tôi sẽ không bao giờ cần bất kỳ ai. Tôi không nghĩ là tôi có thể.”

Hần ta ngạc nhiên trước sự thừa nhận của cô. “Ồ vậy thì, cô sẽ được cho ăn bằng cách nào? Cô chắc chắn phải được cho ăn kể từ lúc Etienne biến đổi cô chứ. Từ lúc đó tới nay đã lâu hơn hai tuần rồi. Cô___”

“Các bịch máu,” cô ngắt lời.

“Các bịch máu?” Hần ta kinh ngạc trước ý nghĩ đó. “Ý cô là những túi máu đông lạnh, giống như ở trong bệnh viện à?” Khi Rachel gật đầu, hần ta cau mặt đầy ghê tởm. “Ewww.”

Cô tròn mắt trước phản ứng của hần ta. Rõ ràng, hần ta nghĩ việc cần người khác là cách thay thế tốt hơn cho việc uống máu người như là uống rượu vậy. Ồ, hần ta sẽ là một ma cà rồng vĩ đại đây. Một trong số những kẻ đầu cẳng mà Etienne đã từng nhắc tới. Cô dứt khoát sẽ không bao giờ cần hần ta. Nếu để cho hần ta trở thành ma cà rồng, đó thực sự là thảm họa của nhân loại.

“Ồ, chúng ta sẽ thay đổi tất cả những điều đó. Cô___” Hần ngừng nói về những điều mà cô nghi ngờ sẽ là một vài thứ mà cô không muốn nghe và nhìn

chằm chằm vào màn hình ti vi khi tiếng chuông cửa lại kêu vang một lần nữa. Rachel nhìn theo ánh mắt cau có của hắn ta và nhìn thấy một người phụ nữ mập, lùn có mái tóc hoa râm đang đứng ở đó, la hét trước cửa khi bà ta kéo mạnh chuông cửa và gõ khuỷu tay lên cánh cửa gỗ.

Lần này Pudge chộp lấy chiếc điều khiển từ xa và vặn to âm lượng lên để nghe rõ những gì mà người phụ nữ đó đang la hét. Những lời nói đứt quãng của bà ta xô ra đầy phẫn nộ. “Mở cánh cửa này ra ngay, Norman Renberger. Tôi biết là anh ở trong đó, và anh bắt con Muffin của tôi! Tôi đã thấy anh chộp lấy nó bước ra khỏi sân sau. Anh mở cửa ra ngay hoặc là tôi sẽ về thẳng nhà và báo cảnh sát.”

“Chết tiệt,” Pudge lầm bầm và đứng giậm chân ở trên tầng.

Rachel chuyển sự chú ý của mình trở lại chiếc ti vi, cảm thấy hơi bất an khi cô đợi Pudge trả lời tiếng gõ cửa. Hắn ta không mang theo con chó và cô cho rằng đó không phải là một điều tốt.

Cô nhìn cánh cửa mở ra và Pudge nở một nụ cười nịnh nọt với người phụ nữ đang điên tiết.

“Xin chào, bà Craveshaw.”

“Anh còn dám chào tôi sao, Norman! Con Muffin của tôi đâu?”

Rachel cau mày khi con Muffin nghe thấy tiếng của bà chủ nó và bắt đầu sủa vang lên. Pudge đã để cánh cửa lên cầu thang mở, và rõ ràng cái âm thanh đó vọng đến tai, ngay trong thoáng chốc bà Craveshaw khóc lên, “Muffin!” và xô Pudge sang một bên để tiến bước vào nhà. Ngay lập tức bà ta ra khỏi tầm nhìn của chiếc ca-mê-ra.

“Nó đâu rồi? Đứa bé của tôi đâu rồi? Muffin? Muffin!” Bây giờ giọng của bà không phải vọng ra từ chiếc ti vi mà là từ tầng trên khi bà ta đi theo tiếng sủa của chú chó. “Muffin!”

Giọng nói vang lên ở đỉnh tầng trên và người phụ nữ xuất hiện ở cửa ra vào. Mắt bà ta sáng lên khi bà thấy con Muffin bị trói vài lan can, sủa điên dại.

“Chạy đi ngay! Đi gọi cảnh sát!” Rachel gào lên, nhưng đã quá trễ mất rồi. Người phụ nữ chỉ tập trung tai mắt vào con Muffin của bà ta thôi. Bà ta chạy đến cầu thang với một tốc độ nguy hiểm, nguyên rủa Pudge, kẻ đang theo sau bà ta. Bà ta đã đi tới bước cuối cùng và đang cố gắng cởi dây trói nơi cổ con chó thì Pudge dùng chiếc nỏ đánh mạnh vào đầu bà ta. Hành động đó của hắn làm tung ra cái cọc đã được gắn ở cái nỏ từ trước.

Rachel giật nảy người và do dự nép qua một bên khi nó nhắm trúng vào cô. Không may thay, cô không còn nơi nào để lẩn trốn khỏi chiếc cọc. Đồng gông cùm giữ chặt cô vào tường. Cô bật khóc đau đớn khi chiếc cọc đâm thẳng vào tim cô.

Bạn đang đọc truyện *Love Bites* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

“Chào mừng trở lại”

Rachel rung mình bởi lời nói ấy khi chớp mắt mở to. Trong một thoáng cô không nhận ra mình đang ở đâu, nhưng khuôn mặt Pudge hiện ra trước khi cô và kí ức trở lại. Ánh nhìn của hắn dừng lại trên ngực cô, cô nhìn mặt khi thấy áo sơ mi mở toang, để lộ áo ngực viền ren thấm máu.

“Tôi đã lấy cái cọc ra” Pudge giải thích, ánh nhìn thích thú của hắn lang thang trên làn da mịn màng. “Thương tích của cô lành lại như điên. Đầu tiên máu ngừng chảy, rồi vết thương khép miệng, sau đó ngay cả vết sẹo cũng biến mất. Thật là điên rồ!”

Rachel mệt mỏi quay mặt đi, né tránh vẻ mặt hớn hở của Pudge. Đồ sâu bọ. Nhưng giờ cô thật sự thèm khát máu như điên. Cô không thể chống đỡ và hồi phục từ một vết thương như thế này mà không cần thêm rất nhiều máu. Cơ thể cô đang điên dại vì ham muốn, co giật và thống khổ vì khao khát chất lỏng sự sống. Cô thậm chí còn có thể ngửi thấy mùi máu bên trong người đàn ông đứng trước cô, và tưởng chừng còn có thể nghe được nhịp đập bên trong tĩnh mạch của hắn ta. Nếu hắn ta cứ tiếp tục tiến gần hơn nữa, Rachel sẽ không thể tin tưởng bản thân không cần phập một phát vào cổ hắn ta, mặc dù đó không phải là điều cô mong muốn. Kiểm chế cái cơ thể đang gào rú sự đói khát này, cô thật sự cảm thấy đây là một kì công lớn.

Rachel lắc đầu, thầm trách chính mình đã để suy nghĩ miên man theo hướng đó. Cô không phải là một quái vật khát máu vô hồn không kiểm chế được bản thân. Etienne đã đảm bảo là cô sẽ không thành ra như vậy. Cô có thể chiến đấu với nó. Cô chỉ cần thuyết phục cái kẻ-quái dị lố lằng đi cướp ngân hàng máu, mang thức ăn về cho cô là được. Cô sẽ không tấn công hắn ta.

Một tiếng rên rỉ từ trong phòng khiến Pudge ngoái đầu lại và đi ra. Rachel thở phào nhẹ nhõm khi hắn rời đi, đem theo cái mùi máu quyết rũ chết người kia. Cô dần nhắm mắt lại, không để ý đến hắn cho đến khi hắn quay lại. Mùi hương quay lại cùng hắn, mãnh liệt hơn trước.

“Của cô đó. Tôi đã nghĩ tới việc giết bà ta, nhưng cuối cùng quyết định giữ bà ta lại cho cô. Cô cần máu. Cần bà ta đi. Cho bà ta nụ hôn ma cà rồng.”

Rachel rên rỉ, quay đầu đi một cách tuyệt vọng khi Pudge đẩy bà Craveshaw tái nhợt và xiêu vẹo về phía Rachel cho đến khi bà ta gần ngay trước mũi

Rachel. Hiển nhiên là người phụ nữ này đã bất tỉnh suốt; điều đó thật tốt, Rachel nghĩ. Ít nhất thì bà ta cũng không chứng kiến cảnh vết thương lành lại như thần. Vấn đề bây giờ là bà ta có một vết cắt trên đỉnh đầu, ngay nơi Pudge đánh ngất bà ta. Máu từ đó chảy tràn xuống tóc, làm thành một vệt dài xuống phía cổ và ướt đầm vai áo kiểu in hoa. Mùi hương thật là mời gọi, cảm dỗ và... tội lỗi. Cô cảm thấy tự chủ của mình mỏng dần, rồi liếc xuống gương mặt người phụ nữ khi cô rên rỉ. Bà Craveshaw sẽ không thấy cô. Cô đưa mắt nhìn Pudge mọi cách khiếp đảm đến nỗi nó làm hấn điên lên. Ai có quyền lên án cô chứ? Cô suy nghĩ chán chường. Trên đời này không có thứ gì giống như ma cà rồng cả.

“Thôi nào, cắn bà ta đi”. Pudge phàn nàn, có vẻ mất kiên nhẫn.

Rachel gần như nhắm mắt lại, và lắc đầu, nỗ lực ngoảnh mặt đi để thoát khỏi mùi hương cảm dỗ kia. Cô sẽ chết trước khi giết chết bất cứ sinh vật nào khác, và sợ rằng nếu cô cắn người phụ nữ này, cô sẽ không thể ngừng, cho đến khi hút cạn máu. Cô sẽ không mạo hiểm.

“Chưa đủ đối à?” Pudge thất vọng nói. “Tôi sẽ giữ bà ta lại đây cho đến khi cô muốn.”

Lời tuyên bố đó khiến cô chột dạ. Pudge đang đẩy người phụ nữ này qua phía bên kia phòng. Cô vẫn có thể ngửi thấy mùi máu nhưng đã nhạt đi nhiều, ít cảm dỗ hơn. Tuy nhiên, biểu hiện hồ hởi trên gương mặt của hấn khi hấn liếc nhìn lại khiến cô cảnh giác.

“Tôi cá là cô mệt mỏi, đúng không?” Pudge nói khi hấn trói người phụ nữ lại. “Tôi đã không nghĩ tới điều này, nhưng bây giờ là ban ngày và cô có lẽ đang chịu đựng sự mệt mỏi của ma cà rồng khi cô khó lòng giữ mình tỉnh táo, cảm thấy yếu đuối và đói khát.”

Rachel không buồn nói lại. Cô không nghĩ rằng điều đó tốt khi hấn biết nhiều hơn những gì cần biết về ma cà rồng.

“Thôi nào”. Hấn đi về phía cô, hấn nhanh chóng tháo bỏ chiếc xích đang quấn quanh cổ, vai và eo của cô, sau đó tới cả cái xích đang quấn hông và mắt cá chân. Rachel nhìn trừng trừng xuống đầu hấn khi hấn bận rộn cúi xuống tháo xiềng, thầm nghĩ ai oán nếu không phải vì cô đang yếu ớt như thế này, chắc chắn đây là cơ hội cho cô bỏ trốn. Nhưng cơ thể cô thật sự rất yếu ớt và vô lực, các cơ bắp mềm như cao su. Cô không chắc có thể tự mình đứng dậy trong chốc lát để có thể đá vào móng cái tên điên khùng này rồi bỏ chạy hay không.

“Cô có thể ngủ trong quan tài của tôi”. Pudge tuyên bố, đứng thẳng dậy để nhanh chóng tháo dây trói ở cổ tay cô. Hấn có vẻ biết sự yếu đuối của cô, vì cô không nghĩ rằng hấn ta sẽ bỏ lại cây cung của mình, nhưng thật ra hấn ta cho rằng đây là ban ngày chứ không phải vì sự thiếu máu của các vết thương. Nhưng cô không có bị chảy máu nhiều lắm, và hấn ta không biết được rằng máu được dùng sẽ có thể chữa các vết thương.

“Thật ra tôi định bắt cóc Etienne và bắt hấn làm tù nhân ở đây”. Hấn nói như một cách say sưa khi đưa cô tới cỗ quan tài thật lớn mà cô đã thấy trước đó. “Làm vậy, tôi có thể khiến hấn giao nộp các ý tưởng về máy tính và có lẽ, cô biết đấy, dăng những kẻ tôi không thích cho hấn cắn. Có rất nhiều kẻ tôi không thích. Tôi đã có thể giữ hấn được một thời gian. Nhưng sau đó tôi nhận ra rằng hấn quá mạnh mẽ tiếp tục mạo hiểm”.

Hấn kéo nắp quan tài lên, đẩy mạnh hết cỡ để lộ ra lớp lót sa tin đỏ bên trong. Rachel ngờ ngác nhìn chòng chọc vào khoảng không to lớn trước mặt. Nó to lớn đến nỗi có thể chứa vừa hai ba người cùng một lúc.

“Tôi đã đặt làm đấy”. Pudge nói. “Tôi muốn nó đủ lớn cho tôi và cả những ma cà rồng non mà tôi tạo ra”

Rachel lắc đầu trước thông tin đó. Đầu óc cô trở nên mụ mẫm, mơ hồ vì thiếu máu nhưng cô nhận ra rằng người đàn ông này thì thật sự không cứu chữa được nữa, hấn quá viễn vông.

“Cô vào đi” Pudge hướng dẫn.

Rachel kiệt sức, chỉ muốn nằm nghỉ ngay lập tức nhưng không đời nào cô chịu chui vào cỗ quan tài kia. Cô thả ngủ trên nền nhà còn hơn “Không”

Tiếng nói trượt ra khỏi miệng cô nhỏ xíu đến nỗi Pudge không nghe thấy “Thôi nào, chui vào đi”

“Tôi sẽ không ngủ trong cái quan tài đó đâu” Rachel xoay sở nói to hơn một chút.

“Có, cô sẽ” Hấn khẳng định. “Vào trong đó đi, cô sẽ ngủ tốt hơn”

Cô xoay sở lắc đầu và liếc nhìn hấn, không ngạc nhiên khi sự bức mình ngay lập tức hiện rõ trên mặt hấn. Và rồi, gương mặt hấn đánh lại.

“Bước vào quan tài, nếu không tao sẽ giết Crabbyslaw.”

Vai Rachel chùn xuống tuyệt vọng trước lời đe dọa đó, cô thừa nhận “Tôi không nghĩ là tôi có thể...”

Đó là tất cả những gì cô có thể nói. Pudge nhắc bóng cô lên, thô lỗ ném cô vào trong. Rachel không chắc đó là do bức mình hay đơn giản chỉ là hấn quá yếu để có thể giữ cô được lâu hơn, nhưng dù sao kết quả vẫn là cô nặng nề rơi xuống và đau đớn thở dốc như thể vết thương đang lan tỏa khắp người cô. Trong khi cô đang bất lực, Pudge đóng một chiếc xiềng khác vào mắt cá chân cô.

“Sợi dây thì đủ dài để cô có thể xoay sở và ăn bà Crabbyslaw khi cô đói” Hấn giải thích “Nhưng không đủ dài để cô trốn thoát đâu. Ngủ ngon”

Rồi nắp quan tài đập lại.

Rachel nhanh chóng bị bao phủ bởi màn đêm giả tạo. Cô ngồi đây yếu ớt, tay chạm phải lớp satin lót trong quan tài. Nỗi sợ bao trùm lấy cô. Cô luôn luôn bị ám ảnh bởi hội-chứng-sợ-phòng-kín nhưng giờ đây nỗi sợ ấy đang tăng dần lên. Cố gắng hít thở thật sâu, Rachel để tay yếu ớt lên ngực và cố

gắng bình tĩnh lại. Cô chỉ cần nghỉ một chút. Cô chỉ cần nghỉ một chút và đứng dậy và sau đó khi hấn ta đi rồi, cô sẽ lên đi và...

Ý nghĩ của cô dần trở nên mờ nhạt. Lên đi rồi sao nữa? Liệu cô có thể bỏ trốn? Không có máu, cô không thể lấy lại sức mạnh của mình. Thay vào đó, cô yếu dần, yếu dần và... Chúa ơi, Etienne đâu rồi? Sao anh không đến đây, kéo cô ra khỏi mớ hỗn độn này? Cô đã cứu anh và để anh ở lại văn phòng của anh nơi có sẵn rất nhiều máu, vậy nên ít nhất điều anh nên làm là giúp cô một tay chứ...

Hơi thở dần trở nên khó khăn. Không có đủ dưỡng khí trong quan tài. Cô hấn là đã dùng hết cả khí. Cô sẽ bị ngột thở và chết ở đây.

Rachel ép mình phải bình tĩnh lại, tự an ủi mình rằng đây chỉ là do hội chứng sợ phòng kín. Cô sẽ không chết. Chưa từng có ai bảo rằng thiếu không khí sẽ gây ra cái chết. Cô chỉ cần bình tĩnh lại và chờ đợi. Etience nhất định sẽ đến.

Etience cau mày và liếc nhìn phía cửa. Anh không chắc nhưng rõ ràng là anh nghe thấy cái gì đó. Bỏ cái đồng mạch điện đã bị cháy nham nhờ mà anh vừa tẩy máy xong, anh đứng lên và chuyển đến cánh cửa để áp tai vào nghe nóng.

“Etience” Tiếng gọi mơ hồ từ cửa, mặc dù khó có thể nghe thấy tuy nhiên vẫn văng vẳng. Mọi người đến rồi. Thoáng chốc nhẹ nhõm có chút bối rối, tự hỏi sao anh trai không nói với anh bằng ý nghĩ. Ngay lúc đó anh chợt nhận thức được có vô vàn ý nghĩ cố gắng chạm đến tâm trí anh và anh nhận ra có lẽ mọi người đã cố gắng liên lạc với anh thông qua ý nghĩ nhưng anh đã đắm chìm trong việc sửa máy tính nên vô thức đóng tâm trí mình lại.

Etienne? Em ổn chứ?

Chuyện gì xảy ra vậy?

Chúng ta không thể mở cửa được.

Các ý nghĩ dồn dập lũ lượt lấp đầy trí óc anh và mặc dù có phần lộn xộn nhưng anh nhận ra Bastien, Lucern và mẹ anh đang đứng phía bên kia cửa.

Pudge phá hỏng cánh cửa rồi. Anh gửi ý nghĩ trả lời. Em ổn, nhưng hấn ta bắt mất Rachel rồi. Anh phải tìm cách mở cửa.

Bằng cách nào? Mặc dù từ ngữ thì rõ ràng đây nhưng chúng đi kèm với những ý nghĩ xấu xa về Pudge và lo ngại cho Rachel. Etience nhanh chóng xem xét câu trả lời. Nếu anh ở ngoài đó anh có lẽ đã mở cửa dễ dàng nhưng gia đình anh thì giỏi kĩ thuật như thế. Có lẽ anh nên nói chuyện với họ.

Anh cần đèn xi acetylene. Anh phải cắt thép vòng quanh khóa cửa. Anh đợi cho tất cả mọi người chắc chắn hiểu hết, một trong số đó đã đi tìm một chiếc đèn xi. Máy giờ rồi?

Hơn 6h. Ai đó trả lời. Etience nhắm mắt lại. Anh không dám chắc, chỉ nghĩ Pudge có vẻ đã đột nhập vào giữa trưa.

Có nghĩa là hấn đã có Rachel hơn 6 tiếng. Chúa ơi, anh hi vọng cô không sao.

Tiếng nhạc rock âm ỉ đánh thức Rachel. Cô mở mắt nhìn vào khoảng không tối đen trước mặt. Hơi thở trở nên khó nhọc hơn, tựa như tất cả không khí trong quan tài đã bị hút sạch. Cô lại đắm chìm trong nỗi sợ hãi một lần nữa. Nhưng lần này nỗi sợ giúp cô, adrenaline từ nó đã tiếp thêm sức mạnh cho cô khiến cô có thể nâng nắp quan tài lên. Rachel quá yếu đến nỗi cô chỉ có thể nâng lên chừng vài phân, sau đó cô phải để tay giữa nắp và thân quan tài để ngăn nó sập xuống. Cố gắng hết sức cô nâng nắp quan tài lên cho đến khi cô nhìn thấy căn phòng.

Điều đầu tiên mà cô thấy là bà Craveshaw bị trói và dựa vào tường. Bà ta đã tỉnh dậy và đang nhìn trừng trừng về phía cuối phòng. Vị trí quan tài không cho phép cô có thể thấy hết căn phòng, chỉ thấy một chút. Cô không thấy Pudge đâu cả. Nửa lê lét nửa đẩy đưa cô gắng leo ra phía ngoài quan tài, đột nhiên cô nhớ lại buổi sáng đầu tiên ở nhà Etience, nhớ cách anh ngồi dậy và nhảy nhẹ nhàng ra khỏi quan tài. Cô ước cô có đủ sức để làm giống như vậy, nhưng khi tự coi lại mình, cô cảm thấy may mắn vì cuối cùng cũng có thể leo ra ngoài. Cô nghĩ ngờ chính quyết định chớp nhoáng đã thúc đẩy cô. Cô cần máu. Cô cần phải ra khỏi đây.

Một tiếng cầu nhàu bật ra khỏi miệng khi cô cố gắng kéo mình lên đủ cao hơn gờ quan tài để trọng lực kéo cô xuống, cô bất thành linh ngã nhào xuống sàn. Tiếng lách cách và lách cách từ sợi dây xích ở chân cô dường như lớn đến không ngờ bất chấp tiếng nhạc âm ỉ từ phòng kế bên. Cô nín thở, chờ đợi Pudge nhảy chồm ra và phá hủy mọi nỗ lực trốn thoát của cô bất cứ lúc nào.

Rachel mở to mắt và nhìn chăm chú vào bà Cravenshaw. Ánh nhìn trừng trừng của bà ta chia đều giữa Rachel và đầu kia của căn phòng. Rachel không rõ biểu hiện trên khuôn mặt kia là sự sợ hãi vì cô hay là cho cô nhưng cô biết rằng cô phải tiếp tục.

Không đủ sức đứng dậy, Rachel bò bằng tay và đầu gối tới bên bà ta, kéo theo sợi dây xích phía sau cô. “Bà ổn chứ?”

Bà Cravenshaw gắng gượng một nụ cười yếu ớt “Vâng, cô gái. Nhưng tôi sợ rằng Norman đã rất điên rồi. Hấn ta nghĩ rằng hấn là một ma cà rồng”.

Rachel nhìn về phía cửa đứng lúc để thấy Pudge đi ngang qua. Cái áo choàng mà cô nhìn thấy treo ở trên tường bây giờ đang bao bọc thân mình của hấn. Những chiếc răng nanh giả sáng chói trên miệng của hấn.

“Khùng như một thằng điên*,” Bà Cravenshaw nói một vẻ ghê tởm khi Pudge đột ngột dừng lại và xoay ngược trở lại nơi hấn nơi vừa nãy đến, vừa kéo mép của cái áo choàng lên cầm hấn vừa nhìn sang phía mà Rachel cho rằng đó là một cái gương không thể thấy từ phía này được.

<* Nguyên tác: Crazy as a loon>

“Tôi muốn hút máu em, cung ơ” cô có thể nghe thấy hần lẩm nhẩm hát theo lời nhạc, theo một phong cách thật tẻ nhạt phỏng theo Dracula.

“Đúng vậy” Rachel đồng tình “Khùng như một thằng điên”

“Chúng ta không thể gọi cảnh sát. Chúng ta kể gì với họ đây?”

“Này” Etienne ngắt lời hai ông anh, hai người đó đã cãi vã suốt kể từ khi giúp giải thoát anh ra khỏi văn phòng. Có cảm tưởng như thiên thu ấy, mặc dù anh chỉ mới được giải thoát trong chốc lát nhưng mỗi giây mỗi phút trôi qua đều rất dài đối với anh. Anh phải cứu Rachel. “Các anh có thể đi hay không thì tùy, em phải đến nhà Pudge. Hần đang giữ cô ấy ở đó.”

“Con sẽ không tới đó một mình” Marguerite cứng rắn nói. “Tất cả chúng ta đều đi.”

“Gọi cảnh sát được không?” Bastien khẳng khái nói. “Đây là cơ hội tuyệt vời để tống khứ Pudge. Hần bắt cóc Rachel. Họ sẽ tống hần vào tù.”

“Pudge sẽ bị xử lí bằng cách này hay cách khác” Etienne kiên quyết nói, bắt đầu nhìn về phía cầu thang.

“Em có điện thoại, Bastien” Lucern chỉ ra “Em có thể gọi cảnh sát trên đường đi. Chỉ cần một cú gọi nặc danh. Báo cáo thấy một người đàn ông dùng súng ép buộc một phụ nữ đi vào nhà anh ta”

“Ý kiến hay”. Bastien đồng ý khi anh theo họ đi vào bếp. “Địa chỉ của hần là gì, Etienne?”

Etienne ngập ngừng. Anh cứ liên tục thấy ánh mắt của Rachel trong tâm trí, cố gắng tỏ ra can đảm bất chấp nỗi lo lắng khi máu chảy đều từng giọt trên cổ họng, bên dưới vết cắt của con dao. Lần đầu tiên kể từ khi mở hỗn loạn này bắt đầu, anh muốn giết chết sinh vật thần kinh bệnh hoạn mà mọi người gọi là Pudge.

“Etienne” Giọng mẹ anh cứng rắn, mang theo ý cảnh cáo. Marguerite hiển nhiên biết những gì anh đang nghĩ. Anh không thể nào không nghe lời bà để cho Lucern và Bastien phải đề anh ra vì “muốn cho anh được tốt” trừ khi anh nói ra thông tin, và anh tự nguyện rửa mình vì không thể nào tự mình giải thoát ra khỏi cái phòng này. Nếu anh có thể, Pudge có lẽ đã chết và Rachel sẽ an toàn.

Trước đó, việc giải quyết mọi vấn đề bằng cách giết chết Pudge dường như là quá cực đoan. Hần ta thật là một kẻ si tình đáng thương, bị chi phối bởi ghen tuông và giận dữ. Etienne đã thật sự cảm thấy tội nghiệp cho con chồn hôi nhỏ bé đó... cho đến bây giờ. Bây giờ anh thật lòng chỉ muốn giết chết hần bất cứ khi nào anh có thể.

“Trên đường đi em sẽ đưa địa chỉ cho anh. Em muốn đến đó trước cảnh sát. Sự xuất hiện của họ sẽ làm kinh động cô ấy. Em chỉ muốn ở đó để đảm bảo là cô ấy ổn” Anh tuyên bố khi đến ga-ra.

Rachel vật lộn với sợi dây thừng quấn quanh cổ tay bà Craveshaw, cô bị xao nhãng bởi kẻ đàn độn đang đi tới đi lui trong phòng bên. Hần cứ lướt qua lướt lại cửa phòng, tạo dáng và nhảy múa theo một điệu nhạc mà Rachel đoán rằng là nhạc phim “Những Chú Bé Lạc Lối”*. May là hần ta đang quá bận rộn với việc khoe những cái răng nanh và thử những câu tán tỉnh để chú ý rằng cô đã thoát ra khỏi cổ quan tài và đang giúp người hàng xóm của hần thoát thân.

Một cách cố gắng, Rachel thở dài và hướng sự chú ý của mình quay trở lại sợi dây thừng. Hần thực sự đã thắt nút chúng rất tốt, và cô đang với rất ít lực còn sót lại. Cô oằn người chống vào bức tường kế bên người đàn bà khi cô hoạt động. Khổ người to lớn của bà đã giữ cho cô ở ngoài tầm nhìn của cánh cửa, nhưng vị trí của cô cũng chỉ làm được điều duy nhất là giúp cô đứng thẳng đơ. Cô tiến triển một cách yếu ớt với mỗi một khoảnh khắc trôi qua, việc tìm kiếm nút thắt càng lúc càng khó khăn hơn tưởng tượng.

Nó cũng trái ngược với nỗi xúi giục của cô tới gần cổ họng của người phụ nữ khác, nơi mà mồ hôi tỏa ra như sự lấp lánh của một viên kim cương. Rachel có thể nghĩ thấy sự lo lắng và nỗi sợ hãi của bà ấy, nhưng thậm chí hơn cả là mùi thơm của máu bà. Rachel đã chiến đấu với bản năng để cản người đàn bà này khi cô vật lộn với sợi dây thừng, và cô dường như thất bại ở cả hai trận chiến.

Chỉ cần một vết cắn nhỏ, phập một cái, tâm trí cô cảm dỗ chính mình. Chỉ vừa đủ để có sức mạnh vừa đủ để cời trói cho cô.

“Không.” cô nói với bản thân kiên quyết.

“Không, cái gì, cô gái thân mến?” Bà Craveshaw hỏi.

Rachel lắc đầu, sau đó liếc nhìn xung quanh điên cuồng khi Muffin bỗng nhiên sủa một tiếng. Sợ rằng con vật sẽ thu hút sự chú ý của Pudge, Rachel làm dịu nó. “Suyt, Muffin, chú chó ngoan,” cô thì thào.

Con chó nhỏ ngồi xuống, nhưng cái nhìn của nó cố định trên cầu thang và đuôi nó ve vẩy hy vọng. Rachel xoay lại để nhìn những bậc thang và cảm thấy tim mình chồi lên cổ họng khi trông thấy bóng của Etienne bước giảm dần. Anh đã tới.

“Cảm ơn Chúa,” Rachel lẩm bẩm và chìm vào bức tường. Việc anh đến không quá sớm vào thời điểm này. Một hoặc nhiều hơn hai khác thôi cô có thể đã làm điều gì đó mà cô có lẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân mình. Cô nghi ngờ bà Craveshaw có tha thứ cho cô như vậy.

“Rachel.” Cô để đôi mắt mở run run khi anh đặt nụ hôn lên trán cô.

“Cảm ơn Chúa anh đã đến,” cô thì thầm sau đó im lặng khi môi anh hạ xuống và ấn lên môi cô. Đó là một nụ hôn ngọt ngào, gần như tôn kính.

“ Dĩ nhiên anh đã đến, anh lo lắng cho em mà.”

Mắt Rachel nhắm lại rung động khi anh hôn cô, nhưng giờ họ nhanh chóng mở mắt trở lại. Đó không phải là một tuyên bố của tình yêu, nhưng nó thật tốt đẹp như điều đó vậy. “Anh có sao?”

Anh mỉm cười với biểu hiện của cô và vuốt tóc ra khỏi khuôn mặt cô. “Làm thế nào anh có thể không chứ? Em thật đẹp, dũng cảm, thông minh, và cứng đầu như quý vậy.” Anh cười teo toét ở cách cô vắn vẹo môi mình, sau đó thêm vào, “Và em thích những trò chơi của anh nữa. Điều đó cho thấy em có gu thưởng thức quá tuyệt vời.” Anh hôn cô một lần nữa.

“E hèm”

Rachel và Etienne buông nhau ra khi nghe tiếng hắng giọng hơi lớn trong hòng bà Craveshaw. Người phụ nữ gửi cho họ một nụ cười đau đớn. “Mọi người đều yêu quý người yêu, cô gái quý mến à, nhưng có chỗ nào đó có thời gian và địa điểm cho tất cả mọi thứ, và ở đây thực sự không có thời gian hay...” Bà liếc mắt xung quanh với một cái nhăn mũi. “Hoặc đúng chỗ thật sự .

“Xin lỗi, thưa bà.” Etienne đã đưa ra một nụ cười duyên dáng đến bà.

“Em gặp khó khăn trong việc coi trộm cho bà,” Rachel thông báo cho anh.

“Cô ấy yếu hết sức, một đứa trẻ tội nghiệp” Bà Craveshaw báo cho anh khi Etienne bắt đầu tháo gỡ những sợi dây thừng. “Tôi không biết hán ta giữ cô ấy ở đây bao lâu, nhưng rõ ràng hán ta để cô ấy chết đói. Tại sao, hán ta cứ gọi cô ấy là ma cà rồng và cố gắng bắt cô ấy uống máu tôi và máu Muffin. Norman rõ ràng đã mất trí.”

“Norman ư?” Etienne ngừng lại trong sự ngạc nhiên. “Bà có ý là Pudge?”

“Pudge.” Người phụ nữ hỏi trong sự ghê tởm. “Hán ta khẳng định mọi người đều gọi hán như thế. Mẹ hán ghét cái biệt hiệu đó, Cầu chúa an ủi cho linh hồn đáng thương của bà ấy. Bà ấy là một phụ nữ đáng mến, anh biết đấy. Và cũng là một người hàng xóm tốt bụng. Đó là một ngày đen tối khi bà ấy chết và Norman phải sống ở đây một mình. Norman- mẹ của hán- giữ hán ngay thẳng khi bà ấy còn sống, nhưng tôi biết thời điểm mà bà ấy ra đi hán ta sẽ làm điều xấu. Tôi thay vì hi vọng hán sẽ chuyển đi, nhưng không, hán cứ ở đây. Anh trai hán cũng không hài lòng và tôi không đổ lỗi cho anh ta. Ngôi nhà nên được bán đi và tiền lời chia đều cho bọn họ, nhưng nó sẽ không bán được với cái đồng hồ Norman giữ. Tôi nghĩ rằng hán ta giữ nó theo hướng có mục đích, và vì anh trai hán. Anh ta-“

“E hèm- thưa bà?” Etienne cắt ngang. “Giờ bà không bị trộm nữa. Có lẽ bà có thể đi gọi cảnh sát trong khi tôi giúp Rachel tự do.”

“Ồ, tôi e rằng anh sẽ không giải thoát cho cô ấy được mà không có chìa khóa. Nhưng, vâng, dĩ nhiên, tôi sẽ đi gọi cảnh sát.”

Người phụ nữ đã bị trói đủ lâu đến nỗi bà cũng cần hỗ trợ để đứng dậy. Rachel nhìn khi Etienne giúp bà ấy lên và vội vàng trao con chó cho bà, người mà nhấn mạnh về việc đem nó theo với bà. Anh nhìn bà đi lên các bậc cầu thang, sau đó nhanh chóng trở lại bên Rachel.

“Tệ đến mức nào?” anh hỏi một lần khi anh quỳ lại bên cạnh cô. “Anh có thể nói rằng em đau ở bên trong. Hán ta lại làm em bị thương nữa hả?”

Rachel gật đầu. “Đó là một tai nạn. Cái nỏ đi sai hướng khi hán đánh trên đầu bà Craveshaw với nó. Và hán ta găm vào ngực em.

Một lời nguyện rủa trượt ra từ môi Etienne khi anh trượt một túi máu ra ngoài áo sơ mi của mình. “Nó sẽ làm ấm và sẽ không đủ, nhưng ít nhất nó sẽ làm giảm cơn đau một chút.”

Cô không quan tâm nếu nó có vi khuẩn; cô nâng nó lên môi mình và cắn răng vào đó. Chất lỏng thoát ra một cách nhanh chóng, Rachel khó có thể tin rằng cô sẽ ăn nó. Cô cảm thấy tốt hơn một chút, mặc dù, và cũng ngay lập tức, nhưng nó chỉ là một chút, một chút dịu đau và có lẽ nhiều hơn một chút sức mạnh. Ít nhất cô không cảm thấy như là cô sẽ đi ra ngoài nếu cô không cần ai đó ngay lập tức.

Rachel hút tới giọt cuối cùng của túi, sau đó vò nát và nhét nó vào túi mình khi Etienne bẻ gãy mở khóa quanh mắt cá chân cô. Anh đã làm một cách dễ dàng như thể nó được làm bằng cái gì không khác hơn là giấy. Anh rõ ràng trở lại với đầy đủ sức mạnh cảm tạ chỗ máu trong tủ lạnh của anh.

“Làm sao anh có thể ra khỏi phòng được?” cô hỏi khi anh giúp cô đứng dậy.

“Mẹ, Lucern, và Bastien,” anh trả lời. “Mọi người đã phải cắt một lỗ ở cửa với đèn xi. Họ đang đợi trong xe,” anh thêm vào. “Phải mất một hồi để thuyết phục họ cùng đợi ở đó, anh có thể nói với em rằng. Anh đã phải hứa không giết hán ta.”

Etienne ôm cô vào lòng lần nữa khi cô lao đảo. Nỗi lo ngại thoáng qua trên mặt anh, nhưng nó không sự quyết liệt tỏa ra từ đôi mắt, và Rachel nghĩ thật là một ý tưởng tốt đẹp cùng anh ra ngoài đó trước khi Pudge nhận ra sự có mặt của họ và việc đổi đầu không thể tránh khỏi xảy ra. Hứa hẹn hoặc không cam kết, cô không tin anh không giết kẻ đó- hoặc nhận ra bản thân cố gắng giết.

“Có nhiều máu trong thùng xe của Bastien. Anh sẽ đưa em ra đây, sau đó quay lại và tìm Pudge.”

“Không. Hãy để cảnh sát xử lý hán, Etienne,” cô nói khẩn trương.

“Anh phải...”

“Thánh thần ơi!”

Cả Rachel và Etienne cùng quay về phía đầu kia của căn phòng. Pudge cứng đờ ở cửa, vẻ kích động trên khuôn mặt hần khi hần nhìn chăm chăm vào Etienne và Rachel.

Ngay lập tức Etienne bắt đầu hướng về phía hần, nhưng Rachel bám lấy cánh tay anh một cách tuyệt vọng, điều khiển để giữ anh lại. Hoặc có lẽ cô chỉ nhắc anh nhớ về sự hiện diện của cô. Dù vậy, anh dừng lại và nhìn xuống cô, sau đó đẩy cô ra đằng sau mình và quay lại đối mặt với Pudge. Nhưng ở đó không còn sự có mặt của Pudge. Trong khi Rachel đã làm anh phân tâm, kẻ đó đã biến mất.

“Ồ đâu—” Etienne bắt đầu, sau đó dừng lại và đứng thẳng hơn một chút. Anh đẩy cô lùi về phía cầu thang, cơ thể anh che cô khi Pudge xuất hiện trở lại, cái nó trong tay. Nó được trang bị một cái cốc mới và nhắm thẳng vào trái tim Etienne.

Bạn đang đọc truyện *Love Bites* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

“Sao cậu ấy đi lâu thế nhỉ.”

Bastien ngồi đằng sau tay lái của chiếc xe du lịch (*ES: the van. Chiếc xe này là chiếc 7 chỗ, tương tự như Innova ở VN) và liếc nhìn gương mặt của mẹ anh trong gương chiếu hậu. Nét mặt của bà phản chiếu vẻ lo lắng và quan tâm đã thể hiện trong giọng nói của bà, cũng chính là sự lo lắng và quan tâm mà chính bản thân anh cũng đang phải chịu. Bastien dường như đã rất phân vân khi để cho em trai mình đi tới nhà của tên Norman “Pudge” Renberger một mình. Etienne đã rất lạnh lùng và giận dữ, anh sợ những gì mà Etienne có thể làm. Nhưng đó là vấn đề của chính Etienne. Đó là người phụ nữ và cũng là trận chiến của cậu ấy, và cuối cùng, Bastien đã quyết định để cho Etienne tự giải quyết điều đó ... cho đến khi cậu ấy chứng minh rằng cậu ấy không thể làm được.

“Sao lại lâu thế nhỉ,” Lucern nói từ ghế ngồi hành khách đằng trước của mình. “Đừng quên rằng cậu ấy phải — Cái gì thế?”

Bastien liếc nhìn lại phía ngôi nhà vừa kịp lúc nhìn thấy một người phụ nữ già chạy vội ra ngoài. Thấp, tóc hoa râm và có vẻ dịu dàng, bà ta ôm một đồng hồ gì đó đầy lông trong tay. Họ yên lặng quan sát khi người phụ nữ chạy ngang qua sân nhà và lao vào ngôi nhà bên cạnh.

“Điều đó chẳng hay ho tí nào,” Marguerite nói ra cái ý nghĩ mà mọi người đều đang nghĩ tới. Họ đã mong rằng Pudge giữ Rachel ở đây nhưng lại không lường trước được rằng cũng có một người khác nữa ở trong ngôi nhà. Bây giờ họ không biết phải nghĩ điều gì. Người phụ nữ đã làm gì ở đó? Liệu bà ta có nhìn thấy Etienne không? Hoặc là Rachel? Bà ta đã chạy trốn như thế tất cả quỹ dữ của địa ngục đuổi đến chân bà ta vậy.

“Có lẽ hai con nên đi vào và xem xem liệu Etienne có cần sự giúp đỡ nào không.” Người mẹ trông có vẻ rất lo lắng.

Bastien trao đổi một cái nhìn với Lucern, đọc thấy sự không chắc chắn trong tâm trí của anh trai. Không ai trong số họ chắc chắn về việc họ có nên can thiệp vào hay không. Etienne sẽ không cảm ơn họ nếu như cậu ấy kiểm soát được mọi việc. Cậu ấy thường không nói nhiều, nhưng rõ ràng là việc cậu ấy là người đầu tiên tìm thấy và giải cứu Rachel là điều rất quan trọng, chưa cần đề cập đến việc cậu ấy phải giải quyết gã đàn ông đã làm cho cuộc sống của cậu ta trở thành địa ngục như thế.

“Tại sao chúng ta không để cho cậu ấy thêm vài phút nữa nhỉ?” Lucern cuối cùng cũng đề nghị và Bastien gật đầu tán thành. Họ ngồi trong yên lặng khi chuyển sự chú ý tới ngôi nhà. Đó là một sự đợi chờ ngắn mà căng thẳng. Ba người họ ngồi bất động nơi chỗ của mình và trao đổi những cái nhìn thận trọng khi họ nghe thấy tiếng rền rĩ của tiếng còi báo động đang tới gần. Họ vẫn ngồi như thế khi tiếng còi lại gần hơn. Đây là một thành phố lớn, chiếc xe có thể là của cảnh sát hoặc của đội cứu hỏa, nó có thể hướng đến bất kỳ đâu.

Tuy nhiên Bastien và Lucern vẫn cầm tay nắm cửa khi một chiếc xe cảnh sát xuất hiện ở con phố mà họ đang ngồi chờ.

“Chờ đã,” Marguerite quát, làm hai người họ dừng lại. Những người anh em vẫn ngồi tại chỗ của mình nhưng lại mở cánh cửa sổ ra khi cảnh sát chạy xe vào lối đi của ngôi nhà cạnh nhà Pudge__ ngôi nhà mà người phụ nữ lúc nãy đã lao vào. Bà ta bây giờ đã chạy ra ngoài, vẫn đang ôm chặt cái đồng hồ nhỏ và đầy lông nơi lồng ngực mình khi bà ta chạy tới chiếc xe tuần tra. Có hai nhân viên cảnh sát trong chiếc xe, một người thấp và tóc vàng hoe, người kia thì lại cao và tóc sẫm màu. Nhân viên có mái tóc sẫm màu là người gần họ nhất và là người mà người phụ nữ chạy đến khi anh ta vừa ra khỏi bánh xe quay và gõ cánh cửa đóng kín.

“Hắn ta điên rồi!” bà ta kêu thét lên. “Hắn ta nghĩ rằng hắn là một ma cà rồng! Hắn ta muốn ăn con Muffin của tôi!”

“Anh chắc chắn rằng Muffin của bà ta là cái vật tròn tròn đầy lông mà bà ta đang ôm trên người,” Lucern nói với một vẻ hài hước khô khan làm cho Bastien cười tươi và xua tan cảm giác căng thẳng đã bám lấy anh từ nãy giờ.

“Ai bị điên rồi cơ, thưa bà?” Họ nghe thấy tiếng nhân viên tóc vàng hỏi khi anh ta đi vòng qua chiếc xe hơi để nhập hội với hai người.

“Norman. Gã hàng xóm cạnh nhà tôi.” Bà ta chỉ về phía ngôi nhà mà Etienne đã biến mất vào trong đó. “Hắn ta bắt giữ một cô gái trẻ tội nghiệp và trói cô ấy ở trong đó. Tôi nghĩ rằng đó chính là cô gái ở bản tin, là nhân viên của bệnh viện mà đã bị mất tích vào hai tuần trước. Cô ấy trông thật nhợt nhạt và trông không ổn tí nào cả. Hắn ta rõ ràng đã bỏ đói cô. Hắn ta đang cố gắng bắt cô ấy phải ăn con chó nhỏ của tôi.”

“Con chó của bà ư?” nhân viên có mái tóc sẫm màu hỏi với vẻ ghê tởm.

“Con Muffin của tôi.” Bà ta nâng nhẹ cánh tay lên, sau đó âu yếm con chó nhỏ đang rung lên trong cánh tay mình.”

“Điều đó xảy ra trước hay sau khi hắn ta muốn tự mình ăn con Muffin của bà?” chàng trai tóc vàng hỏi với một vẻ chế nhạo làm Bastien thoáng cau mày. Rõ ràng là ít nhất có một chàng trai nghĩ rằng người phụ nữ này bị gàn dở. Và rõ ràng là, không chỉ có anh nhận ra điều đó. Người phụ nữ nheo mắt lại nhìn người nhân viên cảnh sát giống như một giáo viên cấp một phát hiện kẻ gây rắc rối ở trong lớp của mình.

“Đừng có cười nhạo ta, chàng trai trẻ ạ. Tôi không phải là bà già ngớ ngẩn gàn dở đâu. Đang có hai người ở trong ngôi nhà đó bây giờ và họ đang gặp nguy hiểm đấy.”

“Hai người ư?” chàng trai thứ hai hỏi.

“Đúng thế. Cô gái tóc đỏ ở trên báo và một chàng trai trẻ tuổi đẹp trai đã vào giải cứu tôi và Muffin và nói tôi gọi cho các anh đấy.”

Những nhân viên liếc nhìn vào ngôi nhà của Renberger, sau đó quay lại.

“Tại sao họ không ra ngoài với bà?” chàng trai tóc vàng hỏi.

“Tôi vừa mới được cởi trói. Anh ấy chỉ có thể cởi trói cho tôi, còn cô gái thì bị xích vào một chiếc quan tài.”

“Một chiếc quan tài?”

“Tôi đã nói với các anh rồi, hắn ta nghĩ mình là một ma cà rồng,” bà giải thích với một vẻ cáu tiết. “Hắn ta điên khùng rồi! Bây giờ hãy dừng việc lãng phí thời gian ở đây đi. Hãy đến và giúp chàng trai trẻ giải cứu cô gái. Đó là nhiệm vụ của các anh.”

Khi hai nhân viên cảnh sát vẫn còn đang lưỡng lự, rõ ràng không biết phải làm gì trước lời thỉnh cầu của người phụ nữ này, bà ta phát ra một âm thanh căm phẫn và hướng về phía ngôi nhà. “Tốt lắm. Tôi sẽ đi giải cứu chàng trai trẻ đó và đưa anh ta ra ngoài ... nếu anh ta chưa bị tên Norman độc ác đó phát hiện và giết chết.”

Bà ta chạy ra khỏi sân vườn và băng qua nhà Norman trước khi mấy nhân viên cảnh sát bừng tỉnh lại và vội và chạy theo. Người phụ nữ nhỏ bé thực sự có thể xông vào khi bà ấy quyết tâm. Bà hướng tới hành lang và bước vào ngôi nhà trước khi họ đuổi kịp bà.

“Biến đổi tôi đi.”

Rachel xoay người một chút để nhìn qua bờ vai Etienne về phía Pudge. Sau phút im lặng căng thẳng trôi qua kể từ khi hắn ta lại xuất hiện với cái nỏ trên tay, đây thực sự không phải những lời mà cô muốn nghe.

“Thôi nào,” Pudge rên rỉ khi cả Etienne và Rachel nhìn chăm chăm một cách vô hồn vào hắn ta. “Tại sao chỉ có hai người được hưởng niềm vui đó chứ? Biến đổi tôi đi. Làm ơn?”

Etienne liếc nhìn sang Rachel, dường như đang muốn hỏi cô liệu rằng yêu cầu của Pudge có phải là thật hay không.

“Biến đổi tôi và tôi sẽ để cho mấy người yên nghỉ,” Pudge hứa.

“Yên nghỉ ư?” Etienne ngạc nhiên hỏi lại.

“Ma cà rồng luôn luôn muốn yên nghỉ mà,” Norman nói với vẻ long trọng, sau đó cau mày. “Ồ, hầu như họ đều thế. Ở trong những bộ phim, một khi họ đã bị chém, họ cầu mong được thanh thản. Thỉnh thoảng họ thậm chí còn cảm ơn cả những kẻ đã ra tay với mình. Ngoại trừ Dracula. Tôi không nghĩ rằng hắn ta muốn hòa bình, nhưng hắn ta lại được trường tồn mãi mãi.” Pudge tò mò liếc nhìn Etienne. “Đã bao giờ cậu gặp Dracula chưa?”

“Pudge, anh có hiểu sự khác nhau giữa tiểu thuyết và thực tế không hả?” Etienne hỏi.

“Tất nhiên là tôi biết chứ,” hắn ta nói với một vẻ mặt giận dữ. Sau đó hắn ta tiếp tục một cách nôn nóng, “Hãy biến đổi tôi trước đã, và sau đó tôi sẽ để các người được yên nghỉ.”

Etienne cười nhạt. “Anh có nghĩ đến cái điều mà anh đề nghị không? Anh đang muốn tôi giúp anh có được một cuộc sống vĩnh cửu ... và đổi lại anh sẽ kết liễu cuộc sống của tôi? Nàyyyyyy. Anh muốn một cuộc đời vĩnh cửu. Vậy thì cái quái gì đã làm anh nghĩ rằng tôi không muốn chứ?”

“Ồ, thôi nào. Cho đến giờ có lẽ cậu cũng đã mệt mỏi rồi. Cậu đã bao nhiêu tuổi? Năm, hay là sáu trăm tuổi rồi?” hắn ta đoán. “Cậu chắc chắn phải rất già rồi. Tôi đã tra tên dòng họ Argeneau và nó đã tồn tại từ rất lâu đời rồi. Có một sự chỉ dẫn về Lucern Argeneau có từ thời trung cổ, và đó là anh trai của cậu, đúng không? Có một quý bà Marguerite kết hôn với một gã Claude nào đó nữa. Và tôi biết rằng đó là mẹ và cha của cậu.”

Rachel đề ý rằng Etienne đang giật mình thảng thốt. Rõ ràng là, anh đã không ngờ rằng Pudge đã tiến hành điều tra về gia đình anh. Anh thực sự đã

không quan tâm về điều đó, hoặc về khả năng rằng giờ đây gia đình anh cũng đã trở thành mục tiêu của hắn ta. Cô lắc đầu đầy chán ghét. Phiền muộn và ngu ngốc bởi đã lỗi gia đình Etienne vào việc này.

Etienne là người dễ gần như trước nay anh vẫn vậy, nhưng anh cũng có một bản năng bảo vệ và điều này đang được thể hiện ra trước. Gương mặt thường tươi cười của anh trở nên lạnh lùng, khó đoán.

Etienne di chuyển nhanh nhất mà anh có thể ngang qua căn phòng và chớp lấy cổ họng Pudge trong một nháy mắt __quá nhanh để Pudge có thể ngăn anh lại với cái nỏ của hắn ta. Nó thực sự đã được vung xuống khi hắn ta làm rơi nó, nhưng lại đụng phải bức tường mà không gây hề hấn gì cho anh. Rachel thấy Pudge thò tay vào túi quần jean màu đen của hắn nhưng lại không hiểu ý nghĩa của hành động ấy. Cô không nhận thấy rắc rối đang đến cho đến khi hắn ta lấy ra một chiếc điều khiển từ xa và nhấn vào một vài nút. Các bóng đèn ngay lập tức bị nổ tung trong căn phòng khi tiếng kêu vù vù ngập tràn trong không khí.

Rachel há hốc trước ngọn đèn nóng cháy sáng rực đang đổ xuống người cô, sau đó đầu cô nghiêng sang một bên khi tiếng kêu vù vù được giải thích bởi một cây thánh giá khổng lồ trượt xuống khỏi hốc tường và lủng lẳng trong gian phòng như một quả lắc.

Ánh mắt cô gắn chặt vào Etienne và nhìn thấy anh cũng đủ hoảng hốt bởi vụ nổ bất ngờ của những chiếc đèn cũng như âm thanh khiến anh kinh ngạc. Nhưng anh lại không nhìn thấy cây thánh giá sáu phút đang đâm sầm vào mình.

Rachel khóc thét lên để cảnh báo anh, nhưng đã quá trễ, điều đó chỉ có thể làm anh xoay người lại cái vật thể to lớn vừa kịp lúc nhận một cú giáng chết người vào trán. Cô lại gào khóc khi anh bị ngã nhào ra phía sau và đổ âm xuống một cách đau đớn. Cô vội chạy lại phía anh, nhưng sau đó lại đổi hướng và thay vào đó chạy về phía Pudge khi cô thấy hắn ta định làm gì lúc này. Cái khoảnh khắc mà Etienne gục ngã. Pudge đã cúi xuống để tháo cái nỏ ra. Hắn ta đã lôi ra một cái cọc mới từ trong túi của mình.

Bất chấp tốc độ của cô, Pudge đã tháo hết vũ khí xuống trước lúc cô bắt kịp hắn. Lưng hắn ta quay về phía cô, hắn ta không nhìn thấy cô đang đến gần, và cô tận dụng điều đó và nhảy lên lưng hắn. Hắn ta vuron thẳng người dậy với một tiếng hét ỉn tai và nỗ lực để ném cô xuống, nhưng Rachel lại bám chặt như một chú khỉ khi con giận dữ đang trượt xuống người cô. Với một cánh tay vòng qua tay và qua ngực hắn, cô quấn cánh tay kia quanh cổ hắn và chớp lấy quai hàm hắn ta. Rachel thậm chí còn không nghĩ rằng cô đã vận đầu hắn sang một bên. Đó thuần túy là bản năng động vật đã khiến cô làm như vậy, và cúi thấp đầu cô xuống cổ hắn với ý định cắn hắn ta một miếng và hút cạn kiệt máu của hắn ta.

“Đứng im!”

Rachel nghe thấy tiếng thét và nhanh chóng rút miệng mình ra khỏi cổ của Pudge mà không hút một tí máu nào. Đầu cô đau điếng khi Pudge dõng bước lên tầng, chiếc nỏ đang đưa một cách dọa dẫm. Ánh mắt cô mở rộng một cách kinh ngạc trước cảnh hai nhân viên cảnh sát mặc đồng phục đang đứng trước căn hầm, vũ khí đã được rút ra và chĩa về phía cô. Sau đó chiếc nỏ bị hạ xuống.

“Ồ,” Rachel thở ra khi những nhân viên cảnh sát cố gắng nhảy lên để tránh đường đạn được bắn ra. Có một tiếng nguyên rủa, theo sau là một tiếng ưnh ưnh khi chàng trai tóc vàng bị bắn trúng. Lúc đầu cô nghĩ chàng trai ấy đã bị đầu đạn găm vào cánh tay, nhưng khi anh ta bắt đầu giật mạnh nó, cô thấy rằng đường đạn đã bị trượt khỏi da thịt và xương và chỉ găm vào ống tay áo của anh ta, mà bây giờ đây đã bị găm vào tường.

Rachel vẫn còn há hốc trước gã đàn ông đang vật lộn đó thì Etienne đột nhiên chuyển động. Anh ấy đứng ở phía cô, giải cứu cô khỏi gã Pudge và kéo cô ra khỏi đám lửa trước khi cô nhận thức được rằng mình cần phải rời khỏi đây.

Nhân viên tóc sẫm màu giữ khẩu súng nhắm vào Pudge, nhưng ánh nhìn của anh ta vẫn hướng về phía nhân viên tóc vàng đang vùng vẫy để giải thoát chính mình. Điều đó giúp Pudge có cơ hội để vồ lấy một cái cọc khác từ túi quần sau và nạp lại vũ khí.

Pudge vừa mới xong việc khóa cái cọc vào chỗ và xoay nó hướng về Rachel và Etienne thì người nhân viên bị bắn cũng đã xoay xở để kéo ống tay áo ra. Sau đó hai người nhân viên lập tức tách xa nhau ra, cả hai đều hướng vũ khí về phía Pudge.

“Thả nó xuống! Thả vũ khí xuống, anh bạn! Hãy thả nó xuống ngay!” chàng trai tóc vàng hét lên. Anh ta có vẻ đang rất giận dữ. Có lẽ bức mình thì đúng hơn, Rachel nghĩ, khi Etienne xoay cô lại phía sau anh và đứng như một bức tường gạch giữa cô và chiếc cọc mà Pudge nhắm về phía họ.

Cô thực sự cảm động trước sự lo lắng hiển nhiên trong hành động của anh, nhưng điều đó lại làm cô rất khó quan sát những gì đang diễn ra. Rachel quyết định cúi người xuống và nhìn qua anh. Cô gần như cảm thấy tiếc nuối khi cô nhận thấy phản ứng của Pudge khi hắn biết mình là mục tiêu của con giận dữ của người cảnh sát.

Anh ta nhìn họ chằm chằm với một vẻ sợ hãi rõ rệt, mắt anh ta mở rộng và há hốc mồm kinh ngạc. Anh ta rõ là không trông chờ vào điều này.

“Thôi nào, anh bạn. Hãy bỏ vũ khí xuống,” người nhân viên tóc sẫm màu đề nghị với một giọng phỉnh nịnh. “Chúng tôi không muốn phải bắn anh ... nhưng chúng tôi sẽ.”

“Tôi ư?” Hắn ta nhìn chằm chằm vào họ một cách đầy kinh ngạc. “Bắn tôi? Ở đây tôi là người tốt. Tôi cũng giống như Van Helsing*! Phải là bọn họ mới là người các anh cần chứ. Chúng là những con ma cả rỗng!”

<* Van Helsing, nhân vật đối nghịch với Dracula trong tiểu thuyết cùng tên. Anh ta là một bác sĩ, chuyên trừ khử ma cà rồng>

Rachel bắt gặp cái liếc nhìn của hai nhân viên cảnh sát trao đổi nhau và biết rằng mọi chuyện sẽ trở nên tốt đẹp. Họ chả để ý những chuyện có vẻ vô lý đối với mình.

Tuy nhiên, cô không thể ngừng nghĩ về việc nếu như họ xuất hiện muộn hơn một lúc và cô đã kịp cắn ngập răng của mình vào cổ Pudge như cô đã định làm thế, tất cả viễn cảnh ấy có lẽ là một câu chuyện hoàn toàn khác.

Liếc nhìn Etienne, cô nghĩ rằng anh cũng có những ý nghĩ giống mình.

“Thật đấy!” Pudge kêu eng éc như một con lợn. “Chúng là ma cà rồng. Cả hai đứa nó.”

Hai nhân viên cảnh sát liếc nhìn về hướng Rachel và Etienne. Cả hai người sau đó quay đi, nhưng viên cảnh sát bị ghim vào tường lúc này bất chợt dừng lại và ném cái nhìn chăm chăm ra sau. Rachel cảm thấy bản thân mình trở nên đông cứng trước biểu hiện nhận ra cô trên gương mặt của người nhân viên tóc vàng.

“Bác sỹ Garrett? Bác sỹ Rachel Garrett phải không?” người nhân viên hỏi. “Đúng là cô mà.”

Rachel gật đầu thận trọng nhưng lại không có cơ hội để nói một lời nào. Pudge nhảy xổ vào giữa, giọng nói kích động. “Đúng. Đúng là cô ta. Cô ta đang làm việc trong nhà xác vào ca đêm thì tôi vào và kết liễu hần ta.” Pudge hướng cái nỏ một cách man dại về phía Etienne, làm cho Rachel chùn bước. Cái nỏ đã một lần tình cờ giáng xuống người anh thì giờ cũng có thể lặp lại điều ấy. “Cô ta nhảy ra cản đường lúc tôi chém đầu hần và tôi vô tình chém rìu phải cô ta. Tôi chém trúng vào ngực. Đáng lý ra cô ta đã chết, nhưng hần ta biến đổi cô. Bây giờ cả hai đứa nó đều là ma cà rồng,” hần ta giải thích, dường như đã diễn đại hoàn toàn. “Cả hai đều là những kẻ hút máu không hồn, mãi mãi đi lang thang trong đêm để hút máu người.”

Rachel cắn chặt môi, gần như xấu hổ với người đàn ông. Tất cả những gì hần ta nói đều đúng, tất nhiên. Ồ, ngoại trừ việc không có tâm hồn. Nhưng thực tế, trí khôn của hần ta để đâu rồi chứ? Chắc chắn hần phải nhận ra rằng không một ai sẽ tin hần. Cô thực sự không quá ngạc nhiên khi những nhân viên cảnh sát bắt đầu dụ lại và tiếp cận Pudge theo một cách thức thận trọng hơn.

“Được rồi, anh bạn,” người nhân viên tóc sẫm nói. “Chúng tôi đã biết điều đó. Họ là ma cà rồng và anh là một gã đàn ông tốt. Nhưng bây giờ chúng tôi ở đây rồi. Anh đã được an toàn. Vì thế hãy bỏ vũ khí xuống và giơ tay lên, được chứ?”

Pudge cau mày, ánh nhìn của hần ta chuyển từ thứ vũ khí, sang người cảnh sát, Rachel và Etienne. “Nhưng còn bọn chúng thì sao? Anh nên chữa mũi súng vào chúng ấy,” hần ta cuối cùng nói.

“Ồ, bây giờ,” nhân viên tóc vàng nói giọng kéo dài, “Súng không có công hiệu đối với ma cà rồng, phải không nào? Nhưng tôi chắc rằng họ sẽ đi theo một cách hợp tác thôi.” Anh ta liếc nhìn Rachel và Etienne, “Phải không?”

Cả hai người đều gật đầu.

“Thấy chưa?” người nhân viên thứ nhất nói một cách dịu dàng. Họ đã biết là họ bị bắt. Bây giờ anh chỉ cần bỏ vũ khí của mình xuống là được, anh bạn.”

Khi Pudge còn đang lưỡng lự, người nhân viên thứ hai thêm vào, “Chúng tôi đã không chuẩn bị cho một cuộc gọi như thế này. Anh cũng biết đó, ma cà rồng thì không có nhiều ở trên mặt đất thời buổi này. Chúng tôi không được trang bị một cách kỹ càng. Thế nên sao anh không đưa cho chúng tôi vũ khí của mình để chúng tôi có thể coi sóc bọn họ nhỉ?”

“Ồ, phải rồi, phải rồi.” Pudge trông có vẻ nhẹ nhõm hần. “Các anh cũng nên được trang bị chứ.” Hần ta bắt đầu di chuyển từng bước tới phòng làm việc gần nhất, cẩn thận để vẫn hướng cái nỏ về phía Rachel và Etienne. “Tôi có rất nhiều vũ khí ở phía sau. Các anh có thể giữ chúng chìa thẳng vào bọn họ khi tôi đi lấy thêm. Tôi có nước thánh, những cây thánh giá, và rất nhiều cọc nữa. Tôi sẽ đi lấy chúng trong khi các anh trông chừng bọn họ.”

“Ý nghĩ hay đấy,” chàng trai tóc vàng đồng ý nói. Hạ thấp khẩu súng xuống và giơ cánh tay không để nhận chiếc nỏ.

“Nhớ giữ chúng luôn hướng về bọn họ đấy,” Pudge cảnh báo khi hần ta chuyển lại chiếc nỏ. “Bọn họ cực kỳ nhanh, các anh cũng biết đấy. Và cực kỳ mạnh nữa. Tôi __Này!”

Ngay giây phút thứ vũ khí được chuyển tay, người nhân viên cảnh sát đã ném chiếc nỏ sang một bên và nâng khẩu súng lên chìa về phía Pudge. Phốt lờ biểu hiện bị tổn thương của hần ta, nhân viên cảnh sát ra hiệu. “Đứng áp mặt vào tường. Thôi nào, đứng áp mặt vào tường và dặng chân ra.”

“Nhưng mà __” Kháng cự của Pudge đã bị chặn đứng bởi người nhân viên thứ hai khi anh ta nhanh chóng lao về phía trước và dùng cánh tay giữ hần ta lại.

“Dặng người ra,” nhân viên tóc sẫm màu quát lên, tất cả những dấu hiệu phình phờ lúc này đã biến mất. Anh ta chữa mũi súng vào Pudge trong khi đồng nghiệp của anh xé toạc tấm áo choàng ra khỏi người Pudge và tiến đến để lục soát hần ta. Gã điên này có một đôi cọc ở túi sau quần jean mà người nhân viên đã lấy đi.

Rachel và Etienne im lặng quan sát khi gã Pudge chống đối bị đâm thui và bị dẫn lên tầng trên. Hần ta vẫn còn lăm nhảm về việc họ là những con mà cả rồng không hồn và hần ta là người hùng trong vụ việc này và rằng họ đang mắc một sai lầm nghiêm trọng.

“Ồ,” người nhân viên cảnh sát bị ghim chặt vào tường lúc này nói khi đồng nghiệp của anh khuất dần trên cầu thang cùng với Pudge. Anh ta quay lại để xem xét Etienne và Rachel, sau đó sự tập trung của anh ta dừng ở Rachel. “Tôi cho rằng đây là nơi mà cô biến mất khỏi công việc một tuần trước phải không?”

Rachel liếc nhìn Etienne khi cô cảm thấy anh đang đứng chết trân bên cạnh cô. Cô biết những gì mà anh muốn cô nói bây giờ. Anh và cả gia đình anh muốn cô buộc tội Pudge đã mang cô đến đây vào đêm đó vào hơn một tuần trước. Tuy vậy, điều đó lại không phải là sự thật và cô thực sự là một kẻ

nói dối tôi. Cô ngập ngừng một chút, cân nhắc những lựa chọn của mình. Gã đàn ông này đã bắt cóc cô. Cô chắc chắn đã không tới đây từ ngôi nhà của Etienne một cách sẵn lòng. Mặt khác, cô không thể giải thích được nơi mà cô đã ở trong tuần qua bởi vẫn còn những câu hỏi rất khó có thể trả lời được. Rachel quyết định sẽ trung thực nhưng lại nói nước đôi.

“Pudge đã bắt cóc tôi, đưa tôi đến đây, cô thừa nhận một cách nghiêm túc, và cảm thấy Etienne thờ phào nhẹ nhõm sau lưng mình. Cô gần như đã muốn quay lại để hỏi anh vì sao anh lại cảm thấy hết căng thẳng, họ vẫn chưa thoát khỏi kiếp nạn này. Nhưng cô cũng cảm thấy chính mình nhẹ nhõm khi người nhân viên gác đầu.

“Hắn ta đưa cô đến đây như thế nào, thưa cô?”

Rachel ngập ngừng, sau đó nói, “Hắn ta đến nhà xác mặc một chiếc áo khoác quân đội bên ngoài chiếc áo lao động. Hắn ta có một cây súng trường và một cây riu ở dưới chiếc áo và đang la hét những thứ gì đó về ma cà rồng và điều đó và ...” Cô ngập ngừng và lại liếc nhìn về phía Etienne. Anh ấy dường như lại nín thở. Nuốt nước bọt, cô quay người lại và nói, “Tôi e rằng trí nhớ của tôi đã khá mập mờ sau chuyện này. Việc tiếp theo mà tôi có thể kể với anh là tôi thức dậy ở đây hôm nay và thấy rằng mình bị xích vào bức tường kia. Hắn ta vẫn cứ đông dãi về những con ma cà rồng và những điều nhạt nhẽo, và dường như hắn ta rất quan tâm tới những trò game của Etienne.

“Trò game ư?” người cảnh sát liếc nhìn hai người một cách bối rối.

“Etienne là người thiết kế trò chơi Kẻ Khát Máu,” Rachel giải thích. “Đó là một trò chơi về ma cà rồng.”

“Ồ,” viên cảnh sát nói, nhưng dường như vẫn đang ngờ ngác. “Được rồi, hắn ta rất quan tâm đến trò game của anh,” anh ta nói với Etienne, sau đó chuyển ánh nhìn lại phía Rachel. “Nhưng nếu là như thế, tại sao hắn ta lại bắt cóc cô mà không phải là anh ta?”

“Bởi vì cô ấy là bạn gái tôi,” Etienne bình tĩnh nói.

Rachel thêm vào, “Thực sự khá là rắc rối. Lúc nào hắn ta cũng cứ nghĩ rằng tôi là một ma cà rồng và Etienne cũng vậy, sau đó hắn ta còn nghĩ hắn ta cũng là một ma cà rồng hoặc là muốn trở thành như thế. Gã này dường như điên loạn mất rồi.”

“Vâng. Dường như mọi chuyện là thế,” chàng trai tóc vàng nói một cách khô khốc và lắc đầu. Sau đó anh ta nói với cô, “Tất cả cảnh sát trong thành phố đều đang tìm kiếm cô, thưa cô. Và cả hắn ta nữa.” anh ta ra hiệu về phía chiếc cầu thang trống. “Cô gái mà được cho là thay thế vị trí trợ lý của cô đã đến khi hắn ta đâm sầm vào nhà xác bệnh viện. Cô ấy đi tìm bảo vệ, nhưng họ lại đang giải quyết một vụ việc khác cùng lúc đó và đến văn phòng cô chậm trễ. Căn phòng đã hoàn toàn trống rỗng khi họ tới đó, và người ta cho rằng hắn ta đã mang cô theo.” Anh ta lắc đầu. “Cô ấy thực sự đã làm tốt việc mô tả hắn ta. Họ đã phác một bức vẽ về hắn và đưa nó vào tất cả chương trình bản tin. Tôi không biết tại sao không có một ai nhận ra gã này cả.

Rachel gật đầu nhưng vẫn lặng thinh, lo sợ sẽ khiến viên cảnh sát hỏi thêm những câu hỏi khác. May mắn thay, anh ta đã chuyển sự chú ý của mình vào Etienne và hỏi, “Anh đến đây bằng cách nào, thưa anh? Người hàng xóm nói rằng anh đã đến và giải cứu bà ta, nhưng có vẻ bà ấy không biết anh là ai.”

Etienne ngập ngừng, sau đó nói, “Tôi rất lo lắng cho Rachel kể từ lúc cô ấy biến mất. Tôi nhận ra Pudge _gã đàn ông này khi tôi đang đợi đèn giao thông trên đường. Hắn ta lái một chiếc xe tải. Tôi nhận ra hắn ta từ những bức hình ở trên bản tin và theo hắn ta tới đây,” anh nói dối một cách ôn tồn.

Etienne thực sự giỏi nói dối, Rachel thích thú để ý. Cô cho rằng điều đó không làm cô ngạc nhiên. Anh đã sống hơn ba trăm năm để có thể hoàn hảo kỹ thuật này.

“Đáng lý ra anh nên gọi cảnh sát ngay,” viên cảnh sát nói với vẻ không tán thành.

“Tôi cũng đã định làm thế,” Etienne đảm bảo với anh ta. Nhưng tôi muốn nhìn kỹ lại gã đàn ông. Tôi không muốn tạo một cuộc báo động giả. Vào lúc mà tôi đỗ xe, hắn ta cũng ra khỏi chiếc xe và tiến vào nhà. Tôi lên nhìn qua mấy cái cửa sổ, hy vọng sẽ thấy hắn ta rõ hơn, nhưng hắn ta lại đi thẳng xuống dưới tầng, tôi đi vòng quanh phía sau nhà và tìm cái cửa sổ __”

Rachel theo dõi cử chỉ của anh và ngạc nhiên để ý thấy thực sự có một vài cánh cửa sổ ở dưới tầng hầm. Lúc trước cô đã không để ý tới chúng, nhưng chúng đã bị che lại để ngăn cản ánh nắng từ trước đó rồi. Cô đoán rằng một trong những cái nút mà Pudge nhấn đã mở những cánh cửa sổ đồng thời cũng bật những ngọn đèn lên. Cô tự hỏi Pudge cảm thấy thế nào về việc họ không bị cháy ra tro cái giây phút chiếc đèn từ ngoại và ánh nắng mặt trời chiếu vào họ như hắn ta đã từng trông mong.

“Khi tôi nhìn vào trong và thấy Rachel bị xích ở đây, tất cả những gì tôi có thể nghĩ là xông vào cứu cô ấy. Tôi quên mất việc phải gọi cho các anh. Tôi còn có thể thấy một cỗ quan tài, và một người phụ nữ già. Chưa đề cập đến gã khổng lồ đang nhảy nhót xung quanh trong bộ áo chùng cùng chiếc răng giả.” Etienne lắc đầu. “Rõ ràng là hắn ta bị điên và tôi sợ phải để những người phụ nữ lại một mình. Vì thế khi cánh cửa sau hóa ra lại không bị khóa, tôi đã lên vào trong, bò xuống đây để giải cứu họ.”

“Ồ, tôi cho rằng tôi có thể hiểu được những lo lắng của anh, nhưng anh thực sự vẫn nên gọi cho chúng tôi,” viên cảnh sát chau mày. “Người phụ nữ lớn tuổi bảo rằng bà ta được coi trời, nhưng mà cô Garrett vẫn bị xích và anh không thể giải cứu cô ấy. Làm cách nào __?”

Câu hỏi bị tắt ngấm giữa chừng và viên cảnh sát dường như bối rối trong một thoáng chốc. Khi anh ta tiếp tục nói, giọng của anh ta có vẻ giống như của rô bốt. “Ồ, đã quá đủ những câu hỏi lúc này rồi, tôi cho là thế. Mọi người đã đủ mệt rồi. Chúng tôi nên đưa hai người ra khỏi đây.”

Rachel nhượng lỏng mày lâu lỉnh về phía Etienne. Khá là tiện lợi khi có thể điều khiển được ý nghĩ của người khác. Cô thực sự phải học kỹ năng này mới được, cô quyết định.

“Đi sau em” Etienne cười tươi không ân hận khi anh phác cử chỉ để cô dẫn đường lên tầng trên. Rõ ràng anh không cảm thấy ngượng ngùng tí nào về việc sử dụng kỹ năng của mình một cách đáng xấu hổ như vậy. Và thành thực mà nói, cô cũng không thể trách anh. Cô đã kiệt sức và đói lả. Chiếc đèn từ ngoại đã làm cho cơ thể cô bị chuột rút và thực sự cần máu. Quay trở về chỗ của anh và cùng hưởng thụ máu là điều duy nhất trong tâm trí cô lúc này.

Rachel xoay xở tự lên cầu thang, nhưng rất chậm chạp và mệt mỏi. Ngay lúc họ rời ngôi nhà, cô chao đảo người, và Etienne phải vòng một cánh tay để làm cô vững vàng hơn khi họ băng ngang qua bãi cỏ.

“Chúng tôi phải gọi một chiếc xe cấp cứu để đưa cô đến bệnh viện, cô Garrett ạ. Cô thực sự trông khá tệ.” viên cảnh sát nói khi thấy vẻ yếu ớt và nhợt nhạt của cô. “Hắn ta có cho cô ăn tí nào kể từ khi hắn bắt cô không?”

“Không,” Rachel trả lời, dễ chịu vì cô đã có thể nói thực.

“Tôi sẽ đưa cô ấy tới bệnh viện,” Etienne nói và giọng nói thoải mái của anh báo với Rachel rằng anh đã lại đào sâu vào tâm trí của viên cảnh sát. Anh có lẽ đã dự định lời đề nghị rằng việc đưa cô tới bệnh viện là sự lựa chọn tốt hơn cả, cô nghĩ.

“Thế cũng được, thưa ngài,” viên cảnh sát đồng ý. “Đồng nghiệp của tôi chắc đã gọi cho nhân viên hậu bị đến và bắt anh bạn của chúng ta rồi.” Anh ta chỉ về phía chiếc xe nơi mà Pudge đứng, vẫn còn đang ra sức thuyết phục viên cảnh sát tóc sẫm màu rằng Etienne và Rachel là những người xấu, trong khi hắn ta chỉ cố gắng giải cứu thế giới khỏi những kẻ vô hồn.

“Chúng tôi sẽ gặp hai người ở bệnh viện. Nếu như bác sỹ bảo cô không sao, cô có lẽ sẽ phải tới đồn cảnh sát để chúng tôi ghi lại lời khai của cô.”

“Thế cũng được,” Etienne đồng ý, như thể anh đã nói gì về việc này. Mà cô cho rằng anh đã làm thế. Anh có thể đã quét sạch trí nhớ về sự có mặt của họ khỏi những ý nghĩ của mọi người như anh muốn, nhưng sau đó, đều là phục vụ cho lợi ích của anh. Pudge sẽ không còn là một mối đe dọa cho anh hay cho bất kỳ ai trong gia tộc anh nữa.

Bao gồm cả cô. Ý nghĩ đó vụt qua tâm trí cô, và cô ngay lập tức nhận ra rằng đó không phải ý nghĩ của chính mình. Ánh nhìn chăm chăm của cô tập trung vào chiếc xe tải đỗ trên đường khi Etienne đã nói chuyện xong với viên cảnh sát và dẫn cô tới gần chiếc xe. Cô nhận ra rằng những người anh trai của anh đang ngồi ở ghế trước nhưng chắc chắn rằng không một ai trong số họ có giọng nói thoáng qua trong đầu cô. Đó phải là giọng nói của người phụ nữ đang ngồi trong đó. Rachel không thực sự kinh ngạc khi Etienne mở một bên cửa và để lộ Marguerite ngồi ở trên chiếc ghế dài.

“Lại đây nào, con yêu. Con trông có vẻ cực kỳ thiếu nước. Etienne, con hãy mang cho cô bé đáng thương này một ít máu ở phía sau,” bà chúa gia đình Argeneau ra lệnh. “Cô bé đang rất đau đấy.”

Etienne giúp Rachel vào trong chiếc xe, sau đó theo vào và đóng cửa lại trước khi bò ra phía sau để lấy một vài túi máu từ tủ y tế làm lạnh ở đây.

“Em thế nào?” Bastien lo lắng hỏi khi Etienne ngồi vào chiếc ghế dài cạnh cô, kẹp cô giữa anh và mẹ.

“Em ổn,” Rachel làm bầm khi cô nhận túi máu đầu tiên. Cô đói đến nỗi không thèm quan tâm đến việc dùng ống hút, mà chỉ há mồm ra và đặt túi máu vào trong răng và để chúng tự làm công việc của mình.

“Em nên nói cho mọi người biết chuyện gì đã xảy ra. Đừng bỏ sót một chi tiết nào cả,” Lucern nói từ chỗ ngồi của mình.

Rachel nhìn chăm chăm vào người đàn ông, túi máu vẫn còn gắn chặt vào răng cô, khi anh ta lòi ra một tập giấy nhỏ và một cây bút từ trong túi quần. Rõ ràng anh định ghi chép lại, và cô nhận thức được rằng anh ấy cũng đã làm thế vào những lần khác khi anh đi vòng quanh nhà của Etienne. Khi cô hỏi Etienne rằng anh trai anh đang làm gì, anh đã thăm thì vài thứ về việc Lucern là một nhà văn xoàng, cho dù điều đó có ý nghĩa gì đi nữa.

“Để sau đi Lucern,” Marguerite điềm tĩnh nói. “Hãy để cô bé tội nghiệp hồi phục lại một tí trước khi con ‘oanh tạc’ nó với những câu hỏi của mình.”

“Con lái xe đưa chúng ta tới bệnh viện nhé?” Bastien hỏi, quay người lại ghé ngồi để khởi động động cơ.

“Lái chậm thôi, Bastien. Rachel cần rất nhiều máu và cả thời gian để tiêu hóa nó nữa,”

Marguerite nói thay cho câu trả lời. “Con sẽ phải đi vào cùng với Etienne để giúp đỡ việc trong bệnh viện. Tất cả chúng ta sẽ làm thế. Giữa việc cô bé làm ở đó và việc cô ấy là một sự kiện nổi bật, thì cô bé cũng đã thu hút rất nhiều sự chú ý rồi. Etienne sẽ cần tất cả sự giúp đỡ mà nó có thể nhận được.”

“Giúp đỡ về chuyện gì ạ?” Rachel hỏi khi cô kéo túi máu rỗng ra khỏi miệng và nhận lấy một túi khác mà Etienne vừa lấy ra.

“Họ muốn kiểm tra em,” Etienne giải thích.

“Và chúng ta đơn giản là không thể để điều đó xảy ra, cháu yêu ạ,” Marguerite chỉ rõ. “Bastien, Lucern, và ta sẽ vào cùng con để chắc rằng những người bác sỹ và y tá nghĩ rằng họ đã kiểm tra con và nhận thấy rằng con bị mất rất nhiều nước và không được ăn uống đầy đủ, bởi con nên như thế sau khi bị bắt cóc và bị bỏ đói. Chúng ta sẽ vào cùng con để chắc rằng mọi việc đều thuận lợi.”

Rachel gật đầu tỏ ý hiểu, rồi im lặng để răng của mình nhúng vào máu mà cơ thể cô đang khao khát. Cô đã đủ kiệt sức để tự chứng giải quyết theo cách mà chúng thấy phù hợp. Rachel thậm chí còn bắt đầu nghĩ rằng cô đáng lý ra nên nghe theo mọi người sớm hơn về việc của Pudge và đồng ý nói dối về hắn ta, cho dù cô có tội về khoản đó hay không. Tất cả mọi người đều đã sống khá lâu. Không nghi ngờ gì về trí khôn ngoan mà họ đã đạt được qua hàng trăm năm sống như vậy. Cái ý nghĩ rằng chẳng may có chuyện gì đã xảy ra với bà hàng xóm của Pudge, chưa đề cập đến Etienne và bản thân cô, bởi vì sự cố chấp của cô cứ khẳng khẳng đòi nói ra sự thật thì thật đáng sợ. Có lẽ sẽ có những lúc mà trung thực không phải là cách tốt nhất và một lời

nói dối nhỏ có thể cứu vãn những trường hợp xấu nhất.

“Con sẽ học sau mà,” Marguerite điềm tĩnh nói, rõ ràng đã vừa đọc ý nghĩ của cô. “Thời gian không phải một người thầy vĩ đại mà là trải nghiệm. Một người có thể sống cả đời, nhưng nếu anh ta không bao giờ rời khỏi nhà để trải nghiệm cuộc sống, thì anh ta sẽ chết mà chả biết được tí gì về cuộc đời cả. Một đứa trẻ con nhưng đã chịu đựng nhiều trong cuộc sống sẽ là người khôn ngoan hơn so với gã đàn ông trên.”

Bạn đang đọc truyện *Love Bites* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

“Tôi đã nói với các người rồi, bọn chúng là ma cà rồng!”

Pudge đã bắt đầu nghe có vẻ rên rỉ hơn là cứng cỏi, Rachel nghĩ thế khi cô thấy hắn ta thọc mấy ngón tay vào mái tóc bóng nhẫy và kéo mạnh chân tóc với vẻ thất vọng. Cô thực sự không thể trách hắn ta. Bọn họ đã thẩm vấn hắn hàng giờ rồi. Rõ ràng là họ đã mang hắn thẳng tới đồn cảnh sát này, tạm giam hắn và đưa hắn vào một căn phòng nhỏ vuông vức nơi mà cảnh sát đang tra hỏi hắn lúc này. Và từ lúc đó họ đã giữ hắn ở tại đó cả ngày trời rồi.

Rachel và gia đình Argeneaus đã bỏ lỡ mất hai tiếng đầu của cuộc thẩm vấn. Cô đã phải mất từng ấy thời gian để được cấp cứu và ra khỏi bệnh viện. Mặc dù cô là một nhân viên bệnh viện__chưa đề cập đến việc cô là một người cùng khá “nổi tiếng”, nhờ vào việc cô đã bị “bắt cóc” lúc đang làm việc__họ cũng phải đợi một lúc khá lâu mới có thể được bác sỹ thăm khám. Khi Rachel thắc mắc sao họ không điều khiển mấy cô y tá và chuyển họ lên phía đầu hàng, Marguerite có vẻ đã rất ngạc nhiên trước ý kiến ấy. Trường hợp của cô không phải là khẩn cấp, bà chỉ ra, và mọi người có thể đợi được.

Rachel cảm thấy hơi xấu hổ rằng tự cô đã không suy nghĩ được như thế, nhưng Marguerite đã ngay lập tức thâm nhập vào trí óc của cô và đổ dành cô rằng cô “sẽ sớm học được thôi”. Thành thực mà nói, Rachel rất nóng lòng muốn học. Cô lấy làm ngạc nhiên về gia đình này khi họ hộ tống cô đến mọi nơi mà không hề phàn nàn. Rõ ràng sẽ có lợi hơn khi có thể điều khiển được ý nghĩ và trí óc của những người xung quanh. Cô vẫn chưa được kiểm tra, nhưng chỉ cần những nhân viên bệnh viện có thể nhớ rằng cô đã làm là được. Và như Marguerite đã hứa, những bản báo cáo sẽ như những gì họ mong muốn: Rằng cô bị mất nước và suy dinh dưỡng. Thật sự là rất sùng sốt khi thấy gia tộc Argeneaus hành động, và Rachel nhanh chóng nhận ra sức mạnh mà Etienne đã ban tặng cho cô.

“Họ đều là ma cà rồng, phải không?” Cảnh sát Carstairs, viên cảnh sát tóc vàng hỏi. Anh ta đứng bên cạnh bàn nơi mà đồng nghiệp của anh và Pudge đang ngồi đối diện nhau. “Anh mới là kẻ có cổ quan tài và hàm răng ma cà rồng. Vậy mà anh lại khai báo rằng cô Garrett và anh Argeneau là những con ma cà rồng sao?”

“Chúng đều là những cái răng giả, tôi đã nói với các anh rồi,” Pudge lầu bàu, có vẻ lo lắng. “Nếu các anh tháo còng cho tôi, tôi sẽ lấy cái thứ chết tiệt đó ra. Của tôi là đồ giả, nhưng của bọn họ là đồ thật đấy.”

“Chắc chắn rồi, Norman ạ,” người cảnh sát có mái tóc sẫm màu, Treebech, nhẹ nhàng tán thành.

“Đừng có gọi tôi như thế !” Pudge ngắt lời. “Norman. Chứa ơi, tôi ghét cái tên đó. Nó khiến tôi nghe như một gã dở hơi.” Hắn ta nhìn trừng trừng vào họ, sau đó nói, “Tôi đã nói với các anh rồi, Etienne Argeneau là ma cà rồng. Và người phụ nữ kia cũng thế. Chết tiệt, cô ta đã cắn tôi !”

Rachel cau mày. Cô chưa thực sự cắn hắn ta, nhưng cô đã tiến gần nó hơn những gì mà cô có thể nhận ra, và gã cũng đã bị xước da khi một chiếc răng của cô chạm vào hắn. Thực ra đó là một vết khác, và thậm chí sẽ không được nhận ra là một vết cắn. Tuy nhiên, cô đã quá gần và cô chẳng hi vọng sẽ cắn ai một lần nữa bao giờ. Ồ, có thể là ngoại trừ Etienne rồi. Cô rất thích tặng cho Etienne những vết cắn tình yêu khi họ__Vết cắn tình yêu ư? Rachel rùng mình lắc đầu. Ý cô là những vết cắn ân ái. Không phải là những vết cắn tình yêu. Cô không yêu Etienne. Thật vậy sao? Câu hỏi cứ chập chờn trong tâm trí cô, kèm theo đó là những ý nghĩ và cảm giác rối bời. Những cảm xúc ầm ập vội vã này đúng hơn là đã cảnh giác cô. Lạy Chúa, cô không thể yêu anh được.

Rachel đột nhiên nhận ra rằng Lucern nhìn chăm chăm vào cô với vẻ thích thú. Sau đó cô nhớ ra rằng bất cứ ai trong số những người đứng xung quanh chờ chờ cho cô đây đều có thể đọc được suy nghĩ của cô. Cô ép mình giấu những ý nghĩ và cảm giác của mình vào một góc tối trong tâm trí và chuyển sự tập trung của mình vào những gì đang diễn ra ở phía bên kia của tấm kính chỉ có thể thấy được một chiều. Pudge đang liếc nhìn vào những nhân viên cảnh sát, mồm cảm như hén.

“Được rồi, cho rằng cô ta đã cắn anh,” Carstairs bình luận. “Anh có nghĩ rằng bây giờ anh cũng là một con ma cà rồng không, Norman?”

“Đừng có gọi tôi là Norm__” Pudge ngắt lời đột ngột, đôi mắt hắn ta mở lớn. Hắn ta bỗng nhiên trở nên ít ưu phiền hơn. Phấn khích và kinh ngạc lấp đầy trong nét mặt của hắn. “Đúng là cô ta đã cắn tôi. Các anh có thực sự nghĩ rằng tôi sẽ trở thành ma cà rồng không?”

“Tôi không biết, Norman. Anh là chuyên gia mà. Sao anh không nói cho chúng tôi biết đi?”

Pudge cân nhắc một lúc, sau đó giải thích, “Tôi đoán là có thể đấy. Nhưng Renfield (*) đã không biến thành một ma cà rồng chỉ sau có một vết cắn. Hắn ta...” Biểu hiện của hắn trở nên hoảng loạn. “Ồ trời ơi! Renfield đã trở thành người hầu của Dracula cả đời chỉ sau một vết cắn. Hắn ta là một tên nô lệ.”

“Vậy thì, điều đó sẽ làm ông trở thành nô lệ của cô Garrett à?” Treebech hỏi.

Pudge chẳng nghe thấy điều gì. Tâm trí hắn giờ đây đang phải bận tâm chuyện khác. “Trời, và hắn ta còn ăn cả mấy con côn trùng và rác rưởi nữa. Chúa ơi! Tôi không biết là liệu tôi có thể ăn mấy con côn trùng được không.”

Mấy nhân viên trao đổi một ánh nhìn khi Pudge lắc đầu trong tuyệt vọng.

“Tôi nghĩ thế là đủ rồi. Tôi muốn tra hỏi hắn ta bây giờ.”

Rachel liếc nhìn người vừa nói: Bác sĩ Smythe, bác sĩ tâm thần học ở bệnh viện của cô. Ông đã được gọi đến đồn cảnh sát để kiểm tra tình trạng thần kinh của Pudge. Ông ấy đã đề nghị là trước hết đơn giản được quan sát Pudge khi hắn ta bị thẩm vấn. Ông cho rằng những đối tượng thường phản ứng khác biệt với các chuyên gia sức khỏe tâm thần hơn là với những người khác, kể cả với cảnh sát. Bây giờ, đến lượt ông muốn tự mình hỏi hắn ta vài điều.

Đội trưởng Rogers __cấp trên của Carstairs và Treebech __gật đầu và đứng lên. “Chắc chắn rồi, bác sĩ. Hãy đi với tôi.”

Rachel nhìn họ rời phòng quan sát. Một lúc sau đó cánh cửa của phòng thẩm vấn được mở ra và bác sĩ Smythe và đội trưởng Rogers bước vào. Viên cảnh sát trưởng ra hiệu cho Carstairs và Treebech đến bên cạnh ông, thì thầm bàn bạc ngắn gọn và rời khỏi phòng. Vào lúc ông rời đi, bác sĩ Smythe giới thiệu về mình và ngồi vào chiếc ghế mà Treebech đã bỏ trống. Ông mỉm cười với Pudge và hỏi, “Norman, anh có hiểu sự khác nhau giữa ảo tưởng và thực tế không?”

Rachel cười nhẹ trước câu hỏi đó. Đó cũng chính là câu hỏi mà Etienne đã hỏi tại ngôi nhà. Ánh nhìn của cô lướt qua cửa phòng quan sát khi nó được mở ra cho đội trưởng Rogers nhưng nhanh chóng chuyển hướng trở lại Pudge khi hắn ra cứ nhìn chăm chăm vào vị bác sĩ như thể ông là người ngoài hành tinh.

“Hử?”

“Anh có hiểu sự khác nhau giữa ảo tưởng và thực tế không?” Bác sĩ Smythe kiên nhẫn nhắc lại.

“Chắc chắn rồi.” Pudge cau mày. “Tôi đâu có điên, ông biết mà.”

“Không, tất nhiên là anh không điên rồi,” Bác sĩ Smythe nói dịu dàng. “Anh có thể giải thích sự khác nhau giữa ảo tưởng và thực tế cho tôi được không?”

“Chắc chắn rồi. Ảo tưởng là... ồ, nó giống như là trò game về thầy phù thủy và các chiến binh. Ma thuật và các thứ. Nó không phải là thật.”

“À. Huh.” Bác sĩ Smythe mỉm cười và gật đầu. “Thế ông có thể cho tôi ví dụ về thực tế được không?”

“Kẻ Khát Máu,” Pudge nói một cách kiên quyết.

“Kẻ Khát Máu ư?” Bác sĩ Smythe bối rối hỏi.

“Đó là trò chơi do anh Argeneau tạo ra,” Carstairs giải thích. “Những con ma cà rồng và các thứ.”

“À.” Bác sĩ Smythe liếc nhìn lại Pudge. “Và điều đó là thực tế sao?”

“Ồ vâng,” Pudge đảm bảo với vị bác sĩ. “Ma thuật, ồ, điều đó chả có nghĩa lý gì cả__nhưng thực sự là có những con ma cà rồng. Mấy cô gái trẻ bị thu hút bởi bọn chúng, và bọn chúng siêu mạnh và siêu nhanh và có thể sống vĩnh cửu.”

“Và điều nào là quan trọng nhất?” Bác sĩ Smythe hỏi.

Pudge không phải suy nghĩ lâu. “Sống vĩnh cửu... và mấy cô ma cà rồng trẻ,” hắn ta quả quyết.

“Ông nói rằng phụ nữ và sự bất diệt là quan trọng nhất phải không?” Bác sĩ Smythe gật đầu, sau đó tiếp, “Đường như anh đã đề cập vài điều rằng mẹ ông đã mất gần đây__phải không, Norman?”

“Vâng.” Hắn ta gật đầu, sau đó sự tập trung của hắn ta chuyển khỏi vị bác sĩ và theo đến chiếc bàn như thể đang dò tìm điều gì. Rachel giật mình khi hắn ta đột ngột nâng cánh tay lên và vỗ mạnh xuống mặt bàn, rõ ràng đã làm bẹp một con côn trùng. Cô không phải là người duy nhất nhảy dựng lên. Cả vị bác sĩ và mấy nhân viên cảnh sát cũng làm như thế.

“Tôi xin lỗi một lát.” Bác sĩ Smythe đứng dậy và rời khỏi phòng. Rachel không quá ngạc nhiên khi ông ấy quay trở lại phòng quan sát. Lúc đầu ông không nói bất cứ điều gì mà chỉ đứng cạnh viên đội trưởng để quan sát Pudge thông qua cửa sổ. Họ đều yên lặng quan sát khi Pudge giờ con côn trùng hắn ta vừa làm bẹp lên và xem xét nó với vẻ hứng thú. Rachel cau mày ghê tởm khi hắn ta đột nhiên cho con vật bẹp đi đó vào mồm và thử nhai nó. Một lúc sau, hắn ta nhún vai nhẹ nhàng và làm bầm, “Cũng không tệ. Cũng khá là đậm đà.”

“Chúng ta đang gặp một chàng trai trẻ khá lẫn lộn ở đây,” Bác sĩ Smythe nói. “Tôi đã nói chuyện với anh trai của hắn ta, và ông ta nói rằng gần đây Norman đã trở nên bị ám ảnh và kì lạ. Hắn ta nghĩ mình nên được nhốt lại cho sự an toàn của bản thân. Dĩ nhiên là tôi cần phải kiểm tra tổng quát, nhưng Norman đã tự chứng minh rằng bản thân hắn ta là một mối đe dọa không chỉ cho hắn ta mà còn cho cả cộng đồng nữa, đặc biệt là những ai mà

hắn cho là một mối hiểm họa.”

Ánh nhìn của vị bác sĩ tâm thần hướng sang Rachel và Etienne một cách đầy ý nghĩa trước khi ông tiếp tục. “Thế là đã đủ để buộc hắn ta phải kiểm tra 72 giờ.”

“Cảm ơn vì ngài đã tới, bác sĩ,” viên đội trưởng nói. “Chúng tôi sẽ xử lý giấy tờ, nhưng tôi nghĩ ngài có thể chắc rằng mình sẽ phải coi sóc cho anh Renberger nhanh thôi.”

“Tôi sẽ chuẩn bị giường sẵn sàng khi anh ta đến,” Bác sĩ Smythe đảm bảo một cách trang trọng. Họ bắt tay, sau đó vị bác sĩ rời đi. Viên đội trưởng liếc nhìn về phía phòng quan sát và lắc đầu khi Pudge lại đập tay vào bàn, sau đó giờ bất cứ thứ gì mà hắn đã giết được lên để kiểm tra.

“Hấp dẫn như một chiếc bánh hoa quả,” viên cảnh sát lâu bầu khi Pudge bỏ con côn trùng vào mồm và nhai nhóp nhép. Xoa một tay qua vùng da đầu bị hói của mình, viên đội trưởng lắc đầu, sau đó thờ dài và đi tới cánh cửa khi một tiếng gõ nhẹ vang lên. Ông ta nói ngắn gọn với ai đó mà Rachel không thể nhìn thấy, sau đó quay trở lại.

“Những lời khai của các vị đã sẵn sàng để ký tên rồi. Hãy theo nhân viên Janscom đây, cô ấy sẽ đưa các vị đi để làm chuyện đó.”

“Tốt lắm. Cảm ơn.” Etienne cầm lấy cánh tay của Rachel và đưa cô tới cửa. Cô im lặng bước đi, biết rằng cả gia tộc Argeneau cũng đang theo sau.

Ký mấy giấy tờ này quả thực cũng là một sự thử thách, ít nhất là đối với Rachel. Cô bị tách biệt khỏi nhà Argeneau và được dẫn tới một căn phòng khác khỏi Etienne và gia đình anh để ký các giấy tờ trước mặt nhân chứng. Rachel cảm thấy một thoáng lạc lõng khi cô hoàn thành xong việc, bước ra sảnh lớn và nhận thấy rằng nó trống không. Gia đình Argeneau đã theo sát bảo vệ cô từ lúc cô được giải cứu khỏi ngôi nhà của Pudge. Tự nhiên cô cảm thấy hụt hẫng khi đột nhiên bị bỏ lại một mình.

Cô dừng lại ở sảnh lớn và cân nhắc xem mình nên làm gì. Cô có nên đợi không? Hay là cô nên đi? Cảnh sát đã nói với cô rằng lúc này cô được tự do rồi đi khi toàn bộ lời khai cô đã ký. Rachel đang cân nhắc xem bước tiếp theo cô nên làm gì khi cô đột nhiên nhận ra rằng có thể sẽ không có một ai đợi cô cả. Etienne có lẽ cũng đã làm xong việc ký mấy tờ giấy đó rồi. Có lẽ anh đã rời đi rồi. Sau tất cả mọi việc, thực sự chẳng cần thiết để họ phải lãng vãng xung quanh cô nữa. Cô đã học cách tự uống được máu và điều khiển hàm răng của mình, và làm việc ở bệnh viện, nó sẽ không quá khó khăn với việc cô tìm được nguồn máu. Chuyện đó sẽ không dễ dàng, nhưng cô có thể xoay sở được, và họ có lẽ cũng đã nhận ra điều đó. Có lẽ họ đã cảm thấy thoải mái khi không còn phải chịu trách nhiệm với cô nữa.

Cái ý nghĩ ấy thật là đau khổ. Rachel gần như thờ hờn hển trước sự ảnh hưởng mà điều đó mang lại cho cô. Nó thật đau đớn một cách đáng kinh ngạc...

“Rachel?”

Cô xoay người bất ngờ trước âm thanh gọi tên mình. Sự thoải mái chạy khắp người cô khi cô nhận ra Lissianna đang vội vã đi dọc hành lang về phía cô, bên cạnh là Gregory Hewitt.

“Chị ổn chứ?” Lissianna lo lắng hỏi. “Tin nhắn mà mẹ để lại trong máy trả lời tự động của em thật lộn xộn. Và tất cả những gì mà em có thể hiểu là chị đã bị bắt cóc.”

“Chị vẫn ổn.” Rachel cố nặn ra một nụ cười.

“Ồ, thế thì tốt.” Lissianna mỉm cười, nhưng vẻ lo lắng vẫn chưa hoàn toàn rời khỏi đôi mắt cô. “Thế những người khác đâu rồi? Etienne cũng ổn cả chứ?”

“Ừ. Anh ấy ổn. Nhưng mà chị cũng không biết là giờ họ ở đâu nữa.”

Rachel thú nhận. “Theo những gì chị biết, có lẽ họ đã hoàn thành với đồng giấy tờ và rời khỏi đây rồi.”

Lissianna cau mày trước lời nói đó, sau đó cô liếc xung quanh. “Em sẽ đi hỏi ai đó xem.”

Cô rời đi nhanh chóng, vội vã ngược lên đại sảnh để tìm xem ai có thể trả lời những câu hỏi của cô.

“Tôi chắc rằng Etienne sẽ không rời đi mà không có cô đâu,” Gregory nói một cách nghiêm nghị.

.

Rachel quay người lại và cố nặn ra một nụ cười với anh. “Ồ, chẳng có lý do nào để anh ấy không làm thế cả. Tôi đã có thể kiểm soát được răng của mình và cũng có thể tự mình ăn được rồi. Anh ấy không cần phải trông trẻ thêm một tí nào nữa.”

Gregory cau mày trước lời của cô, gương mặt đẹp trai của anh lo lắng. “Rachel, đã có ai nói với cô về quy định bạn đời chưa?”

Rachel chớp mắt bối rối trước câu hỏi đó. Dường như cô hoàn toàn không có tí manh mối nào về việc đang diễn ra tại lúc này. “Tôi... Không. Xin lỗi. Không ai đề cập đến cái quy định đó cả.”

Anh ta chậm rãi gật đầu. “Tôi không nghĩ là thế. Nhưng tôi cảm thấy rất quan trọng nếu cô hiểu điều đó. Nó sẽ giúp cô hiểu hơn về vị trí của cô với Etienne.”

Rachel nhường mày. Cô sẽ cảm thấy nhẹ nhõm hơn nếu cô biết được một tí gì về vị trí của mình. Cô bắt đầu nhận ra rằng tình cảm của mình dành cho Etienne đã trở nên sâu sắc và có khả năng sẽ rất đau đớn.

“Bởi vì dân tộc chúng ta được nuôi sống bằng toàn thể dân số, ” anh bắt đầu, “ Sẽ rất quan trọng __tất nhiên__ rằng dân số của chúng ta phải được giữ ít thôi, để không vượt quá tiềm năng của nguồn thức ăn.”

Rachel gật đầu. Điều đó thực sự rất hợp lý đối với cô..

“Vậy nên có những quy tắc nhất định. Ví dụ, mỗi một cặp chỉ có thể có một con mỗi một trăm năm thôi.”

“Marguerite cũng đã đề cập đến chuyện đó rồi,” Rachel nói với một cái gật đầu.

“Tôi không ngạc nhiên. Nhưng có lẽ điều mà bà ấy không đề cập đến đó là mỗi một ma cà rồng chỉ được phép biến đổi một người thôi.”

Rachel lắc đầu. “Gi cơ ? Người ta chỉ cho phép duy nhất một người bạn đời thôi sao?”

“Ồ không, các vụ ly dị cũng thường xảy ra. Chúng ta đang nói đến việc cuộc sống của hàng trăm năm, thế nên chuyện ly hôn có thể xảy ra, mặc dù tôi hiểu rằng điều đó sẽ không xảy ra thường xuyên như ở người bình thường, ” anh nói với cô. “Ý tôi là, theo nghĩa đen họ chỉ được phép biến đổi một người thôi. Người này thường là người bạn đời, mặc dù cũng có thể là thứ gì khác, và sau đó thì ma cà rồng không thể biến đổi bất kỳ ai khác. Họ sẽ không thể biến đổi một người bạn đời nếu họ thực sự tìm được một người như thế.”

“Nhưng Etienne đã biến đổi tôi rồi,” Rachel nói.

“Đúng thế.” Greg nghiêm nghị gật đầu.

“Rachel”

Lần này Rachel chậm chạp hơn quay đầu lại trước âm thanh gọi tên cô với một giọng lạnh lùng. Đầu óc cô quay cuồng, và phải mất một lúc sau cô mới nhận ra một người phụ nữ luống tuổi đang bỏ nhào về phía cô. Đó là cảnh tượng một người đàn ông tóc điểm bạc vội vã theo sau người phụ nữ đã làm cô nhận ra rằng đó chính là bố mẹ cô đang vội vàng đi dọc hành lang. Sau đó cánh tay của mẹ cô vòng qua xiết chặt quanh người cô, và Rachel nhận thấy mình bị bao phủ bởi mùi của Poison, nước hoa yêu thích nhất của mẹ cô.

“Tạ ơn Chúa, con yêu. Mẹ đã rất lo lắng. Mẹ không thể tin được khi cảnh sát Janscom gọi điện đến nói rằng đã tìm thấy con và con được an toàn. Ôi, con yêu, bố mẹ đã rất sợ rằng sẽ không được gặp lại con nữa. Tạ ơn Chúa.” Bà ngừng lại để ôm chặt gương mặt Rachel trong tay mình và hôn lên hai má cô. Sau đó bà quan sát cô và cau mày. “Con trông thật khác quá. Và tái nhợt cả lên. Con cần một bữa ăn ngon tuyệt ở nhà và một giấc ngủ con yêu ạ.”

“Ừ, chúng ta sẽ đưa con về nhà,” cha cô nói một cách khô khan, vòng tay mình quanh người cô và ôm lấy cô khi ông xoay cô lại để về nhà.

Rachel vẫn lặng yên khi bố mẹ cô dẫn cô ra khỏi tòa nhà. Cô không nên nhột nhật thế này ; cô đã hấp thụ nhiều máu là hơn cô cần ở trên xe trên đường tới bệnh viện. Về xanh xao của cô chắc chắn là do tin tức mà Greg vừa báo cho cô, và sự ảnh hưởng mà nó gây ra cho cô. Etienne đã từ bỏ cơ hội được biến đổi một người bạn đời vì đã cứu cô, cô nghĩ một cách yếu ớt. Lay Chúa, anh ấy đã biến đổi cô, bỏ thời gian và công sức để dạy cô cách ăn và cách kiểm soát răng, tuy nhiên anh ấy sẽ không bao giờ có được một người bạn đời. Anh đã từ bỏ cơ hội về người bạn đời vì cô.

Tất cả những gì cô có thể nghĩ là anh chắc phải rất ghét cô. Và nếu như anh ấy không như thế thì chỉ bởi vì anh vẫn chưa có cơ hội để nghĩ về sự hy sinh mà anh đã thực hiện. Giây phút anh nhận ra tất cả những gì anh đã từ bỏ, chắc chắn rằng anh sẽ ghét cô. Cả cuộc đời mà không có một ai yêu mình, thật ra là tương đương với vài kiếp người. Anh đã sống hàng trăm năm và sẽ sống hàng trăm năm nữa mà không có tình yêu. Hoặc anh sẽ tìm ra được tình yêu đó, chỉ là việc anh sẽ bị ép buộc phải nhìn cô già đi rồi chết đi trong khi anh vẫn mãi mãi trẻ trung như vậy.

Etienne ký vào bản sao cuối cùng của bộ tờ khai trước mặt anh và đẩy nó một cách thiếu kiên nhẫn qua chiếc bàn cho người làm chứng. Anh rất nóng lòng muốn làm việc này cho xong và ra khỏi đây. Không có ai đi cùng Rachel cả. Mọi thứ xảy ra quá nhanh, mọi người đã không cho họ có cơ hội. Họ được đưa đến căn phòng này và sau đó cảnh sát Janscom đề nghị Rachel theo cô ta và đã đưa cô đi . Anh không thích việc cô bị bỏ lại một mình. Không phải vì anh lo lắng sẽ có chuyện gì xảy đến với cô ; Pudge không còn là mối đe dọa nữa, vì thế cô đã được an toàn. Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu có ai đó hỏi cô những câu khó chịu và không có ai ở đó để tẩy não bọn họ ? Rachel là một kẻ nói dối tồi tệ. Hơn thế nữa, anh có một nỗi lo sợ mơ hồ rằng cô sẽ biến mất khỏi anh. Giờ cô đã có thể tự mình uống máu được. Cô thậm chí có thể uống máu thẳng từ túi máu lúc ở trên xe. Cô lại còn có thể kiểm soát răng của mình nữa. Và mối lo về Pudge cũng đã bị loại trừ rồi, lý do cuối cùng để giữ cô ở lại trong nhà anh cũng không còn nữa. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô muốn rời đi, hoặc là từ chối quay trở lại nhà cùng anh ? Anh không hề muốn cô rời đi. Etienne đã quá quen với sự hiện diện của cô rồi. Anh thích cô. Anh muốn sống cả đời cùng cô.

“Chúng ta xong rồi đây, thưa anh,” Cảnh sát Janscom nói khi cô ta sắp xếp lại đồng giấy tờ thành một chồng gọn gàng.” Tất cả đã xong rồi. Sẽ có người liên hệ với anh nếu như còn cần chuyện gì khác nữa, nhưng giờ anh có thể đi được rồi. ”

Etienne gần như lao ra khỏi cửa trước cả khi cô ta nói hết. Anh phải tìm Rachel. Họ cần phải nói chuyện. Anh cần phải biết cô nghĩ về anh như thế nào. Nếu cô nghĩ rằng một ngày nào đó cô có thể yêu anh cũng như anh đã nhanh chóng yêu cô.

“Etienne !”

Anh quay cuồng trước lời gọi đó khi anh bước ra đại sảnh, nhưng đó chỉ là em gái anh. Etienne gật đầu chào cô, sau đó quay người lại và nhìn trông chờ

vào xung quanh. Không may thay, chả có dấu hiệu gì của Rachel cả.

“Em có nhìn thấy Rachel không?” Etienne hỏi em gái mình khi cô đến bên cạnh anh và ôm lấy anh.

“Có. Cô ấy ở đây với Gregory khi em đi hỏi về tình hình của anh.” Lissiana kéo anh lại và liếc nhìn về phía chồng cô khi anh chậm rãi tiến gần. “Cô ấy đi đâu rồi, anh yêu?”

“Bố mẹ cô ấy đến. Cô ấy đã đi với họ rồi,” anh giải thích, nhưng có một biểu hiện trên gương mặt anh làm Etienne lo lắng.

“Chuyện gì thế?” anh hỏi.

Gregory lưỡng lự trong thoáng chốc, sau đó thú nhận, “Em nghĩ là em đã phạm phải một sai lầm.”

“Sai lầm gì thế?” Lissiana hỏi, đặt tay cô vào lòng bàn tay anh để giúp anh yên tâm.

“Anh đã giải thích về quy định chỉ được phép biến đổi một người trong cuộc đời và đó thường là người bạn đời,” anh thú nhận.

“Anh đã giải thích về sự hy sinh mà Etienne đã dành cho Rachel và cô ấy vẫn bỏ đi mà không nói với anh ấy một tiếng nào ư?” Lissiana hỏi với vẻ không tin. “Biết chuyện đó, mà cô ấy thậm chí còn không dành thời gian để nói một lời tạm biệt nữa? Hay thậm chí là một lời cảm ơn?”

Etienne nghe thấy những lời của Lissiana, nhưng sự thật thì anh vẫn chẳng hiểu gì chúng cả. Anh sẽ hiểu chúng sau. Còn lúc này đây, anh chỉ đứng đó cảm thấy mất mát và bị bỏ rơi. Cô ấy đã làm chính xác như những gì mà anh lo sợ. Rachel đã rời bỏ anh rồi.

Mẹ anh giờ đang nói chuyện với anh, nhưng Etienne lại không hề lắng nghe. Anh cảm thấy như thể anh đã nhét bông vào đầy lỗ tai rồi. Mà sự thực thì, anh có cảm giác như thể toàn bộ não bộ của anh cũng đã được nhét đầy bông vậy. Anh gạt đầu một cách lơ đãng với từng người khi họ bước chân ra khỏi đồn cảnh sát. Etienne nghi ngờ liệu anh có lừa phỉnh ai hay không, tất cả họ có lẽ đều đang đọc ý nghĩ của anh, mặc dù anh dường như không thể đọc được ý nghĩ của chính bản thân mình. Nhưng anh có lẽ đã gạt đầu đúng nơi đúng chỗ bởi vì không một ai chỉnh sửa anh chuyện đó cả.

Họ chỉ nói chuyện với nhau khi bước ra chiếc xe của Bastien và ngồi vào xe, lái về nhà.

Một ai đó đề nghị họ sẽ vào cùng với anh khi họ về đến nhà anh, nhưng Etienne lăm bầm thứ gì đó về công việc và nhanh chóng nhảy ra khỏi xe, đóng sầm cánh cửa sau lưng anh. Lúc này anh không muốn có ai ở cùng mình cả. Anh không muốn nói chuyện hay thậm chí là cả nghĩ nữa. Anh chỉ muốn chui vào một cái lỗ và trốn tránh cuộc đời. Đối với anh như thế có nghĩa là làm việc.

Etienne bước vào ngôi nhà, đột nhiên nhận ra rằng nó thật rộng lớn và trống rỗng. Quá rộng lớn cho một người, sự thực là thế.

Anh nên bán nó đi và mua một căn hộ. Anh không cần quá nhiều chỗ; một phòng làm việc, một chiếc giường ngủ, một cái tủ lạnh... Anh đâu có cần giải trí nhiều.

Anh nhăn mặt khi ký ức về Rachel lại ủa về, chơi game cùng nhau, cùng nhau yên tĩnh ngồi đọc sách bên lò sưởi ở trong thư viện, cười đùa trước những cố gắng của cô để tiêu hóa thứ máu bò đi mà anh đã mang đến cho cô, chuyến picnic dưới trăng của họ... Anh đóng cánh cửa kỷ niệm khi cảm giác mất mát và sợ hãi lại bủa vây lấy chúng. Nhưng anh không thể làm thế trước khi những câu hỏi cứ dồn dập vây lấy anh. Liệu anh đã mất cô mãi mãi chưa? Liệu cô có tí cảm giác nào với anh không? Hoặc là liệu cô phải tất cả chỉ là một trò vui để giết thời gian không?

Không buồn khóa cửa sau lưng mình, Etienne đi thẳng vào đại sảnh, ngang qua phòng bếp và đi xuống phòng làm việc của mình. Cái mớ hỗn độn mà mọi người đã gây ra khi cố gắng đưa anh ra khỏi nơi này đập vào mắt anh khi anh bước tới bậc thang cuối cùng. Anh mặc kệ nó, bước qua những mảnh vỡ vụn ở trên sàn nhà và sải bước tới phòng làm việc của mình. Anh sẽ phải chấp nhận rằng cánh cửa cuối cùng cũng sẽ bị thay thế. Thời hạn chót để hoàn thành Kế Khát Máu II đã được ấn định và anh thực sự muốn hoàn thành cho kịp thời hạn. Gần đây cuộc sống trở nên hỗn độn, giữa những rắc rối với Pudge và sự xuất hiện của Rachel trong cuộc đời anh, Etienne đã quá chậm trễ để hoàn thành dự án này. Giờ anh phải tập trung toàn bộ tinh thần. Công việc luôn luôn là nơi ẩn náu của anh, và giờ nó vẫn là như vậy.

Etienne ngồi vào bàn làm việc và nhìn chăm chăm vào mớ lộn xộn đã từng là máy tính của mình. Pudge thực sự đã phá hủy chúng khi hắn ta bắn phá căn phòng này. May mắn thay, Etienne đã được học từ rất lâu rằng việc làm một bản dự phòng cho mọi thứ là một công việc khôn ngoan. Anh đã không hề đánh mất bất kỳ một dữ liệu nào mà anh đã làm cho đến lúc này, tuy nhiên anh lại không thể tiếp tục với những chiếc máy tính này được.

Ánh nhìn chăm chăm của anh hướng tới chiếc điện thoại, nhưng anh cũng biết rằng nó cũng đã bị phá hủy rồi. Rồi bỏ đống hỗn độn này, anh quay người ra khỏi phòng làm việc và ra khỏi nhà để đi vào ô tô.

Anh phải mua những chiếc máy tính mới__4 chiếc để thay thế cho những cái anh đã mất__và sau đó anh sẽ làm việc như một con quỷ để hoàn thành kịp thời hạn. Một khi công việc đã làm xong, anh sẽ cân nhắc việc sẽ phải làm gì về chuyện của Rachel. Nếu như thực sự có chuyện gì có thể làm được.

“Con định sẽ làm gì về chuyện của Rachel đây?”

Etienne cau có trước câu hỏi của mẹ anh. Đó là câu hỏi mà anh đã tự hỏi mình không biết bao nhiêu lần hơn một tuần rưỡi qua kể từ khi Rachel bước ra khỏi đồn cảnh sát và ra khỏi cuộc đời anh luôn. Đó là câu hỏi mà anh không có câu trả lời. Rõ ràng là cô không muốn anh. Cô bước đi mà không thèm liếc mắt nhìn lại và cũng không thèm thử liên lạc với anh kể từ lúc đó.

“Thế con đã thử liên lạc với con bé chưa?”

Marguerite hỏi, rõ ràng đã đọc những ý nghĩ của anh.

Etienne không buồn giận về việc mẹ anh xâm nhập vào tâm trí anh nữa. Có ích gì chứ? Hơn thế nữa, dạo này anh dường như không có nhiều năng lượng. Chắc chắn là không đủ để quan tâm đến một cuộc tranh cãi mà anh đã luôn thua cả cuộc đời anh. Mẹ anh đã đọc hết ý nghĩ của anh bất chấp sự kháng cự của anh và không còn nghi ngờ gì nữa bà vẫn sẽ tiếp tục cho đến khi người này hoặc người kia trong hai người họ chết đi.

“Tất nhiên là con không có đủ năng lượng; con đã không ăn uống đầy đủ. Con đang bị thiếu nước ngay lúc này,” Marguerite ngắt lời. “Và nhìn con kia : Con đã không tắm hay là thay đồ kể từ khi con ra khỏi đồn cảnh sát. Con nên cảm thấy mừng vì Rachel đã không thử liên lạc với con. Con bé mà thấy con trong tình trạng đáng thương này thì nó sẽ xoay người và bỏ đi ngay, vui mừng vì đã thoát khỏi đây.”

“Con rất bận ,” Etienne cầu nài. Bình thường anh không phải là người hay cầu nài, điều đó giống với Lucern hay Bastien hơn. Họ là những người hay gắt gỏng ở trong nhà. Nhưng dạo gần đây anh cảm thấy mình hay cầu nài hơn..

“Hmm,” Marguerite nhìn chăm chăm vào anh, và lúc đầu, anh còn chắc rằng mẹ anh sẽ bỏ qua chủ đề này. Sau đó anh nhận thấy rằng mẹ anh đang xem xét ý nghĩ của anh. Anh cố gắng đóng ý nghĩ của mình lại trước bà, nhưng chưa bao giờ anh có thể làm được điều đó. Hơn thế nữa, bà cũng đã tìm ra được điều mà bà muốn biết. “Con chưa bao giờ nói với con bé rằng con yêu nó.”

Etienne cau mày trước lời buộc tội của mẹ, sau đó nhún nhó. “Con không biết rằng con đã yêu cô ấy. Mặc dù con biết rằng con quan tâm đến cô ấy và muốn giữ cô ấy ở lại bên cạnh mình, và rõ ràng là cô ấy biết điều đó. Mà rõ ràng là cô ấy không quan tâm”

“Làm sao mà con bé biết được?” Bà hỏi một cách khô khốc. “Con đã nói với nó chưa?”

“Chưa ạ.”

“Sao tôi lại có thể nuôi lớn một đứa con ngốc nghếch như vậy hả trời?” Marguerite lớn tiếng hỏi căn phòng với vẻ chán nản.

“Chúng con có thể đọc ý nghĩ của nhau khi chúng con... ở... thân mật. Cô ấy biết rằng con quan tâm và muốn có một mối quan hệ với cô ấy mà.”

“Cái gì?” Nét mặt của bà chứng tỏ rằng anh là một kẻ ngốc, Etienne nhận ra, cảm thấy không được thoải mái. “Làm sao con bé đọc ý nghĩ của con được? Nó không phải là một chuyên gia. Ôi Chúa ơi, con bé đáng thương thậm chí còn không thể kiểm soát được răng của mình tận cho đến ngày cuối cùng nó ở đây hay đại loại như thế. Đọc ý nghĩ là một kỹ thuật cao cấp mà cần có hàng năm mới học được.” Bà cau mày với anh. “Con có đọc ý nghĩ của nó khi con đang thân mật và tâm trí con bé rộng mở với con không?”

“Không. Tất nhiên là không rồi. Con không muốn xâm phạm”

“Nhưng con lại nghĩ rằng con bé bằng cách nào đó có thể và sẵn sàng xâm phạm vào ý nghĩ của con?” bà hỏi, sau đó khịt mũi chế nhạo. “Tất nhiên con bé đã không làm thế. Con sẽ phải lấy hết can đảm và nói hết với nó thôi, con trai ại.”

Etienne vẫn giữ im lặng, nhưng Marguerite có thể đọc thấy nỗi sợ hãi trong tâm trí và trong trái tim anh. Anh rất muốn đi tìm Rachel nhưng lại sợ bị từ chối. Bà biết con trai của mình và tin tưởng rằng cuối cùng nó cũng sẽ đi tìm Rachel. Marguerite chỉ lo sợ rằng sẽ quá trễ khi Etienne làm điều đó. Dường như nếu bà không muốn thấy cảnh con trai bà bỏ lỡ cơ hội hạnh phúc này thì bà phải sử dụng một ít sự can thiệp của người mẹ.

Chúa ơi, bà nghĩ với vẻ cău tiết. Con trai bà đã hơn ba trăm tuổi rồi, vậy mà công việc của một người mẹ vẫn không bao giờ kết thúc cả.

Bạn đang đọc truyện *Love Bites* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Rachel ngược nhìn lên và đông cứng người khi thấy Etienne đang đi qua khỏi đám đông và tiến về phía họ. Trong một lúc, hạnh phúc tràn ngập tim cô, nhưng sau đó sự lo lắng đã thay thế nó. Anh nhìn không vui lắm khi thấy họ. Thực tế là, anh nhìn khá khó chịu, cô nghĩ khi cô dõi theo anh đang đi chỉ còn hai bước nữa là đến bàn của họ và dừng lại đó để nhìn cô chăm chăm. Cô đang quyết định xem rằng anh đã biết anh mình phải từ bỏ gì và rằng anh căm ghét cô, khi đó bỗng nhiên anh rút cánh tay từ phía sau lưng và đưa ra một bó hoa hơi héo tàn cho cô. Rachel thất thần nhìn chăm chăm vào bó hoa ủ rũ trước khi với ra để nhận lấy nó một cách không chắc chắn. Sự ngập ngừng của cô rõ ràng là quá lâu, bởi vậy Etienne lập tức xin lỗi cô vì tình trạng của bó hoa.

“Anh muốn tặng hoa cho em, nhưng không có một cửa hàng hoa nào mở cửa vào giờ này. Anh đã kiểm tra hết sáu cửa hàng tạp hóa bán đêm trước đó, và đây là cái được nhất —“

“Nó rất đẹp,” Rachel cắt ngang. Dù nó có héo và ủ rũ, nhưng nó thật sự là rất đẹp với Rachel. Nó thể hiện sự hi vọng, và cô chấp nhận nó một cách vui vẻ, mỉm cười e thẹn khi cô đưa nó lên mặt và ngửi bó hoa đã được tặng- “nó có mùi xúc xích”

“Nó được giữ trong tủ lạnh của nhà hàng,” anh lẩm bẩm, nhìn xấu hổ.

Rachel cắn môi để khỏi phì cười, sau đó mỉm cười tươi tắn với anh. “Đạo này anh sao rồi?”

“Rất khốn khổ,” anh trả lời đơn giản. “Còn em?”

“Cũng vậy.” Họ chia sẻ nụ cười và cả hai đã bót căng thẳng.

“Ah, vậy công việc của em tới đây là kết thúc,” Thomas tuyên bố và đứng dậy trước khi giải thích với Rachel. “Anh đã rất vui, nhưng anh chỉ là anh chàng giao hàng thôi, cô gái. Di Marguerite nhờ anh làm thần tình yêu cho hai người và anh thích em, nên anh đã đồng ý.”

“Thần tình yêu hả?” Etienne hỏi với một cách châm chọc.

“Đúng vậy, anh có thể cười,” Thomas nói một cách thân thiện. “Anh cứ tự nhiên. Nhưng lần này anh đừng làm hỏng chuyện với Rachel. Giới hạn của em là chỉ làm thần tình yêu một trăm năm một lần thôi.”

Di chuyển đến phía bên Rachel, anh cúi xuống để ôm cô và lẩm bẩm, “Chào mừng đến với gia đình.”

Rachel muốn hỏi ý anh là gì, nhưng Thomas đã nhanh bước đi không cho cô cơ hội. Cô nhìn anh biến mất trong đám đông, sau đó quay lại liếc nhìn Etienne khi anh đến ngôi chỗ của người em họ mới vừa bỏ trống.

“Anh nhớ em,” anh tuyên bố khi họ bắt gặp ánh mắt của nhau.

Rachel nhướn mày với lời tuyên bố này. Suy nghĩ “Anh ấy có thể đang lừa mình” xoẹt qua tâm trí cô, và Etienne cười ngượng ngùng.

“Anh đã nghe thấy,” anh nói một cách hài hước.

“Em tưởng rằng anh không thể đọc được suy nghĩ của em,” Rachel nói một cách nghi ngờ.

“Anh không thể,” anh đảm bảo với cô. “À, trừ lúc chúng ta thân mật. Tâm trí em mở ra cho anh.”

“Vậy làm sao anh biết—?”

“Thật ra em đã phóng ra ý nghĩ đó đến anh.”

“Em thực sự đã làm à?” cô hỏi.

“Đúng vậy. Nó chỉ là vô tình thôi, nhưng nếu luyện tập em sẽ có thể điều khiển nó theo ý mình.”

“Thật sao? Anh có thể dạy cho em làm sao không?”

Anh im lặng một lúc, sau đó nói, “Anh có ý này hay hơn. Anh sẽ chuyển một suy nghĩ đến em và em cố gắng để đọc nó.”

“Ok,” cô đồng ý, sau đó nghiêng đầu hỏi. “Em làm nó như thế nào?”

“Chỉ cần mở tâm trí của em ra cho anh và anh sẽ làm phần còn lại,” anh bảo cô, sau đó im lặng, mắt anh nheo lại với sự tập trung. Một lúc trông qua trước khi Rachel có thể nghe được suy nghĩ của anh rõ ràng như là anh đang nói chuyện bên lỗ tai của cô vậy.

Anh rất nhớ em. Anh nhớ nhối vì em. Cuộc sống của anh đã đánh mất đi một điều rất quan trọng khi em không có ở đó. Anh muốn em trở về bên anh, cuộc sống của anh, nhà anh, và chiếc giường của anh. Anh muốn thức dậy vào mỗi tối có em ở bên. Anh yêu em, Rachel.

Rachel nhìn anh chằm chằm, gần như không thể tin được những gì cô đã nghe. “Vậy tại sao anh không gọi cho em? Nếu hôm nay Thomas không mang em tới đây—”

“Anh sẽ tìm một nơi khác và một cách khác để tiếp cận em,” anh quả quyết một cách trang trọng. “Anh chỉ muốn hoàn thành xong phần game trước hạn chót, sau đó anh có thể toàn tâm toàn ý tập trung vào em.”

Rachel nghĩ rằng lý do đó có phần không thỏa đáng. Anh muốn làm xong công việc của mình trước? Cô được đặt sau công việc, sau trò chơi điện tử? Ah, đó thật là niềm vinh hạnh.

“Chắc là em giận lắm,” anh nói ngượng ngùng. “Em đang chuyển tải những suy nghĩ của em rõ ràng như tiếng chuông nhà thờ.”

Khi cô đã không mỉm cười hay phản ứng để giải thoát anh, anh thờ dãi và nói, “Chúng ta có thể đi đến chỗ nào đó yên tĩnh hơn.”

Rachel gật đầu trang trọng, húp ngụm cuối cùng đồ uống của cô. Cả hai đều im lặng khi họ đi ra khỏi Night Club và đi đến xe của anh. Cô không phản đối khi anh mở cửa xe cho cô vào và cũng không hỏi anh họ sẽ đi đâu. Cô cũng không quá bất ngờ khi anh lái xe về nhà anh. Đó là nơi mà hầu hết mối quan hệ của họ đã xảy ra. Nó dường như là nơi hợp lý nhất để giải quyết vấn đề.

Rachel đi theo anh vào trong và đến phòng sách ở tầng chính. Cô cảm thấy yên bình khi bước vào căn phòng. Họ đã cùng nhau trải qua một vài buổi tối yên tĩnh trong căn phòng này, đơn giản là cùng nhau đọc sách.

“Được rồi,” Etienne nói khi họ ngồi trên ghế sofa và anh choàng cánh tay của mình qua cô kéo cô về phía ngực anh. “Không phải là vì công việc. Anh chỉ lấy nó làm lý do.”

Cô không quá ngạc nhiên về lời thú nhận nhưng vẫn giữ im lặng và bất ngờ khi anh nói thêm, “Anh đã sợ.”

Lúc này điều đó thật sự làm cô bất ngờ, Rachel ngồi lên và quay lại để nhìn vào anh. “Sợ điều gì?”

“Sợ sẽ bị tổn thương, Rachel,” anh nói một cách nhẹ nhàng. “Anh chưa bao giờ nghĩ mình là kẻ hèn nhát, nhưng việc này hoàn toàn là một trải nghiệm mới đối với anh. Anh chưa bao giờ gặp một người phụ nữ mà anh không thể đọc được suy nghĩ của cô ấy. Đây là một kinh nghiệm mới và nó rất không thoải mái. Ngay từ ban đầu anh đã cảm thấy mình thật dễ bị tổn thương. Và cũng rất bối rối, anh nghĩ là vậy. Em nên nhớ rằng, Anh đã xoay sở để sống 300 năm mà không bị rơi vào lưới tình. Những cảm xúc mà em mang đến cho anh làm anh rất ngạc nhiên.”

“Em cũng rất ngạc nhiên,” Rachel thừa nhận một cách trầm lặng và siết mình trong cái ôm của anh. “Sợ sẽ bị tổn thương. Thật ra, em sợ anh sẽ nhận ra rằng anh đã phải từ bỏ thứ gì để cứu sống em và anh sẽ ghét em, điều đó—”

“Không bao giờ,” anh cắt ngang, ôm cô chặt hơn. “Anh biết mình đang làm gì ngay từ lúc đầu. Anh đã bị em thu hút ngay từ ban đầu, ngay cả khi em bị bệnh và xanh xao và nhìn như chuẩn bị chết.” Khi cô ngược nhìn anh, anh mỉm cười làm dáng về anh trông rất mềm mại. Sau đó anh nâng cằm cô lên và nói, “Rachel, anh không thể tưởng tượng được phải trải qua cuộc sống này với bất kỳ ai ngoại trừ em. Anh không thể tưởng tượng được cuộc sống này nếu thiếu em. Em đã nắm giữ trái tim anh mất rồi, và anh nghĩ rằng anh có thể đã thúc ép em và rằng em có thể cần thêm thời gian để xem xét lại chuyện đó, nhưng—”

“Em không cần thêm thời gian, Etienne,” cô cắt ngang nhẹ nhàng. “Em biết mọi thứ xảy ra quá nhanh, nhưng anh là người đàn ông mà em muốn cho cả đời mình. Nếu em có thời gian để tưởng tượng hình dáng người đàn ông mà mình sẽ yêu và tính cách của người ấy, thì anh sẽ là người trong mộng của em. Em yêu anh,” cô nói đơn giản, và mỉm cười khi anh thở phào.

“Vậy lấy anh nhé,” anh thốt lên.

“Vâng,” Rachel nói ngay lập tức, nhưng anh lại lắc lắc đầu.

“Em cần phải suy nghĩ về việc này, Rachel. Đây không phải là chuyện của 25 hay 50 năm mà anh muốn ở em. Hôn nhân của những người như chúng ta ít nhất là trong gia đình anh- là cả cuộc đời. Và cuộc đời của chúng ta có thể sẽ rất dài.”

“Em hi vọng rằng nó sẽ là vĩnh cửu,” cô nói một cách trang trọng. “Em yêu anh, Etienne. Em sẽ ở bên anh vĩnh viễn. Anh cũng nắm giữ trái tim của em.”

Một nụ cười chậm rãi nở rộng trên khuôn mặt của anh. “Cảm ơn, anh sẽ bảo vệ trái tim của em mọi ngày trong cuộc sống của anh.” Những lời này trở thành tiếng thì thầm trước khi anh cúi xuống và đặt lên môi cô một nụ hôn.

Rachel thở dài nhẹ nhõm vào miệng anh khi môi cô mở ra. Nụ hôn của anh làm cô có cảm giác như mình được trở về nhà mà cô đã phải rời xa trong thời gian rất dài. Chạm vào chiếc lưới đang xâm chiếm của anh, cô vận vẹo nơi cô ngồi và để tay mình trượt trên ngực anh. Cô để một tay của mình vòng quanh cổ anh và luồn vào mái tóc óng mượt của anh. Với những ngón tay kia cô nắm lấy phần ngực của chiếc áo sơ mi và kéo anh gần lại phía mình. Cô để cơ thể mình quấn vào anh theo bản năng và dục vọng đột nhiên tràn đến khắp người cô, làm cho cô đói lá và táo bạo. Cô muốn anh ở phía dưới cô, trên cô và trong cô cùng một lúc. Cô muốn kết hợp với anh và cảm nhận được cơ thể anh đang lấp đầy cô. Cô muốn ôm anh và được ôm ấp như lúc này mãi mãi.

Và em sẽ được như em muốn. Lời nói thì thầm trong tâm trí cô, một thông điệp mà anh đã gửi cho cô làm cô cười khúc khích trong cuống họng. Nhưng sự thích thú buồn cười của cô tắt ngấm và tiếng cười khúc khích nhường chỗ cho tiếng rên khe khẽ khi tay anh đã tìm thấy ngực cô qua tấm vải mỏng manh của chiếc áo kiêu. Mọi thứ đột nhiên trở nên khá nghiêm trọng.

Rachel để người mình ngã ra phía sau trên ghế sofa, kéo mạnh hơn chiếc áo của anh và khi làm như thế cô buộc anh phải theo mình ngã người xuống trên ghế. Etienne di chuyển và cúi xuống phía trên cô, môi anh và tay anh đòi hỏi nhiều hơn. Chỉ trong khoảnh khắc, chiếc áo kiêu trắng của Rachel đã bị mở ra và chiếc móc ở mặt trước của chiếc áo ngực đã được tháo ra. Cô rung mình thích thú và cong người lại phía dưới anh khi anh đẩy chiếc áo ngực bằng lụa qua một bên, làm lộ ra mảng ngực trần của cô. Khi anh cúi xuống để hôn lên nó, cô siết chặt hai tay vào đùi của anh và kéo anh lại gần, sau đó cô đột nhiên vùng ra khỏi cái ôm của anh và đẩy anh ra.

Về mặt bất ngờ của anh khi anh bị đẩy ra xa cô thật tức cười, nhưng Rachel quá bận bịu để tháo những nút áo của anh để chú ý đến chuyện đó. Cô nhanh chóng mở chúng ra đến lúc áo anh đã mở hẳn ra khi anh cúi người phía trên cô. Rachel yêu thích khuôn ngực của anh, sự rắn rỏi, mạnh mẽ. Cô dừng lại khi bàn tay chạm đến nụ hoa của anh và nắm bắt chúng bằng ngón tay cái và tay trỏ của mình, cô thích thú chơi đùa với chúng.

Etienne rên nhẹ khi được vuốt ve, sau đó anh hạ thấp người xuống và lần nữa chiếm giữ lấy môi cô. Sự cuồng nhiệt nổ tung giữa hai người, nóng bỏng và không thể dừng lại được nữa, và thời gian cho sự thám hiểm đã kết thúc. Nó có cảm giác như hai người đã xa nhau rất lâu rồi và sự đòi hỏi giữa họ là không thể chối từ. Nó như kêu lên ngọn lửa cháy âm ỉ, giờ bùng cháy một cách mạnh mẽ và mãnh liệt. Những nụ hôn họ trao nhau đã bắt đầu trở nên mạnh bạo, và cô cào ngón tay mình trên lưng anh khi tay anh vuốt ve khắp người cô, sau đó nắm chặt cánh tay của anh và cong người phía bên dưới anh khi tay anh luồn vào giữa hai chân cô để ép chặt lên chiếc váy bằng da của cô.

“Em cần anh,” cô thở gấp. Nó là một lời đòi hỏi hơn là sự cầu xin, và được phối hợp với một tay của Rachel với đến để kéo cái khóa quần jean anh

xuống.

Etienne phản ứng ngay lập tức. Anh hơi nâng người mình lên để quỳ giữa hai chân cô trên ghế sofa, kéo chiếc váy của cô lên một vài inch cần thiết, nắm lấy chiếc quần lót của cô, thay vì kéo nó xuống, anh đơn giản kéo đứt phần bên hông bằng lụa mỏng manh và ném nó đi làm nó như trôi lềnh bềnh trên sàn nhà. Anh đang cởi chiếc quần jean của mình ra khi anh cúi xuống phía trên cô, sau đó luồn một tay xuống dưới mông cô, nhẹ nhàng nhấc cô lên, và đẩy mạnh vào trong cô khi cô quần chặt chân mình quanh hông anh.

Rachel rên rỉ thỏa mãn khi anh vào trong cô, cơ thể cô chào đón và ôm giữ anh thật chặt khi anh rên rỉ bên tai cô. Sau đó anh bắt đầu di chuyển, cả hai cùng bị cuốn đi trong khoảnh khắc; cố gắng, gần như đấu tranh cho sự giải phóng mà họ cần lúc này. Etienne muốn Rachel sẽ tìm lên đỉnh trước, thời điểm mà cô thét lên và ôm chặt lấy anh, anh nói, “Ôn Chúa” qua hàm răng nghiến chặt và cũng để mình giải phóng trong cô. Sau đó anh ngã gục trên cô và cả hai cùng nằm thờ hồn hên.

Etienne là người đầu tiên nhúc nhích. Nở một nụ cười ngượng ngập, nhưng vẫn hớn hên, anh di chuyển trên chiếc ghế sofa để mình nằm dựa lưng trên ghế và cô lúc này thì nằm xiên xẹo phía trên anh, ủ rũ như một con búp bê tả to.

“Uhm, đó là...” Giọng anh khàn khàn và anh bỏ lơ lời nói giữa chừng.

“Hmm.” Rachel lăm bắm, sau đó ngược đầu lên cười khúc khích nhìn anh một cách lười biếng. “Anh muốn làm lần nữa không?”

Phi cười, anh choàng tay vòng quanh cô và ôm cô thật chặt. “Anh đương nhiên là thích làm chuyện này, em đã sẵn sàng chưa?”

“Vâng, em—” Cô đột ngột dừng lại và ngược đầu lên nhìn anh lần nữa, cô tròn mắt.

“Chuyện gì?” Anh hỏi lo lắng.

“Em đã không bị ngắt,” cô nói một cách hài hước. “Đây là lần đầu tiên em không bị ngắt.”

“Vậy chắc chắn là anh đã không làm đúng rồi,” Etienne nghĩ vậy và ngồi dậy buộc cô cũng phải ngồi lên theo với anh.

“Ồ, nhưng em... vẫn thích nó như những lần trước,” Rachel nói, nhận ra rằng mình đang đỏ mặt nhưng không thể dừng lại được. “Có thể em muốn nhiều hơn. Lúc này cũng rất nóng bỏng mà.”

“Phải vậy không?” Anh cười khúc khích thay vì tự mãn, sau đó nâng cô lên trong vòng tay mình và đứng dậy để bế cô đi qua khỏi phòng sách.

Rachel lắc đầu vì tự ái đàn ông của anh và để đầu mình lên ngực của anh khi anh mang cô ra đến hành lang. Khi họ đang nửa đường lên tầng hai trên cầu thang, Etienne đột nhiên hỏi, “Em đã uống gì ở Club?”

“Cái gì đó bền bỉ,” Rachel lăm bắm, nghịch ngợm lộn tóc phía gáy anh.

“Ah.” Etienne gật đầu.

“Ah cái gì?” Rachel hỏi và ngược đầu lên khỏi vai anh để nhìn anh một cách tò mò.

“Tối nay em sẽ không bị ngắt đâu,” anh thông báo cô với một sự buồn cười.

“Hả?”

“Hmm” Anh cười khoái trá. “Thật ra là Thomas đã sắp xếp chuyện này. Do đó tối nay anh phải làm việc cật lực rồi.”

“Thật hả?” Cô hỏi với sự thích thú khi anh mang cô đến phòng ngủ. “Em nghĩ là em rất thích người em họ này của anh.”

“Vào lúc này thì anh cũng vậy,” anh nói và cười lớn. Anh đá cánh cửa phòng ngủ đóng lại phía sau họ.

KẾT

Marguerite trao một nụ cười hết cỡ cho thư ký của Bastien khi bà đi ngang qua bàn của cô và oai vệ đi vào văn phòng của anh mà không bị cản trở. “Mẹ nhận được bưu thiếp từ Etienne và Rachel. Tụi nó đang có một kỳ trăng mật tuyệt vời tại Hawaii”

Đưa con trai nghiêm nghị của bà liếc nhìn lên từ bản báo cáo mà anh đang đọc để nhìn bà với sự cam chịu khi bà đi qua căn phòng rộng hướng về anh. “Phải vậy không?”

“Đúng vậy”. Bà khom người để đặt một nụ hôn triu mến lên trán anh và đưa những bưu thiếp liên quan. Trong khi anh đọc, Marguerite đi vòng qua bàn anh và thả người vào cái ghế đặt ở trước bàn.

“Con không biết tại sao chúng lại chọn Hawaii,” Bastien nói với một nụ cười nhăn nhó. Anh đã đọc xong những tấm bưu thiếp. Đứng lên, anh nghiêng người trên cái bàn lớn để trả nó lại.

“Những con gió dịu mát và những bãi biển sáng trắng,” Marguerite lấy lại bưu thiếp và nhét vào trong túi xách của mình. “Ngoài ra, Rachel lên kế hoạch

du lịch ở đó trước khi nó bị biến đổi. Nó chưa bao giờ đến đó.”

“Và Etienne muốn làm vui lòng cô ấy,” Bastien kết thúc khi anh đã ngồi lại vào ghế của mình. “Họ sẽ hạnh phúc”

Marguerite nghe thấy dấu hiệu của sự khao khát trong giọng nói và nhìn anh suy đoán. Đã hơn 400 tuổi, Bastien là đứa con trai lớn thứ hai của bà. Anh cũng là người nghiêm túc nhất. Có đôi khi quá nghiêm túc. Anh luôn như vậy. Thậm chí khi còn là một cậu con trai anh đã có nhiều trách nhiệm đối với bốn đứa con của bà. Điều không quá ngạc nhiên đối với bất cứ ai khi anh tiếp quản với tư cách là chủ gia đình sau cái chết của Claude.

Lucern có thể lãnh nhiệm vụ này nhưng sẽ ghét nó trong từng phút một. Bastien ưa thích những thách thức và thích thú giải quyết những vấn đề và giúp đỡ mọi người. Anh là một người đàn ông tốt. Anh cần một phụ nữ tốt.

“Tại sao mẹ lại nhìn con như vậy ?”

Câu hỏi cảnh giác của anh làm Marguerite dịu lại và nhún vai. “Mẹ chỉ nghĩ rằng có lẽ nó đang truyền nhiễm. Hiện giờ Lissianna và Etienne cả hai đều đã kết hôn và ổn định. Mẹ có hy vọng lớn cho Lucern và Kate bé nhỏ của nó...nếu chúng không giết nhau tại hội nghị mà cô ấy đã kéo nó đến. Có lẽ con cũng sẽ tìm thấy một ai đó sớm thôi.”

Bastien rơi vào im lặng khi anh nghĩ về Lucern và Kate.

Anh trai lớn của anh đã xoay xở để không bị lừa tham dự vào cuộc hội nghị cường điệu với biên tập của anh. Anh không muốn đi, nhưng Kate là người rất có sức thuyết phục và ngay khi cô hợp tác với mẹ của họ. Lucern không chống lại được số phận.

Mặt khác, Bastien nghĩ, có lẽ anh mình chưa bao giờ có cơ hội để phản đối lại Kate, dù có hay không có sự giúp đỡ của mẹ họ. Thấy cả hai người họ tại đám cưới của Etienne và Rachel, Bastien không nghĩ ngờ gì hi vọng của mẹ anh cho cặp đôi này đã để đúng chỗ. Lucern đang yêu. Dù anh ấy biết hay không biết, người đàn ông này đã tìm thấy bạn đời của mình. Bastien hi vọng vì lợi ích của anh ấy, anh ấy sẽ không làm rối tung mọi thứ.

Cái nhìn của anh cuốn về phía mẹ mình, người đang nhìn anh với sự thích thú. Biết là bà có thể đọc được những suy nghĩ của mình, anh không lo lắng phủ nhận mong muốn dành cho được người bạn đời của riêng mình. Anh muốn một người vợ sẽ luôn bên anh để đối mặt với những thử thách của cuộc sống. Nhưng anh đã sống hơn 400 năm và gặp duy nhất một người phụ nữ mà anh nghĩ anh có thể yêu trong lúc đó. Không may là, cô đã phản ứng không tốt đối với việc anh là cái gì và từ chối dứt khoát để tham gia với anh. Mặc dù vậy, Bastien không bao giờ ngừng yêu cô. Anh đã dõi theo xuyên suốt cuộc đời ngắn ngủi của cô, thường ở khoảng cách xa. Anh đã nhìn thấy cô trưởng thành và già đi, yêu một người khác, có những đứa trẻ, sau đó là bà của những đứa trẻ, và cuối cùng là anh đã phải bắt lực nhìn cô ra đi vĩnh viễn.

Đó là những năm tháng đau khổ nhất của cuộc đời anh. Chúng dạy anh rằng, nhờ vào việc anh là gì, anh sẽ luôn là đứa trẻ đứng bên cạnh hàng rào một mình, nhìn tất cả những đứa trẻ khác cười và vui vẻ tại buổi tiệc diễn ra ở phía bên kia.

Nhận ra rằng mẹ vẫn đang theo dõi mình, anh nhún vai và nhìn vào bản báo cáo. Anh nói đơn giản, “Đối với một số người, họ đã được định đoạt là sẽ không tìm được tình yêu và có thể giữ nó.”

“Hừm”. Bà im lặng trong chốc lát, sau đó quyết định rõ ràng nên thay đổi chủ đề. “Ồ, nhân tiện, Bastien, bác sĩ Bobby muốn nói chuyện với những thành viên của gia đình mình và do Etienne và Rachel đang trong kì trăng mật, Lissianna và Gregory đang nghỉ phép ở Châu Âu, và Lucern thì ở hội nghị những nhà văn, chỉ duy nhất một người có thể là con. Mẹ có thể nói là con sẽ đến không ?”

“Hừm? Sao ạ?” Anh liếc nhìn lên với sự bối rối. “Bác sĩ Bobby là ai?”

“Bác sĩ trị liệu của mẹ, con yêu”

“Bác sĩ trị liệu”, anh lặp lại với sự sững sờ. Sự cảnh giác đập nhẹ xuyên qua anh. “Mẹ đang gặp bác sĩ trị liệu ?”

“Đúng, con yêu. Nó là một bây giờ. Ngoài ra, Gregory đã rất có ích với chứng ám ảnh của Lissianna, mẹ nghĩ là cũng sẽ tốt nếu mẹ được vài lời khuyên nhỏ cho bản thân.”

“Tại sao ? Mẹ không có bất cứ nỗi ám ảnh nào.”

“Không. Nhưng mẹ có một vài vấn đề- một điều đặc biệt mà mẹ muốn tâm sự.”

Bà không muốn nhìn thấy cái nhìn chăm chăm của anh. Bastien không thể không lấy làm lạ. “Và bác sĩ trị liệu này muốn nói chuyện với những thành viên của gia đình mình ? Tại sao ?”

Marguerite nhún vai. “Mẹ không chắc. Bác sĩ Bobby chỉ đề cập muốn nói chuyện với các thành viên trong gia đình. Con sẽ đi, phải không?”

Bastien cau mày, nhưng cuối cùng gật đầu đồng ý. Dường như là một ý tưởng tốt để phát hiện ra những vấn đề mà mẹ anh đang đối mặt và bao nhiêu phần về cuộc sống của họ- không nói đến họ là gì – mà bà tiết lộ với bác sĩ Bobby.

“Tốt. Vậy mẹ sẽ để con làm việc của mình.” Marguerite cười rạng rỡ với anh và đứng dậy rời đi.

Bastien bắt đầu thư giãn nhưng sau đó cứng lại khi bà thêm vào “Đừng lo lắng, con trai. Sẽ có một người phụ nữ ở đâu đó ngoài kia dành cho con. Và mẹ dự định giúp con tìm ra cô ấy.”

Anh há hốc miệng trong sự kinh khủng khi cánh cửa đóng lại phía sau bà. Những từ này thật đáng ngờ và nghe có vẻ như hăm dọa.

Bạn đang đọc truyện *Love Bites* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.